

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“... Bir şeyin olmasını istediği zaman ona sadece “ol” der, ...”

Bakara - 117

Olacak

roman

erol duran

YALIN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İstanbul - 2019

"... Bir şeyin olmasını istediği zaman ona sadece "ol" der, ..."
Bakara - 117

Olacak

(ROMAN)

EROL DURAN

Ψ
YALIN YAYINCILIK
İstanbul - 2013

OLACAK

(ROMAN)

EROL DURAN

YALIN YAYINCILIK

Ordu Caddesi Özbek Çarşısı No. 25/41

(İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü'nün Karşısında)

34452 - Beyazıt - İSTANBUL

Tel: (0212) 518 43 63 - (0212) 546 97 54

Fax: (0212) 518 43 63

www.yalinkitap.com e-mail: yalinkitap@yahoo.com

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayıncı Sertifika No: 16116

Baskı: Hünkar Ofset (Matbaa Sertifika No: 25322)

ISBN: 978-605-4539-41-3

Birinci Basım: Haziran - 2013

© Bu kitabın 5846 sayılı Yasa ile korunan tüm hakları yazarına aittir. İzinsiz olarak herhangi bir şekilde çoğaltılması, basılması, kaynak gösterilmeksizin alıntılar yapılması yasaktır ve anılan Yasa gereği kovuşturulur.

© All rights reserved

No part of this book may be reproduced or stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means mechanical, electronic, photocopy, magnetic, tape or otherwise, without permission in writing from the writer.

BİR

Bir korku yayılıyordu zihinlere. Bu korku bilinmeyenin korkusuydu. Şüphenin, tedirginliğin, sessizliğin, uğursuzluğun korkusuydu. Kâbus gibi üstlerine çöken, soğuk yel gibi bedenlerinde dolaşan, nefeslerini kesen bu korku, onları salondaki koltuklara çiviliyordu adeta. Sessizliğin korkusu, bütün korkulardan daha korkutucuydu. Başı ve sonu belli olmayan bu korku, virüs gibi beyinleri kemiriyor, zihinleri bulanıdırıyordu. Gözlerin göremediği, kulakların işitemediği ve aklın erişemediği bu korku, sebebi keşfedildiğinde ne gibi yıkımlar yaratacağı beyinlerde?

Bir sabah evlerinden zorla alınarak saygınlıkları örselemiş, umutları sıfırlanmış, şu an bulundukları salona getirilerek korkunun esiri edilmişlerdi. Bilgileri dışında planlanmış bu meçhul toplantının sebebine dair ne bir ipucu ne de cevap vardı ortada. Yaklaşık üç bin kişi toplanmıştı o gün. Üç bin yürek kanat çırpıyor, üç bin sessizlik çarpıyordu toplantı salonunun duvarlarına, üç bin sessizlik akıyordu üstlerine. Üç bin sessizlik bir sese dönüşemiyordu bir türlü. Üç bin bakış dolaşıyor, üç bin tahmin yarışıyor. Buna karşılık bir tek bilinmezlik vardı ortada, sadece bir...

Böyle bir toplantının amacı ne olabilirdi?

Düzmece bir suçlama mı yapılacaktı kendilerine? Yıllardan beri kaçırmakta oldukları vergiler mi tespit edilmişti de “bir daha vergi kaçırmayın” diye gözdağı mı verilecekti? Ormanlık alanları önce yaktırıp, sonra yaptıkları görkemli villalar konusunda mı uyarılacaklardı? Yoksa yasal işlerin

yanı sıra silah kaçakçılığı, uyuşturucu, insan ve organ ticareti vs. gibi faaliyetleri için “bir daha olmasın” mı denilecekti? Hayır, bunların hiç biri gerekçe olamazdı. Çünkü bu toplantıda kendi ülkelerinin dışından, başka ülkelere de insanlar vardı.

Acaba bölgede olağandışı bir durum ortaya çıkmıştı mı, fikirlerine başvurulmak mı istenmişti? Bu seçenek de pek mantıklı görünmüyordu. Öyle olsaydı, daha nazik davranmazlar mıydı? Fikirlerine başvurulmak üzere yapılan toplantılar genelde lüks otellerde ve yemekli toplantılar şeklinde olmaz mıydı? Hem bölgesel sorunlar; bölge ülkelerinin üst düzey siyasi yetkilileri ve konusunda uzman bürokratların katıldığı zirve toplantılarıyla halledilmez miydi?

Bu bilinmezlik, bu cüretkârlık, bu saygısızlık ne ile izzah edilebilir, hangi geçerli sebep özür olarak kabul edilebilirdi?

Varlık demek güç demektir, güç demek iktidar demektir, iktidar demekse, şüphesiz yönetmek demektir. İşte sürekli yönetmeye alışık bu kitle; şimdi çaresizliği, zayıflığı, korkuyu en yıkıcı şekilde bütün benliklerinde hissediyorlardı. Belki de geçmişte insanlara yaşattıklarının bedelini ödeme vakti gelmişti, kim bilir!

Belli ki bu toplantı, tüm Ortadoğu’yu kapsamaktaydı. Ortadoğu bölgesinin en varlıklı kişilerini toplamışlardı bir araya. Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri, Filistin, Irak, İran, İsrail, Katar, Kuzey ve Güney Kıbrıs, Kuveyt, Lübnan, Mısır, Suriye, Suudi Arabistan, Türkiye, Umman, Ürdün ve Yemen’de söz konusu olan ülkeler. Onun için, salonda çeşitli din ve dillerde insanlar vardı. Dil sorununu çözmek için kulaklık dağıtmışlardı salondakilere. Konuşmacıların ifade ettiklerini, kendi anladıkları dilden işitiyorlardı, bu sayede...

Yaklaşık bu üç bin kişinin kendi ülkelerinin ilerlemesinde payları yok muydu? Kuşkusuz vardı. Hepsinde de tekerine taş

konulamayacak güçteki hükmetmeye alışık, varlıklı insanlardı. Eş zamanlı baskınla evlerinden sabahın 04.30'unda alınmış önceden belirlenen toplama merkezlerine oradan da bu toplantı salonuna getirilmişlerdi. Hiç bir soruları yanıtlamamış ve herhangi bir açıklamada bulunulmamıştı. Sorular gidecekleri yerde sorulacak, yanıtları da verilecekse orada verilecekti. Öyle demişlerdi kendilerini buraya getiren sert bakkışlı görevliler.

Belki de hiç soru soramayacaklardı. Bu toplayıcıların sorunu değildi ki! İnsanların yüzünde tarifi mümkün olmayan bir tedirginlik ve şaşkınlık hâkimdi. Beklenmedik bir şey olmuştu kuşkusuz ama neydi?

Yoksa bu bir darbe miydi?

Böylesine çok uluslu darbe görülmüş, duyulmuş şey miydi?

Her ne ise... Asıl önemli olan bundan sonrasıydı. Hoş ne darbeler hatta ne savaşlar görmüşlerdi bu insanlar! Yine de varlıklarıyla, nüfuzlarıyla kazasız, belasız atlattıkları gibi, her seferinde durumu kâra dönüştürmeyi de bilmişlerdi. Keşke darbe olsa... İçinden çıkamayacakları başka şey olmasaydı bari...

Bir tek sessizliğin sesi dolaşıyordu beyinlerde. Yer yer bakışlar çatallaşıyor, celalleşiyor, gözlerde şimşekler çakıyor, öfkenin harareti yayılıyordu bedenlere. Yine de özgür olan sessizliğin sesi oluyordu sadece. İçten içe yükselen kin ve öfkenin ateşi şimdilik sadece yüreklerini yakıyor, bedenlerini kavuruyordu ama ortama hâkim olduklarında, volkan gibi patlayacakları kesindi. Hangi güç bunca saygın insanın böyle pervasızca, saygısızca, sosyal statülerine, maddi varlıklarına ve nüfuzlarına aldırış etmeden hoyratça toplanmalarına karar verme cüretini gösterebilmişti?

Elbette bunun bir de rövanşı olacaktı. En küçük bürokrasından, en büyüğüne kadar, milletvekilinden başbakanına kadar nüfuzları dâhilinde değil miydi? Bu kendini bilmezler yarın saklanacak delik bulamayacaklardı kuşkusuz. Hele bir o gün gelsin...

Belirsizlikten dolayı korku ve tedirginlikleri olsa da, herp-sinin ortak bir yanı vardı. Dik ve mağrur duruşları, sert ve küçümseyici bakışları, kısa zamanda ortama hâkim olma eğilimleri ve çokbilmiş tavırlarıydı, ortak yanları. Her biri adeta kuşatılması ve yıkılması zor, hatta neredeyse imkânsız kale gibi sağlam duruyordu. Birbirlerini aşağı yukarı tanıyorlardı. Kişisel olarak tanımadıklarını da TV ekranlarından, yazılı basından veya ticari faaliyetlerinden ötürü biliyorlardı.

Burada toplamalarının sebebi ne olabilirdi?

Acaba ülkelerinin de derinden etkilendiği küresel krize bir çare mi araştırılıyordu? Evet, kesin bu nedenle toplanmışlardı. Ama yine de bu şekilde olmamalıydı, olamazdı. Çünkü bu toplantı Ortadoğu'nun tamamını kapsıyordu.

Durum böyle ise, daha önce hiçbir tasniflemede veya sınıflamada adları birlikte anılmayan bazı ülkelerin de aynı, tek çatı altında toplanması neye yorumlanmalıydı? Bunda bir tuhaflık yok muydu? Yoksa Ortadoğu'yu yeni bir yapılanıma mı bekliyordu? Örneğin Ortadoğu tek bir devlet haline mi getirilecekti yoksa! Hayır, bundan daha komik bir seçemek olamazdı. Ortadoğu paramparça edilmek istenirken, nedlen tek devlet haline getirilmek istensin ki! Bölünme, parçalanma ihtimali olabilirdi ama toparlanma, tek devlet haline getirilme ihtimali asla olamazdı. Zaten bu toplantıyı düzenleyenin kimler olduğu bilinmeden, gerçeğe ulaşmanın olanacağı yoktu. İnsanlar korkudan, şüpheden ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Kendi aralarında fısıldayarak bile konuşamıyorlardı. Bu yüzden durumu kavramadan, ortama hâkim olmadan, harekete geçecek kadar tedbirsiz davranmazlardı. Onlar bu

tedbırli, bu zeki, bu iş bilir yaklaşımlarıyla servet sahibi olmuşlardı. Şimdi de tedbiri elden bırakacak değillerdi.

Salonun yerleşme planı da ilginçti. Binlerce sandalye vardı salonda ama çevresi arabayla rahat dolaşılabilir kadar boş bırakılmış ve ellerinde otomatik silah bulunan, omuz omuza dizili sivil şahıslarla kuşatılmıştı.

Darbe olsa, o silahlı kişilerin yerinde asker olmaz mıydı? Hadi asker olmadı, polis olurdu değil mi? Ayrıca bu şahıslarını başında gaz maskeleri de vardı. Silahlar herhangi bir tepkiyi kırmak içinse, maskeler neyin nesiydi? Anlaşılan, amaç sadece maddi yardım talep etmek ya da fikirlerine başvurmak değildi. İcabında, toplu imha da söz konusu olabilecekti veya henüz bilinmeyen bir takım şeyler...

Her ne kadar çoğunun korkudan dizlerinin bağı çözülmüş olsa da bunu belli etmemeye gayret gösteriyorlardı. İçlerindem hiç birinin herhangi bir soru sormaya da niyetleri yok gibiydi, en azından şimdilik. En iyisi oluruna bırakmak ve isim renginin ortaya çıkmasını beklemektir. Hem soru soracak kim vardı ki ortalarda! Sadece eli silahlı heykel gibi hareketsiz duran sert bakışlı adamlar dışında kim vardı, kime soracaklardı?

Herhangi bir ikramda bulunmadıklarına göre, durum ciddi idi. Durum ne kadar ciddi olursa olsun, hiç olmazsa bir çay servisi yapılabilirdi ama duruma bakılırsa, bu insanlarda böyle bir nezaket de yoktu. Onlara adeta potansiyel suçlu muamelesi yapılıyordu. Zaten silahların gölgesinde incelik mi aranırdı! Maskeli yaratıklar, dört bir yandan silahları üstlerine çevirmemişler miydi?

Dünyanın kuruluşundan bu yana, böyle bir durum söz konusu bile olmamıştı. Silahlar suçluların üstüne doğrultulurdu. Suçlular, suç işleyenler de, genelde varlıksız ve vasıfsız insanlar arasından çıkardı çoğunlukla. Hâlbuki bu gün

Ortadoğu'nun en varsil insanlarına doğrultulmuştu silahlar.
Kaldı ki, henüz ne ile suçlandıkları da belli değilken...

İşte insanların yüreğine korku salan da bu belirsizlikti.

Salondaki sıkıntılı bekleyiş kürsünün arka tarafında bulunan kapının açılmasıyla son buldu. İçeriye ufak tefek, bir altmış boylarında, taş çatlasın altmış kilo ağırlığında, kaytan bıyıklı, saçları jöleli ve arkaya taranmış, tıraşı düzgün, hafif siwri burunlu, karakaş-karagöz, lacivert takım elbiseli ve beyaz gömlek, kırmızı kravatlı, siyah rugan ayakkabılı biri girdi.. Bir elinde zeytin dalı, diğerinde bir ak güvercin tutuyordu. Kürsüye doğru yürüdü. Kürsü normal standartlarda olmasına rağmen, adamın göğüs hizasına geliyordu.

Genzini temizledi, bir kaç saniye topluluğa boş gözlerle baktı. Sonra, önemli bir görevi, bir davranışı yerine getirmişçesine elindeki güvercini yukarı atarak uçuşmasına izin verdi. Güvercin salonun içinde sağa-sola uçtu ama dışarı çıkacak yol bulamayınca tavandaki avizelerden birinin üstüne tümedi.

Çıt yoktu... Salonu biraz daha süzdükten sonra, elindeki zeytin dalını havaya kaldırdı ve kürsünün üstüne bıraktı. Tekrar genzini temizledi, boyunun kısalığından rahatsız olduğu açıkça belli oluyordu ama umursamaz görünmeye çalışıyordu. Kenarda duran sehpayı kürsünün arkasına çekti ve üstüne çıktı. Evet, şimdi olmuştu. Kürsünün arkasında biri var denebilirdi artık.

Nihayet söze girdi;

-“Lafı fazla uzatmayacağım. Kendimi tanıtarak başlayacağım söze. Daha doğrusu kendimizi... İsmim; Michael Unwarlike'dır. Buna, milattan önceki ismim diyelim. Bana

bundan sonra Barış Grubu'nun bir üyesi ve aynı zamanda "Başkan Barış" diyeceksiniz. Barış Grubu'nun bölge sorumlusuyum. Barış Grubu yönetime el koymuştur. Artık yönetim ben ve diğer on bir kardeşime aittir. Hareketimizin adına iizafeten bu ismi seçmiş bulunuyoruz. **'Barış Grubu'...**"

Salonda çıt yoktu.

Yüzündeki ifade sertleşti ve gözlerini biraz daha kıstı. Donuk bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirerek devam etti;

-“Bu kadar tanışmak yeter. Şimdi görevliler size, Barış Grubu'nun logosunu taşıyan kâğıt ve kalem dağıtacaklar.. Bu kâğıda yazacaklarınız bittiğinde, adınızı soyadınızı yazacak ve imzalayacaksınız. Kâğıtların sol üst köşesinde kod numarası bulunmaktadır. O kod numarası kalıcı olarak sizi temsil edeceğinden, onu kayıt etmenizde yaşamsal önem vardır. İlerde, her kim ki bu kod numarasını kaybederse, hesabını canıyla ödeyecek bunu bilersiniz. Size dağıtılacak kalemler dijital ve hafızalı kalemlerdir. Görevliler size, kod numarasını nasıl kaydedeceğinizi öğreteceklerdir. İsteyen kaydetmez tabi ki. Kaydetme işi zorunlu değildir ama kod numaranızı adınız gibi belleyeceksiniz. İşte bu zorunludur bilersiniz. Ha, kâğıtlara ne yazılacak? Burası çok önemlidir. Buraya sadece, maddi kaynaklarınızı (mücevheriniz ile kıymetli eşyalarınızı) yazacaksınız. Neredeki? Tabi ki yastık altındakileri kast ediyorum. Banka hesapları ve gayrimenkul beyanına gerek yoktur. Neden mi? Çok açık... Artık onlar birer kâğıt parçasından başka bir şey değildir de ondan. Barış Grubu paraya ihtiyaç duysa, onu kendisi basabilecek güçtedir. Gayrimenkule gelince, kimsenin özel mülkiyeti olmayacak. Çünkü Barış Grubu buna gerek görmemektedir. Barış Grubu'nun sizler için vereceği hizmetleri ve talimatları bundan sonra TV kanalından mecburen öğreneceksiniz. TV kanalı diyorum, evet TV kanalı. Çünkü yine Barış Grubu başka TV kanallarına da

gerek duymamaktadır. Haftanın ve hatta günün belli saatlerinde herkes TV kanalından duyması gerekeni duyacak, öğrenmesi gerekeni öğrenecek. İtiraz etmek veya bu konuda herhangi bir harekette bulunmak, görüş beyan etmek kesinlikle yasaktır ve de gereksizdir. Bundan böyle herkes Barış Grubu'na uygun görülen şeyleri bilecek ve izin verdiği şeyleri düşünecek. Bunun haricinde hiçbir şey bilmeyecek, öğrenmeyecek ve düşünmek gibi gereksiz bir zahmeti de üstlenmeyecektir.

Peki, Barış Grubu buna neden gerek duydu değil mi? Güzel bir soru. Bunu da ilk ve son kez başkanınız olarak ben yanıtlayayım. Bu güne kadar çok şey düşündünüz, öğrendiniz de ne oldu? Kendinizi yormaktan başka! Ha siz toplumun uyanık tipleri diyeceksiniz ki; kendimize mal mülk edindik. Doğru artık edinemeyeceksiniz. Zaten kendine hiçbir şey edinemeyen çoğunluk da nasıl ki önceden hiç düşünmeden yaşamışsa, yine öyle, yani yine düşünmeyeceklerdir. Neden mi çünkü bu güne kadar düşündükleri ancak kendilerinin sürünmelerine yetmiştir, doğru mu, doğru! O zaman. Bundan sonra düşünmelerine ne gerek var? Yok, tabi ki! Barış Grubu her şeyi düşünür.

Bu nedenle okulların çoğunu kapattık. Kapatmadıklarını da var elbet. Ama okullara Barış Grubu'nun uygun gördüğü öğrenciler kaydedilecek ve bu öğrenciler Barış Grubu'nun çizdiği istikamet doğrultusunda düşünecek ve öğrenecek. Herkesin okumasına da gerek yok. Yani israftan kaçınıyoruz sizin anlayacağınız. TV ve gazete Barış Grubu'nun denetimi ve direktifi altındadır. Ondan endişeniz olmasın. Bu topraklarda bir yanlış yapılacaksa, onu da Barış Grubu yapacaktır, tabi doğruları da..." Salonda bir uğultu dolaştı ve hemen söndü. Arka sıralardan bir kadın kalktı ve

-“Siz kim oluyorsunuz da bizimle böyle konuşabiliyorsunuz? Barış Grubu'ymuş, bilmem neymiş!” dedi. Hemen

arkasındaki Barış Grubu Muhafızı tarafından kafasına bir kurşun sıkılarak oracıkta sesi kesildi. Salonda yine çıt yoktu. Nefesler tutulmuştu. Düşünceler dizginlenmiş, öfkeler zaptu-rapt altına alınmıştı. Başkan Barış sözüne kaldığı yerden devam etti.

-“Evet, aklını kullanamayanın sonu işte budur.” dedi ve ilave etti;

-“Bu kadının önüne artık kâğıt bırakılmasın ve kaydı silinsin. Kadını daha sonra ölü topalayıcı ekip alır” dedi ve Sonra salona sert bir bakış fırlatarak;

-“Bu uygulama bundan böyle her yerde, yani Barış Grubu’nun iradesinin geçtiği her yerde -ki irademiz her yerde geçer- böyle uygulanacaktır.”

Salondaki kameraları göstererek,

-“Şu an canlı yayındasınız, bu çekimi TV kanalından, bir kez daha diğer canlı cesetlerle birlikte izleyeceksiniz. Peki, neden böyle bir uygulama yaptık? Hemen söyleyeyim. Elimizde bir örnek uygulama olsun diye. Peki, neden sizleri seçtik? Sizlerin başına bu hal geldikten sonra diğerlerinin başına neler gelmez şeklinde düşünölsün diye. Barış Grubu hiçbir hareketini mesnetsiz yapmaz, bir şey yapmışsa, mutlaka bir sebebi vardır. Peki, amacımız ne? İnsanların aç kar-nını doyumak. Bu kadar insanı doyumak kolay mı? Elbette değil. Zorlandığımız zaman ne yapacağız, nüfus azaltma yöntemleri uygulayacağız. Peki neden? Başka yolu yok da ondan. Ha bir şey daha; sizlerden bazılarını merkeze alma durumumuz olabilir. Tabi göstereceğiniz uyum ve yasalara saygı açısından tavrınız çok önemli. Bu nedenle, Barış Grubu’nun yanında yer almak isteyenleriniz, size dağıtılacak kâğıtların altına “Barış Grubu’nun yanında yer almak istiyorum” şeklinde not yazacaktır. Salondan çıkışlarınız işte yazacağınız bu nota göre iki kademeli olacaktır. Olumsuz yanıt

verenler, toplantı biter bitmez, boru sesiyle birlikte salonu terk edecekler, kabul edenler ikinci boru sesini bekleyecekler. Toplantı bitti. Şimdi size görevliler kâğıt dağıtacaklar. İsterseniz lakayt davranın. Adaletin tecellisini hemen görürsünüz. Bundan sonra kırtasiyecilik yok. Sorunlar anında ve süratle çözülecek” diyerek kürsüden indi ve zeytin dalını tekrar eline aldı, onu iftiharla sallayıp niyetinin kötü olmadığını bir kez daha göstererek, geldiği gibi gitti.

Başkan’ın çıkmasıyla, içeriye güler yüzlü, yirmi kadın, tek sıra halinde girdi. Onu soldan, onu sağdan yürüyerek, kâğıtları kurbanlarına dağıtmaya başladılar. Üç bin çift göz kadınların üzerine odaklanmış sessizce izlemekteydi. Ne kimse bir şey soruyor ne de onlar bir açıklamada bulunuyordu. Kâğıt ve kalem dağıtımı bitti ve “başla” komutuyla başlandı. Sadece kalem tıkırtısı vardı salonda. Arada bir de oldukça sessiz öksürük...

Kafasına kurşun sıkılan kadın sandalyeden yan devrilmiş ve çevresi kan gölüne dönmüştü. Korkudan kimse kadından tarafa dönüp bakmıyordu bile. Herkes bir an evvel işini bitirip, oradan uzaklaşmanın yollarını düşünüyordu. O anda yine kadınlardan biri elini havaya kaldırdı. Anlaşılan bir şey sormak istiyordu. Görevli kadınlardan biri;

-“Kalk konuş, ne var?” dedi. Kadın oldukça dikkatli ve nazik,

-“Yazıyoruz ama ya unuttuğumuz olursa! İnsanlık hali, onu daha sonra Barış Grubu’na iletmemizde bir sakınca olur mu acaba diyecektim!”

Görevli Kadın;

-“Bir şey olmaz şimdilik. Aferin görüyor musunuz, hemen olayın önemini kavradınız, sizi kutlarım. Belli ki, siz çok yaşayacaksınız” diye espriyle yanıtladı kadını. Kadın, kulaklarına kadar kızarmış vaziyette yerine çöktü. Galiba

dünyanın sonu geliyordu. Kâğıtlar doldu, iş bitti. Kürsünün arkasındaki duvarda dev bir ekran açıldı ve Başkan Barış göründü. Zeytin dalını hâlâ elinde tutuyordu.

-“Boru sesiyle, toplantı sona erecek. Hepinize sağlıklı günler dilerim” dedi.

Toplantıda kendilerine dağıtılan kâğıtların alt kısmına büyük bir çoğunluk “*Barış Grubu Hizmetinde olmaktan gurur duyarım*” şeklinde not düşmüşlerdi. Yüzde 1-2 oramındaki ise ya o kısmı boş bırakmış ya da direkt “Barış Grubu emrinde görev almak istemiyorum” şeklinde yazmışlardı.

Kapılar açıldı ve bir boru sesi işitildi. Olumsuz yanıt verenler, salonu yavaş yavaş terk ettiler. Fakat bir an evvel çıkmak için hiç acele edilmedi. Hatta insanlar, oturdulukları yerden oldukça yavaş ve sessiz kalkıyorlardı. Yürüyüşleri de bir o kadar ölü sessizliği içindeydi. Kimsede çıt yoktu. Ter içinde terk ettiler salonu. Dışarı çıktıklarında saat 11.30'du ama dünyayı bir karanlık kuşatmıştı sanki! Ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Banka hesapları neyse de, gayrimenkullerine de el konulduğuna göre, nereye gideceklerdi, “evim” diyecek?

Sağanak yağmur vardı. Kararan dünyanın üstüne yağan yağmur, başka bir ışık huzmesi gibi iniyordu yere. Yerler, yağmuru artık öteye öteye itiyordu sanki. Toprak tarafından emilmeyen yağmur yer yer sel halini alarak, öfkeden çıldırıyordu. Adeta bir an önce oralardan uzaklaşmak için çırpınıyordu. Önüne geleni sürüklüyor, deviriyor, yıkıyordu.

Kuşlar boyunlarını içine çekmiş, tüyleri pörsümüş, dallarda kıpırtısız duruyorlardı. İleride selin devirdiği ağaçlar ve diğer çalı çırpılar çamura bulanarak ortama uymaya çalışıyorlardı. Bir süre karmakarışık, iç içe uğunarak, salkım saçak sürüklendikten sonra dağılarak oradan oraya savrulduklar. Barış Grubu'na hayır dedikleri için salondan daha önce çıkarı-

lanılar, hemen önlerindeki çerçöp gibi karanlığın ısıltısında eridiler, dağıldılar ve umutlarıyla birlikte usul, usul yitip gittiler.

Duvardaki dev televizyon ekranından yine Bay Başkan seslendi;

–“Bu bölgede ikamet edenler evlerine gidebilir ama diğerleri muhafızlarca otellere yerleştirilecekler ve üç gün sonra herkes gittiği gibi yine geri bu salona dönecekler ve o zaman gerekli talimatlar verilerek, aileleriyle birlikte yeni yerleşim bölgelerine sevki sağlanacaktır. Hadi hepinize hayırlı olsun. Bundan böyle sizler de **“Barış Gönüllüleri”** ismiyle anılacaksınız ve oturduğunuz bölgelere de **“Çilekeş Bölge”**, bizlerin dışındakilere de **“Canlı Cesetler”** denilecektir. Toplantı bitmiş olup, şu anda duyduklarınız oldukça gizli bilgilerdir. Bu gizliliğe uymanız tavsiye olunur.” diyerek ekrandan çekildi ve toplantı bitti.

İkinci boru sesi duyuldu ve kapılar yeniden açıldı. Sokakta bile, kimse birbiriyle konuşmuyordu. Zaten sokaklarda, caddelerde kendilerinden başka kimse yoktu. Bir gecede koca şehir, koca ülke, Ortadoğu ve hatta bütün dünya esir mi edilmişti? Bu bir kâbus değilse ya neydi? Bu Hıristiyan âleminin birlikte başardığı haçlı istilasına da benzemiyordu. Bu Hıristiyan, Müslüman veya Musevilik, yani kısacası din kavgası, din esareti değildi?

Hayatın gülümseyen yüzü iyice asılmış, sertleşmiş ve katılaşmıştı. İnsan hiçbir zaman tam sevinemezdi, bu imkânsızdı ama bundan sonra sevinecekleri hiçbir an olmayacak gibiydi! Her insanın hayata dair kendince düşünceleri, küçülük-büyük hesapları ve korkuları vardır. Bilhassa korku... İnsanlar genel olarak korkan canlılardır. Görünen o ki; bundan sonra korkacak daha fazla şeyleri ve haklı sebepleri olacaktı!

Zeytin dallarının arasında, ürkek bir ceylan gibi duruyordu zaman. O da Barış Grubu'ndan start bekliyordu sankii. Barış Grubu zamanı durdurmuştu. Start verildiğinde akıp gidecekti ancak!

Karanlığa düşen yağmurun sesi, ölüm sessizliğinin dilimi kullanıyordu. Esaretten önce de insanlar birbirlerini tanımanın ne kadar güç olduğunu bildikleri için bu zahmetli işe kalkışmıyorlardı. Körler gibi dolaşmayı ve ancak çarpıştıkça birbirlerinin varlığından haberdar olmayı tercih ediyorlardı. İşte bu değer vermez tavırları, şimdi daha da değersizleştirmişti kendilerini.

Güçlü insanlar; artık çoklukla kendi güçleriyle yorulacaklardı. Boşuna güç harcamak; değirmen taşının buğdaysız döndüğünde sadece kendini yıpratması gibiydi. Belki de güçsüz ve zavallı insanlar daha avantajlı durumdaydılar. Barış Grubu'nun gücü, insanların gücünü öğütecekti adeta. İnsanlar akıllandıkça, gördükçe aptallıklarına hayıflanacaklardı ama artık yapacak bir şey yoktu. Olan olmuştu.

Sergilenmekte olan bu acımasızlığın 'vahşi' sözcüğüyle ifade edilmesi, doğadaki vahşi yaşama, dolayısıyla hayvanlara yapılan bir haksızlık veya hakaret olurdu. Vahşi hayvan hiçbir zaman hile, kin, nefret gibi duyguların yansıdığı davranışı sergilemezdi. Karnı toksa, zevk için başka bir hayvanı öldürmez. Zevk, kin ve nefret için öldürme tutkusu sadece insanlarda vardı. Her çiçek kendi meyvesi uğruna solmak zorundadır. Barış Grubu da kendi yaptıklarıyla yok olacak, kendi kazdığı kuyuya düşecek veya kendi zulmünün esiri olacaktı. Ama nasıl? Sözcükler, bilinçaltında hisyrtılar çıkarak dolaşmaktaydı. Öyle ki; insanlar kafalarının içinde dolaşan düşüncelerin sesinden bile korkacaklardı.

Dünya 'tepkisizlerle' doluydu. Tepkisizler; düşünenleri, okuyanları, savaşıları yani tepkilileri küçümsüyorlardı. Onlara göre okuyanlar, tepkililer; inançsız, korkak, terör yanlısı

ve ekseriyetle vatan hainiydiler. Yine onlara göre bir inanç sistemine bağlı olmayanların yaşadığı ve yaşayacağı her şey boştu. Çünkü insanlar dünyaya sınav için gelmişlerdi ve sınavı başarıyla vermenin yolu sadece inanmaktan geçmekteydi. Şimdi dünya esir düştüğüne göre, insanlar da esir düşmüşlerdi. Esaret altında hangi inanç sistemi geçerli olabilirdi? Dünya esir olmuşsa; her türlü inanç ve düşünce sistemi de askıya alınmış demek değil miydi? Dünya esaretten kurtarılmadan, hiçbir değer sistemi uygulanamazdı. Demek ki özgürlük, inançların ve diğer değer sistemlerinin de teminatıydı.

İnsan üzerine çok şey yazılmış, çizilmiş. Ne kadar karmaşık bir canlı türü olduğundan tutun, nasıl meydana geldiği komusuna kadar enine boyuna irdelenmişti. Bu konuda; günümüze ulaşan insanla ilgili yığınla bilgi, belge vardı ama insanı eğitmek, geliştirmek üstüne gerçek manada bir çalışma yürütülmemişti. Bundan sonra ise bu yönde hiçbir çalışma yürütülmeyeceği ortadaydı.

Yarınların ne getireceği belli değilken, insanların büyük çoğunluğu için yarın diye bir şey hayalen bile mümkün görünmüyorken, insanın nasıl eğitileceğinin ne anlamı olabilirdi? Hem zaten insanın eğitilmesini isteyen kimdi ki!

İnsanlar çaba harcayarak: zaman içinde yaşam standartlarını yükseltmek ve kendini geliştirmek için yarattığı umut deryasına yelken açacağına, aymazlığı yüzünden kaygı girdabında esir düşmüştü. Zaman aldığını geri vermez, kaybedileni geri almak için sıkı bir mücadeleye girişmek gerekir.

Tüm insanlık esaret altında olduğuna göre bu gün her türlü acı, gözyaşı dün olduğundan daha çok kıvılcımlar yaratmalıydı. Esaretle savaşmak için; mücadele hırsı ve azmi daha fazla kamçılanmalıydı.

Geçmişte de insanlar yaşam standartlarında beklentilerinin aksine sapmalarla yüz yüze gelmişlerdi. Bu durum gele-

ceğe dair planlarının yeniden gözden geçirilmesini kaçınılmaz kılmıştı. Ama bu tarz yıkıcı ve kökten değişim hiç olmamıştı. Bu değişim, şimdilik sadece kaygıların büyümmesine yol açıyordu. Kimsede mücadele edecek ne güç ve ne de cesaret vardı. Belki de insanlar, durumun iyice netleşmesini beklemekteydi. Kaygıları yaratan da, yaşayan da insandı. Peki, insanlar neden esir alıyorlardı? Daha önemlisi neden esir düşüyorlardı?

Bunları anlayabilmek için insan faktörünü daha önce hiç irdelenmemiş bir yönü ile ele almak gerekirdi. İnsan faktörü ele alınacaksa, yeryüzündeki diğer organik varlıklarla birlikte ele alınması gerekirdi.

Var oluşları, sadece beslenme ve üreme üzerine kurulmuş diğer canlılar insanlardan farklıydı kuşkusuz. Yine de geleceği planlamadan, sadece doğalarının gereğini yerine getirerek bile şu anki insanlardan daha özgür yaşayabildikleri açıktı. Öyleyse bu esaret sadece insana has bir durumdu.

Peki, esaret neydi?

Bir fikre, bir öğretiyeye ya da geleneğe körü körüne bağlılık ve ram olmak ile sunulana kabullenmek arasında sıkışmak mıydı esaret? Yoksa alışkanlıkların elden alınması mıydı? Hayır; bu düşünen, plan yapan, haksızlığa karşı duran, bilime inanan, tepkili insanlar için söz konusu olamazdı. Alıştıkları gibi yaşamak, güdüsel dürtülerle yaşamını devam ettirmek, tepkili insanlar için geçerli olamazdı. Onlar ne pahasına olursa olsun mücadele eden, idealleri uğruna canını vermekten çekinmeyen insanlardı ki tarihte bunların örnekleri çoktu. İşte bu insanlar, yakın bir gelecekte ortama hâkim olmak için yine sahneye çıkacaklardı kuşkusuz. Belki de şu an bunları düşünmek için çok erkendi.

Şimdilik bütün bunları bir tarafa bırakarak daha öncelikli olan özgürlük konusunda kafa yorulmalıydı. Esaretten kur-

tutulmanın sonucu özgürlük değil miydi nasılsa? Özgürlüğe yeniden kavuştuklarında, esaretten de kurtulmuş olacaktı? Ama artık esaretten kurtulmak ve yeniden özgür olmak o kadar kolay değildi. Bu mücadelenin içinde ölmek olduğu kadar öldürmek ve her çeşidinden bolca meşakkat de vardı!

Kaybetmek kazanmaktan her zaman daha kolaydı. Kaybetmek için bir şey yapmaya gerek yoktu. Zaten bir şey yapılmadığı için, aymazlık ve nemelazımcılık yaşam tarzı haline getirildiği için özgürlükler kaybedilmişti. Sözde uyanık davranıp, etliye sütlüye karıştırılmadığı için dünya esir olmuştu.

Şimdi ise geriye dönüş canhıraş mücadele gerektiriyordu. Hatta özgürlüğe yeniden kavuşmak için, eskiden ne kadar uyummuşsa, o kadar uyanık durmak da yetmezdi. Başa baş, dişe diş savaşmak ve yapılabilecek her şeyi misliyle yapmak lazımdı. Rüzgârı tersine döndürmek için, esmekte olandan daha kuvvetlisiyle karşılık vermek gerekirdi.

Esir dünya, artık insanla ilgili bir takım olgular geliştirecek durumda değildi. İnsanın kökeninin zaten belli olduğunu ileri sürenler kolaycılığı seçmişlerdi. Bilgi yerine dogmatik yaklaşımla cevap vermek kuşkusuz daha kolay ve rahatlatıcıydı. Ama akılcılık yani bilim öyle değildi. Konu ne olursa olsun bilim; mevcut bilgi ile yetinmeyip kuşku ile konuyu ele almaktaydı ama artık bunun da sırası değildi. Her şeyden daha öncelikli bir konu vardı ki, yaşamsal öneme sahipti. Esaret gerçeği ve bunun karşıtı olan özgürlük!

Eskiden sürdürülen bu tür fikir çatışmaları fiili toplumsal çatışmalara da zemin hazırlamaktaydı. Orta yol kendiliğinden ortaya çıkıyordu bazen, ancak bu da hiçbir sorunun cevabı niteliğinde olmuyordu. Sessiz mutabakat ile ortaya çıkan cevap ne yazık ki insanın diğer türlerle birlikte, eski, daha aşağı ve tükenmiş bir türün soyundan geldiği sonucundan ileri gidemiyordu.

Dünyanın en şerefli yaratıklarının insanlar olduğuna inanılmıştı. Öyle ki; melekler bile insana secde etmişti! Pekî ya dünya esir düştüğünde şerefli yaratıklardan kaçî özgürlüğü için savaşmış, kaçî canını bu uğurda feda etmişti? Hiç biri...

Onun için; insan olgusu ele alınacaksa, diğer hür yaşayan canlılarla mukayeseli olarak ve birlikte ele alınmalıydı.

İnsan ya mutlu olur ya da mutsuz. Aynı anda ikisi birden olunamazdı. Acıyla tatlı, yaşla kuru, bulanıkla duru bir arada olamazdı. Bunlar bir araya gelirse artık ikisine de benzemeyen yeni bir şey çıkardı ortaya. Esir dünyada mutlu insan aramak eşyanın tabiatına aykırıydı. İnsanlar çıkarlarına dokundukça değil, vicdanlarına dokundukça hareket etselerdi; bugün çıkar ilişkileri değil, insani ilişkiler revaçta olur ve bu esaret asla yaşanmazdı!

Tepkisiz insanların tecrübe dedikleri şey kendi aymazlıklarına verdikleri addı kuşkusuz. Mademki dünyanın esir oluşu söz konusu, insanlar bu konuda kendi aymazlıklarının neticesinde yaşanan esarete yine tecrübe mi diyeceklerdi, yoksa doğrudan doğruya aymazlık mı?

Dünya esaretten kurtarıldığında; dünyayı esir alanların durumu ne olacaktı? Af mı edileceklerdi, cezalandırılacaklar mıydı, yoksa topyekûn ortadan mı kaldırılacaklardı? Affetmek büyüktür, diyerek, geçmiş çabucak unutulacak mıydı? Bu son aşamada artık affa yer olmamalıydı. Bu sefer de akıllarını işletmezlerse, artık aklın da bir manası kalmıyacaktı. Akıllı insan tıpkı kitapları okuduğu gibi, hayatın kendisini de aynen okuyabilirdi. Eğer içine düştükleri karanlık ortamın nedenlerini algılayamazlarsa, karanlığa gömülen dünyayı nasıl aydınlatacaklardı?

Mutluluğun kıymetini büyük acıları yaşayanlar bilirlermiş. O zaman “esir olanlar da özgürlüğün kıymetini bilirler” diye düşünülürse, özgürlük o kadar uzaklarda değil ve esaret

de kader olmayacak demektir. Dünya esaretten kurtulduğunda; bu uğurda savaş veren tepkililer sayesinde tecrübe herkesin kendi aymazlığına verdiği ad olmaktan çıkacaktır.

İnsanlığın topyekûn esaret altına alınmasında; insanların güncel yaşamlarında düşündükleriyle korkuları arasındaki çelişkinin payı büyüktü. Sözde uyanık geçinenler, şimdi esaretin farkındalığını yaşıyorlardı. Artık uyanıklık da kendilerime hiçbir avantaj sağlamıyordu. Bilenle bilmeyen, gülenle ağlayan birdi. Hatta ölüyle diri de birdi. Özgürlüğü elinden alınmış bir topluma yaşıyor denebilir miydi?

İnsanları tepkili veya tepkisiz diye ikiye ayırırsanız, tepkisiz olanlar, sadece insan sayısının artmasına yararlar ve diğerleri ise toplumun lokomotifleri olan insanlardır. Ama ne var ki; toplumda en çok zararı da tepkili insanlar görür. Onlar yerine göre asılır, kesilir, sürgüne gönderilir. Ama yine aynı toplum bir veya birkaç nesil sonra bu astığı, kestiği insanların anıtını dikip, onlara tapar adeta. Durum ne olursa olsun, tepkisizler sadece yaşayabildikleri kadar yaşar ve ölürlür. Omlar için dahası yoktur. Tarihin hiçbir safhasında anılmazlar. Aslında yaşadıkları zamanda da pek dikkate alındıkları söylenemez!

“Kim olursan ol, nasıl yaşarsan yaşa; ama gülmek için birini ağlatma, çıkarın için hiç kimseyi satma ve komşun açkem sen tok yatma” kuralına uyulmuş olsaydı, dünya esir olmaz ve insanlık tutsak edilemezdi. Nerede o cin fikirli, şark kurnazları, nemelazımcılar, aymazlar? Şimdi esaret potasında buharlaşanlarla birlikte değiller mi? Dost’un üzüntüsüne acı duyabilirsin, bu kolaydır. Anamlı olan dost’un başarısına sevinebilmektir ve bunun adı; sağlam karakterdir. İnsanın yaratılışındaki bu yüce maya ve yüce karakter, insanı insan yapar, diğer canlılardan farklı kılar. Karakterler sarsıldığında, maya bozulduğunda dünya esir düştü. Dünya esir düştüğünde yaygın olarak insanlar karakter zafiyeti içindey-

di. İşte bu sebeptir duyulan, hissedilen, korkulan sessizlik! Bir toplumda vurgun, soygun hat safhadaysa, güvensizlik yaygın, sevgi denen şey yalan, şeref denen şey etiketten başka bir şey olamazdı.

Geriye dönüp bakıldığında gelinen nokta hiç de şaşırtıcı değildi. Hızlı nüfus artışı nedeniyle bütün ülkeler bütçelerinde cari açık vermektedir. Güçlü birkaç ülke; bu açıklarını, yeraltı zenginliği olan fakir veya kendilerinden askeri bakımdan güçsüz ülkelerin tepesine çökerek kapatmaya çalışıyorlardı. Bu emperyalizmin hak hukuk tanımayan iştahlı saldırısı aslında bugünlerin de habercisi değil miydi?

Bilişim çağı, tüm gizlilikleri bir bakıma ortadan kaldırmıştı. Bütün samimiyetsizlikler internet, radyo, televizyon vasıtasıyla gözler önüne seriliyor, her türlü hile, dalavere anında ortaya çıkarılıyordu.

Ne itimat kalmıştı ne güven... Politikacı, bürokrat, asker, polis, işadamı veya muhasebeci, yani her dalda, her branşta insanlar arasında suiistimaller yaşanıyor, hırsızlıklar, irtikâplar ve ihaleye fesat karıştırmalar gırla gidiyordu. Garip olan ise onca deşifre olmuş hile ve sahtekârlık karşısında elle tutulur bir tepki ortaya çıkmıyordu. Bir süre sonra da zaten insanlar tarafından kanıksanıyor ve önemini yitiriyor, sıradanlaşıyordu. Bütün bunlar olurken, dini ve milli duygu, vatan sevgisi, ahlak, örf, anane, gelenek ve görenekler de aynı hızla çözülüyordu. Bu yolsuzlukların karşısında, hukuk da güçlülerin hukuku haline gelmiş; karnını doyurmak için fırından ekmek çalanın peşine düşmek ve onu en sert şekilde cezalandırarak etkinliğini kanıtlamaktan başka elle tutulur, gözle görülür bir şey yapmıyordu.

Birçok araştırmacı yazar, akademisyen kitaplarında; dünyanın birkaç nüfuzlu ailesinin, ileriki tarihlerde dünya nüfusunu azaltmak için projeler geliştirdikleri konusunu yazıp çizmişlerdi. Bu konu bilinmeyen bir konu değildi. Lakin

insanların büyük bir çoğunluğu yarını düşünmeden yaşmaya alıştıkları için, bu tür konulara sadece “ilginç bir öngörü veya komplo teorisi” olarak bakıp geçiyordu. Umursamazlık bulaşıcı hastalık gibi sarmalamıştı insanları. Artık insanlığı tehdit edecek ne tür tehlike sinyali olursa olsun, kimsenin umurunda olmuyordu. İşte bu boşluk, esir alıcılar tarafından doldurulmuştu.

İnsanlık tükenmişliğin ilk bariz örneğini Afrika’da görmüştü. Dünya esir olmadan önce; Afrika’nın bazı bölgelerinde insanlar tam anlamıyla canlı ceset durumuna dönüştürülmüştü. Öyle bir dönüştürülmüştü ki; uluslararası hayır kurumları sürekli yardım yaptıklarını açıklıyorlardı ama bölge insanı canlı ceset olmaktan bir türlü kurtulamıyordu. Oysa topraklarına vahşi kapitalizm gelmeden önce, bu insanlar böyle değillerdi. Bir gün birileri geldi ve cennet vaadi ile Afrika’yı mesken tuttu. Misyoner faaliyetlerle insanları uyuşturdular adeta. Önceliklerini değiştirdiler. Bir yanda cennet özlemi içinde dünya işlerini ikinci plana ötelemiş yerli halk, diğer yanda altın rezervlerini işleyen uzak diyarlardan gelmiş uluslararası dev şirketler. Kaynaklar tükenince şirketler pılını pırtısını toplayıp gittiklerinde; geride ise cennet vaadiyle dünyalıkları elinden alınmış insan yığınları bırakmışlardı. Yerli halk ancak iş işten geçtikten sonra vaziyeti çaktı. Artık ellerinde cehennemi aratmayan zor yaşam koşulları ve hâlâ ardından koştukları cennet hayallerinden başka bir şeyleri kalmamıştı.

Kapitalistlerde ne insaf, ne de merhamet vardı. Acımasızlığın bu kadarını ancak ve yine kapitalistler uygulayabilirdi.

Barış Grubu dediklerini bir bir gerçekleştiriyordu. Biri hariç bütün televizyon kanalları kapatılmıştı. Sabah o salon-da yapılan toplantı televizyonda yayınlanmıştı. İnsanlar şok-taydı. Ne yapacaklarını, hangi kuruma şikâyetle bulunacakla-rını veya nasıl isyan edeceklerini bilemiyorlardı. Haberlere bakılırsa; ortada hiçbir resmi kurum kalmamıştı. İnsanlar iş-yerlerini açmayacaklardı. Okullar ve hastaneler kapatılmış, toplu taşıma araçları devre dışı bırakılmıştı. Bu nasıl bir işti? Bu ruh hastaları Ortadoğu'yu gerçekten esir mi almıştı?

Ülkelerin; başbakanları, bakanları, generalleri neredeydi? Böyle bir saçmalığa nasıl dur dememişlerdi, demiyorlardı? Her devletin kendine göre silahlı gücü yok muydu? Ortadoğu orduları bu kişilere nasıl teslim olmuştu? Yoksa bu ordular gerçekte kâğıttan kaplan mıydı?

Televizyon haberleri saatlerce sürüyordu. Yasaklar sayıla sayıla bitmiyordu. Öyle yasaklardan bahsediliyordu ki akla zarar şeylerdi. Neredeyse izinsiz rüya görmek bile suçtu. Ge-riye serbest denilebilecek pek de bir şey kalmamıştı.

Bir toplumun esir düşmesi için ortada bir savaş olması gerekirdi. Ancak savaşta yenik düşenler esir olabilirdi. De-mek ki bu kişiler Ortadoğu'yu esir almanın yolunu henüz bi-linmeyen yöntemlerle sağlamışlardı.

Uyguladıkları yasaklarla daha şimdiden öylesine derin korku salmışlardı ki; hiç kimsenin gıkı bile çıkmıyordu. Ma-hiyeti tam olarak belli olmayan bu uygulamanın, nerede du-racağı da belli değildi. İşte insanları bu bilinmeyenler korku-

tuyordu. Sokaklarda, caddelerde ellerinde otomatik silahlarla tuhaf üniformalı muhafızlar dolaşıyordu. Muhafızların emirlerine en küçük itiraz ölümle sonuçlanıyordu.

Zaten halkın da bir şeye itiraz ettiği yoktu. Yasaksa yasaktı. Eskiden de birçok yasak vardı ama yaşam hiç bu kadar anlamsız olmamıştı. Bu böyle devam ederse, yaşamın hiç bir anlamı kalmayacaktı. Yoksullukla cebelleşen çevreler için nefes almanın bile olanağı kalmamıştı. İnsanlar asgari ücretle taşeron emrinde çalışmayı özler hale geleceklerdi. Hiç olmazsa, biraz taşeron çalışıyordu, biraz çalışanlar, idare edip gidiyorlardı. Her ne kadar bir türlü çalmaya alışamayan kesim maddi sıkıntı yüzünden, ikinci iş yaparak karınlarını doyurmaya çalışsalar da bu düzenden daha iyiydi. Çalma-çarpma üstüne kurulan dünya düzeni tümüyle değişmişti. Şimdi toptan çalanlarla yüz yüzeydiler ama gıkları çıkmıyordu, çıkamıyordu. Eşkıya dünyaya hükümdar olmaz özdeyişi manasını yitirmişti. Sesini çıkartanların kafasına bir kuşsun sıkılıyor, olay anında noktalanıyordu.

İnsanlık âlemi bunu asırlardan beri hak etmişti. Dünyanın dört bir yanında soykırımlar yapılırken sessiz kalmışlardı. Bana ne, demişlerdi. Şimdi kimsenin bana ne diyecek durumu yoktu. Önceden başkalarına batan iğne, kalınlaşarak çuvaldıza dönmüş ve o çuvaldız ise herkese batar olmuştu. Herkes yüreğinde duyduğu acıyla kıvranır olmuştu. Peki, bundan, yani esaretten kurtulmanın bir yolu var mıydı? Elbette vardı. Esaretin yolu varsa, kurtulmanın da yolu vardı. Esaretin bedeli varsa, esaretten kurtulmanın da bir bedeli vardı. Ama bu bedel biraz ağır bedeldi. İnsanlık âlemi bu bedeli eninde sonunda ödeyecekti. Yol yürüyerek, borç ödeyerek biterdi. İnsanlık âlemi, soykırıma uğrayan insanlara borçlarını ödeyeceklerdi. O gün sırt döndükleri, ilgilenmedikleri, bana ne dedikleri insanların yerinde şimdi kendileri vardı. Herhalde kendilerine de sırt dönemezlerdi. Dönerlerse de esaret baki olurdu. Bu belki de yüce adaletin de tecellisiydi.

“Zulme karşı durmayan, dilsiz şeytandır” hadisinin değeri bir kez daha anlaşılır olmuştu. Ya zulme karşı durup, hakkın yanında yer alacaklardı ya da sessiz kalıp şeytana uyarak, ebedi esir kalacaklardı. Zulme karşı durmak da, durmamak da kendi bilecekleri işti. İyi de bunu nasıl başaracaklardı. Açlıkla cebelleşen dünya insanı, okumuyor, düşünmüyor, her şeyi başka mahfillere havale ediyor, mutlak surette bir kurtarıcı bekliyorlardı. Bir kurtarıcı çıkacak mıydı? Çıkacaksa, ne zaman çıkacaktı? Ya çıkmazsa!

Atalete alışan insanlar, bir türlü çıkış yolu bulamıyordu. Beyinler durmuş, zihinler iyice kapanmıştı. Ağızları bıçak açmıyordu.

Ne bilgiler konuşuyor, ne de tecrübeler konuşuyordu. Bilenle bilmeyen üç maymunları oynuyordu. Her konuda ses kirliliği sona ermişti. Arzular, istekler, özlemler suyunu çekmişti sanki. Yasaklar, çabucak yaşam tarzı olmuştu.

İnsanlar ne ağlıyor, ne gülüyor, ne de öfkeleniyordu. Yeni doğan çocuklara aradan aylar geçmesine rağmen isim koyma fikri akıllara gelmiyordu. Çoklukla isim koyacakları zaman, çocuklarının cinsiyetini anımsıyor ve ona göre rastgele bir isim koyuyorlardı. İsimler kendi aralarında kullanılıyordu sadece, resmi bir manası yoktu.

Çocukların ağlaması, çığlık atması, hastalanması ailenin en çok korktuğu şeylerdendi. Dışarıda muhafızlarca duyulması ve onların rahatsız olmaları, çocukların sesinin ebedi kesilmesine neden olmaktaydı. Hele hastalanmalar! Direkt ölüm demektir. Bu nedenle çoğu aile artık çocuk yapmaktan kaçınıyordu.

Karantina bölgelerinde yaşam stabil hale gelmişti. Korku, endişe, sessizlik hüküm sürüyordu. Sessizliğin hüküm sürdüğü sokaklarda, kediler, köpekler de tedirgindi sanki. Kimse evinde hayvan beslemiyordu. Kafesteki kuşlar, ser-

best bırakılmıştı. Vakitli, vakitsiz sessizliğin yoğun olduğu bir anda, kuş sesi bile insanların kimyasını bozuyordu. İnsanların bir kısmı, hayvanların bu özgür davranışlarını kıskanıyorlardı. Bu yüzden, kuşu kafesten çıkartıp, boynunu kopartıp atanlar vardı. Barış Grubu'na duyulan öfkenin acısını bu günahsız hayvanlardan çıkartanlar, yaptıkları bu zulme, daha sonra kahrediyorlardı ama artık iş işten geçmiş oluyordu. Sanki onların özgürlüğünü ellerinden alan bu zavallı kuşlardı!

Aradan bir hafta geçmesine rağmen, rahatlatıcı bir haber yayınlanmamıştı. Bundan sonra Barış Grubu'nun gösterdiği işlere gidip çalışacaklardı ama korku hat safhadaydı. İnsanlar Barış Grubu'nun denetimine geçen fabrikalarda çalışmaya başlamışlardı. Yeni dünya düzeni bilinmeyenlerle doluydu. Tesadüflerle doluydu. Yaşam pamuk ipliğine bağlıydı, her an kopabilirdi. Yaşamakla, yaşamamak belki de aynı şeydi. Yaşam iyice sanallaşmıştı sanki her an “game over” denecek gibiydi.

Zaruri gıda maddeleri Barış Grubu'nun denetimindeki marketlerden kişi başına bir gün yeteceği öngörülen miktarda verilmekteydi. Bu durum insanlarda korku yaratıyordu. Aslında korkuları gıda maddelerinin asgari düzeyde verilmesinden değildi. Market görevlisiyle aralarında çıkabilecek en basit bir anlaşmazlık bile yaşamlarına mal olabilecekti.

İnsanlar korkuyorlardı ve korkularında, kaygılarında da haklıydılar. Sudan sebeplerle her gün onlarca insan yaşamını yitiriyordu. Yaşam eskisinden on kat daha ucuzlamıştı. Hatta canlı cesetlerin yaşamı hiçbir mana teşkil etmiyordu. Canlı cesetler hayal kırıklığı içindeydiler. Bu hayal kırıklığı, kendi davasına sahip çıkmayıp, kurtuluşu hep birilerinden bekleyenlerin kurtarıcı insanlar üzerine kurdukları hayallerden kaynaklanıyordu. Bu hayal kırıklığı çok eskilerden, bu güne devam ede gelen bir hayal kırıklığıydı. Onun için de hep gelen gidene rahmet okutuyordu. Araştırma yok, düşünme yok, okuma yok, hep deneme yanılma yöntemiyle bu günlere gelinmişti. Bu sınıfa giren zavallı insanlar yine de güzel bir ge-

lecek bekleyerek, gençliklerini eskitmekten, heba etmekten başka bir şey yapamayacaklardı. İşi tevekküle bırakmanın sebebi insanların inançlarıydı ama tevekküle bırakma hakkı, önce eşeklerini sağlam kazığa bağlayanlar içindi. Eşeğini sağlam kazığa bağlamayanlar, işi tevekküle değil, ancak Barış Grubu gibi ucubelere bırakırdı ki, zaten öyle de olmuştu. Ortada suçlanacak biri varsa, o da herkesin bizzat kendisiydi. Gece yataklarına uzandıklarında; “Bu gün Allah için ne yaptım?” diyeceklerine, “Bu gün Allah’ın hangi emirlerini yerine getirdim ve insanlık için ne yaptım?”, deselerdi, dünya esir düşmezdi? Duyarsız ve nemelazımcı insanlarla duyarlı bir bağlantı kurmanın yolu var mıydı? Duyarsız insanlarla, her hangi bir konuda muhabbet etmenin lezzeti, sadist insanlarla insanlık konuşmak gibi değil miydi? Barış Grubu zehir saçarken, duyarsız insanlar eski alışkanlıklarını hâlâ devam ettirmekteydi. Bir taraftan TV kanalındaki insan onuruyla bağdaşmayacak haberleri dinlerken bile esnemelerine devam ediyorlardı. Esneyerek, aksırarak, tıksırarak mertebelerinin arttığına inanmalar sürüp gidiyordu.

Bir yandan geçmişin tepkili insanların yüreği kavrula dursun, umursamazlar, aymazlar, nemelazımcılar, uyanıklar, yalakalar ve şarlatanlarla, sözde kurnazlar, bu bataklıktan bildik yöntemlerle kurtulabileceklerini düşünüyorlardı. O yöntem meşhur yöntemdi, göze girme yöntemi, durumu kurtarma, günü yaşama ve akıllı olup, hayatta kalma yöntemiydi. Zaten oldubitti tepkililer, onlara göre asi, anarşist ve yerine göre vatan haini, din düşmanı kişilerdi. Ne hikmetse, vatanın bütün çileleri de bu tepkili insanların omzuna yıkılıverirdi. Yani ortamın yükünü çeken ve polis coplarıyla, biber gazıyla, tazyikli suyla, gözaltına alınmayla, hapis yatmayla, ölümle tanışmayla yüz yüze kalan yine tepkililer oluyordu. Tepkililerin dosyaları bu şekilde kabarmaya devam ederken, tepkisizler esnemeye ve manevi derecelerini arttırmaya (!) devam ediyorlardı. Sonra dünya esir düştü ve ufuk karardı.

Bazı sinsi çevreler hâlâ insanlara itidal tavsiye ediyordu gizlice... Hâlbuki itidal tavsiye ettikleri çevreler zaten hep itidal modunda değiller miydi? Kulaktan dolma yanlış bir kader bilgisi ile varılacak nokta, aptalca bir köleliğe sürüklenmekten başka ne olabilirdi? Dünyayı esir alanlarda herhangi bir inanç var mıydı, bu bilinmez ama olsa da bir mana ifade etmezdi. İnsanlara yaşamı zehredenlerde inanç olsa ne yazar, olmasa ne yazardı?

Haberleri izlemek tepkili insanlar için tahammül sınırlarını aşan bir şeydi. Tepkili insanlar, biraz daha fazla kendilerini yargılıyorlardı. Aymazların, tepkisiz kalması biraz da onların suçuydu. İdeallerini, inandıklarını inanmaya açık olan insanlara yeterli derecede anlatamamış, anlatma zahmetinde bulunmamış ve onların kendilerine de inanmalarını sağlayamamışlardı. Aydın insanlar, geleceği hiç düşünmeden elit tabaka oluşturarak, kendilerini bu günün canlı cesetlerinden farklı mecralara taşımışlardı. Onlarla aralarında sınıf farkı yaratmışlardı. Belki de onların yani aymazların esnemeleri biraz da bu boşluktan kaynaklanmaktaydı. Yanlış insan yoktu, yanlış bilgilenen insan vardı. İnsanları kötü yapan sistemlerdi. Eğitim seviyesi düşük insanlar, kurtuluşu ve herhangi bir sorun çıktığında çözümünü bu insanlarda, yani kendilerini elit tabaka diye nitelendiren bu insanlardan beklemişlerdi. Bu ortamı yaratan da kendisini aydın gören işte bu elit tabakaydı.

Birinden hiçbir şey beklemeyince asla düş kırıklığına uğramaz insan. Başkalarından beklenenler aslında insanların kendilerinde vardı. Önemli olan var olanı ortaya çıkartmak ve her türlü esarete karşı durmaktır. Böyle hareket edilseydi, dünya esir olmazdı. Sadece kadınlar eğitilmiş olsaydı dünya yine esir olmazdı. Kadınlar esir olunca, dünya esir oldu. Korkuluksuz bir köprüde yürümek neyse, eğitimsiz anne elinde yetişmek de oydu elbet. Köprüde korkuluk yaşama tutunmak gibi güven verici bir duyguydu. Dara düşen çocuk

ana diye ağlar hep, anaya tutunmak ister ve gücü onda arardı. Ana güçsüz olunca, köprü korkulaksuz, dünya da esir olurdu elbet!

Özgürlük uçup gittikten sonra özgürlüğü hatırlamak, onu özlemek ve aramak kadar büyük bir elem daha var mıdır? Ölen çok değerli bir insanın arkasından ağlamak gibidir, özgürlüğün arkasından bakmak!

Yeni bir uygulama daha bildirildi; esir alınan dünya insanına yeni ve ortak bir isim takdir edilmişti “**Canlı Cesetler**”! Bu isim telaffuz edildikten sonra “bir daha canlı cesetlerden kendilerine izin verilenlerin dışında hiçbir canlı ceset araç kullanmayacaktı. İzinsiz araç kullanmaya yeltenenler anında etkisiz hale getirileceklerdir” denmişti. Ayrıca, semt marketleri hariç tüm işyerleri kapatılmıştır. Marketlerin gıda ihtiyaçları tarafımızdan sağlanacaktır. Gıda maddesi tüketimleri ise nüfusa göre, marketlere tarafımızdan verilen karnelerle sağlanacaktır. İhtiyaçlar bu karnelere göre giderilecek ve karnelerde herhangi bir sahtekârlık tespit edilirse, o aile açlığa mahkûm edilecektir. İsteyen sahtekârlık yapmakta serbesttir, deniliyordu.

Peki, bu kadar araç kullanılmıyacaksa, ne olacaktı?

Ertesi gün; işsiz insanlara nasıl iş sağlanacağı konusunda bilgi verileceği de duyuruldu. Anlaşılan Barış Grubu, her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüyordu. Onun için canlı cesetlerin hiçbir şey düşünmesine gerek duyulmuyordu.

Silah sesi duyulmadık bir tek gün yoktu. Her silah sesi, ölüm demekti. Barış Grubu ölüm kusuyordu. İnsanlarda ne sevgi kalmıştı, ne de aşk... Ne çocukluk yaşıyordu ne de ergenlik. Kurşun türküye neyler özdeyişi manasını çoktan yitirmişti. Bir yasaklamayla tüm şarkı ve türküler katledilmişti. Artık içten içe, sessizce mırıldanmalar bile ortadan kalkmış, onların yerini yasa maddelerini ezberlemek ve beyinlere kazımak kalmıştı. Yasalara başkaldırmak şöyle dursun, bilmeden aykırı davranmak bile ölmek demekti. Ölmekse, bir boğazın eksilmesi anlamına gelmekteydi. Bir boğazın eksilmesi Barış Grubu için kâr demekti, ülke için artı değer demekti. Halkın yaşaması, yaşamaması hiçbir mana ifade etmemekte idi. Yaşamak isteyen Barış Grubu'nun istediği şeyleri üretmek ve sorun çıkartmamak zorunda idi. Barış Grubu'na bakılırsa, bütün yük onların sırtında ve her türlü zorluğu onlar çekmekteydi.

İnsanlık tarihinin geldiği son noktaya bakılırsa, yani dünya esir düşmeden önce, Barış Grubu'nun bu günkü tutum ve davranışlarından çok da farklı değildi. Geniş halk kitleleri sürekli fakirleşiyor, psikolojileri bozuluyor, dengeli beslenemedikleri için tedavisi mümkün olmayan hastalıklara musallat oluyor, kısacası süratli bir şekilde insanca yaşama ortamının dışına itiliyorlardı. Düşünce özgürlüğü, seyahat özgürlüğü elinden alınan kitleler üzerinde yeni yeni dini, sosyolojik ve psikolojik telkinler deneniyordu. Sivil toplum kuruluşlarından tutun, dini cemaatlere kadar parayla veya çeşitli telkinlerle, siyasi zorlamalarla yönlendirilerek, sürekli toplum mühendisliğiyle, toplumun düşünsel ve zihinsel kapasitesini de kontrol altında tutuyorlardı. Bu tür kontrollerin dışına çıkan kişi veya grupları da ya marjinal gruplar olarak ya da

meczip kişiler olarak nitelendirerek, toplumun gözünden düşürüyorlardı. Daha ileri gidenleri ise; biber gazıyla, tazyikli suyla ve copla karşılıyor veya cezaevlerine kadar varan yaptırımlarla karşı karşıya getiriyorlardı. Cezaevlerinde insan onuruna yakışmayan çirkin ve ağır işkenceler uygulanıyordu. Her ülkede binlerce faili meçhul cinayetler işleniyor, artık insan cesetleri ya fosseptik çukurlarından ya da çöp konteynırlarından çıkıyordu. Son zamanlarda kolu bacağı kesilmiş, başı gövdesinden ayrılmış insan cesetlerinin sayısı giderek artmaya başlamıştı. Protestolarda serseri kurşunla ölenlerin sayısı artıyor, aydın tutuklamaları hat safhaya ulaşıyordu. Bu nedenle yaratılan korku imparatorluğı sayesinde giderek insanların sinmelerine ve özlük haklarını bile savunamaz duruma gelmelerine neden oluyordu.

Barış Grubu bir bakıma şarkıları, türkülerini ve mezarları ortadan kaldırmıştı sadece. Vatandaş demek Barış Grubu'nun sırtında yük demekti ama Barış Grubu dünyayı esir almadan önce de insanlar devletin sırtında yük gibiydi aslında. İnsanların zaruri ihtiyaçlarının bile karşılanması için devleti yönetenlere minnet ediliyordu zaten. Sanki milletin ödediğı vergiyle değıl de, kendi öz bütçelerinden karşılıyorlarmış gibi serzenişte bulunuyorlardı. İş istiyoruz demek için protesto yürüyüşü yapanlardan, okul harçlarının çokluğundan sızlanan öğrencilere kadar oldukça sert yaptırımlarla karşı karşıya bırakılıyorlardı.

Dünya esir olduktan sonra, yani insanlar Barış Grubu'yla tanıştıktan sonra her kişi bir boğaz, her boğaz tüketen olmuştu. İşte bu tüketimi üretime dönüştürmek gerekmekteydi ki bunu da ancak Barış Grubu yapabiliirdi. İnsanlar boğaz tokluğuna çalışmasına rağmen, bir türlü sadece tüketen olmaktan kurtulamıyorlardı. Sürekli tüketen olunca da Barış Grubu'nun sırtına yüklenen yük olmaktan başka bir şey değıllerdi. Peki, üretken olmak için daha ne yapmaları gerekmekteydi? Ne yaparsa yapsınlar hep tüketen olarak kalacaklardı.

Barış Grubu'nun gelmesiyle "özgürlük" kelimesi sözlüklerden çıkartılmıştı. Önceden varmış gibi laf olsun diye tekrarlanan özgürlük kelimesi, artık kullanılamıyordu. Fikirler ve zikirler yasaktı. Fikir yürütmek ölüm cezası gerektiren suçlardandı. Canlı cesetlerin gönüllü olarak Barış Grubu'na destek olma yönünde tekliflerde bulunmasının karşılığı da ölümle sonuçlanıyordu. Çünkü irade kullanmak suçtu. İrade kullanmak sadece Barış Grubu'na aitti. Halk, Grub'un direktifleri dışında olumlu veya olumsuz irade kullanamazdı. Neyin nasıl yapılacağına, hangi konuda nasıl tavır alınacağına, neyin düşünülüp, neyin düşünülemeyeceğine ancak Barış Grubu karar verebilirdi. Örneğin kış ayları yaklaştığında, hava sıcaklığı hangi dereceye düştüğünde üşünür, ona da bu grup karar verebilirdi. Onların üşünmez dediği bir derecede üşümek, o guruba ve mevcut yasalara başkaldırı olarak kabul edilirdi ki, şüphesiz karşılığı ölümdü. Özellikle üşünür denen hava şartlarında, lüzumsuz sokağa çıkmak suçtu. Gereksiz hastalanmalar, bütçeye yeni yükler getiriyordu ki, bu da eşitlik ilkesine karşı işlenen suç demekti. Uyumlu davranıp, hastalanmayan vatandaşlara karşı haksızlık etmek anlamına gelmekteydi. Bunun karşılığı da belliydi zaten. Biri lüzumsuz yere sokağa çıkmış ve bunun sonucu olarak da hastalanmışsa, aile fertleri durumu Barış Grubu yetkililerine bildirmekle yükümlüydü. Aksi takdirde, sorumsuzluk nedeniyle hastalanan kişi infaz edilirken, infaz edilen kişi haricinde aile ferdi sayısı birden fazla ise, aralarında kura çekilir ve suçluya birlikte o kişi de infaz edilirdi. Çünkü "vatandaşlık görevini yerine getirmemek" suçu işlenmiş olmaktaydı.

İşin en kötüsü, yakın gelecekte evlere beyin okuma duyargaları konulacağı söylentileri vardı. O zaman sessiz düşünmeler bile yasaklanacaktı. Yani insan demek bitki demek anlamına gelecekti. Bir bakıma bitkisel hayata dönülecekti. Böyle olarsa ölmek daha iyi değil miydi?

Barış Grubu'nun ilk uygulaması sözde varlıklı insanlar tepelenerek ortaya çıktığında, varlıksız insanlar arasında epey bir destek bulmuştu. Barış Grubu'nun 'canlı ceset' diye nitelendirdiği insanlar, sokaklarda maytaplar patlatıyor, halaylar çekiyorlardı. Kimi Barış Grubu'nu devrimci olarak ni-teleyip kutluyor, kimi de milliyetçi diyerek kutluyordu. O gün insanlık meşalesinin söndüğünü çoğunluk yine görememişti. Barış Grubu'nun getirdiği her yasaklama, işte bu devrimcilik-milliyetçilik potasında eritilmiş, rafine edilmiş, sindirilmişti. Önceleri, "bana ne zenginler düşünsün" diyenlerin elinde kalmıştı kanlı gömlekler. İşin ilginç tarafı, Barış Grubu'nun yasalara aykırı hareket etmek suçundan öldürdüğü insan sayısına bakılırsa, yüzde yüzü canlı cesetlerdi öldürülenler. O, bana ne dedikleri varlıklı insanlar hiç zayıat vermeden yaşamlarını sürdürürken, tamamına yakını da Barış Grubu yönetiminde yer almışlar ve aileleriyle birlikte Barış Grubu mensuplarının oluşturduğu imtiyazlı bölgelere taşınmışlardı. Bu imtiyazlı bölgenin adını da "Çilekeş Bölge" koymuşlardı. Sözde sıkıntıların yaşandığı, zorlukların çekildiği, feragatlerin, özverinin ve kahramanlıkların cereyan ettiği bölge bu bölgeydi. Buraya Allah kimseyi düşürmesin, burada yaşam oldukça zor, hatta yaşam diye hiçbir şey yok diye bildirilmekteydi. Nerede ise her hareketi ölümle sonuçlanan kesimler yani canlı cesetler bile, Çilekeş Bölge'deki insanlara acır duruma gelmişti. Nasılsa, hiç kimse (Çilekeş Bölge'dekiler hariç) kendi bölgesinin dışına çıkamazdı. Böyle olunca da hiç kimsenin hiçbir şeyden haberi olmayacaktı. Televizyon haberleri neyi emrediyorsa, o doğrudu, o kadar...

Barış Grubu işsizlere süratle iş veriyordu. İşsizler ordusundan çok kalabalık ekipler oluşturmuşlardı. Bu ekiplerin görevi özel sektöre ait tüm işyerlerinin her türlü eşya ve demirbaşlarını taşımaktı. Hayatında ilk kez taşıma işi gibi ağır işlerde çalışanlar zorlanıyorlardı.

Buna aslında taşıma değil, bozma, imha etme demek daha doğru olurdu. Büyük ölçekli firmaların, çok büyük paralar harcayarak kurdurdukları bilgisayar sistemleri, network ağları, sökölüp atılıyordu. Barış Grubu bu heba edilen değerlerin farkında mıydı bilinmez ama sökenlerin çoğu ne yaptığının farkında bile değildi.

İşyerlerinin kasalarında çeşitli ülkelere ait deste deste para çıkıyordu ama bunların artık kâğıt parçasından başka bir değeri yoktu. Altın, pırlanta gibi değerli maden satıcılarının dükkânları toparlanırken, mutlaka bölge sorumlusu ve muhafızlar başlarında hazır bulunuyordu. Altın ve pırlanta gibi değerli madenler, kamyonu yüklenip, muhafızlarca götürülüyordu. Nereye götürüyorlar, kime götürüyorlardı canlı cesetler bilmiyordu. Hazan vakti gelmişti. Bağ bozumuydu sanki. Ülkenin bütün güzellikleri, zenginlikleri yok ediliyordu. Bu yok ediliş, üstelikte o yörenin insanının eliyle sağlanıyordu. Yani her bölge kendisini yok ediyordu. Her bölge elinde bulundurduğu değerlerini kendi elleriyle teslim ediyordu hoyratlara. Bu nasıl bir güçtü? Bunu nasıl sağlıyorlardı?

Bazı işyerlerinde uyuşturucu çıkıyordu. Diğer mallar gibi

o da kamyonlara, TIR'lara yükleniyordu. Bu konuda kimseye hesap sorulmuyordu. Uyuşturucuymuş, silah kaçakçılığıymış, artık bunların hiçbir önemi yoktu. Nasılsa bundan sonra isteseler de bunlardan hiç birini yapamayacaklardı. Şimdi kalkıp da, neden uyuşturucu ticareti yapıyordun diye hesap sormanın ne manası vardı? Yapıyordu, artık yapamayacak, bu kadar! İşte böyle gizli aflar da söz konusu olabiliyordu. Sürekli uykuları kaçan, tespit edildiğinde sonlarının geleceğini düşünen uyuşturucu tacirleri durumu öğrendiklerinde Barış Grubu'na müteşekkik oluyorlardı. Ona sempati duyuyorlardı. İyi ki Barış Grubu vardı!

Kuyumcu tezgâhları toplanırken; çalışanlardan biri bir avuç altını cebe indirdi. Bunu gören muhafız, durumu bölge sorumlusuna bildirdi. Bölge sorumlusu, iş bitince, cebe altın indiren kişiyi herkesin gözü önünde arattı ve cebinden altınlar çıkınca,

‐‐Bırakın altınlar onda kalsın, onu dükkâna kilitleyin altınlarla birlikte yaşamını orada sürdürsün. Bakalım altınlar onun yaşamını kurtarabilecek mi?‐‐ diyerek onu orada ölüme terk etti. Altın çalan zavallı, ağlayıp sızladıysa da fayda etmedi. Ekip işini bitirince dükkânın kepengini de çekip oradan uzaklaştılar. Barış Grubu hırsızlığa karşı çok duyarlı davranıyordu. Dükkâna hapsedilen kişi içerden öyle bir bağıırıyor, haykırıyordu ki, söyledikleri dışarıdan tek tek anlaşılıyordu.

‐‐Ben bir avuç altın çaldım, ölüme terk edildim. Ya siz, tüm bölgenin altınını çalışıyorsunuz, buna ne demeli?‐‐ diyordu.

Bölge sorumlusu, bu durumu çok kısa bir raporla üstlerine bildirdi. ‐‐Bir marjinal, bir meczup veya bir hırsız üç beş tane altın çalma eylemine kalkıştı ve açlığa mahkum edildi‐‐ şeklinde bir rapordu bu...

Aslında bu tür olayların patlak vermesi ve anında ceza-

landırılması Barış Grubu'nun arzu ettiği şeylerdi. Hiç olmazsa canlı cesetler Barış Grubu'nun yaptırım gücünü gözleriyle görüyor ve hizaya geliyorlardı. Bölgede artık hırsızlara, yolsuzlara, hukuksuzlara meczuplara, marjinallere, anarşistlere, aktivistlere yer olmadığını canlı cesetler iyice kafalarına sokmalıydılar. Yeşilaycılara, Kızılaycılara, Kızılhaççılara, derneklere, sivil toplum kuruluşlarına bu sebepten dolayı artık gerek yoktu. Barış Grubu bir yeri mi bombaladı; orada yaraları sarmak diye bir şey olmayacaktı. Ölen ölecek, kalan kalacaktı. Yarı canlı, felçli, sakat ve tedavisi masraf gerektiren durumlar asla kabul edilemezdi. O canlı cesetlerin derhal imha edilmesi gerekmekteydi. Durum böyle olunca da, Yeşilay ne işe yarayacaktı, Kızılay ne işe yarayacaktı? Barış Grubu olayları kökünden kazıyarak hallediyordu. Yeşilay sigaraya mı karşıydı? Barış Grubu sigara fabrikalarının hepsini ortadan kaldırmıştı. Ne Yeşilay'ı, ne Kızılay'ı! Okullarda anarşist türemesin diye, gerekenden fazlasını kapatmıştı. Herkesin üniversite okuması şart mıydı? Herkes üniversite okursa, bölgede kazma kürek işinde kim çalışacaktı?

Toplumun eğitim seviyesi yükselecekmiş! Sanki insanlar yarışacaklardı. Eğitim seviyesi aşağılarda olsa ne yazardı? Kime karşı ayıp olacaktı? Emir demiri keser. Otur dedin mi oturacaklar, kalk dedin mi kalkacaklar, işte bu kadar! Eğitiminin oturması, kalkması farklı mı olacaktı sanki!

İnsanlar şımartılalı beri dünyada huzur kalmamıştı. Ya şimdi, insanlar kapılarını açık bırakıp yatıyorlardı. Artık bölgenin, belki de dünyanın bir tek çalanı, bir tek yalanı vardı ki o da Barış Grubu'na aitti. Yanlışı da o yapardı, doğruyu da!

Barış Grubu'nun işi şimdilik iyiydi. Tarlanın taşıyla, tarlanın kuşunu vuruyordu. Yıllardır istiflemeye çalışıp da, henüz göz doyuran seviyeye getiremediği servetini, istediği düzeye ulaştırmanın huzuru içindeydi. O serveti hiçbir zaman kullanamayacaklardı ama olsun altın rezervi hangarına gir-

diklerinde, binlerce ton altını istiflenmiş olarak görmek de başka bir şeydi. Altının kıymetini sarraf bilirdi. Zaten fakir fukara ömürleri boyunca elde ettikleri üç beş parça altının da kıymetini hiçbir zaman bilmemişlerdi. Onu hep zor günler için saklamışlardı ama öyle zamanda harcamışlardı ki, o da ellerinden uçup gitmişti. O zaman fakir fukarayı böyle bir zorluğun, zorlanmanın içine itmenin ne âlemi vardı?

İnsanlar kuzu gibi olmuşlardı. Başlarını önlerine eğip, çalışıyorlardı sadece. Kavgâ, niza bitmişti. İş arkadaşını gammazlamak, yalakalık etmek, göze girmeye çalışmak, arkadaşına komplo kurmak sona ermişti. Neyin, nasıl sonuç vereceği bilinmediği için, bu tür girişimlerde bulunulmuyordu. Belki de, Barış Grubu'na içten içe duyulan tepkiler, canlı cesetler arasında gizli bir gönül bağı oluşmasına sebep olmuştu. Bir musibet, bin nasihatten evladır. Her kötü şeyin, bir iyi yan etkisi oluyordu demek... Eğer gerçekten durum böyle ise, geleceğe dair umut var demektir. Zaten önemli olan insanların bir araya gelmesi ve güç birliği oluşturmaya idi. İnsanlar bu güç birliğini zamanında oluştursaydı bölge, belki de dünya esir olmazdı. Bir söylentiye göre Barış Grubu sadece Ortadoğu'ya değil, tüm dünya yönetimine el koymuştu. Olacak şey değildi. Bu da eskiden beri süregelen komplo teorilerinden biri olabilirdi. Çünkü toplum her şeyi her zaman abartıyordu.

Toplum bu ezilmeyi, aşağılanmayı yaşayacaktı ama ne kadar? Kısa süreli yaşasa, kurtuluşun kıymetini yine bilmeyecekti. Çok uzun süreli yaşasa, bu yaşam tarzını kanıksayacak ve bir daha toplumu örgütlemenin imkânı olmayacaktı. Demir tavında dövölür. İyi de toplum acaba örgütlenebilecek miydi? Eskiden olduğu gibi, ağa ölünce yerine çocuklarının geçmesiyle, nasıl ki ağa sayısı giderek artmışsa, Barış Grubu'nun durumu da öyle olacaktı. Onlar ölünce de yerlerine çocukları gelecek ve sayıları yıldan yıla artarak devam edecekti.

Şimdiki Barış Grubu yetkilileri hiç olmazsa servetlerini nasıl edindiklerini biliyorlardı. Bölgeye veya dünyaya nasıl el koyduklarını biliyorlardı. Onlardan sonra gelecek kuşaklar, bölge veya dünya zaten bizimdi diyerek, diğer insanlara canlı cesetler bile demeyecek, belki de sadece, sülükler, böcekler veya haşereler diyecekler ve insanları böcek gibi ezeceklerdi. Yani insanlık âlemini zaman ilerledikçe, kötü günler bekliyordu. Hiçbir şey iyiye gitmeyecekti, bu kesindi.

Teknoloji geliştikçe, insanlar daha çok ezilecek, adeta pancar gibi doğranacaklardı. Yüz insanın yaptığını bir robot yapacak, yüz insan yok edilecek, bin insanın yaptığını bir makine yapacak, bin insan yok edilecekti. Keşke canlı cesetler bunu şimdiden düşünse de, geleceklerine sahip çıksaydılar. Zaten sahip çıksaydılar, esir düşmezlerdi.

Bu esaret; Barış Grubu yetkililerinin büyüklüğünden, güçlü oluşlarından değil, insanların aymaz oluşlarındandı. İnsanlar öz davalarına duyarsız kalınca, onlar güçlendi. Onlar güçlendikçe, yeni yeni politikalar geliştirdiler. Artık kim gerçeği söylerse söylesin, söylenenlere “komplo teorisi” diyerek burun kıvırmaya başladılar. Gerçekleri dile getirenler de bu günün canlı cesetleriydi, burun kıvrıyanlar da. Dıştan giren çürümüşlük, artık öze, içe intikal etmişti. Toplum bu içten çürümüşlüğü sancılarını çekerken, bölge, bir rivayete göre de dünya esir düştü. Burada Barış Grubu’nun başarısını da yadsımamak gerekir. Toplumun bağrına bu çürüten mikrobu onlar enjekte etmişlerdi. Bu çürümeyi onlar sağlamışlardı. Toplumun değer yargıları alay konusu, tartışma konusu haline getirilmişti. Toplumlar geçmişiyse, geleceğiyle çökmüştü. İnanç sistemlerinde beklenmedik, radikal değişiklikler oluyordu. Bu güne kadar bilinmeyen hususlar ortaya atılıyor ve toplumun bu konuda tartışması ve kendi inanç sistemini kendisinin sulandırması veya ortadan kaldırması bekleniyordu. Ulus kavramı, millet kavramı telaffuz edilmesi ayıp kavramlar haline dönüştürülüyor, insanların geçmişle,

gelecekle bağları çözülyordu.

Başlangıcından beri çok az insanın kavradığı bu durum dillendirildiğinde bildik yöntemle “komplo teorisi” diyerek insanlar sırt dönüyordu. Hâlbuki sırt döndükleri kendilerinin gelecekleriydi. Yani komplo teorisi dedikleri içinde bulundukları esaret ortamının ta kendisiydi. Acaba bugün bunu idrak etmişler miydi? Yani geçmişte komplo teorisi dedikleri şeyin aslında bugün içine düştükleri durum olduğunu kavramışlar mıydı? O gün komplo teorisi üretiyor dedikleri insanlara kulak verip, öz meselelerine bu kadar uzak durmasalardı, yine esir olurlar mıydı? Bu esarete aymazlıklarıyla bir bakıma davetiye çıkartmamışlar mıydı?

9/25'inci Bölge'de, bir Teknik Üniversite'nin Rektörü Prof. Dr. Kadir'in Çilekeş Bölge'de yaşamını sürdürmekte olan bir akrabasının olduğu söylentileri dolaşıyordu ortalarında. Duyulursa hepsinin sonu anlamına gelen bu durum, insanlarda yine de önemli bir merak kaynağıydı. O akrabaya bir ulaşılabilse, oradaki yaşam hakkında ipuçlarına ulaşmak mümkün olabilirdi. İyi de ulaşılsa ne işe yarardı sanki. Düşünmenin bile suç sayıldığı bir ortamda ne işe yarardı ipucu...

Otomobillerin yakıtları çekilerek, son model araçlar hariç, diğerleri preslenerek hurda fabrikalarının depo sahalarına istif edilmişti. Son model araçlar Çilekeş Bölge'ye taşınmıştı. 9/25'inci Bölge'de bir araç sesi duyulursa, bu felaketin sesi demektir. Yine birileri yaşamını kaybedecekti. Gelenler Barış Grubu taraftarı muhafızlardı. Suç işlemeye gerek yok, bazen Çilekeş Bölge'dekilere organ lazım olduğunda da, ne lazımsa gelip, alıp gidiyorlardı. 9/25'inci Bölge bir bakıma insan yedek parça deposuydu. Gelip raftan yedek parça alır gibi, ilgili kişiyi alıp götürüyorlardı ama götördükleri insanlardan hiç geri gelen olmuyordu. Barış Grubu'nun bilgi bankasında 9/25'inci Bölge ve daha nice bilmedikleri bölge halkının DNA örnekleri mevcuttu. Adres belli, kurban belli, anlaşılan sadece Barış Grubu değil, Çilekeş Bölge sakinleri de yolu doğrultmuştu. Belki de eski yaşamlarında bile böyle bir rahatlıkları yoktu. Şimdi ne kaybetme riskleri vardı, ne de servet edinme telaşları. Zamanlarını aşka ve yaşama endekslemişlerdi. Anlaşılan Çilekeş Bölge'nin çilesi böyle devam edecekti.

Televizyonda Çilekeş Bölge'den sık sık bahsediliyor ama asla görüntü verilmiyordu. Çünkü o bölge insanı hep çile çekiyordu, hep özveride bulunuyordu, hep kahramanlık gerek-

tiren işlerde iştigal ediyorlardı. Anlaşılan o ki, o bölge olmazsa, hiçbir bölge olamazdı. Belki de dünyanın sonu olurdu. O kadar gerekli bir bölge, o kadar vazgeçilmez insanlar olmasalardı, bir organ lazım oldu diye, diğer bölgelere gelip de, insanlardan organ alırlar mıydı? Tabi ki almazlardı. Hiç 9/25'inci Bölge insanına organ lazım oldu diye Çilekeş Bölge'den organ teminine kalkışmışlar mıydı? Hayır.

Konu canlı cesetler ise, organını doğru kullanmasını bilmeyenin yaşamaya hakkı yoktur deyip yaşamına son veriliyordu hep. Kendi organını koruyamayan insan! Evet, kendi organını koruyamayan insanın kime ne faydası dokunabilir ki? İnsana mantıklı geliyor. Çilekeş Bölge hariç! Çünkü oradaki insanlar sadece kendileri için çabalamıyorlar, yaşamlarını tüm insanlığa adanmışlar. Onların çilesi bitmez! Allah yardımcıları olsun.

Yeni düzen kurulurken, toplum psikolojisi üstüne epey kafa yordukları belliydi. Toplumun bu duyarsızlığı elbette göz önüne alınmıştı. İnsanlar umarsız bırakıldıkça, yöneticilere daha itaatkâr oluyorlardı. Emeginden başka sermayesi olmayan insanların, çalışmadıkları gün aç kalmakla yüz yüze olacaklarını bildiklerinden, çalıştıkları işte her türlü hakarete, baskıya nasıl tahammül ettikleri bilinen bir gerçektir. O zaman; orta halli insanlar da, hiçbir şeyi olmayan diğer insanların durumuna getirildiğinde, aynı refleks gösterceklerdi. Değerlendirme doğrudur. Kimsenin gıkı çıkmıyordu artık.

Ama göz ardı ettikleri bir şey vardı. Emeginden başka maddi varlığın dışında, bilgi birikimi olan milyonlar hesaba katılmamıştı. Bilgi birikimi olan genç kuşak, akademisyenler, bürokratlar, böyle bir düzene ilelebet sessiz ve tepkisiz kalamazdı. İşte Barış Grubu'nun hesaba katmadığı buydu. Bir bakıma düşman küçümseymişti. Düşmanını küçümseyenler, çoğunlukla kaybetmeye mahkûm olurlardı. Barış Grubu da bir gün kaybederse, bu tepeden bakma, kibirli, küçümseyici, aşağılayıcı tavırlarından dolayı kaybedebilirdi.

Televizyonun 20.00 haber saati başladı. 9/25'inci Bölge pür dikkat dinliyordu. Yüzlerce kişinin ismi okundu. Bunlardan bir kısmı tekstil, bir kısmı ayakkabı üretimi, bir kısmı da ölü taşımacılığında kullanılacaktı. Ölen veya öldürülen kişiler sonradan bir ekip marifetiyle toplanıyordu. Burada iki amaç güdüldüğü sanılıyordu. Birincisi ölülerin çürüyüp etrafa mikrop saçmaması ve bunun sonucu hastalıkların çoğalıp da yeni bir gider kalemi oluşturmaması, ikincisi de ölülerin bir fabrikada faydalı ürünlere dönüştürülme ihtimali. Ama her iki ihtimal de seslendirilemiyordu. Seslendirenlerin akıbeti belliydi. O ihtimalin parçası olmak!

İsmi okunanlar gece yarısı en yakın toplama sahasında hazır bulunacaktı. Bir dakika bile geç kalanlar kanalizasyon işlerinde kullanılacaklardı. Arkadan gelecek başka bir ekip, onları çalışacakları kanalizasyon bölgelerine taşıyacaktı. Böylece demokrasinin işlediği de vurgulanmış oluyordu.

Daha önce inşaat işlerinde görevlendirilmek üzere topladıkları binlerce kişi, gitmiş ama bir daha kendilerinden haber alınamamıştı. Yani gidişleri olmuş ama dönüşleri henüz olmamıştı. Nerede, hangi işlerde görevlendirilmişlerdi, bu belli değildi. Belki de bir yerde işleri bitmiş, başka yerlere gönderilmişlerdi. Çünkü içlerinden geri dönen bir kişi bile olmamıştı. İnsanlar bu durumu merak ediyorlardı ama kimse cesaret edip soraııyordu.

20.00 haberlerinin sonu yine iyi gelmedi. Çeşitli meslek gruplarında çalışmak üzere toplanacak bu personel bir defaya

mahsus olmak üzere, -sadece bu grup- bir daha evlerine dönmeyeceklerdi. Onlara maaş da verilmeyecekti. Maaşları, geride bıraktıkları aile fertlerine verilecek ve onların her türlü ihtiyacı çalıştıkları fabrikaca karşılanacaktı. Bu pilot uygulama olumlu sonuç verirse, daha ileri uygulamalar mümkün olabilecekti. Bu haber insanlarda soğuk düş etkisi yarattı. Haber bitmiş olacak ki, televizyon çizgi filme geçmişti. Bunu seyredip-seyretmemek serbestti.

Ne okul vardı, ne de öğrenci hareketleri. Ne parti vardı, ne seçim kampanyaları ve ne de kulakları sağır eden müzik sesleri. Ne sanatçı vardı, ne de sanat kavramı. Analık duygusu nasıl da köretilmişti. Vicdan ve vicdan muhasebesi yerini sessizliğe bırakmıştı. Aşk kuş olup uçmuştu kalplerden. İnsanlar bir birlerine aşkla, şehvi duygularla bakmıyorlardı. İnsanlar içi boşaltılmış birer figürdü sanki. Bir genç kızla, bir delikanlı omuz omuza saatlerce otursa, bir birlerinin farkında bile olmuyorlardı çoğu kez. Bir birlerine bakışları, bir eşyaya, hatta işe yaramaz bir eşyaya bakar gibiydi. İnsanlar arasında hiçbir dayanışma duygusu kalmamıştı. Zaten bu duygunun eksilmesinden dolayı bu duruma düşmüşlerdi. Şimdi ise hiç kalmamıştı.

En zorlandıkları durum ise, yeni doğan çocukların konuşma aşamasına geçtiklerindeki sorularına verilen yanıtlardı. Özgür sorulara verilen tutsak yanıtlar. Çocukları ikna etmek, idare etmek, yatıştırmak oldukça zordu. Nerede ise sorulan her soru Barış Grubu'na suç sayılan maddeler arasında idi. Ah özgürlük, ah! Sadece çocukların doğasında hapsolan özgürlük! Her türlü servetten daha değerli olan özgürlük! Yaşamsal değeri olan özgürlük! Kişisel çıkarlar uğruna, bencillik ve nemelazımcılık uğruna kaybedilen özgürlük! İnsanı diğer canlılara karşı değerli kılan özgürlük! Ar ve namusun, kişiliğin, sevginin, aşkın, aile ocağının temelini oluşturan özgürlük! Henüz gözünü dünyaya açan ve avazı çıktığı kadar ağlayan, çığlıklar atan çocuğun çığlıklarında yaşam bulan

özgürlük! Ne yazık ki, çocuklar büyüdükçe, serpildikçe özgürlükler zayıflayacak, çocuklar geliştikçe özgürlükler zayıflayacak ve bir gün durumu kavradıklarında da o çocukların beyinlerinde de özgürlükler yok olacaktı. Ancak yeni doğacak çocuklar yine özgür doğacaklardı, geleceğin umudu çocukların körpe dimağlarında hep var olacaktı. Var olacaktı fakat gelişecek miydi? Geleceğin kaçınılmaz mücadelesi, uğrunda can vermeye değer savaşı haline dönüşecek miydi? İşte o şu anda bilinemezdi. Hem kuş olup uçmamış mıydı avuçlarından özgürlük! Uçan kuş bir daha geri gelir miydi? Meğer komşunun özgürlüğü de insanın kendi özgürlüğüymiş. Bunu nasıl akıl edememişlerdi? Sigaraya zam geldiğinde, “sigara içenler düşünsün” diyenler, sigara içenlerin o günkü feryatlarını nasıl da işitmemişlerdi, anadilde konuşmak isteyenlerin, yasak olduğu için konuşamamalarından dolayı isyanlarını nasıl da göz ardı etmişlerdi. Okul harçlarının çokluğundan şikâyet maksadıyla yürüyüş yapan, protesto gösterileri düzenleyen öğrencilere polis biber gazı ve tazyikli su sıkıldığında nasıl da devletçi duyguları kabarmış ve polisin yanında yer almışlardı. Acaba süreci geri çalıştırmamanın imkânı yok muydu veya bir imkânı varsa, süreç eskiye döndürülse, bu kez özgürlüğe sınırsız sarılırlar mıydı? Bunlar sadece birer soruydu. Yanıtları yaşanmadan bilinemezdi. Ortada bir tek gerçek vardı, Barış Grubu ve onun getirdiği esaret! Kimsenin kimseyle kavgası yoktu. Kavga edecek cesaretleri de yoktu.

Önemli, yani yaşamsal haberler 20.00 haberleriydi. Bir bakıma onu dinlemeyen, yaşamsal bağlarını da çözmüş oluyordu. 20.00’ye beş-on dakika kala 9/25’inci Bölge eksiksiz televizyon başında hazır vaziyetteydi. Bu kez çok farklı bir anons vardı. Bölge ormanlaştırılacaktı. Belki tüm bölgeler buna dâhildi. Yerleşim birimleri de ağaçlandırılacaktı. Bu konuda bilim kurulları oluşturulmuştu. Fidan yetiştirme istasyonları açılmıştı. Bir ağaç yüz insandan daha önemliydi.

İsimler okunmaya başlandı. İsimleri okunan erkekler fiilen fidan dikiminde çalışacak, isimleri okunan kadınlar da çalışanlara lojistik hizmetlerde bulunacaklardı. Sonuca götürmeyen pasif işlerde kadınlar kullanılacaktı. Maksat ağaç dikmekse, sonuca ulaşmak ağaç dikmekle olurdu ki bunu erkekler yapacaktı. Erkek işçileri iş mahalline taşımak, yiyecek ve içecek nakli kadınların işiydi. Sürücü ehliyeti olanlar araç kullanacak, diğerleri de yemek pişirecek ve temizlik yapacaktı.

Bölgenin ve hatta tüm dünyanın ormanlık olması çok güzeldi. Çok güzeldi ama Barış Grubu ormanlık alanda çoğalacak hayvan ırklarına karşı da bir düzen getirecek miydi? Yoksa hayvanlar özgür mü olacaktı? Hayvanların özgür olmasının Çilekeş Bölge'ye bir zararı dokunmayacağına göre, özgür olacakları seçeneği daha kuvvetliydi. Eğer böyle ise, insanın ormanlık alanda hayvan olası gelirdi. 9/25'inci Bölge'de insan olacağına, ormanlık bölgede hayvan olmak daha iyiydi. Gel de hayvanları kıskanma! İyi de özgürlüklerin ortadan kaldırılmasında hayvanların ne gibi günahı vardı? Özgürlüğün kıymetini bilmeyenler insanlar değil miydi? Hayvanlar var oluşlarından bu yana kendi doğal ortamlarında hep özgür değiller miydi? Özgür yaşayıp, özgür ölmüyorlar mıydı? Hiçbir hayvan ırkı çete kurup da diğer hayvan gruplarının özgürlüğüne müdahale ettiği duyulmuş muydu? Hayır duyulmamıştı. O halde hayvanlar özgürlüğün kutsiyetini hep bilmişlerdi. Bilmeyenler bu gün özgürlüklerini kaybeden insanlardı.

Haberlerde Çilekeş Bölge sakinlerinin her birisi bir barış gönüllüsü olmak zorundaydı. Çilekeş Bölge sakinlerinden bahsedildiğinde hiddet ve şiddet duyguları içeren tarzda konuşuluyordu. Onlara hangi görev verilse mecburen yapacakları mutlaka vurgulanıyordu. Barış Grubu nedense onlara hep kızgınmış gibi görünmek istiyordu. Barış gönüllüleridir derken de aynı kızgınlık gözlemleniyordu. Çilekeş Bölge sakin-

lerinden her biri yaratılacak her sektörün başına geçmek zorundaydı. Kimisi inşaat sektörünün başına, kimisi fidan dikme sektörünün başına ve kimisi de tekstil, gıda ürünleri, dayanıklı tüketim sektörünün başına vs. geçmek zorundaydılar. Buna mecburdular! 9/25'inci Bölge ve diğer bilemedikleri bölgelerdeki insanlara çok hiddetli ve şiddetli hitap edilmiyordu ama öldürülenler ve yedek parça olarak kullanılanlar da nedense 9/25'inci Bölge ve diğer bilmedikleri bölgelerden gerçekleştiriliyordu. Yoksa geçmiş düzende olduğu gibi hep düzülen kesim bu bölgelerden miydi? Eğer bu doğruysa, değişmeyenler arasına bu seçeneği de ilave etmek gerekecekti. Tabiat kuralları, mevsimler, yağışlar ve akarsu havzalarının değişmemesi ile düzülen insanların hep aynı oluşu. Evet, bunlar hiç değişmeyenler arasındaydı. Değişmeyenlerden olan tabiat kuralları hükmedilemediğinden aynı kalmıştı, kimileri ise yani karantina bölgelerinininki ise kaderdi.

Gece yarısı sevkiyat başladığında, hasta olup da bu sevkıyata hazırlıksız yakalananlar için yine ölüm kaçınılmazdı. Ölümleri kaçınılmaz olanların isimleri ebediyen silinecekti. Belki silinmeyecek, yeni bir ürüne dönüştürülecekti. Belki isimleri Ayşe, Ayça, Ahmet olanlar, kim bilir belki de ayçiçeği gübresi olacaktı. Ölümünün diğer insanların gözü önünde olmasının sebebi bilinmiyordu. Zaten bunu düşünmek de yasaktı. Barış Grubu ve şimdi de Barış Gönüllüleri bu tür şeyleri önceden düşünmekte idi. Hele Barış Gönüllüleri! Hiçbir çıkar gözetmeksizin düşünmek zorunda idiler. Üstelikte tüm servetlerini yine aynı mecburiyetle Barış Grubu'na terk etmemişler miydi?

Büyük bir feragat ve belagat içinde olan Barış Gönüllüleri, kraldan çok kralcı olacağına benziyordu.

Barış Grubu'na kalsa belki affedilebilir kabahatler, Barış Gönüllüleri'nce asla affedilmiyordu. Kendilerince kabahat saydıkları her hareketin karşılığı ölümdü. On iki başlı yöne-

time bir de bin iki yüz Barış Gönüllüsü eklenmişti. İşte, asıl insanların çekeceğı, bu çok başlılıktan olacağı benziyordu. Barış Gönüllüleri'nden kimi göze girmek için, kimi görevini daha üst görevlerle taçlandırmak için canlı cesetleri kasıp kavuracaklardı. Canlı cesetlerin çekeceğı vardı.

Prof. Dr. Kadir, dayanıklı tüketim fabrikasında çalışıyordu. Pilot uygulama piyangosu ona da vurmuştu. Evinden barkından, ailesinden ömür boyu uzak kalma cezasına çarptırılanlardan biriydi. Üniversite’de iken suyla çalışan motor üstünde yoğunlaşmıştı. Bitirmek üzereydi. Kendisi aynı zamanda makine mühendisi idi. Şimdi bunu konu etmenin âlemi yoktu. Zaten bu tarz bir kelime bile yaşamsal tehlike arz etmekteydi. O şimdi sadece Kadir Usta’ydı.

Kadir usta; uzun boylu, kilolu, sık siyah saçlı, esmer, si-nirlendiğinde tebessüm eden ve bir eliyle de başını kaşıma tiki olan, hümanist, çalışkan ve insanların güvendiği bir kişilikti.

Her şeye sıfırdan başlıyorlar, her şeyi Barış Grubu’ndan yeni baştan öğreniyorlardı. Söyleneni anlamamak ne kadar suçsa, erken anlamak veya biliyorum demek de o kadar büyük suçtu. Ona mikrodalga fırın üreteceksin demişlerse mesele bitmiştir. Kadir ustanın eşi Filiz ve annesi Türkan ağaçlandırma bölgesinde lojistik hizmet veren kadroda idi. Filiz’in sürücü belgesi olduğundan nakil görevinde idi. Annesi Türkan hanım yemek mangasında görevlendirilmişti. Kız kardeşi ise temizlik işinde görevlendirilmişti. Filiz psikoloji öğretmeni-ydi. Ama burada hiçbir işe yaramazdı bu. Artık psikoloji diye bir kavrama yer yoktu. Kafası karışan, zihni bulanık yaşayan hakkını zaten kaybetmiş oluyordu. Ortada sadece zinde toplum kalacaktı. Ama zaten amaç zinde toplum yaratmak değil miydi? Kafası karışmış, yamuk yumuk insana ne gerek vardı. Artı değer yaratmayan, bir şekilde

sağlığını yitirmiş, kaza sonucu sakatlanmış veya üreteceği değerden fazla masraf gerektiren yani varlığıyla zarar teşkil eden insanlara ne gerek vardı? Tamamen geçmişe takılıp kalan, sürekli geçmişiyile öğünen ve geleceğe dair hiçbir projesi olmayan insanların varlık gerekçesi ne olabilirdi? Fakat Filiz, araç kullanmadığı zamanlar, kendisine verilen öğrencilere, Barış Grubu'nun müfredat programı dâhilinde ders verecekti. İşte Barış Grubu bütün bu olumsuzluklara son veriyordu. Hele Barış Gönüllüleri insanlık âlemi için bulunmaz bir nimetti. Barış Grubu'na o kadar destek veriyorlardı ki, bu hizmetleri sayarak bitirilmesi mümkün değildi. Örneğin ölmüş veya öldürülmüş insanların artı değere dönüştürülmesi de onların sunduğu projelerden sadece biriydi. Barış Gönüllüleri Bölgesi'ne ne kadar önem verilirse verilsin yine de az sayılırdı. Barış Gönüllüleri “ol” desin yeter ki, anında olurdu. Onların her isteği emir telakki ediliyordu.

Kadir usta öğle yemeğinde Muhsin usta ile tanıştı. Elini uzattı,

–“Ben Kadir” dedi. Uzanan eli tuttu ve sıktı Muhsin.

–“Ben de Muhsin” dedi. Yemeklerini yediler ve diğerleriyle birlikte dağıldılar. Dinlenme odasına geçtiler ve orada da yan yana geldiler fakat konuşmadılar. Her taraf kamerayla donatılmıştı. Çaylarını içtiler. Birkaç kez göz göze geldiler, o kadar. Ne konuşacaklardı? Her hangi bir fikir üstünde durmak, tartışmak yasaktı. Ancak, akşam yatakhane bir birlerinin odasına kısa süreli geçebilirlerdi. Koridorlarda kamera vardı ama yatak odalarında kamera yoktu.

Muhsin Mekatronik Mühendisliği okumuştı. Yrd. Doç. olarak bir üniversitede öğretim görevlisiydi eskiden. mekatronik mühendisliği: makine mühendisliği ile elektronik mühendisliği karışımı olan bir mühendislik dalıydı. Buradan mezun olanlar, makine, elektronik, bilişim ve kontrol yazılımları bilgisine sahiptiler. Onunla bir araya gelseler bir ta-

kım projeler üretebilirlerdi. Bir iki kişiye daha ihtiyaç vardı. Bunlardan biri, belki komik olacak ama geniş bir hayal gücüne sahip biri, diğeri de iz bırakmadan internete bağlanabilecek ve istenildiğinde Barış Grubu'nun önemli hesap ve projelere ait programların şifresini kırabilecek biri yani hacker. Yoksa dünya ilelebet payidar olmuş (sonsuz kadar kalmış) veya şimdi sonu gelmiş, ne fark ederdi? Nasılsa kendisinin mensup olduğu zümreye artık yaşam ortamı yoktu. Birkaç çatlak bir araya gelip, nasıl böyle bir şeye cesaret edebilmiş ve daha garibi bunu nasıl başarabilmişlerdi? Bütün dünya bunların elinde miydi? Kapalı devre TV yayınlarından bunu anlamanın imkânı yoktu. Ya olağanüstü bir sinyal karıştırıcıya sahiptiler ya da tüm gezegenin yönetimi bunlarda idi. Çünkü aradan birkaç sene geçmesine karşın, çatılarda var olan çanak antenlere dokunmamış ve onları yasaklamamışlardı. Bu da şunu gösteriyor ki, neye ve ne kadarına sahipse-ler, sahip olmadan önce çok uzun bir süre buna kafa yormuş- lar ve bu konuda projeler üretmişler, lokal denemeler yapmışlardı. En önemlisi şu anda kullanılmakta olan internet ağı var mı? Belki de eskisinden çok farklı bir ağ oluşturmuş olabilirler. İnternete bağlanma şöyle dursun, teşebbüsü bile suç sayılmakta. Anında tespit edip, cezalandırma yeteneğine sahipler. Telekomünikasyon ağı daraltılmış, sadece üretim merkezlerine indirgenmiş ve onu kullanma yetkisi de sadece Barış Gönüllülerine ve Barış Grubu'na tanınmış, dolayısıyla evlerde telefon yoktu. GSM operatörlerini kullanabilen de sadece o kesimdi. Bu nedenle evlerde bulunan bilgisayarlar bir bakıma bir işe yaramamaktaydı ve hatta bilgisayarlara not edilen her hangi bir bilgi de fikir geliştirme anlamına geleceğinden baş belası olabileceğinden, hiç kimsenin kullanması-na da olanak yoktu.

Kadir usta bu düşüncelerle akşam etti. Her akşam olduğu gibi, elini yüzünü yıkadı, elbise değiştirdi ve yatakhane-ye doğru yürüdü. Ancak, gözü Muhsin'i arayıp duruyordu. Çok

fazla geçmeden omzuna cılız bir dokunma hissetti. Çaktırmadan arkasına baktığında Muhsin'le göz göze geldi. Dün-yalar onun oldu. Yatakhaneye kadar yan yana yürüdüler. Bir birlerine iyi akşamlar demediler, bunun anlamı görüşelim demek miydi acaba? Acaba Muhsin de bunu böyle mi anla-mıştı? Yaklaşık bir saat sonra yemekhaneye ineceklerdi. As-lında buluşmanın tam zamanıydı. İnsanlar bu saatte sadece midelerini düşünürlerdi. Yemekten sonra buluşmaları sakın-calı olabilirdi. İşlenen hiçbir suçun mahkemesi yoktu. Buna eskiden Barış Grubu karar verirken, şimdi yetki paylaşımı yapılmış ve bu tür öldürmelere Barış Gönüllüleri de karar verebiliyorlardı. Zevk için de öldürseler, önemsenmiyor ve her hangi bir hesap sorulmuyordu. Mahkemenin olmadığı bir yerde, üst mahkemeden bahsetmenin olanağı da yoktu.

Yemekhane, yatakhanenin en üst katıydı. Sekiz katlı bi-nanın en üst katı 500 m²'lik bir alan yemekhaneye tahsis edilmişti. Yirmi kişi kapasiteli iki asansörle çıkılıyordu. Ye-mekhanenin tabanı açık mavi, desensiz epoksi self levelling ile kaplanmıştı. Bünyesinde bakteri barındırmayan bu kap-lama türü tüm katlarda da uygulanmıştı. Fakat her katın ze-min kaplamasının rengi farklı farklıydı. Uzun ömürlü ve aşınması kolay olmayan epoksi uzun vadede çok ekonomikti. İç kısımlarda duvarların tümü özel imal edilmiş 50x100 cm ebadındaki fayansla kaplanmıştı. Temizliği çok kolay olan bu malzeme ekonomik oluşu açısından da vazgeçilmezlerden biriydi. Her katta fayans renkleri de taban döşemesi gibi farklı ve desensizdi. Fayans da uzun vadede oldukça ekono-mikti. Hafif darbelere oldukça dayanıklı ve uygulandıktan sonra asla boya masrafı ve zaman israfı gerektirmeyen bir projenin ürünüydü. 9/25'inci Bölge ve benzeri bölgelerde işin gerçeği öyle fazla gösterişe gerek yoktu. Barınma ihtiya-cını karşılarsın yeterdi. Nasılsa kimsenin itiraz hakkı yoktu.

Bu ve benzeri bölgelerde ana renkler kullanılmaktaydı. Ara tonlar asla kullanılmamaktaydı. Çünkü ara tonlar yorum

demekti, yorum ise yasaktı. Yorum insan beynini geliştirir, hayal gücünü artırır ve isyan duygularını kamçılardı. Düşünmüş hazır sonuçlar varken, neden düşünme ihtiyacı duyulsun ki? Hem bu bölgelerde yaşayan insanların düşünmesine kimin ihtiyacı vardı ki? Yaşamlarını sürdürebiliyorlarsa, oturup, kalkıp Barış Grubu'na dua etmeleri gerekirdi. Onlara yaşama iznini veren Barış Grubu değil miydi? Barış Grubu istese, onları topyekûn imha edemez miydi? Tabi ki ederdi.

Hayret edilecek bir nokta varsa, o da hiç kimsenin tuvalette bile sessizce şarkı türkü mırıldanmamasıydı. Şarkılar, türküler çoktan silinmişti hafızalardan. Yoksa insanlar hiç şarkı-türkü bestelememiş miydi? Yoksa bütün bunlar sanal mıydı? Belki de sanaldı. Yoksa bu kadar kısa bir zaman diliminde tüm izleri silinebilir miydi? Sokak ve cadde isimleri de ortadan kaldırılmıştı. Ortalıkta dolaşan kimse yoktu zaten. Hastaneler, okullar, spor tesisleri, turizm, seyahat acenteleri, sigorta ve kasko, tarih ve edebiyat, sanat-sanatçı, kumar ve bilmum şans oyunları, dinlenme tesisleri, kulüpler, bar-pavyonlar, kahvehaneler, özetle sosyal yaşama ilişkin her şey ortadan kaldırılmıştı. Komşuluk ve akrabalık, arkadaşlık ilişkisi de ortadan kaldırılmıştı. Bu tür gereksiz girişimlere, çabalara ve özverilere gerek yoktu. Bu tür faaliyetlerin ekonomiye ne gibi yararı olabilirdi ki? Yararı yoksa gereği de yoktu?

Gökyüzünde kara bulutlar vardı. Sıkıcı ve bunaltıcı bir gündü. Kadir usta bazı gün ailesini aklından bile geçirmiyordu. Bazı günlerse dayanılmaz acılar duyuyordu yüreğinin derinliklerinde. Burnunun direği sızlıyordu adeta. Boşuna dememişlerdi, ayrılık ölümden beter diye. Buna rağmen Kadir ustanın düşünmesi gereken çok daha önemli hususlar vardı. Kaybolan özgürlüğe yeniden sahip olmak! Özgürlük yoksa hiçbir şey yok demekti.

Kadir ustanın yatak odası beşinci kattaydı. Asansörden çıktı, etrafa havasızlıktan dolayı ağır bir koku hâkimdi. Ama

havalandırma saati olmadığından buna katlanmak zorundaydılar. Acaba Muhsin'in yatak odası hangi kattaydı? Odaya girmeden biraz oyalansa mıydı? Derken yan asansörden inenler oldu. Muhsin de inenler arasındaydı. Göz göze geldiler. Muhsin gülümsedi ve manalı bir bakış fırlattı. Sonra hızlı hızlı odasına doğru yürüdü. Oda numarası E23'tü. Şansa bak, Kadir usta'nınki de E46 idi. Yatak odaları karşı karşıyaydı. Acaba Muhsin, Kadir usta'yı bilerek mi seçmişti. Ürperdi birden. O zaman bu hem iyi hem de kötü demektir? Bu durum onun amacına göre değişirdi. İyi de ya amacı kötüyse? O zaman Kadir usta'nın sonu demektir Peki, o zaman durum neydi? Birden iliklerine kadar titredir. Muhsin ya ajansa, ya Barış Gönüllüleri adına çalışıyorsa? Filiz'i, annesini ve kız kardeşini bir daha görme imkânı olmayacaktı? Kahretsin? Neden böyle bir budalalık etmişti? Ucuz kahramanlığın sırası mıydı? Başını duvarlara vurmak, parçalamak istiyordu. Çare yoktu, her türlü sonucu göze alacaktı. Olan olmuştu artık.

Yatak odasına girdi fakat kapıyı hafif aralık bıraktı. Sonra kendini sırtüstü yatağın üstüne attı. Aradan bir iki dakika geçmeden Muhsin geldi kapıya ve kapıyı aralık görünce hiç tıkladmadan içeri girdi.

Kadir ok gibi fırladı yerinden ve hemen kapıyı kapattı. Sonra Muhsin'e elini uzattı

-“Hoş geldin” dedi.

-“Hoş gördük” dedi Muhsin. Kadir heyecandan ne diyeceğini şaşırdı. Muhsin

-“Kadir kardeş boşa harcanacak zamanımız yok, ben sana yaşamsal bir amaç uğruna bir teklifte bulunmak için geldim” dedi. Kadir

-“Evet, boşa harcanacak zamanımız gerçekten yok, sizi dinliyorum” dedi. Çünkü gerçekten de boşa harcanacak za-

manları yoktu. Bu esaret daha fazla devam edemezdi. Bu şekilde devam ederse insanların bitkilerden farkı kalmayacaktı. Muhsin elini Kadir'in omzuna koyarak

-“Kadir kardeş, ben her şeyi göze aldım. Yaşamak buysa, ben böyle yaşamak istemiyorum. Bir takım projelerim var. Bu projeleri hayatım pahasına uygulamak istiyorum. Neden-se seni ilk gördüğümde, bana güven telkin ettin veya öyle inanmak istedim. Yazdığın kitapların hepsini, yayımladığın makalelerin aşağı yukarı hepsini okuduğum içindir belki de... Düzene karşı durmak anlamında, aykırı projelerde yanımda var mısın, yok musun?” dedi. Kadir hiç düşünmeden

-“Varım” dedi. Kucaklaştılar. Muhsin

-“Hadi hoşça kal, ben seninle irtibat kuracağım” dedi. Ayrıldılar.

Kadir'in heyecandan dizleri titriyordu. Hayır, sadece dizleri değil, tüm vücudu titriyordu. Rüzgâra tutulan yaprak gibi... Ölümle yaşam arasında gidip geldiğini hissediyordu. Duyulursa, ölüm kaçınılmazdı. Buna rağmen yüreği huzur bulmuştu, kendini şimdiden bir kahraman olarak görüyor ve kendisiyle gururlanıyordu bile. Henüz hiçbir şey, hiçbir atılım yapmamışlardı ama “evet” demek bir başlangıçtı nede olsa. Başlanan her şey bitirilirdi. Bombanın pimi çekilmişti. Patlamasına, artık patlayacaktı ama önemli olan patlaması gerektiği yerde patlatılmasıydı. Onu başarabilecekler miydi? Bombanın ellerinde patlama ihtimali de vardı. Pim çekilmiş, bir bakıma süreç başlatılmıştı. Oku atıp yayı gizlemek olmazdı. Aman ne olursa olsun, böyle yaşamaktansa, öyle ölmek daha iyidir dedi içinden.

Yemekhanede yan yana idiler ama hiçbir şey konuşmadılar. Muhsin, yemekte tatlı yerine verilen kompostoyu kaşığıyla didikleyip durdu. Bu hareketi bir mesaj mıydı? Kompostoyu deniz olarak niteleyip de, mücadelemiz denizdeki

balığı avlamak gibi zor, sistematik bir mücadele sonucunda (kompostonun tatlılığını da) mutlu günlere erişeceğiz anlamında mı yorumluyordu? Evet, evet bunu demek istiyordu. Heyecanlandı. Şimdiden kendisini diğer insanlardan farklı görmeye ve Muhsin’le kendisini farklı bir yere koymaya başladı bile. Onlar kahramandılar. Bu zavallı güruh onlara çok şey borçluydu. Artık mücadelenin fitili ateşlenmişti. Bundan geri dönüş yoktu. Filiz mi, özgürlük mü deseler Kadir hiç tereddüt etmeden “özgürlük” derdi. Özgür olmayınca zaten Filiz’siz olunuyordu. Kim bilir Filiz nerelerde ne ıstıraplar çekmekteydi! Özgür olsaydı, Filiz yanında olmaz mıydı? Özgürlük, özgürlük, her şeyin başı özgürlük!

Yemekten sonra 20.00 haberlerini izleyeceklerdi. İsteyen yemekhanede, isteyen kendi odasında izleyebiliyordu. Pilot bölge uygulamasına tabi olanların odalarındaki televizyonlara, diğerlerinden farklı olarak 21.45’te video yayını yapıyordu. Burada diğer bölgelerden farklı talimatlar vardı. Herkes tüm bölgelerde ortak yayın yapıldığını sanıyordu ama durum öyle değildi. İnsanların birbiriyle bağları koparıldığı için, yayınları karşılaştırmaları, yayınlar hakkında konuşmaları imkânsızdı.

Yemekten sonra hemen kalktılar. Farklı asansörlerle yukarı çıktılar ve bu kez Muhsin’in odasında bir araya geldiler. Muhsin’in ilk cümlesi umut kırıcı oldu.

–“Kadir can dedi. Mücadelemizin ilk meyvelerini en iyimser şekilde yirmi yıl sonra almaya başlayacağız. Biz bir bakıma intihar timleri olacağız. Ama intihar özlemi içinde olmayacağız tabi’i ki. İntihar timleri oluşturacağız. Bu timler büyük bir inanç, büyük bir teslimiyet, büyük bir titizlikle ve büyük bir gizlilikle mücadeleyi sürdürecektir. Ağzı gevşek, özverisiz ve mücadeleye gönül vermeyen, gerektiğinde mücadele uğruna canını veremeyecek insanların intihar timlerimizde yeri olmayacaktır” dedi.

Kadir kendisi gibi düşünen insanların var oluşundan dolayı özgürlüğe giden yolun her ne kadar zorlu bir yol olduğunu bilmesine rağmen, mücadele sonucunda hedefe ulaşabileceğine inancı tamdı. Baksana ilk adımda iki kişi olmuşlardı. Hoş kelle sayısının çok olması mücadelede başarıya ulaşma açısından avantaj sayılmazdı. Sayı az olsun ama insanlar inançlı ve disiplinli olsun. Önemli olan buydu. Az, öz ve inançlı...

Muhsin'in ilk sorusu,

“Bana nasıl güvendin “evet” dedin şeklinde oldu. Kadir gülerek,

–“Ama sen de bana, benim sana güvendiğim ölçüde güvendin” dedi.

–“Biliyor musun Kadir can, bu konuda sana açılana kadar çok tedirgin oldum. Ama şu an bunun üstünde durmayalım, bizim kaybedecek zamanımız yok. Kadir can, ben bir yazılım geliştirdim. İnternet’e girdiğinde iz bırakmıyor. İstedğin adrese ulaşma olanağı veriyor ve oralardan otomatik bilgi akışını sağlıyor. Bunun yararı ne olacak biliyor musun? Barış Grubu’nu kontrol edebileceğiz. Onların teknolojilerini yükselten biziz. Onlar sadece işin kaymağını yiyorlar o kadar. Onları teknolojiyle dize getirmek ve ortadan kaldırmak mümkün. Aslında güç yine bizde! Onların ölüm kusan makinelerini de biz üretiyoruz. Murat, Burhan, Kemal ve Bora var. Bunlardan tanıdığın var mı? dedi. Kadir,

–“Sadece Kemal’i biliyorum.”

–“O zaman onunla sen konuş diğerleriyle ben konuşurum dedi. Bu günlük, bu kadar yeter”, diyip kucaklaşıp ayrıldılar.

Kadir odasına geldiğinde, ilk kez huzurlu bir uyku çekeceğini biliyordu. Yatağa sırtüstü uzandı ellerini yastığın üstünde birleştirip başının altına koydu. Gözlerini tavana dikti

ve gülümseyerek düşünmeye koyuldu. Doğduğundan bu güne kadar ilk kez bir işe yaradığını düşündü. Ne büyük mutluluktuktu bu... Feragat ve belagat içinde olmak, enerjisini toplumsal yaşama hasretmek... Gözleri ışıldıyordu. Hiçbir zaman aklından bile geçirmeyeceği bir noktaya sürüklenmişti. İntihar timi üyesi olmak! Hayır, üyesi değil intihar timi kurucusu olmak! Geçmişte intihar timi kurucusu veya üyesi olmak değil de, bir takım haksızlıklara başkaldıran birisi olsaydı veya başkaldıranlara destek olan birisi olsaydı acaba bu gün intihar timi kurucusu veya üyesi olmak zorunda kalırmıydı? İllaki tüm özgürlüklerin buharlaşıp uçması mı gerektirdi? Şimdi geriye, o bozuk düzen dedikleri ve bu günlerden çok da farkı olmayan o eski günlere dönmek artık mümkün müydü? Yüz hatları gerildi, keyfi kaçtı ve soğuk soğuk terledi. Gören göze kılavuz gerekir miydi? Artık aile fertlerini bir daha asla göremeyecekti. İşte intihar timinde yer almak için geçerli bir gerekçe daha... Mademki ailesini bir daha göremeyecekti, o zaman ne diye yaşayacaktı ki!

Yıllarca okuyup, sonuçta intihar komandosu mu olmuştu? İntihar kelimesi çok itici ve soğuk bir kelimeydi. Ölümün soğukluğunu barındırıyordu bünyesinde. İyi de ne fark ederdi ki, eylemsizlik, duyarsızlık, vurdumduymazlık da soğuğu temsil etmiyor muydu? Kaybettiklerini hep bu nedenden dolayı kaybetmemişler miydi? Anlamadığı ve kabullenemediği en önemli konu da Barış Grubu denen bu mahlûkların, nasıl egemen olduğuydu... Onlar bunu nasıl başarmışlardı? Onlar nasıl başarmışlarsa, aynı yolu izleyip, tersini başarmak neden mümkün olmasındı? Eskiden hiç olmazsa adalet her zaman sağlanamasa da mahkeme denen bir şey vardı. Şimdi işlenen her suç ölümle sonuçlanıyordu. Toplum ve toplum düzeni diye bir şey kalmamıştı. Eşeğin varlığı at içindi. Atı beslemek, onu semirtmek için eşek vardı. Ata koşulsuz hizmet etmeyen eşeğe yaşama hakkı yoktu. Herkes anılarını içine gömmek, hafızalarına kazımak zorundaydı. Belki ileriki gün-

lerde hafıza silme operasyonları da uygulanırdı. Uygulansa da yapacak bir şey yoktu.

Mevsimlerin değışmesi, havanın ısınması veya sertleşmesi bu bölgelerde bir şey ifade etmiyordu. İnsanlık erdemlerinin sıfırlandığı, bitkisel yaşama dönüldüğü bu şartlarda yaz gelse neye yarardı, kış gelse ne yazardı! Hatta hiç güneş doğmasa, hep karanlık olsa ne çıkardı?

Yeni doğan, yaşama merhaba diyen çocukların ilerde ortamın bu duruma gelmesine göz yuman veya bu ortamı hazırlayan edilgen atalarından hesap soracakları kaçınılmaz gibi görünüyordu. Ama hayır, hesap sormayacaklardı. Onlar yaşamı bu şekilde belleyeceği için, ortama uyum sağlayacakları kesindi. Hatta onlar atalarından daha kolay uyum sağlayacaklardı. Çünkü onlar önceki yaşama ilişkin her hangi bir bilgiye sahip olmayacaklardı.

İçi daraldı Kadir'in. Geleceğe umudu her gün biraz daha azalıyordu. Gelecekte umut yoktu. Hayır, umut kelimesi de artık yoktu. Umutlanmak, herhangi bir umut beslemek, plan kurmak yasaktı zaten. Gereksiz düşünmek yasak! Barış Grubu her şeyi zaten düşünürdü. Eğer herhangi bir şey düşünülecekse, o konudaki düşünme boyutlarını ve sınırını da zaten Barış Grubu belirlemekte idi. O konu ancak o kadar düşünülebilirdi. Barış Grubu'na göre; binlerce yıldır düşüncesiyle bir şey elde edememiş bir güruhun artık düşünmesine gerek yoktu. Onların düşünceleri ancak kaos getiriyordu. Sokak çatışmaları, huzursuzluk vs. Durum böyle ise artık düşünmelerine ne gerek vardı? Oturup kalkıp, kendilerinin namı hesabına düşünen bu yüce gruba minnet duysunlar ve onlara daha çok saygılı olsunlar...

20.00 haberleri başladı. Ekranda kısa boylu, lacivert elbisesi, saçları jöleli adam görüldü. Söze tasarrufla başladı. Kelimelerden bile tasarruf etmeliyiz. Lüzumsuz konuşmalara zaman ayırmamalıyız. Kısa ve öz olmalı. Ben de öyle yap-

çağım. Bundan böyle isimler kullanılmayacak size verilen kod numaraları sizin isimlerinizdir. Barış Grubu ve Barış Gönüllüleri dışında kimse isim kullanmayacaktır. O kod numaraları aynı zamanda sizin barkot numaranızdır. Her türlü işlem bu barkot numaraları üstünden yürütülecektir.

Neye mal olursa olsun sonunu dinlemedi Kadir. Tamamen bir eşya durumuna getirilmişlerdi. BG9/25'inci HB6798NT dendi mi bu Kadir usta demekti. Bunun da açılımı "Barış Grubu 9/25'inci Hizmet Bölgesi 6798 Numaralı Tüketici" anlamındaydı. Eşeğin varlığı at içindi. At için çalışırken tüketici olarak nitelendiriliyor ve asıl çilekeş ise at oluyordu. At semirdikçe çilesi katmerleşmiş oluyordu. Böylece at için üzülmemek elde değildi. At için üzülme, onun için var olmak ve onu kutsal yaratıklar mertebesinde değerlendirmek gerekiyordu. At için vardı eşek... At için...

Muhsin öyle demişti. Onların yaşam tarzını öğrenmek ve kontrol altında tutmak mümkündür. Henüz acemilerken, bunu başarmamız gerek. Yarın ustalaştıklarında, kurumsallaştıklarında, çılgınlıkları dayanılmaz bir hal aldığına, onları alt etmemiz mümkün olmaz. Bunu ya şimdi başarırız ya da ölüp gideriz demişti. Gerçi artık Muhsin diye bir isim yoktu. BG9/25'inciHB6701NT vardı. Barkotlu bir eşya... Üretken bir eşya veya bir robot... Aslında üretken bir eşya da değil, sadece eşya... Çünkü üretkenlik, artı değer üretmek, faydalı olmak sıfatları sadece Barış Grubu'na veya Barış Gönüllüleri'ne has bir özellik ve sıfattı. Diğerleri sadece birer tüketici figürdü. Aslında hiç olmasalar daha iyiydi. Varlıklarını o yüce gruba borçluydular. Onların insaf ve merhamet duygularına... Bu da ne kadar devam ederdi bilinmez... Merhametin de bir sınırı vardı değil mi? Barış Grubu'ndan koşulsuz sevgi, merhamet beklemek olur muydu? Bu yüce insanların oluşturduğu bu yüce grubun da insanlardan elbette istediği şeyler olacaktı. Bu kadar emek sarfettikleri, onların mutluluğu için bu kadar özveride bulundukları yetmez miydi? Barış

Grubu bu tutum ve davranışlarıyla saygıyı hak etmiyor muydu? Etmez olur mu hiç, hem de saygının en alasını hak ediyordu. Aymazlar, nemelazımcılar, edilgenler ellerine kına yaksındı. Onların sayesinde Barış Grubu gelmişti. Yani bir bakıma onlar davetiye çıkartmışlardı gelmelerine...

O gün sabah kahvaltısında bobinaj bölümünden bir, ileri kumanda sistemleri bölümünden bir ve mekanik bölümünden üç kişi olmak üzere toplam beş kişi kahvaltı ederken enselelerine sıkılan kurşunla oracıkta öldürüldüler ve hiçbir gerekçe de ileri sürülmedi. Acaba öldürülenler o gün, toplantıda,

-“Barış Grubu’yla çalışmak istemiyorum” diyenlerden miydi? Bunu anlamamanın yolu da yoktu zaten.

Diğerleri hiçbir şey olmamış gibi kahvaltılarına devam ettiler. Yedikleri nerelerine gidiyordu belli değildi ama şu an yapacakları bir şey de yoktu. Yemekhanede herkesin görebileceği yükseklikte asılı dijital panoda bu insanlara ait barkot numaraları yandı ve sonra,

-“Kayıt silme işlemi gerçekleşti” cümlesiyle son buldu. Salonda sadece çatal-bıçak sesi duyuluyordu. İnsanlar sanki nefeslerini de tutmuşlardı. Kahvaltı hızlanmıştı. Bir yere yetiyeceklermiş gibi acele ediyorlardı. Etrafa saçılan kan, kahvaltı tabaklarına sıçrayan kan ve bu kanlı lokmalar, kahvaltı hızını daha da arttırıyordu. Bir lokma çiğnenmeden, diğeri ağızlara tıklılıyordu. Kiminin üstü başı, yüzü gözü arkadaşının kanıyla kızıla kesmişti ama kimsenin umursadığı yoktu. Bazı gözlerden yaş sızıyor ve aniden buharlaşıyordu. Kimse de yanağından akıp, yere damlayacak kadar yürüyen gözyaşı yoktu. Bu insanlar gözyaşını da yüreklerine gömmüşlerdi. Gözpınarları kurumuştı. Belki de Barış Grubu gerek görmediği için, gözyaşı dökmemeyi öğreniyorlardı. Belki gözyaşını, kaybettikleri daha önemli şeyleri için saklıyorlardı.

Hiç olmazsa yemek başında öldürmeselerdi... Bu kadar acelecilik nedendi? Zaman israfını önlemek için mi? Zararı aza indirmek için mi? Bir lokma daha fazla yeselerdi dünyanın sonu mu gelirdi? Bir nefeslik hava tüketimi ne kadar maliyet yüklerdi sırtlarına? Bu acelecilik nedendi? İnsaf ve merhamet, özveri ve belagat dedikleri şey bu muydu? Ferağat ve belagat böyle mi oluyordu? Neydi bu insanların suçu? Hangi kurala aykırı hareket etmişlerdi? Ah o bozuk düzen ah? Bozuktı düzen, bozuk olmasına da, hiç olmazsa insanlar bozuk para gibi harcanmıyorlardı bu kadar. Şarkıları, türkülerleri vardı. Binlerce yıldan bu yana muhafaza etmekte oldukları değerleri vardı. Ya şimdi! Neden o bozuk düzenin bozukluğunu düzeltmek uğruna mücadele etmemişlerdi, neden? Nemelazımcılık, ferdiyetçilik, duyarsızlık tavan yapmıştı. Düzene karşı çıktı diye idam edilenlere karşı gösterdikleri duyarsızlığın karşılığı mıydı şu kahvaltılık masasında cereyan eden katliamlar?

Bir kesim etnik kökeninden dolayı zulüm görürken, gösterdikleri umursamazlığın diyeti miydi acaba? Şimdi ne etnik köken kalmıştı ne de inanç, düşünce farklılığı. Kimsenin böcek kadar kıymeti kalmamıştı. Yaşla-kuru, iyiyle-kötü, inançlıyla-inançsız aynı potada eriyor, buharlaşıyor ve yok oluyordu. Demek halkın ezici çoğunluğunun aslında kaderleri aynı yazılmıştı. Peki, o zaman neden kader birliği yapmamışlardı sanki! Neden el ele verip güçlerini artırmamışlardı, neden güçlerini hep bölüp parçalamışlardı? Çok uzun yıllardan beri dünyayı birkaç ailenin yönettiği ve paylaştığı yazılıp çizilenler arasında değil miydi? Hatta ileriki tarihlerde dünya nüfusunun azaltılacağı yolunda söylenti yok muydu? Zavallı, işe yaramayan ve hizmet üretmeyen insanlara yaşam hakkı tanınmayacağı ve böylece dünya nüfusunun dörtte bire indirileceği bilinenler arasında değil miydi? Peki, neden örgütlenmemişlerdi, neden el ele, kafa kafaya vermemişlerdi, neden? Şimdi lokmalarını kana bandırıp yiyorlardı, arkadaş ka-

nına... Herkesin bir barkot numarası vardı. Barkot numarasını unutmak, yaşama veda etmek anlamına gelmekteydi. Onun için kimse en yakınının barkot numarasını bile aklında tutmak istemiyordu. Çünkü ileride hangi barkot kime ait karıştırılırsa, sonuç felaket olurdu. Zaten bu nedenle, yaşlılarla, hastaların sonu gelmişti. Ortada çocuklarla, zinde bir toplum vardı. Toplum öyle zinde idi ki, yanı başlarında insanlar öldürülüyordu da, dönüp bakamıyorlardı bile. Zaten müdahaleyi bırak, acıyarak bakmak, hayretle bakmak suçtu. Suç işleyen aynı akıbeti paylaşırdı. Asıl olan tarafsız kalmalarıydı, duygusuz ve donuk kalmalarıydı. Zaten donup kalıyorlardı.

Güneşli bir günün öğle yemek saatiydi. Lağım fareleri gibi karanlık dehlizlerde faaliyet gösteren insanlar için, ayın-güneşin bir manası yoktu. Akşama kadar, bir binadan diğerine geçip, akşamüzeri de yatak odasının yolunu tutmaktan başka yaptıkları bir şey yoktu. Bu sayede denizler masma-viydi, tertemizdi. Irmaklar, hiçbir arıtmaya gerek duyulmadan içme suyu haline gelmiş, berrak ve temizdi. Hava kirliliği de yok denecek kadar azdı ve ses kirliliği de. Bir takım kirlilikler kendiliğinden sifıra inmişti. Kirlilikler yerini katliamlara bırakmıştı. İleride acaba insanlık âleminin yerini başka figürler mi alacaktı? Yakında görev teslimi mi vardı acaba? Acaba kıyamet dedikleri bu muydu? İnsanlık âlemi kendi kendini mi yok edecekti? Fakat bir gerçek varsa o da şu ki, tabiatı kirleten insanlardı. İnsanların hiçbir şeye saygısı yoktu. Kendilerine bile! İnsanlık âlemine saygısızlık sadece Barış Grubu ile başlayıp, onunla son bulacak bir saygısızlık değildi. İnsanlık tarihinin başından beri süregelen katliamların hepsi çıkar içindi. Binlerce insan kızgın yağlarda yakılmış, binlercesinin gırtlakları kesilmiş acaba kan ırmağı oluşacak mı diye merak giderilmiş, binlerce insan gaz odalarında öldürülmüş. Bunların kökeninde sadece menfaat hırsı yatmıyor muydu? Hâlbuki hiçbir insan edindiği serveti, öldüğünde beraber götüremiyordu. Bunu da her insan bildiği

halde, yinede menfaat hırsı, merhametin hep önünde gidiyordu.

Şimdi bütün bunların yerini Barış Grubu almıştı. Acaba bu Barış Grubu tüm dünyaya mı hükmediyordu, yoksa belli bir kıtaya veya bölgeye mi? Yoksa bu Barış Grubu birkaç aileden oluşan bir güç müydü? Dünyayı ele geçirmişlerse, bunlardan kurtulmak daha kolaydı. Dünyayı uzun zaman kontrol altında tutmaları oldukça güçlü. Buna karşın, barkotlu insanların örgütlenmeleri de bir o kadar güçlü. İnsanlara göz açtırmıyorlardı ama bu durum aynı disiplinle daha ne kadar devam edebilirdi. İleriki bir dönemde gevşemeler olacaktı. İşte önemli olan o gevşeme anlarını iyi değerlendirmekti. Bu kez örgütlenmeye önem vermek ve örgütlülüğü vakti zamanı geldiğinde eyleme dönüştürmekti esas olan. Esas olan, bundan böyle komşunun gözüne batan çöpün acısını yüreğinde hissetmekti. Acaba Barış Grubu melaneti insanları bu merhamet ortamına taşıyabilecek miydi? Özgürlüğe hava kadar, su kadar ihtiyaç duydukları bu anı ileride unutacaklar mıydı? Kendilerini paramparça eden bu esaretin anılarını, kuşaklardan kuşaklara aktarabilecekler miydi? Özgürlüğün yaşam için kan gibi gerekli olduğunu hafızalarda tutabilecekler miydi? Tutamazlarsa, bu kez de Barış Grubu'nun yerine örneğin Savaş Grubu çıkabilirdi ortaya. Barış Grubu bu kadar katliam yaptıysa siz Savaş Grubu'nun yapacaklarını düşünün... Hiç şüphe yok ki insanlar barkotlarını ezberlerinde tuttukları, beyinlerine kazıdıkları gibi özgürlüğün önemini de dillerinden düşürmemeleri umulurdu.

Dünya esir olmadan önce, menfaat hırsıyla gözü dönen insanlar, zaman içinde servetlerine servet kattılar. Sırdaş hesaplarda milyar dolarları istiflediler. Bu istifçiliğin bir tek sebebi olabilirdi; diğer insanların açlığından, sefilliğinden, müthiş zevk almaları... Yoksa öbür dünyaya para götüremeyeceklerini ve bu dünyada da harcayarak asla bitiremeyeceklerini bile bile neden bu istifçiliğe kalkışsınlar ki? Neden o

serveti istihdama dönüştürüp de insanların yararına sunmasınlar? Neden istifçilik uğruna mali krizler yaratsınlar? Her mali krizde milyonlarca insan işini kaybeder, açlığa, sefaletle sürüklenir. Aileler bölünüp, parçalanır. İntiharlar zirveye ulaşır. Bu servet istifçileri bütün bunları görür fakat üzülmez, insanlar öldükçe, onlar kendilerini biraz daha büyük görür. İnsanlar yok oldukça, istifçiler çoğalır. İnsanlar yani emeğinden başka serveti olmayan insanlar, onların gözünde küçülür, küçülür, böcek kadar, belki daha da küçülür... İşte servet istifçilerini mutlu eden hususlar bunlardır.

Hanedan aile, köklü aile kavramları araştırıldığında; ortaya çıkan manzara hep aynıdır. Hepsinin başlangıcı tavasutla binlerce dönüm arazi elde etmek... Bu türden arazi edinenlerin, bürokraside de hatırı sayılır mevkileri vardır. Yani "Fazla mal haramsız, fazla laf yalansız olmaz" özdeyişi bunu çok iyi açıklar.

Varlıklarının temelini, haksızlık üstüne kuranların, getireceği hukuk sistemini düşünmeye gerek var mıydı? Bir insanın üç yüz bin, beş yüz bin dönüm arazisi neden olur? Veyahut da bir insanın trilyon doları neden olur? Bu kadar para o ailenin yaşaması için midir? Bu paranın binde birini, hatta milyonda birini harcama olanağını bulabilecekler midir? Pekî, yanıt hayırsa, bu istifçiliğin sebebi başka nedir? Bu nasıl bir ruh halidir? Dünyanın tüm birikimlerine Barış Grubu el koydu. Bunu nerede ve nasıl harcayacaklardır? Kullanamayacaklarsa, bu el koyma eyleminin sebebi nedir? Bu on iki kişi psikolojik sorunu olan insanlar mıdır? Servet zirve yaptıkça, psikolojik rahatsızlıklar da mı zirve yapıyordu?

Eskiden gazetelerde dilencilerle ilgili çıkan haberlerde, evinde yapılan araştırmada, evin orta yerinde üstü kapakla örtülü bir çukurda çuval dolusu para çıktığını ve paraların bir kısmının da tedavülden kalkmış paralar olduğu yer almak-taydı. Demek ki dilenci topladığı paraları harcayamıyordu.

Toplayıp, sadece biriktiriyordu. Yani para biriktirme hastalığıydı sadece. Evini, çöp eve dönüştüren hastalar gibi...

İnsanlar ne kadar servet edinirse edinsin, yeter ki ihtiyaçtan fazlasını tekrar istihdama dönüştürsün. Yani bir yandan kendisine yararlı olurken, bir yandan da kendilerine emekleriyle bu serveti edinmeye olanak sağlayan insanları da unutmasınlar, onlardan beklenen sadece bu olurdu.

Servet düşmanlığı kavramı, genelde serveti olmayanlar tarafından kullanılmaktaydı. Servet sahiplerinin servetini korumak ve onu savunmak hep yoksul kesime düşmekteydi. Yoksul kesimin neredeyse tamamına yakını servet dostuydu. Çalış, senin de olsun. Allah yürü ya kulum demiş cümleleri hep bu ağızlardan telaffuz edilirdi. Emeginden başka hiçbir geliri, serveti olmayan çalışanların büyük bir çoğunluğu işveren yanlısıydı. Ufacık bir zam aldıklarında hamdüsenada bulunan yine bu kesimdi. Buna da şükür, ya bunu da vermesek kim ne yapardı, diyen de bu kesimdi. Hatta o kadar ileri giderdi ki bu kesim, sanki gerçekten parası varmış gibi “Para nedir ki? Para el kiridir” diyen de bu kesimdi. Hatta kendilerinin zaruri yani yaşamsal harcamalarını da kendilerine çok gören bu kesimdi. İşverenin; hanlarıyla, hamamlarıyla övünenler de!

Bir taraftan cin fikirli olmak, bir taraftan nemelazımcı, aymaz olmak, onları bu sona taşımıştı. Büyük bir çoğunluğu Barış Grubu’nun getirdiği bu standart geçim endeksinin altında yaşamaktaydı ama arada bir fark vardı, kelimenin tam anlamıyla eskiden tutsak değillerdi. Yoksa ekonomilerinde yükselme vardı.

Eskiden hiç olmazsa, ellerini kulaklarına atıp, türkü çığırabiliyorlardı. Âşık olabiliyorlardı. Arkadaşlıklar kurabiliyorlardı. Fi tarihinde yedikleri mükellef bir yemekten bahsedebiliyorlardı. Yaptıkları kurnazlıklarla edindikleri ufak tefek harçlıkları anlatabiliyorlardı. Şiir yazıyorlar, kitap oku-

yorlar, ava gidiyorlardı. Hafta sonlarında ailece piknik yaptıkları, mangal yaktıkları ve iki duble aslan sütü içtikleri oluyordu. Şimdi bunların hiç biri olmuyordu.

Sigortalı işte çalışanlar, emekliliği dört gözle bekliyordu. İçlerinde sendikalı olanlar, sendikanın gücünü anlatarak bitiremezdi. Bazıları da kendi sendikalarının sarı sendika olduğundan dem vururdu. Sarı sendika işverenle anlaşmalı hareket eden sendikalardı. Onlar işçinin değil, işverenin çıkarını savunan sendikalardı.

Devrimci, dinci, milliyetçi ve sarı sendikalar vardı. Devrimci sendikalar genelde sevilmezdi. Onlar kaos yaratmak için kurulmuş zararlı kuruluşlardan sayılırdı. Devrimci sendikalara hem işverenler ve hem de işçilerin çoğunluğu karşıydı. Sarı sendikalara da sadece işçiler karşıydı. Ama dinci ve milliyetçi sendikalar en iyisiydi. Onlar hem kaos yaratmıyorlardı, hem de servet düşmanı değillerdi.

Devrimci sendikalar; ikide bir greve gidip, ülkeyi zarara uğratanlardı. Zenginlerin yabancı ülkelerdeki bankalarda bulunan sırdaş hesaplarını karıştırıp duruyorlardı. Bilmem hangi zenginin, sırdaş hesapta kaç milyar doları varmış gibi spekülasyon yaratacak yayınlar yapıyorlardı. Bunlar bir sendikanın vazifesi miydi? Hayır! Onların paralarını, kendi öz paralarını başka ülkelerin bankalarında bulundurmaları, ülkeyi neden sıkıntıya soksun değil mi? İşte devrimci sendikalar bunun için pek sevilmezdi. Neyse ki, şimdi sendikalar da yoktu. Yani bu Barış Grubu'nun iyi tarafları da yok değildi hani!

Devrimci sendikalar o kadar ileri gidiyorlardı ki; örgütlülüğünden bahsediyor, üretimden gelen güçten bahsediyor ve çalışanların çok şeylere sahip olmalarının gerektiğini iddia ederek, genel grev çağrısında bulunuyorlardı. Genel greve gittiklerinde, ülkeyi felç ediyorlardı. Hâlbuki çalışanlar, iyi kötü çalıştıklarının karşılığını almıyorlar mıydı? Bir taraftan, çalı-

şanların maaşlarını yükseltmeye çalışırlarken, bir yandan da çalışma saatlerini aşağı çekmeye çalışıyorlardı. Bu da ülke ekonomisini felce uğratacağından, öncelikle ve çoğunlukla yine çalışanlar tarafından ters karşılanıyor ve bu yüzden devrimci sendikalar sevilmiyordu. Böyle giderse ne işveren kılırdı ayakta ve nede başka ülkelerin bankalarındaki sırdaş hesaplarda paraları... Devrimci sendikaların bu tutum ve davranışları, sol partilerin alacağı oyu da olumsuz etkiliyordu. Bu nedenle sol partiler bir türlü tek başına yönetime gelemiyordu. Her kötü olayın iyi yansımaları da oluyordu tabi. Devrimci sendikaların çalışanları bu denli şımartmaya çalışması, sözde destek verme çabası yüzünden, ülkeyi hep dinci ve sağ partiler, liberal partiler yönetiyordu. Bu nedenle ülke de ekonomik istikrar hiç bozulmuyordu.

İyi de, her şeyin düzgün işlediği bir ortamda, Barış Grubu dünyaya nasıl hâkim olmuştu?

Başa çıkamayacağı belliydi. Zaman aleyhine işliyordu. Mücadele edecek gücü de kalmamıştı. Fiziksel ve düşünsel açıdan tükenmişti. İçinden,

-“Ya Rabbim neden bunu bana reva gördün, beni böyle mi imtihan ediyorsun?” diye geçirdi. Tabi ki şu anda böyle şeyler düşünmenin sırası değildi.

Bir yandan da aldığı darbeler yüzünden fazla kan kaybediyordu. Sol bacağı ve kaburgalarından birkaçı kırılmıştı. Yüzü parçalanmış, kafasında yer yer yarıklar vardı. Acilen bir hekim müdahalesi olmadan, yaşama şansı da yok gibiydi.

Adam, karşısında koltuğa oturmuş sırtıyordu. Adam değil insan azmanıydı. Sırtıttığında bembeyaz ve bakımlı dişleri parlıyordu. Bir yandan da Filiz’e:

-“Sakın kalkayım deme, ölümünü hızlandırırsın. Böyle yavaş yavaş daha heyecanlı oluyor. Sanırım beni bu zevkten mahrum bırakmazsın” diyerek dalga geçmeyi ihmal etmiyordu. Belindeki tabancayı göstererek;

-“Bununla da hallederdim ama o zaman işin heyecanı kalmazdı” diyerek, yaptığı işten zevk alan bir psikopat olduğunu da ispatlamış oluyordu.

Filiz, inleyen bir sesle;

-“Benden ne istiyorsun ve neden ben? Ben sana ne yaptım?” diyerek yalvarırcasına adama baktı. Adam;

-“Hah işte böyle! Yavaş yavaş yola geliyorsun. Dik kafa-

lılık edeceğine yalvar, yalvarman çok hoşuma gider. Bana günün mana ve önemini yaşatır. Yaşat ki ben de senin biraz daha yaşamana izin vereyim” diye yıldı. Filiz, bakışlarını çekti azmanın yüzünden ve başını tekrar yere koydu ve gözlerini kısarak düşünmeye başladı.

Gücü tükeniyordu. Yaşam hızla eriyen, yok olan zamanın içinde buharlaşıyordu. Bu adam kimdi? Barış Grubu’nun bundan haberi var mıydı? Filiz, Barış Grubu’nun koyduğu kurallardan hangisine aykırı davranmıştı? Peki, bu adam kendi başına mı gelmişti ve kendisinden ne istiyordu? Önce cinselliğinden faydalanmaya kalkışmış, bunu başaramayınca da, hiçbir açıklama yapmadan direk canına kast etmek istemişti? Yakın geçmişi kafasından geçirdi, yaptıklarını düşündü ama böyle bir sonuca varabilecek herhangi bir yanlış iş yapmamıştı. Zaten çalıştığı işte öğrencilere öğrenmeleri gerekenleri öğretiyordu. Öğrenmeleri gerekmeyenleri öğrenmelerinin de Barış Grubu’nca yasak olduğunu her fırsatta yineliyordu. Boş düşüncenin taşıyıcılığını yapmak; bir hastalık virüsü taşımakla eş anlamlıydı. Eee! O da öğrencilere, aynen bu şekilde öğretmiyor muydu? Hatta bazen öğrencilerin içinden birinin;

-“Hastalık Virüsü ne demek?” diye sorduğunda; kendisine olması gerektiği sertlikten biraz daha sertçe,

-“Sana ne, neden gereksiz bilgi edinmek istiyorsun!” dememiş miydi? Demişti. Kız öğrencilerden biri de, her cümlenin başında, tik haline getirdiği

-“Düşünüyorum da!” kelimesine de, hep sertçe

-“Düşünme efendim, düşünme. Senden düşünmeni isteyen mi var? Bizlerin yerine düşünen büyüklerimiz yok mu? Sen Barış Grubu nedir bilmez misin be kafasız!” diye hep uyarmamış mıydı? Daha ne olsun yani? Bir insan ancak bu kadar kurallara bağlı olabilirdi! dedi ama içinden de “İyi ki

bunu duyan olmadı” diyerek iç çekti. Onun görevi kurallara uymak değildi sadece. Hem uymak ve ömür boyu da sızlanmadan, büyük bir huşu içinde bağlılığını arttırarak devam ettirmek ve uymayanları da rapor etmekti. O kimseyi rapor etmemişti...

Filiz lojistik hizmetlerden artan zamanda okulda öğreticiydi. Ancak Barış Grubu’nun koyduğu müfredata göre öğretilir ve onun kurallarını harfiyen uygulardı. Derste, herhangi bir doğaçlama yapmak, herhangi bir fikir öne sürmek gibi hata yapamazdı. Bildiği kadarıyla yapmamıştı da. Böyle olsa bile, sonuç yaşamına kast etmeyi gerektirecek bir durum arz eder miydi? Bu da pek makul bir seçenek gibi görünmüyordu. O zaman neden? Kimdi bu adam, kimler göndermişti? Ne istiyorlardı?

Filiz kendi kendine bunları içinden alıp verirken; birden, arka arkaya patlayan ve kulakları sağır edecek derecede bomba sesleri ortalığı alabora etti. Birçok evin çatısı, duvarları yıkıldı. Bombaların patlamasıyla, insan azmanı da kendini dışarı attı. Karşısında kalabalığı görünce de, korkudan sessizce kalabalığa karışıp, gözden kayboldu. Filiz sürüne sürüne dışarı çıktığında, karantina alanı insan kaynıyordu. Bombaların patlaması tarifi mümkün olmayan bir panik yaratmıştı. Evlerin bir kaçı bu ses bombalarının etkisiyle yıkılmıştı. Belki de çevreye sırf korku salmak için yapılmıştı.

Kadınların, erkeklerin, çocukların ve hatta hayvanların nasıl bir şaşkınlık ve korku içinde kaçıştıklarını dehşetle görmek mümkündü.

Sonra irkildi Filiz. Doğaçlama yoktu, gereksiz düşünme yoktu. Acaba böyle farkında olmadan öğrencilerin karşısında da gereksiz düşünmüş müydü? Düşünmüşse, kesin öğrencilerden biri ihbar etmişti! Bunu şimdi bu haldeyken anımsamak imkânsızdı.

Yıldırım, arabayı, 9/25'inci Karantina Bölgesi'ne sürdü.

-“İşte şu ev” dedi.

Arabadan dört kişi indiler. Elllerinde ceset torbası da vardı. Eve girmekte bir an tereddüt ettiler. Ev öyle bir görünüme sahipti ki, her an çökebilirdi. Sanki en küçük bir hareket bile yıkılmasına sebep olacakmış gibiydi.

Kapının önüne geldiklerinde, Yıldırım, Suat'a dönerek;

-“Kadın aha yerde yatıyor ve de canlı daha ölmemiş” diye tısladı. Yıldırım, Filiz'e bir göz attı.

-“Neyse, ölmemiş olması, bizi ırgalamaz, hele tutun şunu içeri çekin bakalım” dedi.

Nasılsa ceset torbasında havasızlıktan bir süre sonra ölecekti. Onun için canlı olmasının o kadar önemi yoktu.

Yürek burkan acılar içinde kıvranan insana, bu günlerde en ufak bir merhamet gösterilmiyordu. İnsanı pancar gibi doğrasalar, kimsenin kılı kıpırdamıyordu. Nedir aradıkları insanların? Eskiden hiç olmazsa insanlar hayal kuruyorlardı, tatlı düşleri vardı. O düşle uyuyor, o düşle yaşıyorlardı umutlarını. Şimdi; ise düşler gözyaşlarıyla ıslanıyor, zaman içinde buharlaşıyordu umutlar. Öyle alenen gözyaşı dökmek de yasaktı. Geçerli bir neden bulmayınca! Bir tek neden için gözyaşı dökülecekti, Barış Grubu mensuplarına kötü bir şey olduğunda. Topluca ağlanacaktı, topluca yas tutulacaktı. Hiç kimse ferdi keyfiyeti için ağlayamaz, gözyaşı dökemezdi. Yasaktı!

Düşler giderse, şarkılar da giderdi. Öyle de oldu. Birden-
bire buharlaştı toz oldu hayaller! Şarkılar uçup gitti. Evvel-
den her düşe bir şarkı yakılırdı. Her şarkıyla bir düş ölüm-
süzleşirdi. Şimdi düşler yanıyor, şarkılar yanıyor, insanlık
yanıyordu! Güzel rüyaların kepenkleri aralanacağına, kâbus-
ların dipleri çapalanıyordu.

Bir tek dünyanın dönüşüyle, güneşin doğuşu-batışı de-
ğişmemişti. Dünyanın bitki örtüsü, akarsu havzaları, dağlar,
tepeler, ovalar, çöller birer birer değişti. Barış Grubu neyi
nasıl istemişse, öyle oluyordu. Nerede hangi bitki örtüsü ola-
cak, hangi bitkiler yasaklanacak, bu Barış Grubu'nun irade-
siyle olurdu.

Filiz inleyerek bir şeyler geveliyordu.

Yıldırım,

-“Lan bu karı bir şeyler demeye çalışıyor” dedi. Suat,

-“Ne önemi var oğlum, nasılsa ölecek”.

Filiz tekrarladı,

-“Barış Gönüllüleri” diye.

Yıldırım,

-“Lan kaltak karı, sen kimsin de Barış Gönüllülerinin
adını ağzına alıyorsun ha!” dedi. Bu kez diğeri susturdu.

-“Oğlum dur bakalım ne diyor” dedi. Filiz’e doğru eğildi ve

-“Ne diyorsun çabuk söyle bakalım” dedi.

Filiz,

-“Barış Gönüllüsü Macit Bey’in akrabasıyım ben” dedi.
Yıldırım,

-“Be anam bacım, neden söylemezsin zamanında” diye-
rek Suat’a döndü,

-“Dikilme lan öyle, tut şunu hastaneye götürelim. Baksa-
na boşuna öğretici yapmamışlar demek. Başımıza iş aldık.
Bu duyulmamalı” dedi ve Filiz’e,

-“Adın ne senin?” diye sordu. Yavaşça,

-“Filiz” dedi.

Yıldırım,

- “Gördün mü lan adı var, barkodu yok” dedi. Demek
gizli görevde olanlar da vardı. Bunu sorgulamak onların işi
değildi. Apar topar arabaya atıp, hastanenin yolunu tuttular.

Filiz hastanede bir ay yatacağı. Hayatında görmediği iti-
barı gördü. El altından Macit Bey’e haber uçu. Macit Bey
akrabası olduğunu korkusundan inkâr edemedi. Konu derin-
lemesine araştırılırsa altından ne çıkacağı belli olmazdı. Ma-
cit hastaneye geldi, Filiz’i buldu.

-“Sen kimseye bir şey söyleme ben Kadir’i de aldıraca-
ğım oradan ve tüm aileni de. Sen öğreticiydin değil mi?” de-
di. Filiz,

-“Evet” dedi.

-“Kadir’in barkot numarasını biliyor musun?” Filiz,

-“Evet, BG9/25’inciHB6798NT” dedi. Macit barkodu bir
kâğıda yazarak, oradan uzaklaştı. Filiz ikinci bir emre kadar
hastanede kalacaktı. Ona hastanede check-up yapılacak ve
bir dediği iki edilmeyecekti. Filiz kraliçelere has hizmet gö-
rüyordu veyahut bu bölgede herkes böyle yüksek itibar gör-
mekteydi. Yoksa Filiz ölmüş de cennete mi gitmişti.

Uçsuz bucaksız masmavi gökyüzü, yemyeşil ormanlar, tepesinden kar eksilmeyen koca koca dağlar ve estikçe ağaçlara şarkı söyleten rüzgâr, insana artık yaşama sevinci vermiyordu. Fakat yaşam sürüyordu yine de.

Yine gökyüzü maviliğini koruyor, yine rüzgâr aynı ihtisamıyla esmeye devam ediyor ve akarsular eski akışını koruyordu. İşin acısı, 9/25'inci Karantina Bölgesi'nin dışında belki kimilerince yine pembe rüyalar görülüyor, uykular demleniyordu.

Kıyamet sadece 9/25'inci Karantina Bölgesi'nin başına mıydı? Yoksa tüm karantina bölgeleri aynı akıbeti mi paylaşmaktaydı? Acaba karantina bölgeleri dışında yaşam nasıldı? İyi de 9/25'inci Karantina Bölgesi'nin dışında, daha kaç tane karantina bölgesi vardı?

Merkezden yirmi kilometre gittikten sonra 9/25'inci Karantina Bölgesi'ne giriliyordu. En yakın bölge burasıydı ve sefalet, bütün dehşeti ve çirkinliğiyle kendini gösteriyordu. Ortalıkta dolaşan yarı çıplak çocuklar, çamurlara bulanmış köpekler, kediler ve berbat sokaklar...

Evlerin arasında gezerken, yine de yollardaki çamur insanı sıcak bir yorgan gibi sarıyordu. İnsan ayaklarının altındaki molozun nefes alışını, kalp atışını hissediyordu sanki. Bu toprakların dili olsa da konuşsa! Ne kanlar aktı bu topraklara! Daha ne kanlar akacak kim bilir!

İnsanların düşmanı, yine insanlardı ama doğadaki her canlının düşmanı da insanlardı. İnsanlar ne gözü doymaz

canlılardı? Kendilerine diğer canlılarda olmayan akıl bunun için mi bahşedilmişti? Yeryüzünde insanın şerrinden korkmayan bir tek canlı var mıydı? Nice canlıların soyu insanlar tarafından tüketilmemiş miydi? Ormanlar kralı aslanı bile sirklerde maskara gibi oynatan insanlar değil miydi? İnsanlar akıllarını neden iyiye kullanmıyorlardı? Dünyayı cennete çevirme yeteneğine sahip olmalarına rağmen, neden cehenne-me çeviriyorlardı?

Ertesi gün yemekhanede “BG9/25’inciHB6798NT” barkot numarası okunduğunda Kadir’le Muhsin ok gibi fırladı yerinden. Demek haklarında bir ihbar olmuştu. Dizlerinin bağı çözüldü Kadir’in. Acaba Muhsin mi gammazlamıştı? Arkasından ismi de okundu. Bu ilk kez oluyordu. Barkot numarası okunan kişinin ismi neden okunsun? Bu nasıl bir durumdu böyle? İki zebani belirdi kapıdan. Doğruca Kadir’in yanına geldiler ve başlarıyla selamladılar. Kadir hepten uçtu. Bu kez Muhsin’in dizleri çözüldü. Demek Kadir köstebekti! Yandık ki ne yandık dedi içinden. Zebanilerden biri,

-“Kadir bey” dedi. Kadir bey! Bu da neyin nesiydi? Herhalde, alay edecek, işkence edecek, öyle öldüreceklerdi. Suçu çok önemsenmişti demek!

Ama öyle olmadı.

-“Kadir bey, bölge değiştireceksiniz” dedi biri. Kadir,

-“Bu ne manaya geliyor? Dünya değiştireceğim manasına mı geliyor?” dedi. Zebani,

-“Esağfurullah Kadir Bey, siz yanlışlıkla buradasınız. Olmanız gereken yere gideceksiniz o kadar” dedi. Kadir hayretle,

-“Ya öyle mi?” diyebildi. Sonra,

-“Peki, madem bölge değiştiriyorum bir iki saat serbest

olamaz mıyım?” dedi. Diğeri,

“Nasıl isterseniz Kadir Bey, haddimize mi düşmüş size müdahale etmek” dedi. Kadir,

- “O zaman iki saat sonra gelin gidelim” dedi.

Kadir Muhsin’i de yanına aldı odasına çıktı.

-“Muhsin bu ne anlama geliyor bilmiyorum ama benim yaşamımda henüz tahmin edemediğim bir değişikliğin olacağı malum. Kararımızdan dönmek yok. Ben nerede olursam olayım, intihar timinin bir parçasıyım ve üstüme düşeni eksiksiz yapmaya hazırım” dedi. Muhsin

-“Sağ ol dostum, desene gücümüze güç kattık” dedi. İnsanlar şüphelenmesinler diye aşağı indiler. Yemek saati daha devam ediyordu. İçeri girdiklerinde yemekhanedekilerin hepsi ayağa kalktı ama tezahürat edilmedi. İnsanlar içten içe seviniyorlardı. Hiç olmasa içlerinden biri kurtulmuştu. Yani kuvvetli bir ihtimal kurtulmuştu. Hoş henüz ne olacağı belli değildi ama yine de öyle anlaşıyordu. Kurtulmuştu Kadir. Belli ki, imtiyazlı bir bölgeye gidecekti. O goriller önünde saygıyla eğildiklerine göre, imtiyazlı bir bölgeye gidiyordu. Demek ki, imtiyazlı bölge veya bölgeler vardı. Kıyamet bunların başına kopmuştu. Bu seçenek, çektiklerinin üstüne tuz biber olmuştu. Eğer helal süt emmişse, Kadir bu bölgedekileri ve çektiklerini unutmaz, belki yaralarına merhem bile olurdu. Belki imtiyazlı bölgeye gittiğinde her şeyi anında unuturdu, kim bilir! İnşallah unutmazdı! Unutursa da, düşman ha bir eksik, ha bir fazla ne fark ederdi...

İki saat sonra muhafızlar tekrar yanına geldiler Kadir’in.

-“Efendim gidecek miyiz” dediler. Kadir,

-“Gidelim” dedi.

Yemekhanede bir alkış tufanı koptu ve anında kesildi. İnsanlar yaşamları pahasına alkışlamışlardı. Çünkü tezahürat

etmek demek irade belirtmek demekti ki, buna da hakları yoktu. Eylemleri toplu ölüm gerektirmekte idi. Kadir hemen müdahale etti.

-“Onlara ben söyledim, giderken beni alkışlayın diye” dedi.

-“Mesele yok” dediler ve yemekhaneyi Kadir ile birlikte terk ettiler. Kadir daha başlangıçta onların yanında olduğunu göstermişti bile. Hem de sonucunun nereye varacağını bile bilmeden. Çünkü henüz kendi statüsünü bile bilmiyordu. Kadir’in bu hareketi geride kalanlara umut olmuştu. Artık geleceğe umutları vardı.

Kadir yolda hiçbir şey konuşmadı. Bu işte bir yanlışlık var ama sonu hayır olsun diyordu içinden. 9/25’inci Bölge’yi gün ışığında ilk kez görüyordu. Yıkıntının, pisliğin harmanlandığı bu bölgede yine de hayat vardı. Sokaklarda sadece kedi, köpek ve çocuklara rastlanıyordu. Çocuklar köpeklerle birlikte arabanın arkasından koşuyorlar ve bir müddet sonra duruyorlardı. Başka bir sokakta başka çocuklar ve köpekler... Bakımsızlık ve fakirlik egemendi çevreye. Fabrikada çalışmak, hele pilot uygulama kapsamında çalışmak demek, cezaevinde tutuklu olarak bulunmaktan farksızdı ama giyim kuşam ve yiyecek, içecek açısından sıkıntı yoktu. 9/25’inci Bölge’de aslında sıkıntının, pisliğin, fakirliğin her türlü örneği sokaklara taşmış vaziyetteydi. Bu Barış Grubu neyin yükünü sırtlamıştı ve neyin sorumluluğunu taşıyordu? Kadir’in dört kişilik ailesinden dördü de farklı farklı yerlerde farklı işlerde çalışıyorlardı. Kadir pilot bölge uygulamasında olduğu için, onun maaşı aile fertlerine verilecekti. İyi de hepsi çalışıyordu. Peki, maaşı aile fertlerinden kime verilmişti? O da belli değildi. Verilmediyse, kime hesap sorulabilecekti ve hangi cesaretle sorulacaktı? Araba ara sokaklara girdiğinde hep yolu ortalıyordu. Bunun sebebi yanından geçerken, herhangi bir binanın yıkılma tehlikesinden dolayı mıydı aca-

ba? Çünkü öyle binalar vardı ki, yıkıldı yıkılacak gibi duruyordu. Binaların yıkılma tehlikesi, birkaç yıldan beri bakım-sızlıktan dolayı değildi. Uluorta bombalama olaylarının binalar üzerinde yarattığı tahribatlardan kaynaklanmaktaydı.

Nihayet gorillerden biri konuştu.

‐Efendim, önce sizi hastaneye götüreceğiz, size bir check-up yapılacak, yani sağlık taramasından geçeceksiniz. Sizi orada Filiz Hanım karşılayacak” dedi. Kadir’in heyecandan kalbi duracak gibi oldu ama çaktırmak istemedi. Yinede sesi çatallandı,

‐‐Tamam” dedi. Tekrar sessizliğe dönüldü. İçi içine sığmıyordu Kadir’in. Bu ne garip tesadüftü böyle. Filiz bunu nasıl başarmıştı? Bu hastane denen yer neredeydi? Ne sağlık taramasıydı bu? Nereden icap etmişti, kimin umurunda olmuştu? Filiz’in dese, peki o kimin umurundaydı? Birkaç bilinmeyenli denklemdi bu. Tatlı tatlı yemenin acı acı kusması olurdu. Bu tatlı rüyanın sonu kâbus olursa hiç şaşmam dedi kendi kendine.

9/25’inci Bölge’den çıktılar. Zümrüt yeşili bir ovaya girdiler hemen. Daha çıkar çıkmaz hava değişti. Burası cennete giden yoldu. İki dağın arasından geçerken, hemen şehir göründü. Demek cennet bu kadar yakındı. Lüks arabaların fink attığı, lüks villaların, yüzme havuzlarının, çay bahçelerinin, envai türlü ağaçların süslediği bu cennet mekân neresiydi? Bu devasa şehir ne zaman kurulmuştu? İnsanların mutluluğu sokaklara taşıyordu. Yoksa Barış Gönüllüleri’nin ikamet ettiği Çilekeş Bölge burası mıydı? Etrafta o kadar suni şelale oluşturulmuştu ki... İlk dikkat çeken şey müzikti. Sahi 9/25’inci Bölge’de müzik tamamen unutulmuştu. Bu şehrin tasarımı aynı mimarın projesinden çıkmış ve daha dün bitirilmiş gibi yeni ve bakımlı görünüyordu. Araba şehre girer girmez sağa saptı ve bir tepeye doğru tırmanmaya başladı. Kadir artık uzuvlarına hükmedemez olmuştu. Onun akli fikri

Filiz'deydi. Onu görecekti. O, bu cennet mekâna Kadir'den önce gelmişti ve belki de bu yaşama alışmıştı bile. Acaba Filiz ne haldeydi, iyi mi kötü müydü? Bir binanın önünde durdular. Tabelasında "Toplum Esenliğini Koruma Merkezi" diye yazıyordu. Toplum esenliği! Esenliği Koruma! Peki, bu kavramlar neden 9/25'inci Bölge insanı için geçerli değildi?

Arabadan iner inmez şok oldu kadir. Filiz kendisine doğru koşuyordu. O da cennet sakinleri gibi oldukça sağlıklı ve bakımlı görünüyordu. Birbirlerine sarıldılar. Filiz, kocasının kulağına,

-“Sakin insanların gözü önünde ağlayayım deme, baş başa çok zamanımız olacak” dedi. Sonra el ele Esenliği Koruma Merkezine girdiler. Filiz direkt kendi odasına çıkardı. Kapıyı kapatır kapatmaz tekrar sarıldılar ve uzun uzun ağladılar. Birbirlerine anlatacakları o kadar çok şeyleri vardı ki! Hele Filiz'in! Ölümlerden dönmüştü. Kadir de geldi ya, bundan sonrası kolaydı.

Hasret gidermeye çalışırken telefon çaldı. Kadir irkil-di. Telefon sesi duymayalı çok olmuştu. Filiz telefonu kulağına götürdü. Macit'ti arayan.

-“Kızım şimdi size birini gönderiyorum, size iki anahtar ve bir zarf verecekler. Ziyaretinize geleceğim” dedi ve kapattı. Kadir,

-“Kimdi arayan” dedi? Filiz,

-“Sürpriz” dedi gülerek. Artık güzel sürprizlere onun da hazır olması gerekiyordu. Burası 9/25'inci Bölge değildi ya!

Bir ses duyuldu,

-“Ziyaretçiniz var, kapıyı açar mısınız”!, Filiz açtı kapıyı. Biri iki anahtar, bir de zarf uzattı kendisine. Filiz teşekkür edip aldı ve kapıyı kapattı. Anahtarların ikisi de dijitaldi. Biri belli ki araba anahtarıydı, diğeri de muhtemelen ev anahta-

rıydı. Gereken izahat nasılsa zarfın içinde idi. Kadir'in yanına döndüğünde, Kadir ağlıyordu. 9/25'inci ve diğer bölge insanları namına, annesi ve kız kardeşi namına! Bu nasıl bir belaya çatmışlardı! O insanlar ne suç işlemişlerdi ki, başlarına böyle bir bela musallat olmuştu? Bu bölgede insanlar cennet hayatı yaşarken, orada adeta cehennem azabı yaşıyordu.

Kadir zarfın üstünde Macit ismini görünce daha çok bozuldu. Madem akrabalık duyguları ölmemişti de neden ailesinin dağılmasına göz yummuştu? Bunca zaman umursamamışsa, şimdi neden aklına gelmişlerdi birden? Filiz, Kadir'in neden bozulduğunu tahmin etti ve

-“Meraklanma bunların hepsinin mantıklı bir açıklaması var, yeter ki acele etme, hepsini anlatacağım sana” dedi. Kadir,

-“Peki” dedi. Filiz,

-“Duş alıp yatalım, güzel bir uyku çekelim ve yarın her şeye sıfırdan başlayalım ve salim kafayla durumumuzu gözden geçirelim, olmaz mı” dedi. Kadir,

-“Evet, seni öyle özledim ki” dedi.

Ne kadar zaman olmuştu, Kadir'in duşta bile tedirgin olmadığı... Ölümün kol gezdiği ortamlarda, mutluluğun ve umudun buharlaşıp göğe çekildiği zamanlarda, düşün ve sağlıklı kalmanın ne önemi vardı! Ölüm burnunun ucunda iken, derin nefes alınabilir miydi? Hoş şu anda bile huzurlu sayılmazdı ama belki de kısa süreli olsa bile Filiz'e kavuşmuş olmanın huzuru vardı. Bu, geride bıraktığı tüm acı ve sıkıntılı günleri bir anda unutturmuştu. Annesi ve kız kardeşi de gelirse geçmişi tümünden unutacaktı. Bu unutma fikri içini acıttı birden. Demek huzura kavuşanlar, geride kalanları işte böyle unutuyorlardı. Macit'e boşuna mı kızılıyordu? Ama hayır, o, Macit ve Macit gibilere benzemeyecekti. Geride bıraktığı insanları hem unutmayacak ve hem de onları içinde bu-

lundukları esaretten kurtarmak için elinden gelen ne varsa yapacaktı. Geride bıraktığı insanlar! Kendisi gerçekten, ileri bir noktada mıydı? İleri noktada ise, bu noktada ne kadar kalabilecekti! Bu hiç belli değildi. Neden burada olduğu konusunda da hiçbir fikri yoktu. Yarın Filiz anlatacak, o dinleyecekti. Arada Macit olmasa, Filiz'in güzelliği onları buraya taşımıştır diye düşünecekti. Fakat Macit adı geçince, bu seçenek zayıf görünüyordu. Tutsak olmak, özgür olmamak ne manaya gelir, iyi biliyordu. Özgür olmayan, namusunu da koruyamaz, bunu da biliyordu. Sadece Filiz'in güzelliği sayesinde buralara gelmiş ve özgürlüğüne de kavuşmuş olsaydı, durum ne olurdu? Sonuçta yine namussuz olmuyor muydu? Bu kez de özgür namussuz mu oluyordu? Namusun tanımını çeşitli insanlardan, çeşitli kitaplardan farklı versiyonuyla biliyordu ama muhafaza etmesi gereken değerleri ayaklar altında çiğnetmesi de namusla ilgili bir konuydu. Neyse ki, şu anda böyle bir durum yoktu. Arada Macit vardı ve Macit akrabalarıydı. Özgür düzende, hiç bir zaman arayıp sormayan bir akraba... Akraba derken, öyle uzaktan akraba da değildi. Öz be öz amcasıydı... Ama ne var ki, uzak akrabadan, daha uzaktı. İyi de şimdi ne olmuştu da onları birden hatırlamıştı? Bu işte, bir bityeniği vardı ya neyse! Nasılsa yarın hepsini öğrenecekti. Yarın ola, hayır ola!

Duştan, bu düşüncelerle çıktı. Filiz çoktan yatağa girmişti bile. Çok heyecanlandı Kadir. Sanki balayına çıkmış yeni evlilerdi. Sanki Filizle ilk yatağa girişi olacaktı. Filiz'in bakışlarından anlaşılan şu ki, o da aynı heyecanı taşıyordu.

Sabah kahvaltıları odalarına geldi. Bal, tereyağı, beş çeşit beyaz peynir, yumurta, beş çeşit reçel, soğuk süt, yeni sıkılmış portakal ve şeftali suyu ve termosta sıcak çay! Zehir zıkkımdı bunlar. Duvarın bu yüzünde böyle bir yaşam, diğer yüzünde de ölümün vıcık vıcık kokusu! Bu ne zilletti! Bu ne şerefsiz bir yaşam tarzıydı! Burada kazanılmış, hak edilmiş bir yaşam tarzı yoktu. Milyonlarca, belki de milyarlarca insanın canı,

kanı üstüne kurulmuş tantanalı bir yaşam tarzı? İşte şerefsizlik diye nitelediği kısım burasıydı. Yoksa insanlar az hak eder çok alır, işin muhasebesini yapmak ona düşmezdi.

Kahvaltıdan sonra, Macit'in gönderdiği zarfı açtılar. En üstte bir not vardı. O notta yeni evlerinin hem adresi, hem de krokisi vardı. Ayrıca evin koordinatları arabanın navigasyonuna da kaydedilmişti. Anlaşılan o ki, bazı konularda kimseye soru sormaları istenmiyordu. Yeni gelen, yeni komşu kavramları onların başka bir bölgeden yeni geldikleri anlamına gelirdi ki, bu da Macit'in hiç istemeyeceği bir durumdu. Çünkü bu durum dilden dile yayılır ve Barış Grubu'na ulaşırdı. O zaman da durum felaket demekti. Macit böyle bir tanıdıklığı neden kabul etmişti? Neden kendisini ateşe atmıştı? Bu konuda kendisine çok kızmıştı ama artık olan olmuştu. Olanla ölene çare yoktu.

Notta ayrıca, buradaki yaşam tarzı hakkında kimseye soru sormamaları tembihlenerek, adlarına düzenlenen iki adet kredi kartının da zarfın içinde olduğu belirtilmekte idi. Bu kredi kartları limitsizdi. Onun için kimseye, "ne işle iştigal ediyorsunuz" sorusu sorulmayacaktı. Kendilerine de zaten bu tür soru sorulmazdı. Çünkü herkes aynı ortamın yüksek değerlerini sömürerek, semiriyorlardı. Bu nedenle kimsenin, kimseye soracak sorusu yoktu.

Zarfta bir görevlendirme belgesi vardı. Bu belgeye göre Kadir, tüm bölgeleri dolaşabilecek ve oradaki göreceği aksaklıkları anında düzeltebilecekti. Düzeltme yöntemleri belliydi. Yok et, sorunu çöz! Kadir buna çok sevindi. Bu aptallar düşecekleri kuyuyu kendileri kazıyorlardı. Madem siz düşmek istiyorsunuz, hadi güle güle dedi içinden. Bu görevlendirmeye Kadir'in sevinmesi Filiz'in de gözünden kaçmadı. Çünkü o kocasını çok iyi tanıyordu. Kendisi de ondan farklı düşünmüyordu. Kadir Esenlik Merkezinde check-up'tan geçtikten sonra, istediği zaman denetleme turlarına

çıkacaktı. Tabii ki, şoförü ve korumaları eşliğinde... Ama istemezse, hiç birini de yanına almayabilirdi.

Zarftan Filiz için de bir görevlendirme vardı. Çilekeş Bölge’de, ikametgâhına oldukça yakın bir okulda psikoloji dersi verecekti. Okullarda psikoloji dersinin verilmesinin önemlerine de değinilmişti. Yerine göre psikoloji, diğer derslerden çok çok önem arz eden bir dersti. Vereceği hizmetler için şimdiden kendisine teşekkür ediliyordu. Acı acı gülümsemi Filiz. Yanakları kızardı. Öğreticilikten, tekrar öğretmenliğe dönmüş ve keyfi istediği gibi ders verecekti. Hâlbuki öğreticilik macerasından ölümün eşliğinden dönmüştü. Bu insanlar değil miydi canına kasteden? Kafasını yılan kafası gibi ezmek isteyen! Acaba Kadir bütün bunları öğrendiğinde nasıl bir tepki verecekti?

Kredi kartlarının haricinde iki tane de “Barış Gönüllüsü Kimliği” vardı. O da kredi kartı gibiydi. Demek ki burası gerçekten Çilekeş Bölge imiş! Ama ne çile! Şimdi aynı çileyi bunlar da çekecekti. İşleri zordu(!)

Zarfin kontrolü sona erdiğinde; Kadir aceleci bir tavırla,

–“Hadi anlat. Ayrı kaldığımız dönemlerde neler yaşadın, başına neler geldi, dedi. Filiz, kulaklarına kadar kızardı. Kadir’in endişesi daha da arttı.

–“Hadi” dedi. Karşılıklı oturdular. Filiz başından geçeni bir bir anlattı. Etini kesseler kanı akmazdı Kadir’in. Pür dikkat dinledi, gözyaşları içinde dinledi Filiz’i... Soracağı en önemli soruya bir yenisi daha eklenmişti. En önemseydiği soru aslında yanıtlanmıştı. Ölüm aşamasındayken Macit’in ismini vermişti. Nasılsa ölecekti, artık korkacak bir şeyi kalmadığından, şansını denemişti ve şans ona gülmüştü işte... Diğer kendiliğinden oluşan soruyu da hemen sordu Kadir.

–“Peki, seni neden hemen öldürmedi de, böyle işkence etti” dedi. Filiz, başını öne eğdi ve

-“Benden istifade etmek istedi, kabul etmedim, mücadele ettim. Onun için beni yavaş yavaş öldürmek istedi” dedi. Kadir Filiz’e sarıldı, ikisi de hüngür hüngür ağladı. Geride bıraktıkları insanların tümü bu tür tecavüzlere açıktı. Ölüm sürekli yakınlarında dolaşıyordu.

Kadir, Filiz’in iki elini ellerinin arasına aldı ve

-“Benimle mücadeleye var mısın?” dedi. Filiz,

-“Varım, sonuna kadar” dedi.

Filiz psikoloji derslerinde de oldukça dikkatli olacaktı. Bu cenahta özgürlükler dibine kadar kullanılıyordu, sıra dışı bir yaşam vardı ama onu iyice marjinal duruma getirmek ve insanların bu şaşaalı yaşamlarını ebediyen sürdürebilmeleri için uygulamaları gereken disiplin ve güvenlik tedbirlerine olan hassasiyeti bozmak, anlamsızlaştırmak ve insanların doyusıya yaşamalarının aşka, yemek içmek ve hiçbir değer yargısına takılmadan, bir daha dünyaya gelmeyeceklerine göre, pervasızca, şuursuzca yaşamaya çalışmalarını ve yaşamının dışında hiçbir şeye değer vermemelerini sağlamayı empoze edecekti. Kâinatın efendisi insanlar güzel şeylere layıktır. Bir insanın yaşamı su gibi coşkun olmalı, yer yer şelalelere dönüşmeli ve önünde hiçbir engel olmamalı diyerek, kural tanımaz, yasa bilmez, tedbirmiş, güvenlikmiş, geleceğe güvence oluşturmamış, bunları düşünmeden, bir eğlence merkezinden diğerine koşan serseriler yığını haline getirmek gerekirdi. Alkol ve uyuşturucuya olan alışkanlıkları, normal bir insan davranışı olarak değerlendirilmeli ve bu alışkanlıkları tutkuya dönüştürülmeliydi.

Her şeyden önemlisi, Barış Grubu ve Barış Gönüllüleri’nin gerçek güçlerini tespit etmeleri gerekmektedir. Hangi güçle dünyayı ele geçirmişlerdi. Dünyanın tümünü değilse, ne kadarlık bir kısmını ele geçirmişlerdi. Kontrol yöntemleri neydi?

Macit onlar için iki adet limitsiz kredi kartı göndermişti... Madem limitsiz, o zaman kredi kartına ne gerek vardı? İsteyen istediğini nasılsa alıyordu... Acaba harcamaları kontrol altında mı tutmaya çalışıyorlardı? İyi de neden? Ne gerek vardı kontrol altında tutmaya? Yoksa eskiden gelen alışkanlık mıydı, marketlerde alışveriş kuyrukları oluşturmak! Alışveriş yapıp, kredi kartıyla ödemek için kuyruğa girmek, beklemek... Belki de talan ortamı yaratılmaması içindi, kim bilir... Yoksa yıllık bilânçolar yapıp, aşırı harcama yapanlar uyarılacaklar mıydı? Bu bölgede böyle bir uyarı yapılacağı pek gerçekçi değildi. Bir sebebi vardı ama neydi o sebep? Belki de bu kredi kartlarıyla insanlar bir bakıma takip altında tutuluyordu. Nereye gittikleri, ne yaptıkları, nasıl beslendikleri bu kredi kartları sayesinde takip altında tutuluyordu.

Kadir check-up istemiyordu ama henüz ne olduğunu, ne olacağını bilmediği bu yeni hayatına itiraz ederek başlamak da istemiyordu. Henüz bir şey görmemişti ama Muhsin'le konuşacağı çok şey vardı diye düşünüyordu. Üstünde en çok duracağı konu bu bölgenin, yani Çilekeş Bölge'nin çile çekmekle alakasının olmadığıydı. Böyle çile mi olurdu? Keşke tüm insanlar bu çileyi çekebilseydi! Acaba böyle bir ortam hazırlamak mümkün müydü? Belki de mümkündü! Ama şimdilik bunu düşünmenin kimseye faydası yoktu. Kaplumbağa hızında fakat temkinli ilerlemeliydiler. Yoksa dünya silahlanmaya ayırdığı bütçeyi, toplumun refahına harcasaydı, yeryüzünde fakirlik, sefalet mi kalırdı? Ama insanlar, yani imtiyazlı insanlar, diğer insanların mutlu olmasını istemiyordu ki! Tüm insanlar mutlu olursa, aralarında fark kalmazdı. İşte bu farkı korumak adına da olsa, insanların tamamının mutlu olmasını istemiyorlardı. Ağanın bokunun üstünde bok olmazdı!

Ertesi gün check-up yapılmasını istedi. Filmler, tomografiler, emarlar, tahliller girila gitti. Ne kadar önemsenen bir insan olmuştu bir anda. Seyyar tomografi makineleri odasına

kadar getiriliyor, kan ve idrar yine odasında alınıyordu. Kadir bey rahat etsin diye insanüstü bir çaba harcanıyordu. Üç gün içinde tepeden tırnağa elden geçirildi. Biraz kaslarında sertleşmeler tespit edildi ki onun için bayan masörler geldi ve iki gün süreyle belli aralıklarla masaj yapıp rahatlattılar. Kendisine başka bir isteğinin olup olmadığı soruldu. Kadir,

-“Hayır yok, teşekkür ederim” dedi. O gün akşamüzeri yeni ikametgâhlarına doğru gitmeye karar verdiler. Otoparka indiklerinde, arabanın anahtarlığındaki uyarı tuşuna dokundu Kadir. Ön sırada bir aracın ikaz lambaları yanıp söndü. Aracın plakası 02 KADİR 6798’di. Siyah son model BMW idi. Araca yaklaştıklarında ön kapıların ikisi de yukarıya doğru açıldı. Kadir ve Filiz araca biner binmez kapılar yukarıdan aşağıya doğru tekrar kapandı. Araçtan bir ses

-“Navigasyonuma kaydedilen adrese mi gideceğiz?” dedi. Kadir

-“Evet” diye yanıtladı. Araç kendiliğinden çalıştı. Araç,

-“Ben mi götüreyim, siz mi kullanmak istersiniz?” diye sordu. Kadir,

-“Sen götür” dedi. Araç,

-“O zaman emniyet kemeriniz bağlanıyor, dikkatli olunuz” dedi ve başlarının üstünden gelen kemer, tokasına takıldı ve araç yavaşça ilerlemeye başladı. Araçların arasından çıkar çıkmaz sola çıkış kapısına yöneldi. Anayola çıkarken farların üstünden birer göz yükseldi, biri sağ, biri solu kontrol etti ve yolun müsait olduğunu anlayınca sola doğru dönüp anayola indi ve ilerledi. Dağlık bir arazide böyle muhteşem bir şehir yaratmak, ancak rüyalarda görülebilecek bir durumdu. Yol kenarları ve göbekler, parklar, çay bahçeleri, hurma, muz, avokado, kivi, ananas, yenedünya ve yüzlerce çeşit çiçeklerle kaplanmıştı. Her evin kocaman bahçesi vardı ve bu bahçede onlarca meyve ağacı vardı. Boşuna uzayıp gi-

den bir tek ağaç yoktu şehir içinde. Bunların hepsi de bodur ağaçlardı. Çeşitli meyveleri aynı iklimde nasıl yetiştiriyorlardı, bunu nasıl başarmışlardı? Genleriyle oynandığı muhakkaktı ama yine de aynı iklime uygun hale getirmeleri çok zordu veya zor değildi de Kadir bilmiyordu. Arabanın içinde hiç konuşmuyorlardı. Araç belli bir merkeze ses ve resim bilgileri gönderebilirdi. Akıllı bir araçtı, ne deseler onu yapıyordu. Binalar genelde iki katlıydı. İki katlıydı ama rengârenkti. Her binada en az on ayrı renk çalışılmıştı. Bu da şehre ayrı bir canlılık katıyordu. Pervasız yaşamın destekçileri gibi duruyorlardı. Temiz, bakımlı ve pırıl pırıldılar. Her şey bir yana, böyle bir araca sahip olmak imtiyazların en büyüğüydü. Daha işe başlamadan böyle bir araca sahip olmuşlardı. Araç böyle ise acaba ev nasıldı. Araç,

-“Acaba size ve hanımefendiye nasıl hitap etmeliyim?” diye bir soru yöneltti. Kadir,

-“Sence nasıl hitap etmelisin” dedi. Araç,

-“Benim adım Siyah İnci. Hitabet için çok seçenek var sıralamamı ister misiniz? Tamamını dinlemek isterseniz, beş dakika, 12 saniyenizi bana ayırmanız gerekecektir” dedi. Kadir,

-“Aman sakın ha! Bana Kadir Bey de, eşim hanımefendiye de Filiz Hanım de” dedi. Siyah İnci,

-“Tamam, Kadir Bey” dedi. Gülüştüler... Siyah İnci,

-“Sizi güldürebildiğime sevindim” dedi. Tekrar gülüştüler. Hay Allah! Nereden, nereye!

Çalışma odasında iki masa ve masaların üstünde birer dizüstü bilgisayar vardı. Çok heyecanlandılar fakat bilgisayarları açmaya korkup yanaşmadılar. Cımbızla çekilip böyle bir yaşamın içine atılmak, en az yoksulluktan sürünmek kadar zordu. Hele, neyin ne olacağı bilinmeyen bir ortamda! En iyisi temkinli olmak ve aceleci olmamaktı. Korkuları sadece bu

tantanalı hayatı kaybetmek değildi, yaşamlarını da kaybedebilirlerdi ve hatta geride bıraktıkları insanlara henüz hiçbir faydaları dokunmadan her şey sona erebilirdi. Kendilerinden kaynaklanacak herhangi bir hatadan dolayı süreci olumsuz etkilemek sadece ucuz kahramanlık anlamına gelmeyecekti, aynı zamanda sürece ihanet anlamına da gelecekti. İnsanlara umut olmak, onların umutlarını tekrar yeşertmek, hayal görme serbestilerini yeniden kazandırmak, şiir yazmalarını, beste yapmalarını, hikâye, roman yazmalarını ve okumalarını sağlama yolundaki mücadeleye ivme kazandırmak, “ben insanım” diyen herkesin birinci öncelikli amacı olmalıydı. Bu amaca hizmet etmeyecek, hatta bu yoldaki mücadeleyi gereksiz bularak reddedecek insanları, ileride uğrayacakları her türlü saldırı ve zulümlere karşı yalnız bırakacaklardı. Biçilecekse, doğranacaksa, öldürülecekse kurbanlar bu tür insanlar arasından olmalıydı. Zaten bu tür insanların sayesinde bu durumlara düşürülmemişler miydi? Öyle ise kendi düşen ağlamazdı...

Geçmiş dönemde; emperyalizme karşı direnmiş, sesini yükseltmiş, mücadele etmiş, onların zulümlerine karşı etten duvar olmuş, bu direnişleri sonucunda çeşitli işkencelere maruz kalmış, uzun yıllar zindanlarda çürümüş insanların, bu düzende de eriyip yok olmalarına göz yumulamazdı. Yine o insanlar ve o insanlar gibi feragat ve belagat sahibi insanlarla, bu kurtuluş mücadelesi sürdürülecekti. Bu nedenle bir tane tepkili kişi, yüz tane tepkisiz ve edilgen kişiden daha önemliydi. Barış Grubu’nun “bir ağaç, sizin gibi yüz kişiden daha önemlidir” tezinin ruhunu çağrışırsa da, yine de onunla aynı manaya ve içeriğe sahip bir düşünce ve bir söylem değildi. Bu söylem; kurtuluş mücadelesinde, pasif kalan kişilere aynı zamanda hayatta kalmayı sağlamak için, her türlü ihbar ve sekter tavır içinde olabilecekleri gerçeğini vurgulamak için sarf edilmiş bir söylemdi. Sadece kendini düşünen, kendi menfaatini her şeyin üstünde tutan insanların çok olması demek, sonucun bu günkü duruma sürüklenmesi demektir.

Dolayısıyla; şu anda, m¼cadele için g¼z¼n¼ k¼rpmadan her t¼rl¼ olumsuzluğu g¼ze alabilen insanlar gerekliydi. Gerekliydi ama elde edecekleri değerleri artık bu menfaatperest insanların eline terk edemezlerdi ve etmeyeceklerdi. Toplumun hiç bir sorunuyla ilgilenmeyen, hatta kendi sorunlarını da başkalarına tahvil eden insanlarla omuz omuza m¼cadele edilemezdi. O g¼nk¼ vurdumduymazlıklarının sonucu olarak bu g¼nlere geldiklerini akıl edecek kadar d¼ř¼nm¼ř olsalardı, o g¼n bu kadar sessiz kalamazlardı. Evet, onlar birazcık d¼ř¼nmeyi bile angarya olarak nitelendirmiş ve hiç okumamış, hiç d¼ř¼nmemişlerdi. Başkaları tarafından bu konuda kendilerine bir şey sorulduğunda;

-“Ya ben siyasetle ilgilenmem” yanıtıyla ya da yaşları genç ise,

-“Emekli olduktan sonra bu t¼r konularla ilgilenmeyi d¼ř¼n¼yorum”, eğer emekli iseler de bu kez de,

-“Emekli insanım, bundan sonra huzurlu yaşamak istiyorum, bana ne siyasetten” diyerek, hep uzak durmuşlardı. Barış Grubu’nun nitelendirdiği gibi, hiçbir şeye yaramayan insanlardı bunlar... T¼m yaşantıları ya s¼r¼nerek ya da lay lay lomla geçmişti. Acaba Barış Grubu’nun dediği gibi yaşamayı hak etmeyenlerden miydiler? Bunlar toplumun sırtına sarılmış y¼k m¼yd¼ler? Yaşamamaları mı gerekiyordu, gerçekten? Acaba bu başlarına gelenler, onlara da ders olmuş muydu?

İnsanların vurdumduymaz olmaları yaşamayı hak etmedikleri anlamına gelmezdi muhakkak ama m¼cadele içinde ¼ncelik sırası elbette aktif insanların olacaktı. Elini taşın altına koyanlarla koymayanlar hiçbir olabilir miydi? Liyakat açısından d¼ř¼n¼ld¼ę¼nde de yine ¼ncelikli sıranın aktif insanlarda olması gerekirdi.

Telefonuna gelen mesajı ilk okuyan Filiz oldu. Hemen Kadir'e, koştı.

-“Şu mesajı okur musun?”, dedi. Telefonu eline alıp okuduğunda kulaklarına kadar kızardı. Pabuç pahalıydı... Öyle başıboş bir yer değildi. İstedikleri zaman, istedikleri yerden başlayıp çalışamazlardı. Hem çalışmaya başlamadan önce eğitimden geçirilmeleri gerekiyordu. İyice eğitildikten sonra; görev yerleri belirlenecekti.

Kadir'in aklına kendi telefonu geldi. Hemen kalkıp telefonunu aldı ve tuş kilidini açtı. Evet, aynı mesaj ona da gelmişti. Eğitim merkezleri aynıydı. Eğitim merkezinde olmalarına iki saatleri vardı. Hemen kahvaltı edip, dışarı fırladılar. Araç navigasyonuna adresi sesli girdi, Filiz. Bu kez direksiyonda o oturuyordu. Sokağa çıktıklarında navigasyon sağa dönmelerini istedi ve onun ikazlarına uyarak, kısa sürede eğitim merkezine geldiler. Kimseye bir şey sormadılar ve kalabalığın arkasına takılıp salona girdiler. Salon oldukça pahalı mobilyalarla tefriş edilmişti. Filiz'le el ele tutuşmuşlardı. Salona girdiklerinde; Kadir'in omzuna bir el dokundu. Dönüp baktığında Macit amcasıyla göz göze geldiler. Macit önde, onlar arkasından yürüdüler. Salonun kenar kısmında sağda Filiz, solda Kadir, ortada da Macit oturdu. Macit,

-“Yeğenim; sana her açıdan güvenebilir miyim?”, dedi. Kadir,

-“İkimize de güvenebilirsin amca” dedi. Macit,

-“Bundan hiç kuşkum yoktu zaten”, dedi.

Macit başına iş aldığını düşünüyordu. O gün “Filiz diye birini tanımıyorum” deseydi, bu gün rahatı bozulmayacaktı. “Tanıyorum” demekle iyi mi etti, kötü mü? Şimdi bunun sancısını çekmekteydi.

Ağabeyi Yücel son nefesinde eşini ve çocuklarını ona emanet etmeseydi, Filiz için tanıyorum demezdi ama onlar ne de olsa emanettiler. Bir bakıma her şeyini de ağabeyine borçlu değil miydi? Şirketin kurucusu oydu, onu geliştiren, büyüten de oydu. O öldükten sonra Macit şirketin içini boşaltmıştı adeta. Sonra da Kadir Yrd. Doç. iken, şirkete çağırılmış ve şirketin iflas durumunda olduğunu söyleyerek, ya ben şu kadar para vereyim sen hisselerini bana devret ya da sen o kadar para ver şirket senin olsun demişti. Kadir “sen ver, şirket senin olsun” diyerek, kestirip atmıştı. Kadere bak ki, onları nerede tekrar bir araya getirmişti. Anlaşılan bunlardan kurtulmanın olanağı yoktu.

Macit, oldubitti akrabalığa, dostluğa, arkadaşlığa hiç önem vermezdi. Bu dünyanın temeli paraydı. Paranın halledemeyeceği iş, açamayacağı kapı yoktu.

İşte bu zekâsından dolayı, şimdi de Barış Grubu’nun takdirine mazhar olmuştu.

Akraba diye ilk kez zoraki olarak bunlara sahip çıkmıştı ama bu düşüncesiz davranışından dolayı da kendini affedemiyordu bir türlü. İnşallah adam gibi hareket ederler de, ona sorun olmazlardı. Zaten sorun olmaya kalkıştıkları an siler atardı, o kadar.

Bu ortamda Macit’in gücünün yetmediği şey mi vardı? Birkaç kişiyi silmek ne ki! O isterse, bir bölgeyi tamamen silip, ortadan kaldırırdı. Bütün bunların hepsi zekâ işiydi. Dişiyle, tırnağıyla kazıyarak gelmişti buralara. Daha ötesi var mıydı? Koskoca Ortadoğu’nun onda biri ondan sorulurdu. Hoş istese, diğer bölgelere de el atabilirdi ama hiç gereği

yoktu. Canlı Cesetlerle uğraşmak kolay mıydı? Ne akılları çalışıyor, ne de laf anlıyorlardı. Boşuna Canlı Cesetler denmemişti. Barış Grubu yetkilileri gerçekten çok akıllıydılar. Hem çok akıllı ve hem de çok yetenekliydim. Bu da Allah vergisiydi. Koskoca dünyada sadece on iki kişiye verilmiş bir özellik. Dünya ayakta duruyorsa, onların sayesinde ayakta duruyordu. İnsanlık bu yüce insanlara çok şey borçluydu. Acaba, Canlı Cesetler bu yüce insanların yüceliğini kavrayabiliyor muydu? Kavrasalardı, olay çıkarmazlardı. Demek ki, kavrayamamışlardı.

ON ALTI

Dağılan umutlar toparlanamıyordu. Yıkılan hayallerle sakatlanmış gibiydiler! Yaşam onlar için soru ve ünlem işaretlerinden ibaretti... Adım attıkça üstlerine devrilen yükün altında, ezildikçe eziliyorlardı. Normal zamanlardan yani dünya esir olmadan önce, çalıştıklarından daha çok çalışıyorlardı ama asıl onları ezen Barış Grubu'nun uyguladığı insanlık dışı uygulamalardı. Bu yükü sırtlarında daha ne kadar taşımaları gerekecekti?

Zaten sorumsuz olmak demek yok olmak demek değil miydi? Onlar ki, hiçbir şeyden sorumlu değillerdi, sorumlu tutuldukları an ölmüş olmayacaklar mıydı? O zaman sorumlu olmayı neden bu kadar istiyorlardı? Sadece söyleneni, söylendiği gibi yapmak ve ona hiçbir şekilde hiçbir yorum katmamak sorumsuzluğu getirirken, peki, onlardan neler götürüyordu, bunu hiç düşünen var mıydı veya bir gün düşünen olacak mıydı acaba? Sadece söyleneni yap, gerisini merak etme... Hatta merak etmeyi de merak etme! Anlaşılan o ki, artık birer canlı makineydiler onlar için. Makineler bozulduğunda, onarılırlar, onlar için bu da söz konusu değildi. Arızalanma, arızalanırsan derhal yok edilirsin!

Muhsin; durumu göz önüne aldığı anda, yok olma fikrinin sempatik geldiğini düşündü, yani ölümün soğuk yüzü bile daha sıcak geldiğini hissetti. Biz daha ölmeden öldürüldük. Hayallerimiz, düşlerimiz, özlemlerimiz, düşüncelerimiz, bakışlarımız, hislerimiz, isteklerimiz, arzularımız, anılarımız, şarkılarımız, folklorumuz, okumamız, yazmamız vs., vs. bir anda ortadan kaldırılmadı mı dedi, içinden!

Yine eskiden olduğu gibi her şeyi biliyoruz ama istediğimizi yapacak kadar cesur değiliz artık. Sayıca onlardan üstünüz. Yine, elimiz ellere, gözümüz gözlere değiyor değmesine de, bu değinmeler destek arıyor boşlukta, ama hiç bir zaman umduğumuz desteği bulamayacağımız aşikâr! Eğer bir gün çığlıklarımız karşılık bulursa iyi hissedeceğiz kendimizi. Yan yana yürüdüğümüzü zannedeceğiz. Çoğuz sözde, hep beraberiz eskisi gibi. Birlikte ağlayıp birlikte güleceğimizi, birbirimiz için öleceğimizi sanıyoruz. Birimiz dünyadan gidince diğेरimizin artık yaşayamaz olacağını düşünüyoruz yine de! Aptallık! Hiçbirimiz, diğेरimiz için ağlamıyoruz artık, ağlayamıyoruz, çünkü yasak. Gidenin acısıyla yanan olmuyor hiç. Ölenleri, öldürölenleri götördüklerinde; hiçbir şey olmamış gibi yemek yiyor su içiyoruz, donuk donuk bakıyoruz, hayat sürüp gidiyor hiçbir şey olmamış gibi...

Artık kimselerin derdimize derman olmayacağını biliyoruz. Dağ başında değil, koskoca bir ormanda yalnız bir ağaç gibi, rüzgârlara karşı durmak, karla, tipiyle, boranla baş etmek kaderimiz. Geceyi kucaklamak, karanlığa alışmak ve her sabah aynı kâbusla uyanmak... Kim, kimin acısını soğutabilir artık! İçimizdeki yangını kim söndürür? Öyle ya, kendimizden başka konuşacak, hakikaten konuşacak kimimiz var? Bir gün anılarımı yazacak olsam, yazmaya nereden başlarım bilmiyorum dedi, içinden

Yazmak, en etkin oyalanma yöntemi... Ama artık yazmak diye, okumak diye bir şey yoktu. Hâlbuki yazacak o kadar çok şey vardı ki! Kuşkusuz herkesin yaşamı romandı artık. Karanlık bir yolda yürürken yüksek sesle türkü söylemek, ısıık çalmak gibiydi günlük yaşam... Kalabalığın içinde herkes yapayalnızdı, bir başınaydı. İşte böyle bir başına karanlıkta yaya yolculuk yaparken bazen insanın içi ürperir ve türkünün arkasına saklanarak, unutursunuz korkuyu, gecenin karanlığını dağıtırsınız. Türkü ne kadar uzarsa, korku da o kadar azalır sanki... Gerçekte bunlar yanılsamaktan başka

bir şey değildir.

Ey kalbim, şimdi kapat kapılarını kalplere ve kendi sarp dağlarına çık, kendi patikalarında yürü... Kimseler bulamasın, bilmesin seni. Adını anıp demesinler, bir zaman buralarda o da yaşardı. Sonunda, en sonunda, bir kara taşın olsun mezarında, yosunlar bağlasın. Adın yazmazsa yazmasın üstünde, unutulsun. Yalnız, rüzgâr uğuldasın başucunda! Yine de bir mezarın olsun, üstünde adın yazmasa bile barkot numarası da yazmasın!

Hey yarabbi! İki kere ikinin artık dört etmesinden bana ne? İki dik kenarın karelerinin toplamının, hipotenüsün karesine eşit olması benim hangi yaramı sarar, yok olan umutlarımı şal bağıntısı mı çözecek sanki!

İnsanlar; birbirlerine empatiyle yaklaşmanın güçlüğüne katlanmamak için, körler gibi rastgele dolaşmayı ve çarpıştıkça, birbirlerinin varlığından haberdar olmayı uzun yıllardan beri alışkanlık haline getirdikleri için, birbirleri için bir anlık bile terlemeyi göze almadıkları için, bu gün her şeylerini kaybetmişlerdi. Bu gün insanların içini yakan alevin kıvılcımları aslında çok eskiye dayanmaktaydı. Eskinin kıvılcımları, bu günün yakıcı aleviydi aslında.

Bir zamanlar kıyı şeritleri, şehri tepeden gören ormanlık alanlar, insanların umursamaz ve sadece o anı yaşamayı hedefleyen tavırları sonucu, yok olmuş; fabrika artıklarıyla, yakıt sızıntılarıyla, bataklığa dönüşmüştü. Ve başucunda oturup dert yanan, sözüm ona ağlaşan yine insanların kendisi olmuştu. İşte aynı bireyselci, egoist düşünce bu günü yaşamalarına da sebep olmuştu. Bu gün yaşananlar, o günün nemelazımcı davranışlarının gerçek sonucuydu. Akıllı ol, hayatta kal. Toplumsal tepkiymiş, bundan sana ne? Yarası olan gocunur. Yaran yoksa yat kulağının üstüne. Ağrımaz başını, ağrıtmaz! El için ağlayanın gözüne çöp düşer. Azıcık aşım, ağrısız başım. Doğru; aş yine az ama ya baş ağrısı! O da az mıydı?

Peki, bu gün sonuç neydi? Kurşun adres soruyor muydu? Zifiri karanlıkta akla karanın ne farkı kalmıştı? Yaşamlarından bir şey çekilip alınmıştı... Bir tek kelimelik anlam! “Özgürlük”! Peki, tam anlamıyla tutsak mıydılar? Hayır, serbestlik içinde tutsak olmuşlardı. Gülücükleri yüzlerinde kendiliğinden donuyor, buza kesiyordu. Kan dolaşimleri aynıydı, belki biraz daha hızlı. Yaratanın bahsettiği sistem aynen seyrine devam ediyordu. Bir tek değişmeyen oydu zaten. Akarsular yatağını, rüzgârlar yönünü yine kendisi tayin ediyordu. Bitki örtüsü şekil değiştirmişti ama karakteristik özellikleri yine aynıydı. Yine dağlar, tepeler ovalara, vadilere yüksekte bakıyor ve zirvelerinde kar barındırıyorlardı. Gökyüzü maviliğini, yıldızlar parlaklığını hep koruyordu. Tayfunlar, fırtınalar, hortumlar yine eskisi gibi meydan okuyordu. Yine engel tanımıyorlardı. Ama yabancı hayatın sakinlerinin de insanların ezici çoğunluğunda olduğu gibi huzurları bozulmuştu. Onlara da sınırlama konulmuştu. Nerde ise onlara doğum kontrol bile uygulanıyordu. Beslenmelerine kadar uzaktan müdahale ediliyordu. Yukardan genetikleriyle oynanmış gıda maddeleri atılıyor ve bununla beslenmeleri ve bir kısmının da yok olmaları sağlanıyordu.

İki kere ikinin dört ettiği artık beni ilgilendirmiyor olabilir ama ben ve benim gibiler yine bu iki kere iki dört eder gerçeğine dayanarak, kurtuluşa giden yolu bulmayacak mıydık? Bundan hoşlanmıyorum diye yırtınmam ama önümdeki engel için de duyarsız kalamam. Hiç olmazsa bu koşullar altında artık duyarsız kalmamalıyız. Bunu herkes beynine sokmalı ve ölümcül bir mücadelenin içine girmeli. Ölenler bu ıstıraplardan kurtulur, kalanlarsa tekrar insan gibi yaşar. Yani özgür olur. Özgürlük için ölmeğe değmez mi? Özgürlük için de değmezse, peki ölmeye değecek ne var o zaman? Özgür olmayan elinde hangi insanlık değerini muhafaza edebilir? İnsanlık değerlerinden hiç birini elinde tutamayanın hayvandan ne farkı kalır? Hayvan gibi yaşamak, insana yakı-

şır mı? Peki, bunları sadece Muhsin veya Muhsin gibi birkaç kişi mi düşünüyordu? Hayır, “hiç sanmam” dedi içinden. Aynen benim gibi düşünen çok insan var ama bu günlerde insanlara ulaşmak şöyle dursun, bir de örgütlemeye kalkışmak ne anlama geliyordu? Ölüme davetiye çıkartmak anlamına gelmiyor muydu? Hem de artık uyduruk da olsa mahkeme falan da yoktu. Oracıkta infaz ediliyordu, herkesin gözü önünde. Acının, ıstırabın ve ezilmenin de mutluluk gibi huzur verici yanları vardı kuşkusuz. Şimdi insanları örgütlemek, belki eskisinden daha kolay ve daha sağladı. Bir kere evet diyen bir daha hayır diyemez. Çünkü artık evet’ten sonrası olamazdı.

Ne genç kızların cilvesi kalmıştı ne de genç delikanlıların haşinliği... İnsanlar sanki etten kemikten oluşmuş birer kılıf içine sıkıştırılmış eşya gibiydiler. Hiç birinin, hiçbir değeri yoktu. Kur yapmışlar, zina etmişler, sevişmişler bir mana taşımıyordu. İşin ilginç tarafı tecavüz olayları tümüyle ortadan kalkmıştı veyahut da tecavüze uğrayan varsa sesini çıkartmıyordu belki de... Gasp, hırsızlık, tecavüz tarih olmuştu sanki. Kapını açık bırak yat, korkma. Demek ki her kötü şeyin bir iyi getirisi de oluyordu. Acaba buna iyi demek doğru muydu? Mahallede, sağda-solda kavga eden de yoktu. Her yerde ölüm sessizliği hâkimdi. Kuşkusuz paylaşacakları veya sahiplenmek isteyecekleri bir şey olmadığı içindi. Bu gün bu hale düşmelerinin temelinde zaten bu menfaat duygusu yatmıyor muydu? Aşırı bencillik ve menfaatperestlik taşımıştı bu sona onları. Öz menfaatimi koruyacağım derken, tümünü kaybetmişlerdi. Özgürlükleri de cabası!

Hâlbuki şimdi her şey değişmişti. Özgürlük hasretiyle yanıp tutuştuğundan beri geçen zaman içinde, ömrünün bütün senelerinden daha çok yaşadığını hissediyordu. Her günü, her saati, uyuduğu zamanlar bile dopdoluydu. Muhsin’e sadece yorgunluk veren uzuvları değil, ruhunun da yaşamaya başladığını hissetmesiydi. Haberi olmadan bekleyen üstü ör-

tülü derin duyguların da birdenbire meydana çıkarak fevkalade cazip, kıymetli manzaralar arz ettiklerini görüyordu. Özgürlük hasreti ona henüz ruhunun yaşamakta olduğunu öğretmişti. O zaman bütün tereddütler, hicaplar bir tarafa bırakılıyor, ruhlar birbirleriyle kucaklaşmak için, her şeyi çiğneyerek birbirine koşuyordu. Aslında bunu anlamak için insanlık tarihine bakmaya gerek yok, yaşamın ne olduğunu bilen bir insansanız kendi kendinize sormanız yeterdi. Peki, ama şimdiye kadar neden kendine böyle bir soru sormamıştı hiç? Ulaşılması bu kadar kolaysa, ona ulaşmak için neden her şeyini kaybetmeyi beklemişti insanlar sanki? Neden! Menfaat hırsı bu kadar mı kör ediyordu insanları? Bak şimdi ne paylaşacak bir şeyleri vardı, nede gasp edip alınacak bir şeyleri... Herkes her şeyini kökten kaybetmişti. Sadece üzüm üzüme baka baka kararmamıştı, üzüm kökten kurumuştur.

Az zamanda tüketmedik umutlarımızı. Adeta tüketmek için çırpınıp durduk. Sen benim hayatımda piyon'sun, ben kaybedersem iki puanım gider, ben senin hayatında şah'ım, sen kaybedersen oyun biter. İşte bu düşünce değil miydi bizleri ben merkezli yanılmanın içinde ezilmeye, yok olmaya sürükleyen. Dünyanın öbür ucunda hiç tanımadığımız bir insanın başına gelen olumsuzluğu dikkate alsaydık, başımıza bunlar gelmezdi. Onlar için birkaç damla gözyaşı dökebilseydik, bu gün göz pınarlarımız kurumazdı. Biz onlar için ağlamasını bilseydik, onlar da bizim için ağlamayı öğrenirdi. Biz herhangi birinin tutsaklığının sebebini irdeleseydik, bu gün tutsak olmaz, özgür olurduk. Biz komşumuza sırtımızı dönüp, dostlarımıza kapımızı kapatmasaydık, bu gün bütün kapılar bize açık olurdu. Paylaşmasını bilseydik. Hâlâ paylaşacağımız şeylerimiz olurdu. Sevdikçe sevileceğimizi bilemedik. Kırdıkça kırıldık, yok ettikçe yok olduk. Hep kendimiz için bulmaya çalıştıkça, bulduklarımızı da kaybettik. Ben merkezli davrandıkça, benliğimiz gitti elimizden.

Özgürlüğün kıymetini bilmedik. Savurganca harcadık durduk. Estik savurduk. Bitmez tükenmez hazine zannettik, işte bitti. Dayanışma, güç birliği lafları kitap sayfalarında kaldı. Şimdi elimizde artık hiç olmayan kitapların sayfalarında... Kitaplar savrulup, yaşamımızdan çıktığında, hâlâ sayfalarında özgürlük ve dayanışma kelimeleri dipdiri duruyordu. Aslında savrulan bizdik, kitaplar değil. Biz savrulduk ve kitaplardan uzağa düştük. Gönüller kaydı rayından. Yaşam ateşten gömlek gibi sırtımıza geçti. Hayır, sırtımıza geçmedi, tenimize yapıştı, içimize işledi. Canımızı sürekli yakan bu işte!

Kadir'den de bir haber yoktu. Giden gidiyordu. Meçhule giden gemi gibi dönüşü olmuyordu. Yeri rahatsa eğer, geçmiş çoktan unutmış olmalıydı. İçi sızladı böyle düşündüğünde. Belki de yaşananları bir bir anımsıyor ve unutmadığı gibi, sözünde de duruyordu, kim bilir. Eğer Kadir bu yaşananlardan da ders almadıysa, bir daha ders alması mümkün değildi. Beklemekten başka çare yoktu. Kadir için bir karara varmak henüz erkendi. Muhsin'i bu olumsuz düşünceye iten aslında Kadir'in tutum ve davranışları değildi, yaşanmışlıklar itiyordu bu yargıya. Eli geniş çıktığında, insanlar yokluğu hemen unutuyorlardı. Ama bu unutulası bir yokluk değildi. Özgürlüklerin buharlaşmasıydı. Bu öyle kolay unutulamazdı. Unutmamıştır dedi. Kesin unutmamıştır!

Aslında ölüm büyük kayıp değildir, asıl kayıp yaşarken içinizde ölenlerdir. Konuşacak kimseniz yoksa içinizde birikenler kabarır kabarır, en sonunda taşır, o zaman konuşmadan duramazsınız ve önünüze ilk çıkanla konuşursunuz. Korkular yıldızlar gibi hep ordadırlar, ama gün ışığı onları gizler, gün batınca onlar tekrar görünür. Gün ışığında onlar görünmeseler de hep ordadırlar. Korkular da yıldızlar gibidir, biz varsak, onlar da hep vardır. Ölüm bizi korkulardan, korkuları da bizden ebedi ayırır. Yaşam devam ettiği sürece, korkular olacak elbet ama korkulardan korkup sinmek yok, esaretten kurtulana kadar mücadele devam edecek, dedi için-

den Muhsin.

Duyarsız insanlarla, duyarlı bir bağlantı kurmanın yolu var mıydı? Olsa bile, insanlara pat diye açılmak doğru muydu? En ufak tedbirsizlik ne manaya geldiği belliydi! Kadir hava kadar, su kadar gerekliydi Muhsin'e.

Barış Grubu aslında öyle bir hata yapmıştı ki, bu hata onları yakın bir gelecekte silip süpürüp, ortadan kaldırılmalarına yetecek bir hataydı. Milyonlarca bürokratı, akademisyeni, üniversite mezununu, askeri, polisi canlı ceset sınıfına dâhil etmiş ve ırgat gibi çalışmaya mecbur bırakmıştı. Bu insanların örgütlenmesi, düzeni tersine çevirmesi o kadar zor muydu? Bir kıvılcım evet bir tek kıvılcım ortamın parlamasına yeterliydi. Muhsin işte bu noktadan hareketle, dünyayı örgütlemeye soyunmuştu. Başlangıçta bunu başarmak hayal gibi görünüyordu ama bunu başarmaktan başka bir yol da yoktu. “Ya istiklal ya ölüm!” sloganı bu gün için kaçınılmaz görünüyordu. Ya başarmak gerekiyordu ya da ölmek! Yoksa böyle lağım faresi gibi muamele görmek, insan onuruna yakışır bir durum değildi. Barış Grubu'nun bu göz ardı ettiği ve bundan sonra da göz ardı edeceği hususlar çok iyi tespit edilecek ve kullanılacaktı. Herhangi bir ülkenin ordusunda generallik yapmış, bilim adamlığı yapmış, yüksek düzeyde bürokrat olmuş, bakan, başbakan olmuş insanlar şimdi ağaçlandırma işinde işçilik yapıyorlardı. Bunların arasından Barış Grubu'na tepkili olmayacak bir tek kişi bile çıkar mıydı? Bu örnekler sayılamayacak kadar çoktu ki, bu insanlar örgütün bel kemiğini oluşturacaktı.

Seminerde herkes yerini aldıktan sonra lambalar söndü ve karşı duvarda dev bir ekran açıldı. Önce Barış Grubu'nun marşı okundu. Seminerdekilerin hepsi ayağa kalktı. Marş bitince, ekranda güzel yüzlü genç bir bayan görüldü. Oradaki-leri saygıyla selamladıktan sonra günün önemine değindi. Çalışma şartlarının zorluklarından bahsetti. Karantina bölge-lerindeki canlı cesetlerin kendilerine ne kadar zorluk teşkil ettiklerinden dem vurduktan sonra, canlı cesetlere uygulanan canhıraş operasyonlara değindi. Bu zorlu çalışma şartlarının yanında bir de bunlarla uğraşmanın kendileri için ne denli bir eziyet olduğunu saydı döktü.

İyi niyet, insani duygular ve merhamet denen, şefkat de-nen ulvi değerler olmasa, aslında hepsini birden imha edip kurtulmanın mümkün olduğunu uzun uzun anlattı. Ama sa-hip oldukları bu ulvi değerler olduğu için böyle bir çabanın içinde olamayacaklarına değindiğinde, gözlerinden birkaç damla yaş bile süzüldü. İşte bu acıma hissiydi, merhamet duygusunun tezahürüydü. Acaba bu canlı cesetlerin elinde imkân olsaydı, Barış Grubu mensuplarına hiç merhamet ederler miydi? Hayır, etmezlerdi, dedi. İşte bizi onlardan ayı-ran da bu merhamet duygusudur diye vurguladı.

Kadir, kanının çekildiğini hissetti. Neredeyse kalkıp ka-dına saldıracaktı ama ortalarda kadın madın yoktu. Sadece bir görüntüydü izledikleri.

Dünyanın yükünü sırtlamışlardı. Omuzlarında çok ağır bir yük vardı. Bu ağırlık sadece canlı cesetlerden ileri gel-

mekteydi. Bu gereksiz yaşıyan varlıklardan, bu lüzumsuz insanlardan, bu artı değeri üretmeyen, kendilerine bile yararı olmayan bu canlılardan, evet bunlardan ileri gelmekteydi, tüm bu zorluklar. Bölge bölge karantina altına alınan bu insanları doğru yöneterek, zararı en aza indirmek her Barış Gönüllüsü'nün vazgeçilmez görevlerinden en önde geleniydi. On iki bölge vardı. Bu on iki bölgenin sevk ve idaresi öyle kolay değildi. Bu on iki bölgenin sevk ve idaresi için de bin iki yüz Barış Gönüllüleri yerleşkesi oluşturulmuştu. Dünya önce on iki bölgeye ayrılmış ve bu on iki bölgenin başına Barış Grubu ailesinin fertleri geçmişti. Her bölge yüz karantina bölgesinden oluşmaktaydı. Her karantina bölgesinin başına da Barış Gönüllüleri'nden yeterli sayıda insan görevlendiriliyordu. Burada bölgeler arası standart yoktu. Şöyle ki; her bölge canlı cesetlerin tepkileri farklıydı, coğrafi yapısı da. İhtiyaca göre, ihtiyaç kadar gönüllü görevlendirilmekteydi. Duruma göre sayıları azaltılıp çoğaltılabilirdi. Ama ekolojik dengeye de çok önem verilmesi gerekmekte idi. Mümkün olduğu kadar, canlı cesetlerin sağlıklı olanlarının çok çocuk yapmalarına izin verilmeliydi. Çünkü çevre düzenlemelerinde ve üretimde, lojistikte bunlara çok ihtiyaç vardı. Barış Grubu ormanlaştırma faaliyetlerine çok önem veriyordu. Binlerce yıldan beri tüketilen ormanların, geri dönüşümünü sağlamaları gerekmekteydi. Geri dönüşüm sağlanırken de Barış Grubu'nun önemseydiği ağaç türleri söz konusu olabilirdi ancak.

Barış Gönüllüleri'nin, canlı cesetlere karşı içlerinde merhamet duygusu olsa bile, asla onlara bunu hissettirmemeliydiler. Çünkü en ufak bir insani zaaf, ciddi sonuçların doğmasına sebep olabilirdi.

Kimin hangi bölgede görev alacağı ve o bölgelerde hangi konular da faaliyet göstereceği kendilerine mail atılarak bildiriliyordu. Barış Gönüllüleri de başına buyruk hareket edemezlerdi. Eğer bir Barış Gönüllüsü sorumlu olduğu bölgeden

farklı bir bölgeye geçmek isterse, bunu kendi bağlı bulunduğu birime açıklayıcı bir raporla gerekçelendirmek zorunda idi. Ondan sonra alacağı talimata uygun hareket edebilecekti.

Karantina bölgelerine sağlık hizmetini, kendi içinde doktor ve sağlıkçılar varsa, onların marifetiyle sınırlı bir şekilde yürütülebilir, ayrıca sağlık için onlara bütçe ayrılamazdı. Zaten bir işe yaradıkları yok, kendilerine iyi baksın, hasta olmasınlardı. İyileşmesi masraf gerektiren hastalıklarda zaten yaşamlarına son verilmekte idi. Bu nedenle ayrıca doktor görevlendirmeye de gerek yoktu.

Kadir hayretle dinliyordu. Neredeyse şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Demek bunlar tüm dünyayı ele geçirmişlerdi. Nasıl ele geçirdiklerini az buçuk tahmin edebiliyordu. Bu o kadar da zor bir proje değildi. Kâğıt üstünde, yani harita üstünde çalışmalar sona erdiğinde, parayla, parlak vaatlerle, tehditle her ülkenin yöneticilerini ve askeri zevatını ele geçirmiş ve düğmeye bastıklarında eş zamanlı operasyonlar düzenletmişlerdi. Her ülkenin seçilmiş yönetici kadrosu kendi insanını esir etmişti bir bakıma. Kendileri nasılsa ilelebet refah içinde yaşayacaklardı. Anlaşılan o ki, eğer günün birinde geri dönüş olarsa, yine aynı yol izlenmeliydi. Önce karantina bölgelerinde gizli tüneller, yeraltında silah fabrikaları ve depolar kurulmalıydı. Gerekli silah temin edilirken, bir yandan da Barış Gönüllüleri'nin hava ve kara gücünden de istifade edilmeliydi. Ama Barış Gönüllüleri'ni örgütlenme işi en sona bırakılmalı ve önce her ülkenin silahlı kuvvetlerinde görevli olup da, Barış Grubu'nun saflarına geçmeyen askerlerden bir kuvvet oluşturulmalıydı. Ama nereden bakılırsa bakılsın, çok kolay olmayacaktı. Ne var ki, canlı cesetler diye tabir ettikleri kesimde kalan havacı, denizci ve karacı subayları bu oluşumun içine çekmek zor olmayacaktı. Yeter ki, sağlam bir örgütlenme, sağlam bir proje oluşturulsun, katılım şüphesiz çok olacaktı. Belki de canlı cesetlerin tümü bu örgütlenmenin içinde yer alacaktı ama hiçbir zaman ta-

mamı hedeflenmeyecekti. Çünkü en ufak bir hata sonun başlangıcı olabilirdi.

Kadir o kadar heyecanlıydı ki, sanki biraz sonra emir verecek ve operasyon başlayacaktı. Oturduğu yerde renkten renge giriyordu. Filiz durumu anlasa da müdahale etmiyordu. Çünkü kendisi de onun düşündüklerine yakın düşünceler içindeydi. Bunu bir başarabilirlerse insanlık âlemine çok büyük bir hizmette bulunmuş olacaktı. Her ikisi de yayından fırlamak üzere olan ok gibi hedefe odaklanmışlardı sanki.

Filiz bir ara Kadir'in yüzüne baktığında, onu terden sırlıklam olduğunu gördü. Dirseğiyle onu dürttü. Kendine gelmesini sağladı. Kadir uykudan uyanmış gibi sağa sola bakındı. Seminerden tamamen kopmuştu. O devrim yapmanın hayallerine kaptırmıştı kendini. Geçmiş dönemde herhangi bir örgüt kendisine, örgüte katılması için teklifte bulunsaydı, şiddetle reddederdi. Örgüt demek kaos demek, anarşi demekti. Bu kadar okuyup, anarşist mi olacaktı. Ama şimdi durum böyle değildi. Bıçak kemiğe dayanmıştı. Ya istiklal, ya ölüm, başka çıkar yol yoktu. Ölünecekse, bu yolda ölmek, canlı cesetler için düğün bayram olmalıydı. Olacaktı da... Belki de bir daha hiç özgür olamayacaklardı. Belki sonsuza kadar uçup gitmişti özgürlük. İçine yeniden bir sıkıntı çöktü. Yeniden ter bastı. Bu kez yenilginin teriydi. Umutsuzluğun teriydi.

Seminer devam ederken, Kadir'in merak ettiği tek nokta, "acaba görev bölgesi neresiydi?", keşke 9/25'inci Bölge olsaydı, diye geçiriyordu içinden... Acaba Muhsin ne yapıyordu? Acaba Muhsin ondan umudu kesmiş miydi? Rahata erince, canlı cesetleri tamamen unutmuştur diyor muydu? Öyle düşünüyorsa çok kötüydü. Öyle düşünüyorsa, bu mücadele onunla yürütülemezdi. Bu mücadele sadece canlı cesetler muamelesi görülmekten, itilip kakılmaktan, öldürülmekten, mustarip olunduğu için yürütülemezdi. Bu mücadele "özgürlük" için yürütülebilirdi ancak. Özgürlük için! Çünkü

özgür olmayanın hiçbir şeyi olamazdı. Ya özgür olursun ya da ölürsün. Çünkü insan ölünce de özgür olur.

Güzel yüzlü kadın arkasında beliren haritayı göstererek; bölgeleri yani on iki bölgeyi tanıtıyordu. Uzakdoğu'yu beş bölgeye ayırmışlardı. Hindistan iki bölge, Ortadoğu bir bölge, Avrupa bir bölge, Rusya bir bölge, Afrika bir bölge ve ABD bir bölge olmak üzere on iki bölge idi. Barış Grubu Genel Merkezi ABD'deydi.

Ülke ve coğrafi bölge isimlerinin hiç önemi kalmamıştı. Örneğin bir yerden bahsedildiği zaman Birinci Bölge, 14. karantina bölgesi denmişse; birinci bölge ABD'yi ve 14. karantina bölgesi de ABD'de 14. karantina bölgesini işaret etmekteydi. Bu da anlaşılması açısından yeterliydi.

Haftaya Salı günü Barış Grubu eyleminin dokuzuncu yıldönümü idi. Bu nedenle üç gün bayramdı. Televizyonda bol bol icraatlardan bahseden derlemeler izleyeceklerdi. Sokakta istedikleri gibi dolaşabileceklerdi. Muhsin bu bayram gününü değerlendirmeyi çok önceden planlamıştı. Bu nedenle; Murat, Burhan, Kemal ve Bora'yı uyarmıştı. Kemal aslında Kadir'in tanıdığıydı ama artık Kadir olmadığı için onu da Muhsin devreye sokmuştu. Kadir ona güvendiği için, o da hiç tereddüt etmeden ona açılmıştı. Bununla da kalmadı Muhsin; onlara da en güvendiğiniz en az üçer kişi bulun demişti.

Üç günlük bayram döneminde ormanlık alanda, gözlerden uzak toplanacaklardı. Orada bir bakıma geleceklerini planlayacaklardı. Örgütün çekirdeğini oluştururlarken dikkat edecekleri en önemli husus, üyelerin tamamının en az üniversite mezunu olmasıydı. Bunun yanında; polis şefleri, yüksek rütbeli subaylar, bürokratlar gibi insanlardan oluşmalıydı. Çünkü canlı cesetler muamelesine tabi tutulan bu kesim; daha bilinçli ve duygularını eylemleriyle karıştırmayacaklar taktik üretecekler, teori üretecekler ve de kalıcı ve sağlam prensipler koyabileceklerdi. Kurulmakta olan bu örgütün bütün bunlara acil ihtiyacı vardı. Geniş halk kitlesini arkalarına alma işi daha çok sonraların işiydi.

Kadir'den sonra; şimdilik on beş kişi olmuşlardı ama bayramda toplanacak kişi sayısı şimdiden otuz beşi bulmuştu. Ama Muhsin henüz onlarla tanışmamıştı. Bayram günü ormanlık alanda toplanacak kişileri önce meslek gruplarına

göre gruplandırmak gerekecekti. Çünkü askerden ayrı, polis-ten ayrı, örneğin bilişim uzmanlarından da ayrı görüşler alınacaktı. Ve grup çalışmaları yapılacaktı. Her grup kendi dalında mücadelesini yürütecek ve diğer gruplarla işbirliği içinde olacaktı. İşin iyi tarafı, insanların birden bire itibarsızlaştırılması, örgütün kurulma güvencesini arttırmakta idi. Şu ana kadar kime,

-“Örgüt kuruyoruz, katılır mısın?” demişlerse tereddütsüz,

-“Evet” yanıtını almışlardı. Normal şartlarda, bu insanların hiç biri yasadışı hiçbir örgüte katılacak kişiler değildi. Demek ki iş başa düştüğünde, yasa dışılık da yasal oluveriyordu. Diğer bir açıdan bakıldığında da asıl yasadışı olan Barış Grubu’ydü. İşgalci olan oydu.

Salı günü erkenden hareketlilik başladı. Herkes toplanma yerini biliyordu. Kararlaştırılan saatte yetmiş dört kişi bir araya gelmişti. Muhsin, herkese hitap edeceği bir noktadan konuşmaya başladı.

-“Arkadaşlar; zaruretin ne olduğundan hiç bahsetmeyeceğim. Zaruretin ne olduğunu içimizde bilmeyen yok zaten. Şimdi, meslek gruplarına göre bir ayrılalım bakalım”, diyerek onları gruplara böldü. Sonra konuşmasına devam etti:

-“Gruplar kendi aralarında çalışmalarını yürütecek, ihtiyaçlar belirlenecek, bu ihtiyaç listeleri bana ulaştırılacak. Evet, bana diyorum çünkü şu anda bu örgütün başında ben varım. Ama bu belki kısa zaman sonra değişecektir. Çünkü ihtiyaçlar ortaya çıktıkça yeni gruplar da oluşacak. Örneğin ihtiyacı karşılamak için tedarik grubu oluşacağı gibi. Örgütü belli bir seviyeye getirdikten sonra; başkanlık seçimi yapacağız. Örgüt başkanı ihtiyaç duyuldukça hep seçimle gelecektir. Önemli olan başkan olmak değil, işi başarıya ulaştırmaktır. Şimdi kaç grup olduk arkadaşlar?” diye sordu. Kemal, grupları saydı ve;

-“Sekiz grup olmuş” dedi. Bu gruplar; Fizik, Kimya, Bilgisayar, Makine, Asker, Polis ve Akademisyen ile Bürokratlar” dedi. Muhsin,

-“Çok güzel, hatta harika” dedi ve devam etti.

-“Şimdi her grup ayrı ayrı yerlerde piknik yapıyormuş gibi otursun ve birer rapor hazırlasınlar. Hazırlanan raporlar akademisyen arkadaşlara verilecek ve onlar bu raporları gözden geçirecek ve gruplar arası ortak eylem planları hazırlayacaklardır. Bu eylem planları hiçbir zaman sokak eylemleri anlamında değildir. Planlar bir birleriyle ilişkilendirileceği anlamındadır. Her grup nihai hedefini belirleyecek ve adım adım hedefe doğru ilerlemek için ne gerekiyorsa bunlar ortak olarak yapılacaktır. Örneğin; bilişim uzmanı arkadaşlar, hâlihazırda kullanılmakta olan internet ağının algılayamayacağı bir yazılım hazırlayacak ve bu internet ağı üzerinden diğer bölgelerle irtibat sağlanacak. Yani mevcut internet ağı üstünden iz bırakmadan hizmet alış verişi sağlanacağı gibi”... Ben bu konuda bir yazılım hazırladım ama benim hazırladığım yazılımı da bilişim uzmanı arkadaşlara incelemek üzere vereceğim. Hazırladığım yazılım üstünden de daha gelişmişini, benim aklıma gelmeyen hususların ilavesiyle yeni ve istediğimiz kriterlerde bir yazılım ortaya çıkartabilirler.

Yaşlısından gencine, herkeste çocuk heyecanı vardı. Tamamına yakını kulaklarına kadar kızarmışlardı. İşin içinde korku vardı, ölüm tehlikesi vardı. Açıkçası, bu çocuk oyuncuğu değildi. Yaşamları üstüne oyun oynuyorlardı. Geçmişte, çeşitli örgütlerle mücadele etmiş kişiler, şimdi örgüt elemanlığına soyunmuşlardı.

Üç gün canla başla çalışarak geçti. Üç günde, hiçbir örgütün bir yılda alamayacağı kadar yol alınmıştı. Hepsi de alanlarında uzman kişilerdi. İyi de bu mücadele sadece 9/25’inci Bölge’yle olacak iş miydi? Değildi ama nasılsa diğer bölgelere de sızacaklardı. Hele bir internet ağı kurulsun,

gerisi kolaydı. İşte bu noktada örgüte dâhil edilecek Barış Gönüllüleri çok önemli rol oynayacaklardı. Mücadelenin dünyaya yayılmasını ancak onlar sağlayabilirlerdi. Onun için Kadir'in değeri her adımda daha da artmaktaydı. Kadir bir gelse! Geldiğinde beraberinde ne değerli bilgilerle gelecekti, kim bilir!

Bilişim uzmanları öyle teoriler ortaya atmışlardı ki, gerçekten umut verici teorilerdi bunlar... Hele o yazılımlar bir hayata geçsin, dumanını attıracaklardı. İstedikleri gibi Barış Gönüllüleri'nin stok kayıtlarıyla, siparişleriyle, üretim kayıtlarıyla oynayabileceklerdi. İstedikleri kadar mamul malı, buharlaştıracabileceklerdi. Grupların tamamı duyduğunda buna hem çok sevindiler, hem de çok heyecanlandılar. Özgürlük yolunda atılan bu ilk adım kimi heyecanlandırmazdı? Bu yazılım çok önemliydi? Yaşamsal öneme haizdi.

Ayrıca; dünya dillerinin bilinmesi gerekmekteydi. O zaman örgütte dil uzmanlarına da ihtiyaç vardı. Çünkü; eş zamanlı start ancak bu şekilde verilebilirdi. Sürekli örgüt kurmadıkları için, aksaklıklar çıktıkça gidermeleri normal karşılanmalıydı. İşte böylece, bir gereksinim daha karşılanmış oluyordu. Artık fitil ateşlenmişti, bundan geri dönüş asla mümkün olamazdı. Asıl yasadışı olanlar, asıl korsanlık yapanlar, dünyayı yasadışı ele geçirenlerdi. Dünyayı bu yasadışı insanların elinden kurtarmaksa olsa olsa kahramanlık olurdu. Öyleyse, ölürlerse de özgürlük kahramanları olarak öleceklerdi ki bu da övünülecek bir şeydi. Yaşasın özgürlük! Yaşasın özgürlük kahramanları!

Aradan iki hafta geçti. Muhsin'e sürekli bilgi akmaya başladı. Sayılar sürekli çoğalıyordu. İhtiyaç listeleri kabarık dosyalar oluşturdu. Bu dosyalar; bilgisayar ortamına nakledilip, özel şifrelenmiş, görünmez dosyalar haline getirildikten sonra, bir bir yakıldılar. Geriye kanıt bırakmamak gerekiyordu ve öyle de yapılıyordu. Şimdilik arşivlenen bu ihtiyaç lis-

teleri, bilgi alışverişi başladığında gerçek ürüne dönüştürülecekti. Gerçek ürünler ise kurtuluş için kullanılacaktı.

Barış Gönüllüleri Bölgeleri'nden pilotlar ayarlanmalıydı. Bunu da canlı cesetler arasındaki pilotlar sağlayabilirdi. Birçoğu geçmiş dönemde arkadaşlarıydı. Kimin mücadele içinde yer alıp alamayacağını ancak onlar tahmin edebilirlerdi ama o bölgelerdekilere bunu teklif etmek oldukça riskli idi. Hayır dedikleri an, teklifte bulunanlar için ölüm demekti. Kaldı ki sadece teklif edenler için değil, o bölge için sonun başlangıcı demekti. İşte bu tür yazışmaları da üstün internet yazılımı sayesinde yapmak mümkündü. Emin olana kadar, iz bırakmamak gerekirdi. İyice emin olduktan sonra da ormanlık bölgelerde buluşmalar temin ederek mücadelenin bir parçası haline getirmek mümkündü. Çünkü refah içinde yaşayanların canlı cesetlere destek verebileceği, zayıf bir seçenek olarak düşünülmeliydi. Bu bölgelerde, yani refah içindekiler, teklif götürüleceği zaman iyi ayarlanmalıydı. Hayır, yanıtı verenlerin, oracıkta yaşamına son verilmeliydi. Bunu yapmak zordu, hatta düşünmek de ama örgütün ve dolayısıyla insanlığın geleceği için zorunluydu. Hayır diyenler veya yanıtı çekimser bırakanlar, ihbar edebilirlerdi. Bu nedenle ortadan kaldırılmaları gerekmekteydi.

Dünya'da ülkeler arası savaşlar sona erdiğinden, savaş için ileri teknoloji gereksinimi de ortadan kalkmıştı. Artık hiçbir şekilde nükleer silahlar, füzeler üretilmiyordu. Canlı cesetler tamamen silahtan arındırıldığı için, onlarla hafif silahlarla baş etmek mümkündü. İşte tam tersi onları nükleer silahlarla vurmak ve ebedi olarak ortadan kaldırmak gerekcekti. Aradan dokuz yıl geçmesine rağmen dünya nüfusu bir hayli azaltılmıştı. Neredeyse üçte biri öldürülmüştü. Özürlü ve iş göremeyecek derecedeki yaşlılar artık yoktu. Sözüm ona zinde toplum yaratmışlardı. Bu geri dönüş harekâtı başarıya ulaşırsa, dünya nüfusunun üçte biri daha ölecekti. Bu da dünya nüfusunun yarıya inmesi anlamına geliyordu ki bu ka-

çınılmazdı. Dünya nüfusunun yarıya inmesi de, geriye kalanların daha rahat bir yaşam süreceklere anlamına gelmekte idi. Bu nüfus azaltma işi Barış Grubu'nun nihai amacıydı. Öyle de, böyle de olsa Barış Grubu'nun nihai amacı gerçekleşmiş olacaktı. Yani dünya esaretten kurtulsa bile nüfusu yarıya inecekti.

Bu savaş dünya insanının ortak mücadelesi sonucunda başarılırsa, artık dünyada savaşların bir daha olmayacağı anlamına da gelmekteydi. Kendiliğinden tüm dünyada etnik farklılıklar anlamını yitirecekti. Belki de yeni oluşumla tek dil, tek din sistemine de dönüşebilirdi. Veya bunların bir sentezi olabilecek yepyeni bir anlayış doğabilirdi. Elbette bunu şimdiden kestirmenin olanağı olmadığı gibi, bu husus dünya insanının vereceğı kararla olabilirdi ancak. Gün doğmadan neler doğardı. Muhsin için, yoldaşları için artık yaşamın şimdi bir anlamı vardı. Bu anlamlı mücadele için yaşamak ne güzeldi! Dünya kardeşliğinin, savaşmadan mutlu yaşamının heyecanı sarmıştı benliğini Muhsin'in. Nerede ise, iyi ki şu Barış Grubu denen bela ortaya çıktı da, hiç olmazsa onların sayesinde, dünya insanı kardeşlik yolunda ilk adımı atma olanağını buldu diyecekti ama yaşamını kaybeden onca insan aklına gelince tadı kaçtı birden...

Gelen raporlar arasında en heyecan verici olanları, askeri kanattan gelen raporlar ile bilişim kanadından gelen raporlardı. Oldukça umut verici ve hatta heyecanı kamçılayıcı cinstendi. Askerler raporlarında, savaşta nükleer silah kullanılmasını öneriyorlardı. Öyle uzun boylu savaşa gerek yoktu. Her şey bir anda bitecekti. Bu soysuzların hepsini bir anda ortadan kaldırmak gerekirdi.

Burada iş bilişim uzmanlarına düşmekteydi. Bilişim uzmanları yazacakları özel yazılımlarla, istedikleri stok kayıtlarına ulaşabilirlerdi. Stok seviyeleri ve yerleri tespit edildikten sonra, oralardan ikmalini sağlamak, ileriki dönemlerde geliştirilecek taktik ve planlar sonucu sağlanabilirdi. Nükleer silahların yerlerinden alınması işlemleri, eylem saatinde yapılması gerekmekteydi. Önceden oralardan alınıp, başka yerlerde muhafaza etmenin bir anlamı yoktu. Böyle bir davranış, düşmanın uyanmasına sebep olabilirdi. Bilişim uzmanları yerlerini ve miktarlarını tespit ettikten sonra, konu askeri kanada havale edilecekti. Askeri kanattan bir iki de örnek sunulmuştu bile. Amerikan Lance füzeleri, Little Boy (küçük çocuk) kod isimli uranyum tipi silahın Japonya'nın Hiroşima kentine, Fat Man (Şişman adam) kod isimli plutonyum tipi silah aynı ülkenin Nagazaki kentine atılan silahtı. Kullanılan bu silahlar neticesinde çoğu sivil yüz binlerce kişi yaşamını kaybetmişti. Rusya'dan; Çar Bombası veya Bombaların Çarı ve nükleer silahların bulunduğu; ABD, Rusya, İngiltere, Fransa, Çin, Pakistan, Hindistan, Brezilya, Arjantin, Güney Afrika, İsrail, Kazakistan, Ukrayna, Beyaz Rusya nükleer

güce sahip devletlerdi. Buralardaki kayıtlar incelenerek, silah temini planlanacak, denmekteydi. Bilişim uzmanları bu sorunu elbette çözeceklerdi.

Nükleer silah kullanma fikri Muhsin'i bir hayli sarsmıştı. Çünkü nükleer silahların patlama gücü, tahrip gücü, uzun süre kalıcı radyasyon etkisi korkunç yıkıcı etkiler yaratacaktı. Örneğin bir hidrojen bombasının atılması; hidrojeni füzyona uğratmak için, 100 milyon dereceden fazla ısı gerekirdi. Bu da atıldığı bölgelerde bir tek canlının kalmayacağı anlamına gelmekteydi.

Ah, Kadir ah... Sen bizim ilk umudumuzsun, nerelerdesin? Sana o kadar ihtiyacım var ki! Bilmediğimiz bir âlemin, bir dünyanın tek canlı tanığı sensin. Senin vereceğin her havadis, altın değerindedir bizim için. Sonuç itibariyle, nasıl olsa her şeyi zamanla öğreneceğiz ama hazır bilgi de bir başka olur. Gel artık, Kadir'im gel... Gel de derdimize çare ol, yaramıza merhem, merakımıza tercüman ol. Gel de bismillah diyip, mücadelemizin temelini birlikte atalım. Özgürlüğe giden izi, beraber sürmedik mi? Hadi gel, gel de gelişmeleri kendi gözlerinle gör.

Öğle yemeğinde, sebebini bilemedikleri ama ucunda ölümün olmadığı sıkı bir gözaltı vardı. Silahlı goriller masaların arasında dolaşıyor ve pis pis bakıyorlardı. İnsanlar yemeği nerelerine yiyorlardı, belli değildi. Her an her şey olabilir havası vererek, huzursuzluğu hat safhaya çıkartıyorlardı. Yaşam bu şekilde nasıl devam ederdi? Bunlar, hükümlü değildi, tutuklu değildi. Cam kenarındaki masalarda oturanlardan biri camı açacaktı ki, anında koluna dipçiği yiyerek iki kat oldu. Bundan on yıl önce, güneş bu kadar kararacak deselerdi bu kehanete gülüp geçilirdi. Mayalar o kadar kehanette bulunmuşlardı ama bu günü işaret eden kehanetlerde bulunmamışlardı. Keşke bulunsalardı da, insanlar belki daha dikkatli olurlardı.

Güneş kararmasına kararmıştı da ortalarda ay da yoktu sanki. Lağım farelerine dönmüştü insanlar. Güneş doğmadan fabrikaya, güneş battıktan sonra da yatakhaneye... Fabrika, yatakhane arasında mekik dokuyan lağım fareleriydi bunlar. Canlı cesetler benzetmesi, içinde bulundukları durumu hafife almak demektir. Bunlar aslında fosseptik çukurlarında yaşayan lağım fareleriydi. Böyle nitelendirselelerdi, hiç olmasa gerçeği resmetmiş olurlardı. Bu canlı cesetler neyin nesiydi? Kahretsin! İnsanlar çaresiz olunca, nelere katlanabiliyorlardı?

Acaba insanlar, dünya kardeşliğinin temellerinin atıldığına farkında mıydı? Hayır, bir avuç insanın dışında kimse farkında değildi. Farkında değildi ama dünya insanları ilk ve belki de son kez eylem birliği içinde olacaktı. Bu eylem birliği, insanları gerçekten kardeşlik duygularıyla sarıp sarmalayabilecek miydi? Bu eylem birliğinden sonra, birinin tasası hepsinin tasası olabilecek miydi? Topyekûn haksızlığa uğrayanların yanında olabilecekler miydi? Yoksa aradan bir süre geçtikten sonra, sırf renklerinden dolayı, asırlar boyu çile çekenler sonradan bir şey olmamış gibi her şeyi unutacaklar mıydı? Eğer unutacaklarsa acaba tekrar bu duruma düşecekler miydi? Evet, unutulursa, bu günlere geri dönmeleri kaçınılmazdı. Çünkü geçmişe yaşanmış bir örnek bırakmış olduklarından, birileri bunu tekrar deneyebilirdi.

Gece yarısı müthiş bir patlama oldu. İnsanlar sokaklara döküldü. Ortalarda görünen bir şey yoktu. Patlamanın tesirinden bir iki bina yıkılmıştı o kadar. Kalabalık yıkılan eve doğru yöneldi. Göçük altında insanlar vardı. İşte asıl olay bundan sonra başlıyordu. Göçük altından kurtarabildikleri insanları ölümden nasıl koruyacaklardı? Yaralı diye onları zaten ölüm beklemiyor muydu? Yoksa onları kendi kaderlerine mi terk etmeliydiler?

Yine de göçük altından gelen feryatlara kulaklarını tıkayamazlardı. El birliğiyle kurtarabildiklerini kurtarmalıydılar. Sağda solda araç gereç ne varsa getirdiler. İki ölü, sekiz yaralı ve beş burnu bile kanamamış insan çıkardılar. Yaralıların altısı mutlaka hastaneye gitmeliydi ama bu imkânsızdı. Bölgede bulunan doktorlardan ikisini getirebildiler. Doktorlar yaraları pansuman etti, kırıkları sardı ama kendi hallerine bırakılırsa ikisi, üçü ancak yaşama şansına kavuşabilirdi. Ayakta tedavi gören iki kişi kayıplara karıştı.

Çok geçmeden silahlı goriller peydah oldu. İnceleme yaptılar güya. Pansumanlı hastalara baktılar ve “rahatlatmak gerek” deyip, kafalarına birer kurşun sıktılar. Böylece toplam sekiz canlı ceset, tesirsiz hale getirilmiş oldu. Ölüleri bir tarafa çekip, bırakıp gittiler. Başka bir ekip onları almaya gelecekti. Fakat patlamayla ilgili bir tek kelime bile etmediler. Demek patlamadan haberleri vardı veya zaten onlar yapmışlardı. Yapmışlarsa, yapmışlardır. Onlara eylemlerinden dolayı kim soru sorabilirdi ki!

Canlı cesetler topluluğu kendi aralarında herhangi bir yorum yapmadılar. Aralarında ölenlerin yakın akrabaları da vardı belki ama onlar da herhangi bir tepki vermedi. Halkın bu tepkisizliğini neye yormak gerekirdi acaba? İçten içe tepkinin çığ gibi büyüdüğüne mi, yoksa tepki denen refleksin tamamen ortadan kalktığına mı yormak gerekirdi? İki ihtimal de aynı uzaklıkta görünüyordu. İnsanlar ısrarlı bir çabayla, uzun bir uğraşla, yoğun bir istekle, kendi kazdıkları kuyuya düşmüşlerdi. Sebep oldukları kaçınılmaz sonuç buydu. Bu duruma düşmeden çok çok önceleri, bu konuya dikkat çeken bolca yazılı kaynak vardı. Ne sözlü uyarılar, ne de yazılı belgeler, insanları bu edilgenlikten, bu eylemsizlikten, bu neme-lazımcılıktan alıkoymamıştı. Kişisel çıkar tutkusu, egoizm taşımıştı buralara. Hep keser gibi yontmuşlardı kendilerine doğru. Hiç testere gibi; biraz sana, biraz bana dememişlerdi. Peki, sonuç ne olmuştu? Hep bana da gitmişti ellerinden, biraz sana, biraz bana düşüncesi de uçup gitmişti. Ortada ne ben, ne de sen kalmıştı. Sadece onlar vardı. Onlar aslında hep vardı. Şimdi sadece boyut değiştirmişlerdi.

Peki, değişen ne olmuştu? Değişen sadece, kendileri için sağlam yasal zemin oluşturmuşlardı. Her zaman fazlalık olarak gördükleri, böcek kadar bile değer vermedikleri, hep aşağıladıkları kesimi, şimdi tamamen dışlamışlardı. Artık onları eleştirecek ne basın vardı, ne de usulen de olsa yargılayacak mahkemeler vardı. Eskiden de yine insanlar ölüyordu, öldürülüyordu fakat şimdiki gibi pek aleni değildi. Yoksa çöp konteynırlarında doğranmış, parçalanmış cesetler az mı bulunuyordu? Fosseptik çukurlarında, barajlarda, göllerde az mı cesetlere rastlanıyordu? Faili meçhul binlerce cinayet neydi? Şimdinin canlı cesetleri, o günün kıymetlileri miydi sanki? Emekleri, cinsiyetleri, onurları sömürülen insanların o gün ne kadar değerleri vardı? Asgari ücretle yaşamaya mecbur edilen insanlara; “para veriyorum, verdiğim her işi yapacaksın” demiyorlar mıydı? Her geçen gün kemirdikleri, kuşa

çevirdikleri özlük haklarını, sonunda tamamen sermayenin insafına bırakmaları bu cümleden değil miydi? Peki, bu günün o günden farkı neydi? Sadece aile kurumunun muhafaza edilmesi, seyahat özgürlüğü ve eğitim özgürlüğüydü değil mi? Asgari ücretle çalışan çoğunluğun seyahat özgürlüğünü düşünün! Bu insanlar seyahat özgürlüğü deyince; ekonomik durumlarını hiç hesaba katmadan gidecekleri, gidebilecekleri yerleri değil de hiçbir zaman gidemeyecekleri yerleri işaret ederek “istersen ülkeyi baştanbaşa dolaş, kim engel olabilir” diyerek sadece kendilerini kandırmakla meşguldüler. Ekonomik durumu kötü olanların ufukları da haliyle dar olduğu için, burunlarının önünü bile gördükleri kuşkuluydu hep... O tür insanların gerçekleştirdikleri bir tek seyahat özgürlüğü vardı, evden işe, işten eve, işte bu kadar!

Hitler Almanya’da, Stalin Rusya’da kaç milyon insanı öldürmüştü? Şimdi Barış Grubu’nun öldürdüklerine bakıldığında, insanın Barış Grubu kurucularına dua edesi geliyor. Ne iyi ettiler de, dünyayı bu hale getirdiler! Ne iyi ettiler de artık silahlanma olayı sıfırlandı, diyesi geliyor. Üstelik de ağaçlandırmaya verdikleri önem de cabası... Yaptıkları en önemli iyilikse, kendilerini topluma karşı izole etmeleri... Ne yaparlar, nasıl yaşarlar? Bilen yoktu. Bir de kendilerinin dışında olan insanlara “canlı cesetler” demeselerdi! Evet, bu insanları biraz üzüyordu. Yoksa pilot bölgelerde görevlendirilenlerin ailelerinden koparılması da hiç yadırganacak bir şey değildi. Bu tür uygulamalar eskiden de vardı. Kocasını bir şehirde, karısı başka bir şehirde çalışan az insan mı vardı?

Sahi şimdinin eskiden farkı neydi? Muhsin ve Muhsin gibiler neden örgüt kurmaya çalışıyordu ve neden düzene karşıydılar? Üstelik örgütün şu anki üyelerinin hepsi de elit tabakadan insanlardı. İçlerinde generaller de vardı emniyet müdürleri de... Profesör de vardı, mühendis de... Peki, başarlarsa, onlar nasıl bir düzen getireceklerdi? Evet, asıl sorun buradaydı. Nasıl bir düzen getireceklerdi?

Bu patlamadan haberdar olan var mıydı? Vardı da ses çıkarmıyorlar mıydı? Ses çıkartmaktaki kasıt, elbette tepki veya eylem değildi. Hiç olmazsa kulaktan kulağa fiskos şeklinde fısıldanmalar olamaz mıydı? Kimler, hangi maksatla yapıyordu bu tür hareketleri? Halkı korkutmak, sindirmek için mi? Onun içinse, bundan daha iyi sindirmek mi olurdu? Peki, bu insaf ve merhamet duygularını yitirmiş gorilleri nereden bulmuşlardı? Bu kadar insafsız ve bu kadar duygusuz insanları nasıl bir araya getirmişlerdi? Acaba eğiterek mi bu hale sokmuşlardı? Bu pek eğitimle olacak bir işe benzemiyordu. Seçme insanlar da değildi. Hatta tesadüf eseri bir araya getirilmiş de olamazdı. Bu işin başka bir sırrı olmalıydı ama bu sır neydi? Yoksa bunlar nasıl halka bu kadar düşman olabilirdi? Yoğun menfaat hırsı olabilir mi? Hayır! Sadist, psikopat insanları bir araya getirmiş olabilirler mi? Hayır, bu da olamaz. O zaman ne?

Eskiden insanlar müzik dinlerdi, müzikle uğraşırlardı. Kitap okurlar, kitap yazarlardı. Folklorları vardı. Dini inançları vardı. Korkaklıkları, kahramanlıkları vardı. Akrabalıkları, komşulukları vardı. Okulları, ibadethaneleri vardı. Şimdi yok! Peki, aradaki fark ne? Vardı vardı da neye yaradı bütün bunlar? İçine düştükleri durumu bir bakıma bu olanlar hazırlamadı mı? Acaba bu olanların yanında; iyi ol, doğru ol, namuslu ol, inançlı ol söylemlerinden mi uzaklaşmıştı? Yoksa uyanık ol, devlete ve büyüklerine saygılı ol, kitlesel hareketlere karışma, coplanma, biber gazına maruz kalma, dolduruşa gelme, önce kendini düşün, el için ağlayanın gözüne çöp düşer, şeklindeki telkinlerle toplum rayından çıkarıldığı için mi böyle oldu?

Sigaraya zam mı geldi, ben içmiyorum, içenler düşünsün! İçkiye mi zam geldi, iyi olmuş içmesinler... Peki, ekmeğe zam geldiğinde? Geleceği belliydi, kaçınılmazdı veya neye zam gelse onun önünde kuyruk olma eğilimleri mi bu sona taşıdı? Yoksa futbol takımı tutar gibi fanatik bir şekilde

parti tuttuğumuz için mi bu sona vardık? Biz parti tutmasaydık, partiler bize hizmet ederdi. Biz parti tuttuğumuz için, biz partilere hizmet ettik. Yani biz kendimizi kontrol edemedik. Kendimizi ağıra alamadık, ucuza gittik. Yeterli okumadık, düşünmedik. Ya birilerinin uydusu olduk ya da yalakası. Göze girmek için iş arkadaşımızı, bizi asgari ücretle çalıştıran işverene gammazladık. Onu ekmeğinden ettik, kendimizi onurumuzdan. Tehlike hızla yaklaştı, evvel Allah bize bir şey olmaz. Allah yâr ve yardımcımız olsun!

Hâlbuki; hareket senden, bereket benden, aklını işletmeyenlerin üstüne pislik yağdırırız. Oku! Sizi sürüden sayarlar, diyin ki biz sürüden değiliz, bizi dikkate alın! Halka hizmet, hakka hizmettir, komşun aç yatarken, sen tok yatamazsın gibi ayet ve hadislerle bakıldığında, duyarsızlık haram kılınmış. Yoksulun elinden tutmak, mazlunun yanında olmak esas alınmış.

İnsanlar duyarlı olsalardı, başlarına böyle bir olay gelirmiydi hiç?

Asgari ücretle geçimini sağlamaya çalışan bir ailede, yolunda giden ne olabilirdi? Çocukları mı okuyabilir, insanca yaşam mı söz konusu olabilir, sağlıklı beslenme mi? Asgari ücrete mahkûm edilen bir insan düzenin hangi çarpıklığına karşı durabilir? Son lokmasını da kaybetme korkusu onun elini kolunu bağlamaz mı? Gördüğüne görmedim, duyduğuna duymadım demenin dışında ne beklenir? Bütçesi bu kadar tarumar olmuş bir insan, çalışmadığı gün aç değil midir? İnsanların açlıkla terbiye edilmesi, bir bakıma da kendi hak ettikleridir. Çünkü kendi oylarıyla seçtikleri iktidarlarca yönetilmektedirler. Yumurta mı tavuktan çıkar, tavuk mu yumurtadan çıkar? Bence tavuk yumurtanın içindeki meniden çıkar. Döllenmemiş yumurtadan tavuk çıkmaz. Eğri oturup, düz konuşalım, bu sonu bizim aymazlığımız hazırlamıştır diye düşünüyorlar mıydı acaba? Yoksa hâlâ bir şey düşünmü-

yorlar mıydı? Gerçi artık boş düşünmelerin kimseye faydası yoktu ve içinde bulunulan durumu değiştirmek açısından ise hiç mi hiç yararı olmazdı. Kafası çalışan insanlar için bu durum vurdumduymazlığın sonucuydu. Bana değmeyen yılan bin yaşasın! Evet, o yılan bin yaşadı ve şimdi herkesi sokmaya başladı. Herkesin zehirlenmesi bundandı. Bundandı ama bu böyle sürüp gidemezdi. Sonu ya özgürlük ya da ölüm **olacaktı!**

Seminer bittiğinde, sıırıslıklam ayrıldı salondan Kadir. Dışarı çıktıklarında Filiz,

-“Neden bu kadar terledin, hayatım?”, dedi. Kadir,

-“Yok, bir şey, hemen uzaklaşalım buradan” dedi.

Arabaya binip, evin yolunu tuttular. Eve geldiklerinde, Kadir hemen duşa girdi.

Salona geldiğinde çay hazırda. Bu gerginliğin üstüne çay öyle güzel gelmişti ki! Bir taraftan çayını yudumlarken, bir taraftan da bilgisayarını açtı. İlk yaptığı iş, e-mail’lerine bakmak oldu. Yıllardan beri ilk kez mail geliyordu, içi bir hoş oldu. BGG (Barış Gönüllüleri Grubu)’ndan gelen mesajı tıkladı. Çok uzun bir görevlendirme yazısı vardı. Yazı birkaç başlıktan oluşmaktaydı. Hem görev yeri belirtilmiş, hem de görev yerlerinde yapacakları ve muhafız grubu ile ilişkileri maddeler halinde belirtilmişti. Ayrıca görev yerlerindeki yetki ve sorumlulukları da en ufak ayrıntısına kadar belirtilmişti. İşte bu çok iyiydi. Kimseye bir şey sormaya hiç gerek yoktu. Sonra görev yerinin neresi olduğu aklına geldi, birden heyecanlandı. Görev yeri geldiği yerd. 9/25’inci Karantina Bölgesi...

Filiz devreye girdi.

-“Dur bakalım benim yerim neresi?”, gülerek

-“Belki bana hiç görev vermemişlerdir” dedi.

-“Tabi, tabi” dedi Kadir. Baktılar, onun görevlendirme

yeri, evlerine yakın bir okulda psikoloji öğretmenliği idi.

Kadir, demek bunların istihbarat teşkilatları da var, diye düşündü. Eski kayıtlar üstünden mi tespit ediyorlardı acaba? Neyse, ne! Hepsinin canı cehennemde, dedi.

Aklında, fikrinde Muhsin vardı, örgütlenme vardı. Acaba örgütlenme işi hangi safhadaydı? Yoksa başlamadan bitmiş miydi? Bilgisayarını da yanına alacaktı. Kablosuz, internete uydu bağlantısı vardı. Sonra aklına, orada farklı amaçlarla kullanılırsa anlaşılmaz mıydı?, diye bir fikir geldi ve canı sıkıldı.

Eski çalıştığı yerde canlı ceset iken, şimdi canlı cesetlerin başına yönetici olarak, eğer canı isterse de baş belası olarak dönecekti. O insanları düşündü yani canlı cesetleri... Onlarla ilişkileri hangi seviyede olacaktı ve bunu nasıl başara-caktı? Daha düne kadar onlardan biri iken, şimdi apayrı bir konumda oraya dönmek hem heyecan verici, hem de çok zordu. Ne olursa olsun, o artık Barış Gönüllüleri'nin bir üyesiydi. Sonra, böyle üyelik yerin dibine batsın dedi içinden.

Bu Kadir'in üçüncü çok heyecanlanmasıydı. İlk heyecanı, Filiz'in evlenme teklifini kabul etmesiyle yaşamıştı. İkincisi üniversitede mezuniyet töreni ve üçüncüsü de 9/25'inci Karantina Bölgesi'ne tekrar dönüş fırsatı bulduğunda ama 9/25'inci Karantina Bölgesi'ne dönüş heyecanı bambaşka bir heyecandı. Diğer ikisine hiç benzemiyordu. Bu heyecanın içinde korku, sevinç, kuşku, merak her şey yoğun bir şekilde vardı. Buna ölüm korkusu da dâhildi. Yine de harika bir duygu idi. İlk kez kendini halk kahramanı olarak görüyordu. Kahraman olmanın gururu demek buydu. İşte kendisi de o kahramanlardan biriydi artık. Ve bu kahramanlık sonuna kadar sürmeliydi. Uyku tutarsa, erkenden yatmak istiyordu. Ne kadar erken uykuya dalarsa, sabah o kadar erken olacak, Muhsin ve diğer arkadaşlarına o kadar erken kavuşacaktı. Yine içi burkuldu. Onlarla tokalaşacak mıydı? Çok yakın

davranmak kurallara aykırıydı. Onlar nihayetinde hâlâ canlı cesetlerdi. Tadı kaçtı...

Sabaha kadar yatakta sağa döndü olmadı, sola döndü olmadı, uyuyamadı bir türlü. Kalkıp giyindi ve salona geçti. İnternete bağlanıp sörf yaptı. Değişen bir şey yoktu. Her şey yerli yerindeydi, eskisi gibi... Değişen sadece kendi yaşamları olmuştu. Her şeylerini kaybetmişlerdi. Şarkılarını bile!

Peki, bu insanlar ne istiyordu. Konuştukları zaman, dünyanın fani olduğunu ve kimseye de kalmayacağını söylemiyorlar mıydı? Dünya faniyse, kimseye de kalmıyorsa, o zaman bu gözü dönmürlük nedendi? Biraz daha savurgan yaşamak için, milyonlarca masum insanı heder etmenin gerekçesi ne olabilirdi? Sırtlarında heder ettikleri bu insanların vebali varken, nasıl huzurlu olabiliyorlardı? Sadece bunlar mı? Hayır, elbette sadece bunlar değil. Tarih boyunca, çıkar uğruna yapılan savaşlarda öldürülen milyonlarca insanın vebalini de aynen bunlar gibi insanlıktan nasibini alamamışlar yüklenmemiş miydi? Her türlü dine mensup, her türlü ırka mensup bu tür insanların katliamları değil miydi? Hele hele ahiret inancı olanların böyle bir katliama girişmeleri nasıl açıklanabilirdi? Nasıl ki, paranın milliyeti olmazsa, katliam yapanların da dini mi yok demek gerekiyordu acaba?

Canlı Cesetlerin bölgelerine gelip, ne kadar da rahat bir şekilde insanların organları (üstelik rızası hiç sorulmadan) sökülüp alınıyor ve organı alınan insan adeta bir çöp torbası gibi kenara atılıyordu. İnsanlara yedek parça muamelesi yapanların vicdanlarının sorgulanmasına acaba gerek var mıydı?

Bir gecede dünyanın kaderini değiştirmişlerdi. Bir gecede!

Sabahleyin kahvaltıdan sonra, arabasına atladığı gibi 9/25'inci Karantina Bölgesi'nin yolunu tuttu. Heyecanı hat safhadaydı. Bölgeye girdiğinde, heyecandan ölecek gibiydi. Hedefinde çalıştığı fabrika vardı. Yarabbi birkaç yılda, hiz-

met kesildiğinde, yerleşme bölgeleri bu kadar mı harabe duruma geliyordu? Yoksa Barış Gönüllüleri yerleşkesinde gördüğü cennetvari manzaralarla, ultra lüksü, bu bölgeyle kıyasladığı için mi bölge bu kadar döküntüymüş gibi görünmüştü gözüne?

Arabayı fabrikanın önüne park edip, hemen içeri daldı. Güvenlik görevlileri saygıyla selamladılar. O da istemeye istemeye selamlarını alarak ilerledi ve doğruca Muhsin'in çalıştığı birime yöneldi. Muhsin her zaman olduğu gibi işine dalmıştı. Arkadan yanaştı ve omzuna dokundu. Muhsin onu görür görmez, heyecandan ne yapacağını şaşırdı. Eli ayağına dolaştı. Acaba kucaklaşsa mı, tokalaşsa mı, yoksa hazır ola mı geçseydi? Kadir tokalaşmak için elini uzattı ve uzanan eli sıkıca kavradı.

‐Can yoldaşım şükür yeniden gördüm seni‐ dedi yavaşça. Muhsin de,

‐Evet, şükür‐ dedi. Sonra, Kadir sesini hafif yükselterek,

‐Odama gel‐ dedi. Arkasını dönüp çıkarken, diğer çalışanlar onu fark etti. Ellerindeki işi bırakıp Kadir'e döndüler. Hepsinin yüzü gülüyordu. Hiçbir şey onları bu kadar heyecanlandıramazdı. Mutlulukları yüzlerinden okunuyordu adeta. Şaşkınlıkları fazla sürmedi, tekrar işlerine döndüler. Gözlerinin önünde insanlar hunharca öldürüldüğünde kaskatı, duygusuz, hareketsiz duran insanlar, Kadir'i gördüklerinde neden heyecanlanmışlardı? Kadir onlar için sadece bir arkadaş mıydı? Yoksa Kadir oraya özgürlük havası mı taşımıştı? Bu bir bakıma özgürlüğe susamışlığın göstergesi miydi?

Kadir önde, Muhsin arkada odaya doğru yürüdüler. Odaya girer girmez, kapıyı kapatıp bir birlerine sarılıp ağlaştılar...

Hâlbuki o kadar çok konuşacakları vardı ki! Hepsi akıllarından uçup gitmişti. Sonra, Kadir geçip yerine oturdu, Muh-

sin'de önündeki koltuğa...

İlk konuşmayı Kadir başlattı.

-"Yoldaş neler yaptınız? Bir ilerleme oldu mu?" dedi. Muhsin saydı döktü. Mutluluklarına diyecek yoktu. Kadir'de ona, öteki âlemi anlattı. Dünya kaç bölgeye ayrılmış, nasıl yönetiliyor, tuttuğu raporu da Muhsin'e verdi ve okuyup imha etmesini söyledi. Mutluluktan Muhsin'in ağzı kulaklarına varmıştı. İşte beklediği Kadir buydu! Zaten başka türlü mümkün değildi. Bu mücadele başarıya ulaşacaktı. Bundan artık zerre kadar şüphesi kalmamıştı.

Grup çalışmaları ve geline nokta Kadir'in çok hoşuna gitmişti. Şimdi mühim olan, bu mücadeleyi diğer Karantina Bölgeleri'ne de taşımaktı.

Şimdilik en önemli konu internet ağı üstünden haberleşmeyi başarmaktı. Bunun da yolunu Kadir açmıştı. Burada olduğum sürece benim bilgisayarımı kullanabilirsiniz ama kor-san yazılımla dedi. Muhsin bilgisayar sıkıntısı yok dedi. Kullanılmayan yeterli sayıda bilgisayar var. Sadece kablosuz modeme ihtiyaç var. Direkt uydu bağlantısıyla sorunu çözebiliriz.

Peki, benim bilgisayarımın modeminden üretmek mümkün değil mi dedi? Muhsin hayır, elimizde şimdilik o imkân yok. Programını yazabiliriz ama kendisini üretmemiz mümkün değil, dedi. Peki, ben bu konuyu araştıracağım dedi. Nerede imal ediliyorsa, oradan sağlama yoluna gideriz biz de...

Nükleer silah kullanma fikri onunda irkilmesine neden oldu. Ama şimdilik bunu düşünmesine gerek yoktu. Bu yapılacak en son işti. Fakat kendisi yokken kaydedilen bu aşamayı umduğundan daha ileri buldu. Bu da onu fazlasıyla mutlu etti. Kadir, Muhsin'i tekrar kucakladı ve

-"Artık hep görüşeceğiz, şimdi ben güvenlik görevlileri ile toplantı yapacağım, gelişmelerden seni hep haberdar ede-

ceğim” dedi ve odadan çıktılar.

Güvenlik görevlileriyle toplantı kısa sürdü. Çünkü henüz ne konuşacağını ve hangi emirleri vereceğini çok iyi bilmiyordu. Boşuna zaman harcayacağına gidip annesini, kız kardeşini bulması daha doğru olurdu.

Arabaya bindiği gibi evlerinin yolunu tuttu. Mahallede, diğer mahallerde olduğu gibi tam bir ölüm sessizliği hâkimdi. Sadece çocuklar, sokak köpekleri ve kediler dışında neredeyse hiçbir canlıya rastlanmıyordu. Tabi ki böceklerle kuşlar buna dâhil değildi. Apartmanın önüne gelmişti ama ortada enkazdan başka bir şey yoktu. Kusacaktı neredeyse. Yan apartmanın ikinci kat balkonunda bir genç kız elbise asıyordu. Ona seslendi,

–“Bu apartman sakinlerine ne oldu?” diye seslendi. Genç kız sanki çok uzağa bakıyormuş gibi elini alnına siper ederek,

–“Kadir ağabey hoş geldin, ne yazık ki o apartman ve arkasındaki yıkıldıkları zaman sekiz kişi yaşamını kaybetti” dedi. Kadir sormaya korkuyordu. Çünkü annesiyle kız kardeşinin de ölmüş olma olasılığı çok yüksekti. Çare yok sordu ve yanıtını can evinden vurulmuşçasına aldı. Her ikisi de göçük altında kalmış ve ölmüşlerdi. Kendini arabaya zor attı. Başını direksiyona koydu ve hüngür hüngür ağladı. Bu düzen kendisinden iki canı söküp almıştı. Elbette bunun da bir bedeli olmalıydı. Kendilerinin asırlardır gösterdikleri aymazlığın bedelini canlarıyla, kanlarıyla ve özgürlükleriyle ödüyorlardı. Öyleyse onlar da şu yaptıklarının bedelini hak ettikleri şekilde ödeyeceklerdi. Ödemeliydiler... Kahretsин!

Balkondaki genç kız inip, arabanın yanına geldi ama biraz tereddüt etti, acaba konuşsam mı, konuşmasam mı diyerek... Çünkü Barış Gönüllüleri ve güvenlikçiler haricinde öyle araba kullananlar yoktu. Belli ki Kadir artık onların adamı olmuştu. Olmuştu ama yine de tanıdıktı. Camı tıklattı,

Kadir gözyaşları içinde başını camdan yana çevirdi. Kızı görünce, kendini tutamadı daha sesli ağlamaya başladı. Kız oldukça tedirgin oldu.

-“Kadir ağabey ağlama, şimdi ağladığını duyarlarsa!” dedi. Kadir kızın yüzüne içi yanarak baktı. İnsanlara bak, acılarına dahi yanmaktan korkuyorlar, korkutuluyorlardı. Aymazlığın sonu hüsrana olurdu ama bu kadar mı hüsrana olurdu? Bu insanlarda hiç insaf, hiç merhamet duygusu yok muydu? Eğer yoksa bunlar insan mıydı?

Camı indirdi ve

-“Gerçekten göçük altında kalarak mı öldüler?” dedi. Genç kız yere bakarak,

-“Yaralıydılar, öldürüldüler” diyebildi. Kadir,

-“Peki, baci, sen git” dedi ve oradan hızla uzaklaştı. Tenha bir yere gelince arabayı durdurdu. Aşağı indi. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Ayakta güçlkle duruyordu. Yeni budanmış ağaç gibi, sipsivri kalmıştı ortada. Kız kardeşi henüz hayatın baharında canından olmuştu. Acaba konuştuğu, sevdiği biri var mıydı, olmuş muydu? Elini yüzüne kapatıp doyasıya ağladı.

Fabrikanın önünde durduğunda, içeri girip girmemekte tereddüt etti. İçeri girdi ve Muhsin’i odasına çağırttı. Böyle aynı kişiyle sık görüşmenin kendisine ve görüştüğü kişiye zarar verebilir mi diye düşünmedi bile. Muhsin şaşkındı. Odaya girdiğinde, Kadir’i perişan bir halde buldu. Telaşı daha da arttı.

-“Nedir bu halin, Kadir can?” dedi. Kadir yeniden ağlamaya başladı. Ağlaması dindiğinde, Muhsin tekrar etti,

-“Kadir can, kötü bir şey mi oldu, nedir bu halin?” dedi. Kadir kanlı gözlerini Muhsin’e yöneltti ve

-“Annem ve kız kardeşimi öldürmüşler” dedi. Muhsin ne

yapacağını şaşırdı. Böyle durumlar o kadar sık tekrarlanıyordu ki! Fark sadece yakın arkadaşının başına gelmesiydi. Ama Kadir çok önemliydi. Canlı cesetler için Kadir ve bulunduğu pozisyon umut demekti. Bir müddet hiç konuşmadılar. Muhsin'in gözünden bir damla yaş bile dökülmedi. Adeta gözpınarları kurumuş gibiydi. Gözyaşları artık insanların yüzünden aşağı değil, direkt içlerine akıyordu. Bu da yüreklerinin daha çok dağlanmasına neden oluyordu.

Muhsin ayakta ölmüş gibiydi. Benzi solmuş, gözlerinin ışığı sönmüştü sanki. O canlı, heyecanlı, umut dolu insan, teneşire konmaya hazır bir ceset haline dönüşmüştü. Etini kessen kanı akmazdı. Kalktı,

-“Kadir can, ben işime döneyim, nasılsa sana bir yararım olmuyor, dikkatleri üstümüze çekmeyelim” diyerek, yanıt beklemeden çıktı. Kadir'de saygı gösterdi durumuna. Onun ne derece üzüldüğünü yürekten hissediyordu. İşte dost buydu, dostluk buydu, insanlık buydu. Bir de kendini nimetten sayan bu vampirlere bak! Bunlar nerde, insanlık nerde? Köküne kibrit suyu...

Eli ayağı soğumuştı. Ne bir iş yapmak istiyordu, ne de yaşamak. Ama hayır yaşamalıydı. Başlarına gelen bu menfur olayların sorumluları cezalarını çekmeliydiler. Onlar elini, kolunu sallayarak dolaştıkları sürece daha çok analar, kız kardeşler yok olacaktı. Hem de hunharca! Hem de hiçbir kabahatleri olmadan!

Şimdi mücadele zamanıydı.

Öyle bir mücadele ki, tüm haşerelere karşı! Evet haşere! Bunlara insan demek, insanlık âlemine hakarettir. Bu ucubelerin kökünü kazımak gerek. Bunlar yaşadığı sürece, gerçek insanların yaşam şansı olmayacaktı. Kadir şimdi bu ucubelerin değirmenine su taşımakla görevlendirilmişti.

Kalktı, banyoya gitti. Yüzünü yıkadı, kurulandı. Bir süre

aynada kendine baktı. Yıkılmıştı adeta. Diğer canlı cesetlerin başına gelenleri düşündü. İçi sızladı. O zavallıların yakınları öldürüldüğünde, ağlayamamışlardı bile. Ağlamak yasaktı. Onlar bu acıyı acaba kaç kat daha fazla duymuşlardı yüreklerinde? Ciğerleri parçalanmıştı ama dışa yansıtamamışlardı.

Fabrikaya girdi. İnsanlar sessizdi, üzgündü. Onlar Muh-sin'in durumundan kötü bir şeylerin cereyan ettiğini anlamış-lardı. Şimdi Kadir'in yüz hatları da ondan farksız gergindi ve gözleri hala kan çanağıydı. Demek olay Muhsin'le ilgili de-ğil, Kadir'le ilgiliydi. Acaba ne olmuştu? İyi de bunu sorma-ya kim cesaret edebilirdi ki?

Kadir hiç konuşmadan, dolaşıyordu fabrikayı. Aslında hiçbir şeyle ilgilendiği yoktu. Onun bu durumu, güvenlikçi-leri de tedirgin ediyordu ama onlar da bir şey soramıyordu. Herkes bir şaşkınlık içindeydi. Bu gün Kadir'den kendisine bile fayda yoktu.

Akşam paydos saatinden önce çıktı Kadir. Arabaya bin-diği gibi evin yolunu tuttu.

Eve geldiğinde, Filiz evdeydi. Kadir'in hali onu da tedir-gin etti.

-“Aşkım, galiba günün iyi geçmedi” dedi. Kadir tekrar ağlamaya başladı. Filiz ona sarıldı, o da Filiz'e sarıldı. Bir müddet sonra olayı anlattı. Filiz şok olmuştu. Önce çığlık attı sonra hüngür hüngür ağladı.

Akşam yemeğinden önce чай içtiler.

Erken yattılar.

Örgütlü olmak, güçlü olmak demekti. Şimdilik sayıları pek fazla değildi ama yine de kendilerini güçlü hissediyorlardı. Kadir'in verdiği bilgiler, hazine değerinde bilgilerdi. Şimdi kime ve nasıl bir güce karşı savaş vereceklerini biliyorlardı. Örgütlü oldukları için, diğer bölgelere sızmaları da mümkündü. Hatta üzüldüklerinde ağlamaları da! Ağlamak bile mutluluktan onlar için.

Bölgeler arası gidiş gelişlerde, bazı yerlerde mutlaka tünel kazımak gerekecekti. Oralar kontrolün sıkı olduğu yerlerdi. Hoş bölgelerarası gidiş geliş hiç olmuyordu ama olabilir amacıyla sıkı tutuluyordu. İşte bu noktalar için tüneller kaçınılmazdı. Örgütlü olmak gibisi var mıydı? Eğer örgütlüysen, aşamayacağın hiçbir engel olamazdı.

Bu insanlar, yani dünyayı ele geçiren bu ucubeler gerçekte ne istiyorlardı? İstedikleri dünyayı yönetmek miydi? Eski düzende de dünyayı perde arkasından zaten onlar yönetmiyorlar mıydı? Amaç bu değilse, peki amaç neydi? Varsıllarla yoksullar arasındaki mesafe günden güne açılırken, zaten imtiyazlı yaşamıyorlar mıydı? Ayrıcalıklı yaşamıyorlar mıydı? Arzuları; bir çizgi çizip de, sürekli aşağıladıklarını, küçümstediklerini kendi yaşam bölgelerinden tamamen dışarı mı çıkartmaktı? İnsanlar ve canlı cesetler diye ikiye böldükleri bu dünya artık eski dünya değildi. Canlı cesetler bölgelerinde; kimsenin din, dil, gelenek-görenek, ahlak kuralları gibi kavramlar üstünden ileri sürdükleri hiçbir değerlendirmeleri yoktu. Tam anlamıyla can pazarıydı. Hayatta kalma mücadelesinin dışında hiçbir düşünce geçmiyordu insanların aklın-

dan. Ne kilise çanları ve ne de ezan sesleri duyuluyordu. Gözlerinin önünde en yakınları hunharca öldürülürken bile en ufak bir hareket içinde olamıyorlardı. Ancak gözlerini kapatıp, dişlerini sıkıp, ölüm aşamasının tamamlanmasını bekliyorlardı.  zg rl klerin olmadığı her yer aynen böyleydi. Eski dönemlerde, kızgın yağ kazanlarının içine atıp kavurarak öldürdükleri binlerce insan, gaz odalarında uyguladıkları kitlesel ölümler, fırınlarda yakarak öldürdükleri yüzlerce insan için de durum hiç farklı değildi. Yine dışarıdan bakan insanların hiçbir tepkisi olmadığı gibi farklı din ve etnik kökenden oluşlarından dolayı sevinç çığlıkları atmak, “yak, yak, öldür, öldür” diye tempo tuttukları da bir gerçekti. şimdi bu günün ucubelerini, geçmişin şakşakı ucubeleriyle kıyaslarsak acaba aralarında ne gibi fark vardı? Hiçbir fark yoktu elbette. şimdiki fark, dünyanın ikiye b l nmesiydi aslında... Aslında işler eskisinden daha kolaydı. Düşman kendisini izole etmiş ve belli bölgelerde toplu şekilde konuşlanmışlardı. Onları topyekûn imha etmek elbette daha kolaydı. Peki, bu kadar zeki insanlarsa, neden bunu hesaba katmamışlardı? Yerden ve gökten gelebilecek her türlü tehlikeye karşı yüksek seviyede güvenlik önleminin olması sorunu gerçekten çözer miydi? Yüksek hassasiyetli radarlar, gece görüşlü termal kameralar veya karıncanın kalp atışını bile görebilecek uydu sistemlerinin olması, onlar için gerçek güvence demek miydi?

Canlı cesetler bölgelerinde örgütlenmeler tamamlandığında, yüksek hassasiyetli bu denetim mekanizmaları bir anda ellerinden çıkacaktı. Geliştirdikleri tüm teknoloji aleyhlerine d n verecekti. Nasıl bunu gözden kaçırmışlardı? Yoksa bunlar ne yaptıklarının farkında değiller miydi? Veya başka bir deyişle zafer sarhoşluğu henüz devam ediyordu belki de...

Muhsin’in talimatına göre; emin olunmayan hiçbir adım atılmayacaktı. Kılı kırk yaracaklardı. Mücadele diğer bölgelere, yani on iki ana arterin tamamına yayılması halinde, du-

rumu kontrol etmek gerçekten güç olacaktı. Güçtü ama artık insanlar attıkları, atacakları yanlış adımın bireysel, belki de kitlesel ölümlere sebep olacağının bilincindeydiler. İşte bu mücadelenin en avantajlı ve belki de en güvenceli tarafı buydu. İnsanlara illaki dikkatli olun demeye artık hiç gerek yoktu. İnsanlar dikkatsizliğin ne demek olduğunu çok iyi biliyorlardı. Suçüstü yakalanma, dikkatsizlik, tedbirsizlik ne anlama gelir diye kime sorsanız “ölüm” derdi. Evet, tek kelimelik bir karşılığı vardı “ölüm”. Bu durum da örgütsel mücadeleye ayrı bir ciddiyet ve bağlılık getiriyordu. Kelle sayısının çok olması güç demek değildi. Yani kontrol edildiğinde güç haline dönüşürdü. Kontrolsüz güç, güç değildi.

Bilişim uzmanları; tüm bilgilerini seferber ediyordu. Bu uğraşta para ve menfaat kaygısı yoktu. Bu hayati bir önem taşıyordu. Onun için en ufak bir ayrıntı göz ardı edilemezdi. Bilişim grubu bilgilerini sürekli paylaşıyor ve bilgileri üstünde çok ciddi çalışmalar yapıyorlardı. Şimdiden öyle bir noktaya gelmişlerdi ki, internette sörf yapsan da, herhangi bir bilgiyi elde etmeye çalışsan veya herhangi bir bilginin niteliğini değiştirsen bile, o bilgilerin orijinal güncelleme tarihleri bozulmadığı gibi değiştirildiğine veya kopyalandığına dair de hiçbir iz bırakmıyordu. Ama bu da yeterli değildi. Diğer bölgelerle bağlar kurulmadan, oralarda oluşturulacak bilişim uzmanlarından da görüş alınıp ortak bir karar oluşturmadan işe tamam demek mümkün değildi. Ancak; şimdi başarmak istedikleri ilk adım projeleri hakkında sonuca gitmekti. İlk adım projesi iz bırakmadan ağ üzerinden haberleşmeyi sağlamaktı. Bu ilk adım için çok önemliydi. Bunun için en önemli doneyi ve imkânı Kadir onlara sağlamıştı. Şimdi kullanacakları tekniği biliyorlardı ve çalışmaları bu doğrultuda yapıyorlardı. Bilmeyen insanlar için Kadir’in yaptığı hiçbir şey değildi ama bilen insanlar için çok ciddi ve kesin bilgilerdi. Artık atacakları adımın ciddiyeti ortadaydı. Bilinen zehire karşı panzehir oluşturmak kolaydı. Böyle de-

vam ederse, sonuca ulaşmak birkaç yıllarını alacaktı. Özgürlük ömre bedeldi. Asıl özgürlüğün kıymetini, yeniden özgür olduklarında anlayacaktı aymazlar! Sokakta, caddede, kırdaki, bahçede, toplu taşıma araçlarında müzik dinlediklerinde anlayacaklardı. Eş dost ziyaretleri başladığında anlayacaklardı. Ve en son kilise çanlarının sesini, ezan sesini duyduklarında özgürlüğün, özgür olmanın ne demek olduğunu anlayacaklardı. Şu anda, yani can pazarında bu kavramları düşünmek ve anlamaya çalışmak mümkün değildi. İnsanların hâlihazırda odaklandığı nokta hayatta kalmak olduğunda, diğer vazgeçilmez konular bile teferruattan başka bir şey olamazdı. Bu aşamada analitik düşünce ancak profesyonel ve elit insanlardan beklenebilirdi. Mücadelenin temelini atanlar da zaten bu karara varmışlardı. Her seviyedeki aymazlar ve vurdumduymazlardan belki de hiçbir zaman yardım talebinde bulunulmayacaktı. Onlar ömür boyu kendi aymazlıkları ve vurdumduymazlıkları ile insanlık dışı yaşamlarına devam edeceklerdi. Etsinler... Zaten onların bu ucubelerden ne farkları vardı ki!

Muhsin, Kadir'in son halini düşünmekten bir türlü uyuyamıyordu. Sıkıntıdan ter içinde kalmıştı. Kadir gerçek bir kahramandı. O şaşaalı yaşama kavuşmasına rağmen, o yaşamı elinin tersiyle hiç tereddütsüz itmişti. Annesinin ve kız kardeşinin durumunu öğrendikten sonra bu hareketi yapmış olsaydı bile, yaptığı küçümsenemezdi ama ya şimdi? O korkunç durumdan hiç haberi yokken bunu yapmıştı. Zaten ona örgütlenmeden bahsettiği ilk anda bile hemen "evet" demişti. Mücadele içinde daha ne Kadir'ler çıkacaktı! İşte bu Kadir'ler sayesinde insanlar özgürlüklerine kavuşacaklardı. Bu Kadir'ler tarihe kahraman olarak geçeceklerdi.

Muhsin, mademki böyle bir hareket yürütüyoruz, başarıldıktan sonra dünyada ortak bir hukuk sistemi oluşturmak gerekir, dedi. Bunu da başarırız, o zaman taşı gediğine koymuş oluruz diye düşündü. Yani "Dünya İnsan Hakları Mahkemesi"ni kurmak gerek. Başvurulacak en üst mahkeme ol-

malı ve bu mahkemenin verdiği karar nihai karar olarak kabul edilmeli. Bunlar sağlanırsa, dünyada sosyalist bir düzen söz konusu olabilir. Sosyal içerikli, toplum yararına olmayan hareket ve fikirleri teşhir edici programlara yer verilmeli ve her seviyedeki okullara bu konuda seviyelerine uygun dersler konulmalı. Yani “komşun aç yatarken, sen tok yatamazsın” şeklindeki hayati emir uygulanmalıydı. O zaman teknoloji yarışlarının yerine insanların mutluluğu, silahlanmanın yerine ahlak kuralları konulabilirdi. Ahlaklı ve toplumsal bilince sahip dünya, artık insanları yok etme planları peşinde koşmazdı. Nezih, kibar ve insancıl bir ortam yaratılırdı. Yaratılan bu dünyada artık ucubelere yer olmamalıydı. Hiçbir adım para hırsıyla atılmamalıydı. Buna meydan verecek bir tek yasa olmamalıydı. Araziler kamulaştırılmalı ve üretken duruma sokulmalıydı. Bölünmüş parçalanmış, insan nüfusu arttıkça ivme kazanan bu arazi parçalanmalarına mutlaka son verilmeliydi. İnsanlar temelde ne isterlerdi, mutlu yaşamak... O zaman mutlu yaşamaları sağlanmalı ve özel mülkiyet, para hırsı tamamen ortadan kaldırılmalıydı. İnsanlar aç ve açıkta kalmazsa, inanç ve hareket tarzlarına müdahale olmazsa, zaten mutlu olurlardı. Ömür boyu başlarını sokacak bir eve kavuşmak için mücadele edeceklerine, enerjilerini yarınlara güvencesi altında sadece mutluluk peşinde harcamaları herkes için daha iyi değil miydi? İşte ortalık toz duman olmuşken bunu da sağlamak gerekirdi. O zaman kaybedilen yaşamlar boşuna olmazdı. Kapitalist düzeni yeniden hayata geçirmek demek dünyanın gelecekte yeniden ele geçirileceği anlamına gelmez miydi? O zaman işi sağlama almak gerekirdi.

Kâbus içinde tatlı bir rüyaydı. Bu tatlı rüyayı kâbustan arındırmak bu kadar kolay mıydı? Bu kadar kolaysa, neden insanlar bu güne kadar böyle bir atılımda bulunmamışlardı? Belki de bu ucubeler işi kolaylaştırmışlardı. Hedef küçülmüştü. Savaş meydanı daraltılmıştı. Canlı cesetler şimdi sa-

vaşa hazırlanıyordu. Bekle geliyoruz ey dünya! Acaba Karl Marx'ın Diyalektik dediği şey mi gerçekleşiyordu? Yoksa Kapitalizm kendi kendini yok mu etmişti? Hayır, hayır kapitalizm kendi kendini yok etmemiş, dünyayı teslim almış ve kendisine özel sınırlar oluşturmıştı. Bir bakıma da bu özel sınırlar içinde kendisini hapsetmesi, yok oluşunu da kolaylaştırmaktaydı. Çünkü onlar dünyayı teslim almışlardı, öyleyse onlar çok zeki, geri kalanlar ise aptal ve olsa olsa canlı cesetlerdi. Hâlbuki asıl aptal, düşmanını hafife alanlardı. Onlar her ne kadar da teknolojinin nimetlerinden faydalananlar olsalar da, o teknolojiyi onlara sunanlar yine ya canlı cesetler ya da canlı cesetlere sosyolojik ve biyolojik yönden yakın olanlardı. İşte bu önemli gerçeği göz ardı ederek, çok da zeki olmadıklarını ispat etmekteydiler. Silahlardan ve telekomünikasyondan arındırılmış canlı cesetlerin, bir daha asla tehdit oluşturamayacaklarını düşünmeleri bir bakıma kendi sonlarını da yine kendilerinin hazırlamaları anlamına gelmekteydi.

Ortaya artık bir yol haritası konmuştu. Zaman kimin aleyhine işlemeye başlamıştı, bu bilinmez ama zaman durdurulamaz, süreç engellenemezdi. Sonuçtan kim zararlı çıkarsa çıksındı! Bu böyle devam edemezdi. Böyle devam edeceğine, toplu olarak ölmek daha iyiydi. Hiç olmazsa bir ideal uğruna ölünecekti.

Kadir fabrikaya girdiğinde, muhafızlardan birini yanına çağırarak,

-“Fabrika çok havasız, günde birkaç kere havalandırılсын, benim sağlığıma zarar veriyor” diyerek, silahlı gorilleri uyardı. Camlar anında açıldı. İnsanlar şaşırđı. Yoksa demokrasi mi geliyor der gibi bakıştılar. Yine de kimseden ses çıkmadı. Kadir ayrıca;

-“İnsanlara herhangi bir ceza uygulanmadan önce bana haber vereceksiniz ve benim emrime göre hareket edeceksiniz” dedi gorillere. Bu silahlı muhafızlardaki acımasızlık, ayrıca ilgisini çekiyordu Kadir’in. Biraz rahat yaşamak uğruna, bu kadar acımasız olunmazdı. Bunun mutlaka mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Bu sadece eğitimle kazanılmış bir sadistlik de olamazdı. Veyahut da bütün sadistleri toplayıp, muhafız yapmış da olamazlardı. Bir gecede ele geçirdikleri iktidarı korumak için gereksinim duydukları bu zavallı insanları ne zaman görevlendirmişlerdi ve ne zaman eğitmişlerdi. Bu silahlı gorillerde zaten eğitimli asker havası vardı. Eğitilmişlikleri varsa, o askeri konularda olabilirdi. Acımasızlıkları asker oluşlarından, savaş görmüş olma ihtimallelerinden de değildi. Onlar insanların arasında dolaştıklarında bile insanlara çok haince bakıyorlardı. Bunun başka bir sebebi olmalıydı. Her ne ise onu mutlaka öğrenecekti.

Odasına çekildi. Bu kez Muhsin’i çağırmadı. Muhafızların isim listesini alıp, bilgisayarının başına geçti. Önce isimleriyle taradı, bir sonuca ulaşamadı. Mesleklerini sorguladı

olmadı. Bu böyle olmayacaktı. Zile bastı, gelen muhafızdan bir çay istedi. Çay gelirken, kendisinin de yanına gelmesini emretti.

Canlı cesetlerden biri çay elinde içeri girdi. Çayı bıraktı çıktı. Arkasından aynı muhafız kapıyı tıklatarak içeri girdi. Kadir karşısındaki koltuğu göstererek,

-“Otur” dedi. Muhafız silahı kucağında koltuğa oturdu. Kadir,

-“Bu gün biraz canım sıkkın, sohbet ederiz diye düşündüm” dedi. Muhafız,

-“Siz nasıl isterseniz efendim” diye yanıt verdi.

Kadir önce muhafızın tahsilini sordu. Muhafız,

-“Üniversite” dedi. Kadir,

-“Hangi üniversite” diye sorunca, muhafız kulaklarına kadar kızardı ve kısık bir sesle,

-“Erivan Devlet Üniversitesi; Felsefe, Sosyoloji ve Psikoloji Fakültesi” dedi. Bu kez Kadir’in tadı kaçtı ama renk vermedi.

-“Çok güzel, güzel bir eğitim almış olduğun her halinden belli. Ben de makine mühendisiyim” dedi. Dedi ama muhafızdan aldığı yanıtla, sanki ciğerine kızgın yağ damlamış gibi oldu.

-“Peki, dilimizi nerede ve nasıl öğrendin?” diye sordu. Muhafız yine çok rahatsız oldu ama

-“Dört yıl Amerika’da Türkçe eğitimi aldım ve bu zaman zarfında da bir Türk ailesinin evinde konuk oldum” diye yanıtladı. Kadir bu kez,

-“Çay içmek ister misin?” dedi. Muhafız,

-“Hayır, çayla pek aram yok efendim” diye yanıtladı.

Kadir oluşması muhtemel şüpheyi üstünden atmak için,

-“Ne zaman bana bir ihtiyacın olursa, hiç çekinme” dedi. Muhafız teşekkür ederek ayağa kalktı. Kadir,

-“Görevine bu kadar bağlı oluşun beni mutlu ediyor, sağ ol” dedi. Muhafız başıyla selamlayıp, odadan çıktı.

Kadir işin ciddiyetini az çok kavradı. Bu Barış Grubu denen organizasyonu öyle küçümsememek gerekiyordu. Bunlar ince elemiş, sıkı dokumuşlardı. Dünyayı ele geçirme projeleri ani bir refleks sonucunda olmadığı kesin belliydi. İstedikleri vasıflarda insan yetiştirme işi nerden bakılırsa bakılsın, on, on beş yıllarını almış olmalıydı. Tabi ki bu zaman dilimi içinde sadece muhafız yetiştirmekle uğraşmamışlardı. Birçok proje birlikte yürütülmüştü. Ama burada gözden kaçırılmaması gereken bir husus varsa o da şuydu: Hiç şüphe yok ki, Ermenistan’daki muhafızlar da özel yetiştirilmiş Türkler arasından seçilmişti. Böylece kim ne kadar canlı ceset öldürse, o kadar düşman temizlemiş olacaktı. Buradaki önemli husus, sadece düşmanca tavır takınıp, çok insanın ölmesini sağlamak değildi. Önemli olan insanlara acımamak ve onlara göz açtırmamaktı. İşte muhafızların acımasızlığı buradan yani tarihten geliyordu. Bu konuyu böyle düşünmüş ve buna göre hazırlıklarını yapmışlarsa, diğer konularda da bu kadar titiz davranmış olacakları kuşkusuzdu. Kadir biraz aceleci davranmıştı. Eğer bu muhafız, kendisine bu tür sorular yöneltildiğini üstlerine rapor ederse, sonu hiç iyi olmazdı. Sonra onların amirlerinin kendisi olduğunu düşününce de rahatladı. İyi de ya kendisini atlayıp da bir üst makama rapor ederse o zaman ne olacaktı?

Kadir odasından çıktığında, o muhafız görev noktasındaydı. Kadir’i başıyla selamladı, Kadir’de tebessüm ederek selamına karşılık verdi ve yanından geçip gitti. Fabrikada çalışma temposu aksaksız devam ediyordu. Zaten o bu tür şeylere hiç önem vermediği için, üstünde de durmuyordu. İnsan-

lar zaten var güçleriyle çalışıyorlardı, daha ne yapsınlardı? Onun akıllı fikri örgütte, örgütlenmede idi. İşin en kötü tarafı şu ki, hiçbir zaman bu muhafızlardan onlara fayda yoktu. Onların gözünden her şeyi saklamaları gerekmekteydi. Her bölgedeki muhafızlar birer düşmandı. Ne zamana kadar, dünyayı yeniden ele geçirene kadar. Dünya yeniden ele geçirildiğinde, onların zaten hiçbir etkinlikleri kalmayacaktı. Ama şimdi adeta tehlike saçıyorlardı. Onlar istese Kadir'i çok rahat öldürebilirlerdi. Fabrikadakilerin hepsiyle birlikte bir de muhafız öldürüp, canlı cesetlerin ölen muhafızın silahını alarak, Kadir'i ve muhafızı öldürdüklerini, dönüp kendilerine de saldırdıklarını söyleyip, işin içinden çıkarlardı. Öyle ayrıntılı ne soru sorulurdu, ne de bir şey. Ölen zaten babasının kesesinden gidiyordu. Evet, bu ortamda olmayacak hiçbir şey yoktu, olabilirdi.

Karar verdi, bugün Muhsin'le hiç görüşmeyecekti. O zaman en iyisi bölgeyi dolaşmaktı. Ama oraya da ayakları hiç gitmiyordu. En iyisi evlerinin sokağına uğramamaktı. Evet, en iyisi buydu.

YİRMİ DÖRT

Nerede o eski bayramlar denir ya, bunlar çocukluk dönemlerine ait gözlemlerin, orta yaş sınırını aşan insanlarca seslendirildiği hasletlerdi. Her dönem kendi içinde değerlendirilmeliydi. Çocukken dünya farklı görünür göze, ya şimdi, dünya esir olduktan sonra! Esir olan bir dünya güzel görünebilir mi? Önceleri de dünya tepkisizlerle doluydu. Tepkisizler; düşünenleri, okuyanları, savaşanları küçümser ve tepeden bakarlardı. Onların gözünde okuyanlar ya vatan haini ya da din düşmanı olurdu. Şimdi yani dünya esir olduktan sonra artık kim ne düşünüyor, kestirmek mümkün değildi.

Bu savaşta iki değişmez seçenek var; biri hayat, diğeri ölüm! Kimimizin payına hayat, kimimizin payına da ölüm düşecek. Bu kavgada ikisi de düğün bayram bizim için. Tepkisizler, aymazlar için yaşam ne anlama gelir bilemem! dedi içinden Muhsin.

İlk bakışta bir yerlere bağlı olmak; bir örgütün, bir derneğin üyesi olmak yeterli görünebilir ama aradan zaman geçtikçe, insan kendisini edilgenliğin, avuntunun kucağına düştüğünü fark eder ama yine de gücünün arttığını hisseder. Elini uzattığı her şeye erişebileceğinden emin olur. Gerçek şu ki, birçok şeye kolayca ulaşır. Örgütlü olduğunuzda bir yanınızın yönetimde olduğunu düşünürsünüz. Ülkenin gidişatı hakkında geniş bilgiye sahip olursunuz ve yönetimce göz ardı edilmez ve bu nedenle nimetten sayılırsınız. Bir bakıma ayaktakımı yakıştırmasından arınmış olursunuz. Örgütsel yapının niteliğine göre toplum içindeki yerinizi belirlersiniz. Eğer örgütsel yapınızı toplumun refah seviyesini yükselt-

mek, demokrasiyi daha üst seviyelere taşımak ve siyasi partileri tüzüklerine uygun hareket etmelerini kontrol edecek seviyelerde tutmak için kullanırsanız, toplumun önderi ve göz bebeği olursunuz, toplum gücünü sizden hiç esirgemez. Bu tavrınız aymaz ve vurdumduymazları da harekete geçirir, onları da sizin yanınıza taşır. İşte o zaman toplumun emniyet supabı haline dönüşürsünüz. Örgütsel yapının omurgasını toplumu ayrıştırıcı değil, birleştirici esaslar üzerine kurarsanız, gücünüz birkaç katına çıkar ve o zaman hedefinize daha kolay ulaşırsınız. Bu gün olduğu gibi; sevgisiz, şefkatsiz, merhametsiz bir ortamda, örgütlenmek çok daha kolaydır. Her ne kadar korku zirve yapmışsa da, içten içe buna dirençte zirvededir. Dini, dili, milliyeti ne olursa olsun, insanların ortak noktaları çoktur. Örneğin yeryüzünde hangi insan mutlu ve özgür olmak istemez? Bu duygu hangi dille ifade edilirse edilsin maksat aynıdır. Dünyanın içine düştüğü bu son durum, insanların ezici çoğunluğu için toplama kampından hiçbir farkı yoktur. Özgür değilseniz güneş her zaman olduğu gibi yine doğar, batır ama eskisi kadar ısıtmaz.

Bu yüzden dünya buza kesmiş! Sadece dökülen kanların sıcaklığı ile insanları öldürürken askerlerin; kızgın, şehvetli, düşmanca bakışlarının sıcaklığı kalmıştı ortada.

Zulme karşı duran insanların önünde eğiliyorum.

Nice çelimsiz insanlar var ki, bu zorbalara karşı bin yıllık çınar gibi dimdik dururlar. Onlar bedenleriyle değil yürekleriyle dik dururlar. İşte Kadir onlardan biri diye düşündü Muhsin. Kadir onlardan biri...

Yine camlar açılmıştı. İçeride ılık bir rüzgâr dönüyordu. İnsanlar rüzgâra hasret kalmıştı. Cam açma, havalandırma olayı tümünü mutlu etmişti. Bu soğuk havada bunalmış, pişmişlerdi sanki.

Muhsin her şeye rağmen Kadir'le olan ilişkilerini, insan-

ların önünde eskisi gibi gayet resmi yürütüyordu. Zaten başka türlü olamazdı. Öğle yemeğinden sonra hemen tuvalete koştu. Kendisine ulaşan gizli notları okudu. Okudukça havalanıp uçacak gibi oluyordu. Dünya tarihinde ilk kez bu kadar kolay örgütlenme gerçekleşiyordu. Ama bu kolay lafı içine bir ürperti verdi. Kolay olan her şeyde tedbirsizlikler olurdu. Kaldı ki, bu örgütlenmede tedbirsizliğe yer yoktu. Tedbirsizlik demek ölüm demekti. Kolay olsa da bu kolaylığın içinde, bilenmiş bir kin, nefret vardı. İnsanlar “Ya istiklal, ya ölüm” demek istiyordu. Buna bir itiraz yoktu da tedbiri en üst seviyede tutmak gerekirdi yine de...

İnternette sörf yaparken, dosya paylaşırken iz bırakmayan programın yazılımı tamamlanmıştı. Bunu Kadir’e iyice anlatmalı ve ilk uygulamasını ona bırakmalıydılar. Düşündükleri gibi olmazsa, kendilerini ele vermiş olacaktı. Kadir için bu sadece internette sörf yapmak manasına gelirken, onlar için yani canlı cesetler için ölüme davetiye çıkartan bir çağrı anlamına gelirdi.

Askeri kanatta çok önemli gelişmeler vardı. Barış Gönüllüleri safında olup da bütün varlığıyla canlı cesetlerin yanında olabilecek değişik rütbelerde çok insanın ismi ve branşı listelenmişti. Bunlardan bir kısmının hala canlı cesetlerin içinde olma olasılığı da vardı. Onlar sadece 9/25’inci Karantina Bölgesi’nde olmadıkları için, karşı safta olabileceklerini düşünmekteydiler. Bunun da araştırılması görevi Kadir’e verilmeliydi. Söz konusu isimler nerede olursa olsun, bu mücadele içinde görev alabilecek kişilerdi. Onun için Kadir’in diğer bölgelere de açılması gerekmekteydi. Canlı cesetlerin bölgeleri öncelik sırasında olacaktı. Çünkü öncelikle örgütlenme bu kesim içinde tamamlanacaktı.

Dünya esir olmadan önce istihbaratta görev yapmış ajanlara çok önemli görevler düşmekteydi. Örgütsel yapıyı dünyaya yayma bu insanlar sayesinde olacaktı. Ondan sonrası

daha kolaydı. İnternet üzerinden haberleşme sağlanabilir, gerekirse yepyeni bir teknoloji ile telekomünikasyon sistemi kurulabilirdi. GSM operatörleri üzerinden korsan görüşmeler sağlanabilirdi. Bu görüşmeler de internet ağında olduğu gibi iz bırakmayan yazılımlar sayesinde olabilirdi. Canlı cesetler içinde bu konuda uzman dünyada binlerce insan vardı. Her bir insan yeteneklerini sonuna kadar kullanmalıydı. Özgürlüğe giden yol çetin bir yoldu. Ama gidilecekti. Bu yolu betimlemek, dikensiz güllük gülistanlık göstermek elbette mümkün değildi. Bu mücadelenin ruhuna ters düşerdi. Bir yerde örgütlenme varsa, mücadele varsa, zaruret var demektir. Her şey öyle kolay betimlenemez ve isimlendirilemezdi. Betimleme mücadele içinde, isimse sonradan, her şey bittikten sonra koyulursa koyulacaktı.

İsimleri mücadele kendi içinde taşırdı aslında. O her zaman mücadele ruhunda vardır ama başarıya ulaşmadan ortaya çıkmaz. Savaş bitmeden, kahramanın kahramanlığı ortaya çıkar mı? Her savaşın sonu barıştır ama saldırıdayken barıştan söz edilmez. Ateşkesten sonra barış olur. Annesi veya babası ölen çocuk yetim, kocası veya karısı ölen insan dul olur ama çocuğu ölen anne ve baba herhangi bir şey olmaz ama acısı öyle hafif de değildir. İşte ismi konulmamış bu acı acıların en büyüğüdür ve ona bu yüzden isim konamamıştır. Bu mücadelenin de ismi yoktur, hiçbir zaman da isim konmayacaktır belki. Bu isimsiz acı dünyanın bir bakıma teminatı olacaktır. Ve dünyayı esaretten kurtaracak olan da bu acı olacaktır. Bazen acılar tatlılardan daha yararlıdır.

Kadir, 9/23 ve 9/24'üncü Karantina Bölgeleri'ne uğradı. Orada yandaşları sayılan, Barış Gönüllüleri yöneticilerinden yakın ilgi gördü. Onları da kendi bölgesine davet etti. Oralarda da durum aynıydı. Canlı cesetlerin kaderi ortaktı. On yıla yakın bir zamandan bu yana ilk kez bölgeler arası gezmeler tertipleniyordu. Aslında talimatlara göre yöneticilerin gezmelerinde bir beis yoktu ama bu güne kadar hiç kimse buna cesaret edememişti. Onlar da Kadir'e yaşamlarının monotonluğundan şikâyet etmişlerdi. Böyle yoğun çalışma temposuna daha ne kadar dayanabilirlerdi? Kadir'de onlara hak vermiş ve bu ziyaretleri ulaşabildiğimiz bölgelere de yayalım, yöneticilerle işbirliği içinde olalım ve birbirimize moral verme açısından yardımcı olalım demişti. Bu düşüncesi de kabul görmüştü. Canlı cesetler neyse ne de, kendilerinin çok çalıştığını ve çok yıprandıklarını söylemişti. Buna biraz kuşku bakışlarla yine de "evet" demişlerdi. En azından o ikisinin de asıl ezilenin kendileri olmadığına inandıklarını seziyordu. Bu da bir başlangıçtı. 9/23'üncü Bölge'nin başında Tuğrul, 9/24'üncü Bölge'nin başında ise Şemsi vardı. Haftaya onları en az dört kişi olarak ofisinde karşılamak istediğini söylemişti. Biri 9/21, diğeri de 9/22'nci Bölge sorumlusunu da alıp gelecekerdi. İsterlerse başka bölge sorumlularını da alıp gelebilirlerdi.

Kadir fabrikaya geldiğinde, o Ermeni güvenlik görevlisine,

-“İki çay söyleyiver” diye talimat verdi. Sonra mikrofonu eline aldı ve BG9/25'inciHB6701NT üretimden bir örnek al ve odama gel dedi. Muhsin anonsu duyar duymaz, hemen bir

örnek alıp, Kadir'in odasına koştu. Kapıyı tıklattı, Kadir hemen gel dedi. İçeri girer girmez kapıyı arkasından kapattı. Elindeki örneği yere bıraktı ve Kadir'le kucaklaştı. Kadir mutluluktan ne diyeceğini bilemedi.

-“Otur hele, şu çaylarımızı bir içelim” diyebildi. Muhsin de en az onun kadar heyecanlıydı. Barkot numarasının okunmasının kulağına bu kadar hoş geleceğini hiç düşünmemişti. Demek ki, önemli olan isim veya barkot değildi. Önemli olan ona yüklenen anlamdı. Kadir'in ağzından çıkan barkot numarası ona Muhsin der gibi gelmişti.

Çaylarını içtikten sonra, birbirlerine rapor verdiler. Her ikisi de durumdan oldukça memnundu. Önceki toplantılarında öncelik sırasını bilişim grubuna vermişlerdi ama şimdi buna istihbarat grubunu da eklediler. İstihbarat grubu pazar günleri gizlice diğer bölgelere sızacaklardı ve orada varsa eski arkadaşlarını bulacaklardı. Onları yeniden organize edecek ve örgütün emrine sunacaklardı. Şöyle bir temel atılsa, yayılması gelişmesi birden bire çığ gibi büyüyecekti. Zaten halkın çoğunluğu bu mücadelede gerekli değildi. Sadece aranılan konularda uzman olan kişiler yeterliydi. Saldırı birden olacak ve sonuç da anında alınacaktı. Uzun boylu bir savaş olmayacaktı. Planları bu yöndeydi.

Ertesi hafta, Pazartesi günü öğleden sonra dört araba yanaştı, fabrikanın önüne. Muhafızlardan biri Kadir'in kapısını tıklattı. Kadir,

-“Gir” dedi. Muhafız telaşlı bir şekilde,

-“Fabrikanın önüne dört araba yanaştı. Arabalarda muhafızlar da var. Sizin ziyaretinize geldiklerini söylüyorlar. Birinin adı Şemsi” dedi. Kadir,

-“Evet, evet hemen içeri alın” emrini verdi. Kendisi de muhafızın arkasından yürüdü. Onları yarı yolda karşıladı.

-“Efendiiiim, hoş geldiniz, sefalar getirdiniz” dedi. Tek tek tokalaşıp, ofisine aldı. Onlara çay, kahve ikram etti. Yenilerle tanıştı. Biri Burhan, diğeri Cafer'di. Cafer 9/21'inci Karantina Bölgesi'nin, Burhan da 9/22'nci Bölge'nin sorumlusuydu.

Uzun uzun sohbet ettiler. Bu ziyaretten hepsi memnundu. Neden daha önce bunu akıl edememişlerdi. Bu hususta Kadir'e teşekkür ettiler. Bu mutluluğu ona borçluydular. Karar verdiler, kendi sorumlulukları dâhilindeki tüm Karantina Bölgeleri'ni ziyaret edecek, yöneticileriyle tanışacaklardı. Konuşmalarına bakılırsa, hiç biri de yaşamından memnun değildi. Bir elleri yağda, bir elleri balda olsa da yaşamlarına uygulanan kısıtlamalar, onları da sıkıyordu. Onlar da bir bakıma özgür değillerdi. Zaten canlı cesetleri hesaba katan yoktu. Onlardan çıt çıkmadığına göre, yaşamlarından hoşnutlar. Hem onların başka şansları da yoktu. Onlar için kaygılanmanın gereği neydi? Kadir onlara bölgelerinde herhangi

bir vukuat çıkıp çıkmadığını sordu. Hepsi de,

‐‐Hayır, bu güne kadar kayda değer bir olay cereyan etmedi‐‐ dediler. Kadir de daha fazla ısrarcı olmadı.

Aradan birkaç saat geçti. Onları fabrikanın önünde bizzat kendisi uğurladı. Bu yeni gelişme muhafızlar arasında hoşnutsuzluk yarattı. Sonunun nereye varacağını bilmedikleri gelişmeler mi oluyordu? Oluyorsa, bunun sonu nereye varacaktı? Acaba bu durumu Kadir’le konuşsalar mıydı?

Misafirler gidince, Kadir fabrikayı dolaşmaya başladı. İnsanların yüzünde belli belirsiz bir tebessüm vardı. Kadir’e güvendikleri belli oluyordu. Bu nedenle de gelişmelerden tedirgin değillerdi. İyi de Kadir’e neden güveniyorlardı? Kadir içlerinden çıkan biri olduğu için mi? Peki, Barış Gönüllüleri’nin hepsi de içlerinden çıkmamış mıydı? Hayır, içlerinden çıkmamışlardı. Onlar eski dönemde de içlerinden biri değillerdi. Her biri bir şirketin başında yöneticiydiler. Kendi şirketlerini yönetiyorlardı ve bu günün canlı cesetleri yine onların emrinde çalışıyorlardı. Bu gün olduğu gibi, o gün de yine onlar tarafından aşağılanıyorlardı. Sadece canları istedi diye öldüremiyorlardı o kadar...

O günle bu gün ne kadar da bir birine benziyordu. Yani şu keyfi öldürme sona erse, hiç farkı kalmayacaktı. O kadar da değil... Şimdi özgümlükleri tamamen ellerinden alınmıştı. Ortam toplama kampından farksızdı.

İnsanlar gerçekten bu çekilmez yaşamdan kurtulmak istiyorlar mıydı? Hiç kimse sorunlarının çözülmesini istemiyor gibi umutsuz ve tepkisiz duruyordu, tıpkı eskiden olduğu gibi. Dramlarının, önemsiz problemlerinin bile çözülmesini, pisliklerinin temizlenmesini istemiyorlardı. İstemiyorlar çünkü geriye ne kalacağını biliyorlardı belki de...

Tüm acıları sil baştan yaşamaya artık güçleri yoktu. Bu nedenle statükocu davranmaları kendileri açısından en hayır-

lı olanıydı. Mevcut duruma alışmak, yaşam denen bu izbenin içinde bir köşe seçip, insana yakışsın yakışmasın o köşede kendilerine yepyeni bir yaşam şekli oluşturmak zorundaydılar. İşte hayatlarının gizli temeli: Aralarında ilişki yok gibi görülen, bu insanların bütün çabalarının, bütün sessizliklerinin altında yatan gerçek buydu. Var olanı korumak, onu da kaybetmemek! Muhafazakâr davranmak. Peki, muhafazakâr insan sahip olduğu değerlere sıkı sıkıya sarılmaz mıydı? Elindeki değerleri korumaz mıydı? Öyle ise neden korumamışlardı? Neden esir olmuşlardı?

Var oluşu içlerinden atmak, anıları yaşamlarından sıyırmak, bükmek, kurutmak, kendini temizlemek, katılaştırmak, yeniden formatlamak sonunda onu sessizliğin sesinden arındırmak... Yoksulluğu, düşkünlüğü, acizliği ve naçarlığı kaderden sayarak, nefes alacakları son ana kadar; bedenlerini taşımak zorundaydılar. Canlı Ceset yakıştırması, şablon gibi uymuştu yaşam tarzlarına veya yaşamları oluşturulan bu uğursuz şablona uyarlanmıştı. Ama artık olan olmuştu. Bundan geri adım atmanın olanağı yoktu. İsteseler de, istemeseler de onlara biçilen kaftan buydu. Ellerinden ne gelirdi ki! Felek bir eliyle verdiğini öteki eliyle almıştı. Önemli olan verdiğі zaman ona sıkı sıkı sarılmak ve uçup gitmesine izin vermemektir. Verilen geri alındıktan sonra, verecekse yeniden vereceğı günü beklemekten başka ne yapılabilirdi ki? Bu; aymaz yaşayıp, kadercı düşünmenin ta kendisiydi. Sanki kendilerine; her şeyden vazgeçin, salıverin, hiçbir şeye sahip çıkmayın diyen biri vardı? Bu da gösteriyordu ki, her şeylerini kaybeden bu canlı cesetler henüz neyi nasıl kaybettiklerinin bile ayırtında değillerdi.

Şu odadan bile, canlı cesetlerden kendimi ne kadar uzak hissediyorum. Sanki başka bir türdenim ben diye düşündü Kadir. Öteki insanlar diyip; hayal dünyasında yaşadığıma mı kendimi inandırmak istiyorum? diye endişelendi. Hayır, ben de bu canlı cesetlerden biriyim ve onların dünyasının sakin-

lerindenim dedi. Sadece onlarla aramızdaki fark; neyi ne zaman ve nasıl kaybettiğini bilenlerdenim o kadar. Ve kaybettiklerimizi nasıl geri alabileceğini düşünen, geri almanın yollarını araştıran ve ne pahasına olursa olsun geri almak için savaşmak isteyen, savaşacak olanlardanı. Sonuna kadar savaşacak olanlardanı...

Zile bastı ve bir çay istedi. Çayını yudumlarken, kafasında tekrar geleceğin planlarını kurmaya başladı. Planları ortaya çıkarsa, evet ortaya çıkarsa, kafasına kurşunu, şu konuştuğu Ermeni askerinden yiyecekti. Çok yazık... İnsanları körü körüne nasıl da inandırıyorlardı! Aralarında hiçbir problem olmayan insanlar nasıl da birbirlerini bir kaşık suda boğmaya çalışıyorlardı? Hâlbuki hepsi de aynı kaderin yolcularıydı. Yaratan isteseydi, hepsini aynı ırktan yaratamaz mıydı? Aynı ırktan, aynı dinden ve aynı dilden...

Bu günden yarına umudu olmayan bu insanların arasında ne gibi bir çelişki vardı? Dünyayı ele geçirenler, hepsini aynı kefeye koymamışlar mıydı? Hepsine birden canlı cesetler dememişler miydi? Tutsak olan insanlar ellerinde hangi değerleri tutabiliyordu ve hangi değerlerin peşine koşabiliyorlardı? Ne toplumsal ve ne de kişisel değerleri vardı? O zaman kendilerini böylesine değersizleştiren o ucubelerle savaşmayı neden düşünmüyorlardı? Kendi düşüncesine kendisi bile güldü. Örgüt kurma çabalarının manası neydi? Bu yaşam ya anlaşılmaz olmuştu veyahut da hiçbir değeri kalmamıştı. Bu yüzden insanlar zamanla her şeyi unutuyor ve sanki yavaş yavaş sönüyorlardı.

Mücadeleden korkmayacağım. Hiç olmazsa şu an korktuğumdan daha fazla korkmayacağım. Yalnızlığa gömülen canlı cesetler, korkunç yalnızlıklarını bir kenara bırakıp, sokaklarda koşuşacak, gözleri bir yere dikili değil, hem koşacak hem de aymazlıklarından arınmış ve deneyimlerini hafızalarında taşıyarak önümden mutlu yüzle geçecekler. Ben

öleceksem, bunları görerek öleceğim. Yok, ölmezsem eğer; O zaman katıla katıla güleceğim. O zaman şu gördüğün tüm canlı cesetler de benimle beraber gülecekler, hem de katıla katıla gülecekler. Bir an için beni ve benim gibileri omuzlarında taşıyarak, sevinç çılgınlıkları atacaklar ama bir daha şu ucubelerin yükünü omuzlarında taşımayacaklar. İnsanlar ya ölü ya da diri olacaklar ama bir daha asla esir olmayacaklar, diye geçiriyordu içinden.

Adım attıkça, mücadelenin zorluklarıyla karşılaşılıyordu. Hâlbuki ilk başlarda her şey ne kadar da kolay geliyordu ona. İşin içine girdikçe, zorlaşıyor ve çetrefilleşiyordu. Ama buna karşın, örgütlenme işi de umduğundan daha hızlı oluşuyordu. Böyle giderse bir iki sene sonra sonuca varmaları mümkün olurdu.

Bu gün bereketli bir gündü. Muhafızlar bir arabanın daha fabrikanın önünde durduğunu söyledi. Mahmut diye birinin geldiğini görüşmek istediğini söylediler. Kadir, hemen alın içeri emrini verdi. Bir dakika geçmedi, adam Kadir'in karşındaydı. Elini uzattı,

-“Ben Mahmut” dedi. Kadir elini sıkarken,

-“Bendeniz de Kadir” dedi. Kadir ona da ikramlarda bulundu. Mahmut 9/15’inci Karantina Bölgesi’nin başındaydı. Bu ziyareti kendiliğinden planlamıştı. Kırıksık yüzlü, çukura kaçmış gözleri, dünyanın kahrına dayanamayacak bir hali vardı. Geleceğe hiç umudu yok gibiydi.

Sürekli yutkunup duruyordu. Sanki boğazında bir şey kalmışta, aşağı inmesi için uğraşıyordu. Bir şeyler söylemek istediği o kadar belli oluyordu ki! Kadir “acaba işini kolaylaştırsam mı?” diye düşündü ama cesaret edemedi. Bunlar silahlı gorillerden daha tehlikeliydiler. Hakkında tutacakları rapor işini bitirirdi. Lafa değişik yerlerden girmek istedi.

-“Hayat nasıl gidiyor?” dedi. Mahmut,

-“Yanlış anlama da azizim hayat mı kaldı?” dedi. Kadir gülümseyerek,

-“İşler o kadar mı yoğun?” diyerek anlamamış gibi davrandı. Mahmut,

-“İşten bahseden kim, ben içine düştüğümüz durumdan bahsediyorum” dedi. Kadir,

-“Çekinmeyin lütfen, rahat olun. Ne anlatmak istiyorsanız daha açık olun” dedi. Mahmut,

-“Saklayan kim azizim? Yeteri kadar açık konuşmuyorum mu? Biz çok geniş aileyiz. İçlerinden ben ve biraderim bu konumdayız, tabi eşlerimiz ve çocuklarımız yanımızda ama diğer aile fertlerimiz, canlı cesetler yığınının içinde kaldı. Biz refah içinde yaşasak ne yazar?” dedi. Kadir hem çok üzüldü, hem de define bulmuş kadar sevindi. Al sana hazır bir bölge daha dedi içinden. Kadir,

-“Mahmut can” dedi. “Peki, bundan kurtulmanın yolu nedir? Örneğin, ben senin için ne yapabilirim? Bana inan, etimle, kemiğimle, ruhumla yani tüm varlığımla senin yanındayım. Yeter ki iste” dedi. Mahmut kalktı yeniden elini Kadir’e uzattı,

-“Azizim belki de benim için yapabileceğin hiçbir şey yok ama bana dünyaları bağışladın, bunun farkında mısın” derken, gözlerinden sicim gibi yaş döküldü.

Kadir birer çay daha söyledi. Sonra Mahmut’a,

-“Aziz dostum, sen sırf ailen için mi yanıyorsun, yoksa tüm canlı cesetler için mi?” diye sordu. Mahmut,

-“Azizim, ben aile fertlerimi sadece örnek olarak verdim. Ailemden bir tek şahıs dahi mağdur olmasaydı bile, insanlığın canlı cesede dönüşmesi benim böyle tepki vermeme yetirdi de artardı bile. Benim içim tüm canlı cesetler için yanmaktadır” dedikten sonra, ceketinin cebinden çıkarttığı cüzdanın içinden bir resim uzattı Kadir’e.

-“Azizim şu resme bir bak hele, bana benzeyen bir yanı var mı hiç?” dedi. Kadir resme bakınca, ağzı açıkta kaldı. Bir insan bu kadar mı örselenirdi? Bu resimdeki yakışıklı insanın Mahmut’un bu haliyle uzaktan, yakından alakası yoktu. Kadir,

-“Vallahi ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu resimle hiç alakanız kalmamış. Deminki sorumu geri alıyor ve özür diliyorum” dedi. Mahmut, gözlerinden süzülen yaşı koluyla sildi.

-“Gitme vakti geldi” diyerek ayağa kalktı ama Kadir,

-“Hele otur lütfen biraz daha sohbet edelim” dedi. Biraz düşündükten sonra,

-“Mahmut can, acaba örgütlensek, bu başımızdaki beladan kurtulabilir miyiz?” diye sordu. Mahmut’un gözleri parladı.

-“Kurtulmaz mıyız azizim, elbette kurtuluruz. Ama nasıl başaracağız bunu?” diye sordu. Kadir,

-“O zaman çalışmaya hazır ol, yakında sana da bir görev düşebilir” dedi. Mahmut’un etekleri zil çalıyordu. Kanatsız uçacaktı nerdeyse!

Yürürken, kamburu çıkan, boynunu kuşlar gibi içine çekerek, adeta büzülerek gezen Mahmut, şimdi dimdik duruyordu. Gözleri pırıl pırıl ışıldıyordu. Böyle giderse; yakışıklı haline dönmesi fazla zaman almayacaktı.

-“Bana istediğiniz görevi verebilirsiniz, yedi-yirmi dört emrinizdeyim” dedi. Kadir,

-“Estağfurullah, hepimiz görevliyiz, hepimiz çalışıyoruz, bir birimizden farkımız yok ve olmaz da” dedi. Mahmut hayretler içinde kaldı. Demek çalışma başlamıştı!

-“Azizim siz madem çalışıyorsunuz, peki benim bundan neden haberim yok?” dedi. Kadir gülümseyerek,

-“Bizim de yeni haberimiz oldu. İnan ki bundan sonra hep haberiniz olacaktır. Bundan hiç şüpheniz olmasın” dedi.

Mahmut gerekli tembihini de aldıktan sonra, çok mutlu ayrıldı. Nihayet bu gidişe dur diyecek birileri çıkmıştı. Tabi çıkacaktı. Dünya bu kadar mı sahipsizdi? Asırlardan beri bu dünyanın sadece kaymağını yiyenler, dünyanın sahibi olmuşlardı. Hangi ülkede savaş çıksa, o ülkenin üst düzey zenginleri buharlaşıp yok oluverirlerdi. Savaş bittiğinde ise mantar gibi çıkıverirlerdi ortaya. Peki, bu gün canlı ceset dedikleri bu kesim için durum böyle miydi? Onlar vatani namus olarak benimser ve canları pahasına korurlardı. Savaşlarda ölenler hep bu kesimin içindendi. O buharlaşanlarının toprağını ve taşınır mallarını da canları pahasına korurlardı. Şimdi böyle canlı ceset olduklarına bakmayın, dünyanın asıl sahipleri bunlardı.

Mahmut doğarken şanslı doğanlardandı. Babası büyük bir holdingin sahibiydi. Kendisi gençliğinde babasına rağmen, sağ-sol olaylarında sol hareket içinde yer aldığından dolayı birkaç kez karakol, cezaevi görmüştü. Babası her seferinde nüfuzunu kullanarak, onu çıkartmıştı oralardan ama her seferinde,

‐‐Oğlum sen adam olmayacaksın, rahatlık sana batıyor‐‐ demişti. Babasına karşı duramamıştı ama yapacağından da eksik kalmamıştı. Babasının ölümünden sonra o devasa servetin başına geçtiği gün, çalışanlarla bir toplantı yaparak, herkesin maaşına yüzde elli zam yapıyorum diyerek söze başlamış ve çok büyük alkış almıştı. Ondan sonra da çalışanlarla arası hep iyi olmuştu. Eski örgüt arkadaşlarına da çok büyük desteklerde bulunmuştu. Yardım ettiği arkadaşlarının bir kısmını kendi işyerine almış, orada çalışmalarını sağlamış, bir kısmına da kuracağı işe göre parasal destekte bulunmuştu.

Kadir fabrikayı gezmeye çıktı. Gezdi dolaştı. Mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Muhsin’in dikkatinden kaçmadı.

‐‐Deli oğlan yine neler başardı, kim bilir?‐‐ dedi içinden.

9/10'uncu Karantina Bölgesi'nden çok kötü haberler yayıldı ortalığa. Orada bir isyan filizlenmişti. Bu isyan, neredeyse toplu imhayla sonuçlanmıştı. Öyle yerleşim birimi vardı ki bir tek canlı ceset bırakmamışlardı. Havadan tepelerine misket bombası yağdırmışlardı. Böylece o bölgenin direnişi sonsuza kadar kırılmıştı. Bu haber televizyonda, sadece sorumluların öldürüldüğünden bahsedilmişti ama ne şekilde öldürüldüğü hakkında herhangi bir bilgi verilmemişti.

İstihbarat grubu bu olayın gerçek yüzünü ortaya çıkartmıştı. 9/10'uncu Karantina Bölgesi'nin yöneticisini, Kadir'in verdiği bilgiler doğrultusunda hareket ederek, Barış Gönüllüleri bölgesine sızarak bulmuşlardı. 9/10'uncu Karantina Bölgesi'nin yöneticisi Ali Musa, bu olaydan sonra vicdanı sızlamış olacak ki, kendini alkolün kucağına atmıştı. Bölgeye sızan istihbarat görevlileri, bir hafta süreyle, gündüz saklanıp, gece çalışarak, onun bütün hareketlerini tespit etmişlerdi. Operasyona karar verdikleri gün onun masasında oturup beraber içmişlerdi. İçki muhabbeti hep Ali Musa'nın konuşmaları etrafında dönüp durmuştu. Muhabbet koyulaştıkça, içki su gibi gitmişti. Başka bir ekip onları dışarıda beklemekteydi. İyice sarhoş olan Ali Musa araba kullanacak durumda değildi. Onu evine bırakmak bahanesiyle dışarıdaki ekipten biri direksiyona geçmişti. Arabaya binip oradan ayrılınca, onu 9/25'inci Karantina Bölgesi'ne getirdiler. Burada ayılmasını ve kendine gelmesini beklediler. Kendine gelince de sorguladılar.

Önceleri ketum davranan Ali Musa, sonra bülbül gibi öttü. Verdiği ifadeye göre, Barış Grubu kendisinden o bölgeyi

bombalatmasını istemişti. Hâlbuki olay öyle değildi. Ali Musa uçkuruna düşkün biriydi. Bir çok kadınla istem dışı ilişkide bulunmuştu ama birine de aşık olmuştu. Bütün çabalarına ve tehditlerine rağmen, kadın onunla cinsel ilişkiye girmeyi kabul etmemişti. O da kadına,

–“Ya bu iş olur, ya da bu bölgeyi ortadan kaldırıyorum” demişti. Kadın bu tehdide boyun eğmemişti. Blöf yapıyor sanmıştı ama bu çatlak adam dediğini maalesef gerçekleştirmişti. İşte işin gerçeği buydu. Artık ondan alınacak bir şey kalmayınca da, boğarak öldürdüler. Şimdi ortadan kaldırmaya sıra gelmişti. Çünkü sadece onun ölmesiyle iş bitmiyordu. Arabanın da ortadan kaldırılması gerekmekteydi. Gece vakti تنها bir yere götürüp arabayla birlikte yaktılar. Enkazı da derin bir kuyuya kazarak, oraya gömdüler.

9/10’uncu Bölge’deki bu olay bütün dünyaya ibret oldu. Canlı cesetler bölgelerindeki akliselim insanlar patlama noktasına gelmişti. Sonuç ne olursa olsun, örgütlenmeleri gerekmekteydi. Bu bölgedeki örgütlenmeden hiçbir bölgenin haberi olmamıştı. Demek bir çok bölgede örgütlenme fikri, örgütlenme isteği vardı.

Kadir, örgütü Pazar günü olağanüstü toplantıya çağırdı. Toplantı her zamanki toplanma yerinde olacaktı. Bu toplantıya 9/15’inci Karantina Bölgesi’nden Mahmut’u da çağırdı. Onunla fabrika bölgesinde buluşup beraber gideceklerdi. Pazar günü gelirken muhafız getirmeyecekti.

Fabrikaya girdiğinde, insanların perişan olduklarını gördü. Bu elim olay insanları can evinden vurmuştu. Bu ucubelerde hiç insaf merhamet yok muydu? Yaşlısından çocuğuna kadar hepsi yok olmuştu. Belki de onlar için en hayırlısı buydu. Özgürlüğü elinden giden insanlar, yaşıyorum diyebilir miydi? Hayır, özgür olmayan zaten ölmüş sayılırdı.

Dünyanın kuruluşundan bu yana bu kadar çok insanın bir anda öldürülmesi duyulmuş değildi. Bunu neden yapmışlar-

dı? Dünyaya, yani dünya canlı cesetlerine gözdağı mı vermek istemişlerdi. Sadece isyan planlayan gruba bunu yap-saydılar, gözdağı vermemiş mi olurlardı? Hayır, yine gözda-ğı vermiş olurlardı ama bu kadar korku salamazlardı. Bir bölge yok edilmişti neredeyse. 9/10'uncu Karantina Bölgesi dünün İran denen devletinin sınırları içindeydi.

Peki, o bölgenin yöneticisinin ortadan kaybolduğu anla-şıldığında ne yapacaklardı? Bütün bölgeleri mi ortadan kal-dıracaklardı? Belki kaldırmayacaklardı ama çok sert bir ön-lemi de göz ardı etmeyecekleri kesindi.

Pazar günü toplantı bölgesine tam saatinde geldiler. Ka-dir, Mahmut ve Muhsin yan yana oturdular. Kadir toplantıya başlamadan önce, gizlice istihbarat grubunun bu önemli ope-rasyonunu candan kutladı. Bu tür eylemlerin, diğer üyeler ta-rafından bilinmemesi gerektiğini vurguladı. İstihbarat grubu bunu zaten çok iyi biliyordu.

Toplantıda ilk konu 9/10'uncu Karantina Bölgesi'ydi. Bu konu değerlendirildikten sonra, hazırladıkları yazılımları ar-tık uygulamaya koymalarının zamanın geldiğine karar veril-di. Bol bol bilgi toplayacaklardı. Elde ettikleri bölge yöneti-cileriyle sürekli temas halinde olacaklardı. En ufak yanlışlı-ğın sonucu artık belliydi. Toplu imha!

Kadir silahlanmanın zamanı geldi mi diye sordu. Yanıtı el kaldırarak vereceklerdi. Büyük bir çoğunluk, henüz silah-lanmaya gerek olmadığını söylediler. Silahlanma henüz çok erken bir uygulamaydı. Zamanı geldiğinde düşünülmesi ge-rekirdi. Çoğunluğun dediği kabul edildi.

Elde edilen bölge yöneticileri, örgüt elemanlarına azami desteği verecekti.

Mahmut, mutluluktan yerinde duramıyordu. Burada neler olmuştu, örgütlenmeyi nerelere taşımışlardı da onun hiçbir şeyden haberi bile olmamıştı. O ancak; dövünmüş, kendini

yemiş bitirmişti boşuna. Artık isyan halinde iken Kadir'le tanışmak nasip olmuştu. şimdi artık üzülmeye gerek yoktu. Üzülmek yerine çalışmak gerekiyordu. Hiç ölmeyecekmiş gibi çalışmak!

Filiz; derslerde çoğunlukla sorular soruyor, öğrencilerin fikirlerini alıyordu. Dersleri genellikle soru cevap şeklinde işliyordu. Öğrencilerden herhangi birisi kendisine soru sorsa bile, onu kendisi değil, diğer öğrencilere yöneltiyor ve onların düşüncelerini aldıktan sonra eksik olan kısımları kendisi tamamlıyordu. Bunda amacı, öğrencilerin mevcut durumdan ne kadar hoşnut olup olmadıklarını ölçmeye çalışıyordu ama öğrenciler onu tatmin edecek yaklaşımlarda pek bulunmuyorlardı. Onların işi gücü gırgır şamataydı. Dünyanın geldiği noktayla ilgili; hiçbir değerlendirmeleri, kaygıları, üzüntüleri ve memnuniyetleri yoktu. Sanki dünyanın gelmiş, geçmiş onları hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Belki de onların arasında dünyanın esir alındığına dair de bilgileri ve belki de duyumları bile yoktu. Gerçekten bunlar eğitilebilir miydi? Veya eğitilse, ilerde bunlardan ne olabilirdi? Aslında eğitilse de, eğitilmese de bunlardan ileride çok şey olacağı kesindi. Her birisi bir sektörün başına geçeceklerdi ve saygın yöneticiler olacaklardı. 9/10'uncu Karantina Bölgesi'nin yöneticisi ne yapmıştı? Bölgeyi istenilen şekilde yönetememiş ve işin içinden çıkamayınca da bombalatmıştı. Edepsizliği sonucu bombalatmıştı ama saygınlığı eksilmemiş, aksine artmıştı. İşte Filiz'in öğrencilerinin akıbeti de bu olacaktı. Yeter ki; parasal, siyasal ve bürokratik yönden güçlü olsunlar, gerisi gelirdi.

Öğrencilerden biri Filiz'i yemeğe davet etti, sınıfta diğer arkadaşlarının yanında. Filiz şaşırdı ama tepki vermedi. Çünkü fazla da yapabileceği bir şey yoktu. Neyse ki, diğer öğrenciler ıslık çalarak, tezahürat ederek, masalara vurarak

karşılık verince, öğrenci konuyu fazla uzatmadan, yerine oturdu. Şimdilik konu kapanmış gibi görünüyordu ama ileride belki kendisine seks teklif eden öğrenci de çıkacaktı. Dünya normale dönene kadar bu tür sürprizlere hazır olmak gerekecekti.

Akşam konuyu Kadir'le paylaştığında, Kadir sadece güldü. O sinirlendiğinde genelde tepkisini gülümseyerek verirdi. Yine öyle yaptı ve üstünde fazla durmadılar.

Kadir, Filiz'e günün özetini yaptı. Filiz çok heyecanlandı. Demek kurtuluş yolu açılmıştı. Nihayet o da ailesine kavuşacaktı. İçi daraldı. Ne zamandan beri ailesinden hiçbir haber alamamıştı. Kadir'e baktı ama bir şey demedi. Kadir bu bakışın altında bir şeyin olduğunu hemen anladı ve

-“Hayırdır prenses bana bir diyeceğin mi var?” dedi. Filiz,

-“Hem var hem yok” dedi gülümseyerek. Kadir,

-“Söyle o zaman” diye ısrar etti. Filiz,

-“Sen nasılsa serbest dolaşabiliyorsun, aileme uğrayamaz mısın? Onları ciddi bir şekilde merak ediyorum” dedi. Kadir'in tadı kaçtı. Filiz hemen sebebini anladı. Ya Filiz'in ailesi de öldürülmüşse! Onu Filiz'e gelip nasıl söyleyebilirdi? Aklında olmasına rağmen, onları arayıp sormamasının tek sebebi buydu. Ama yine de söz verdi, gidip ziyaret edecekti. Eğer sağ salım iseler, toplantının olmadığı bir Pazar günü Filiz'i de götürecekti.

Filiz ve Kadir beslenme alışkanlıklarını hiç değiştirmiyorlardı. Kredi kartları limitsiz diye aşırı harcamalar yapmıyorlardı. Giyim ve eğlence konusunda da davranışları hep aynı titizlikle devam ediyordu. Biliyorlardı ki, lüzumsuz her harcamanın ceremesini canlı cesetler ödüyorlardı. Ne kadar fazla harcama olursa, canlı cesetler için o kadar fazla çalışma söz konusu olacaktı.

YİRMİ DOKUZ

Kadir yasa ve talimatları çok iyi inceliyordu. Çünkü yapacağı her şeyi yasalara uygun şekle dönüştürerek yapması gerekiyordu. Aksi takdirde mücadele daha başlamadan biterdi. Çalışma bölgelerinde silahlı muhafızlara dinlenme yerleri oluşturmuştu. Akşama kadar ayakta kalmamalarını ileri sürerek, onları günün belli bir kısmında canlı cesetlerin başından almıştı. Böylece onlar da durumdan memnun olmuşlardı. Artık daha az yoruluyorlardı. Canlı cesetlerin çalışma koşulları değişmemişti ama başlarında silahlı muhafızlar olmadığı zamanlarda sanki dinleniyorlardı. Psikolojik olarak çok rahatlıyorlardı. Böylece sıkıyönetimi esnetmiş de oluyordu. Bu esnemeler yavaş yavaş daha da artacaktı. Kadir muhafızları boş zamanı olduğunda tek tek odasına alıyor, onlarla sohbet ediyordu. Ailelerini özleyip özlemediklerini soruyordu. Hayatta olup olmadıkları hakkında bilgileri var mı diye soruyordu. Hepsinin ortak yanı, aile hasretiyle tutuştukları, yaşayıp yaşamadıkları konusunda birleşiyordu. Hiç birinin bir daha ailesini göreceklerine dair umudu yoktu. Aile hasretiyle ölüp gideceklerine inanıyorlardı. Aslında hiç birinin bu yenisünya düzeninin normalliğine inancı da yoktu. İçine düştükleri bu durumun, onların nazarında da kölelikten farkı yoktu

Ama ne olursa olsun bu muhafızları mücadelenin içine çekmek olası değildi. Onların sağı solu belli olmazdı. Onlar askerliğin yanı sıra casusluk konusunda da eğitilmiş olabilirdi. İşte onların asıl tehlikeli yanları burasıydı. Hoş 9/10'uncu Karantina Bölgesi'nde olayın su yüzüne çıkması muhafızların casusluğu nedeniyle olmamıştı ama olabilirdi de.

Sütten dili yanan, yoğurdu üfleyerek yer atasözünü yâda atmamak gerekirdi. Esas olan tedbiri elden bırakmamaktı.

Kadir her ne kadar ortama hâkim olsa da, yine de muhafızlardan çekiniyordu. Onun için bir türlü rahat edemiyordu. Rahat davranamıyordu. Aslında şimdi Muhsin’le sohbet etmeyi o kadar çok istiyordu ki. Zırt pırt yanına çağırarak dikkat çekiyordu. O canlı cesetleri hesaba katmıyordu. Onlardan sanki hiç zarar gelmezdi. Onun tek çekindiği muhafızlardı.

Fabrikayı dolaştı, üretimi kontrol etti. Belki her şey yolundaydı, belki de değildi. Aslında bu tür şeyler onun umurunda bile değildi. Onun fabrikayı gezmeleri can sıkıntısını gidermekten başka bir şey değildi. Çalışanlar da bunun farkındaydı. Onun için Kadir’in fabrikada dolaşması kimseyi rahatsız etmiyordu.

Örgütü kuralı on bir ay olmuştu. Onlar bayram gününü örgütün kuruluş günü olarak kabul etmişlerdi. Her bayramda, onlar kendi eylemlerini kutlayacaklardı. Bundan daha iyi bayram olur muydu?

Fabrika dolaşması bitti. Muhsin’in yanına geldi ve ona doğru eğilerek,

–“Görüşelim mi?” dedi. Muhsin, ne “evet” ne de “hayır” diyebilirdi. Kadir odasına doğru yöneldi. Canı sıkılmıştı.

Odasına geldiğinde, kendisine çay söyledi ve mikrofondan Bora ile Muhsin’in barkot numaralarını okudu, birer numuneyle odasına gelmelerini emretti.

Bora ilk kez çağrılıyordu Kadir tarafından, onun için biraz heyecanlandı. Fakat Muhsin bu çağrılmayı normal karşılamadı. Dikkat çekecek hareketlere gerek yoktu.

Kadir onlara yer gösterdi ve hemen konuya girdi.

–“Örgütsel faaliyetlere hız vermeliyiz. Benim artık sabrım kalmadı”, dedi. Muhsin,

-“Senin sabrın kalmadı diye, örgütü tehlikeye atamayız. Mücadelenin geleceğini düşün. Milyarlarca insanın yaşamı söz konusu, senin, benim kişisel meselelerimiz ön plana çıkarılamaz” dedi. Kadir hatasını anladı. Muhsin haklıydı. Haklıydı, haklı olmasına da, yineden mücadeleye hız vermek gerekirdi. Çünkü bu ucubelerin, ne zaman ne yapacaklar belli olmazdı.

Mücadele hızla yayılıyordu. Hemen hemen her bölgede, örgütlenme vardı ve onu internet üzerinden bir birine bağlamayı başarmışlardı. GSM operatörleri üzerinden korsan görüşme hat safhadaydı. Telefon imal eden birimler, sürekli üretim fazlası yaratıyor ve onu örgüte sevk ediyorlardı. Bilgisayar da aynı şekilde sevk ediliyordu. Dünyanın her yerinden, örgütün gereksinimleri karşılanabiliyordu. İstihbarat birimleri kargo şirketleri gibi faaliyet gösteriyordu.

Canlı ceset bölgelerinde bodrum katlarında özel marketler oluşturuldu. Her marketin müşterileri isim isim belirlendi. Herkes kendi marketinden, önceden paketlenmiş kumanyalarını alacaklardı. Aldıkları şeyler için para ödemeyeceklerdi. Bu hizmeti de örgüt üstlenmişti. İsimleri tespit edilen insanlara gizlilik kuralları hatırlatılmış ve duyulması halinde, sonucun iyi olmayacağı bir kez daha vurgulanmıştı. Bu marketler, canlı cesetler için birer nimetti. Onun için faaliyetlerini büyük bir gizlilik içinde yürütüyorlardı. Canlı cesetler, kendi aralarında market nöbeti gibi çeşitli nöbetler tutuyorlardı. Bir şekilde örgütün parçası oluyorlardı ama örgütten haberdar değillerdi. Onlar sadece; kendilerine bir yerlerden yasadışı gıda geliyor ve o gelen gıdanın gelişine, dağılışına yardımcı olduklarını sanıyorlardı.

Bazı yerlerde sohbet evleri açmışlardı. Sohbet gecelerinde, dışarıda sırayla nöbet tutuyorlardı. Sohbetler öğretmenler ve akademik kariyer sahibi insanlarca yürütülüyordu. Bu sohbetler de canlı cesetlere adeta taze kan veriyordu. Onlara yeniden insan olduklarını hatırlatıyorlardı. Bu davranışlar onlara yeni kişilik kazandırıyor adeta. Bir bakıma onların gözlerini açıyordu. Toplumsal kavramların üstünde duruluyor, kapitalizmin kara dediklerinin aslında ak olduğu insanlara kavratılıyor. Kendi çıkarları doğrultusunda oluşturdukları dünyanın muhafaza edilmesini de yine ezmekte oldukları insanlarla yürüttüklerini geniş bir şekilde anlatıyorlardı. Aşılması gereken en önemli çelişkinin emek-sermaye çelişkisi olduğunu, bunun dışında insanlar arasında hiçbir çe-

lişkinin olmadığını anlatıyorlardı.

Önceleri birileri bu konulardan bahsetseydi, içlerinden çoğu burun kıvrırır dinlemezdi bile. Belki de oracıkta tartak-larlardı. Ama dünya tepe taklak olunca, kendilerini dinlemek zorunda, aydınlanma zorunda olduklarını düşünüyorlardı. Ama öyle akla zarar şeylerden de hiç bahsedilmiyordu. An-lattıkları, gerçek yaşamın kendisiydi. Ne onlardan inandıkları değerlerden vazgeçmelerini istiyorlardı, nede başka bir şart koşuyorlardı. Özet olarak attıkları her adımın nereye varaca-ğını bilmelerini istiyorlardı o kadar. Zaten canlı cesetler ola-lı, neleri kalmıştı ki? Hangi toplumsal değeri muhafaza ede-biliyorlardı? İsimleri bile ellerinden alınmıştı. Birer eşyadan farkları kalmamıştı. Barış Grubu neyin, nasıl olmasını isti-yorsa, o öyle oluyordu. Ya insanlar? Ya onların istekleri? Ya onların inançları, ya onların yaşam tarzları? Peki, onlar ne-den değersizleşmişti? Bu değersizleştirmenin onlara ne gibi yararı vardı?

İşte sohbet evlerinde en fazla bu değersizleştirme üstünde duruluyordu. İnsanları neden değersizleştirmişlerdi? İnsanlar değersiz olursa, ortada insanlık kalır mıydı? Evet, insanlık kalmazdı ama onlar; canlı cesetler arasında, insanlık kalmış kalmamış bunu düşünmüyorlardı. İster kalsın, isterse kalma-sın. Değersizleştirilen insanlar, köle gibi çalışır, önemli olan da bu. “Eşeğin çalıştığı, at için”. At yemezse, semirmezse, kişner mi, keyiflenir mi? Uyuz bir atın eşekten ne farkı kalır?

Sohbet evleri ışık saçıyordu. Buraya bir ay süreyle gelen, bir daha kopmak istemiyordu. Dipte, köşede ne kadar kitap varsa, gizli gizli okunmaya başlanmıştı. Her okunan kitap, hayata yeni bir sayfa açıyordu. Açılan her sayfa yaşam kita-bını daha da kalınlaştırıyordu. Kitap kalınlaştıkça kütüphane oluşuyordu. Kütüphane aydınlık yol demekti. Bu yol ise hak-ka giden yola bağlanıyordu. Hak yolu aydınlık yoldu. “*Aklını işletmeyenlerin üstüne, pislik yağdırırız*” (Yunus Suresi 100.

Ayet) diyen yaşamsal emre uymayanlar yani aklını işletmeyenler, canlı cesetlere dönmüşlerdi. Canlı cesetler akıllarını işletmeyenlerdi. Peki, öyleyse aralarında şu ders verenler, onlar da mı akıllarını işletmeyenlerdi? Hayır, elbette akıllarını işletmeyenlerden değillerdi ama kurunun yanında yaş da yanardı.

Bu sohbet evlerinden hoşlanmayan çok az insan vardı. Onlar gerçekte ne konuşulursa konuşulsun, anlamıyorlardı. Anlamadıkları için de hoşlanmıyorlardı. Sohbetlerde sık sık uyuyorlardı adeta. Onları kimse de uyandırmıyordu. Ama onlar her sohbe de katılıyorlardı. Sohbetlerde amaç öncelikle anlayanlara anlatmaktı. Anlamayanlara harcanacak zaman yoktu. Onlar da anladıkları kadarıyla yetinmeliydiler.

Çevre temizliğine de önem veriliyordu. Çünkü herhangi bir mikrobun yayılması demek hastalık demekti. Hastalık demekse ölüm anlamına gelmekteydi. Bütün bunlar bu sohbetlerin konularındandı. Şimdi Canlı Cesetler attıkları, atacıkları her adımın ne manaya geldiğini, geleceğini öğreniyorlardı.

Sosyal konulara değinildiğinde; toplumun nabzına göre hareket ediliyordu. İnsanların ta başından beri benimsemedikleri isimler söz konusu olduğunda, isimler zikredilmiyor, onların fikirleri öne çıkartılıyordu. Fikirleri isimleri kadar tepki çekmiyor, bilakis kabul görüyordu. Bu nasıl bir şartlanmaydı? Nasıl bir paranoyaydı? İnsanlar bu hale nasıl getirilmişlerdi? Sermayenin bekçiliğini yapan bu insanlar şimdi kendilerini koruyamaz durumdaydılar. Canlı cesetler diye tabir ediliyorlardı. Kimlerin peşine takılmış, nerelere savrulmuşlardı? Geldikleri nokta, sadakat noktası mıydı? Bağlılığın sonu bu muydu?

Dünyayı paranın deliğinden görenler, insanlık âleminden ne anlardı? Para, para, para... İnsanlık bunun neresinde? Canlı cesetler; birer et yığını, kemik yığını... Parası olmaya-

nın fikri mi olur? Hayalleri mi olur? Ne kadar paran varsa, o kadar insansındır? Hiç parası olmayan bir aileye “hanedan aile” dendiği duyulmuş mudur? Veya “köklü aile!” Para olmadan kök salınabilir mi?

Peki, parası olmayanlar, durumlarının farkında değiller miydi? Yoksa parası olmayanların ufukları dar mı oluyordu? Hayalleri olmuyor muydu? Bu bilinmez ama canlı ceset bölgelerinde artık hayat yoktu. Hayaller de !...

İşin ilginç tarafı, parası olmayanlar, parası ve malı olanların hem canını hem de parasını ve malını koruyorlardı. Bir bakıma onların yaşam güvenceleri idi. Varsılların her türlü güvenliğini sağlayan bu kesim, şimdi yine onlar tarafından canlı cesetler yakıştırmasına layık görölmüştü ve onların esiri olmuşlardı. Bu paradoksa sebep yine canlı ceset diye tabir edilenlerdi. Her türlü başarıyı, başarısızlığı ve kabahati öncelikle kendilerinde aramalıydılar. Çünkü nemelazımcı ve ayırmaz olan kendileri idi.

Bir Cumartesi günü akşam 9/14'üncü Karantina Bölgesi'nde, 113 numaralı sohbet evinde daha sohbet yeni başlamıştı. Nöbetçilerden biri cama fener yakıp söndürdü. Sükûnet anında sağlandı ama çok geçmeden kapı kırılarak içeri silahlı muhafızlar doldu. Kalabalığa rastgele ateş açıldı. Öldürülmeyen bir tek kişi bile kalmadı. Tabi buna dışarıdaki nöbetçiler de dâhil!

Bu durum sohbetlerin birkaç ay aksamasına neden oldu. Sohbetler yeniden başladığında, konular da değişmişti. Ani gelişen olaylara karşı korunma tedbirleri ön plana çıkmıştı. Bundan böyle nöbetçilerde silah bulunacaktı. Canlarını öyle ucuza satmayacaklardı. Nöbetçi sayısı arttırılacak ve silahlı olacaklardı. 9/14'üncü Karantina Bölgesi'ndeki sohbet evinde cereyan eden bu katliam; internet üzerinden tüm dünyaya 9/14'üncü Karantina Bölgesi olarak duyurulmuştu. İnternetten milyonlarca tepki gelmişti. Dünya kabuk değiştiriyordu. Bir bölgede oluşan her hangi bir olay, bütün dünyada etkisini gösteriyordu. Artık, ateş düştüğü yeri yakmıyordu. Ateş nereye düşerse düşsün, bütün yüreklere kor düşmüş oluyordu. Anlaşılan “komşu açken, tok yatılmayacaktı”!

Sohbet evlerinde insanların tepki gösterdikleri isimler anılmazken, tepki duymayacakları isimler de söz konusu edilmiyordu. Çünkü önemli olan isimler değildi. Önemli olan gerçeklerin kavranmasıydı. Gerçeği kim söylerse söylesin, gerçektir. Öyleyse isimlere fazla takılmanın bir anlamı yoktu. Dünyanın yuvarlak olduğunu bilsinler yeterdi. Yoksa dünyanın yuvarlak olduğunu ilk keşfedenin kim olduğunu

bilmeleri pek de önemli değildi.

Dünyadan gelen tepkilere kulak verilecek olursa; 9/14'üncü Karantina Bölgesi'nde 113 numaralı sohbet evindeki katliamın misillemesi olmalıydı. Bir bakıma bu misilleme insanlara, yani canlı cesetlere cesaret verecekti. Bu ucubelerin yenilmez olmadıklarını görmeleri açısından da oldukça faydalı olacaktı ama arkasından uygulayacakları katliamların boyutunu da tahmin etmek o kadar zor değildi. Bire on mu, bire yüz mü öldürürlerdi? Nasılsa hareketlerine ölçü koyan yoktu. Ne kadar fazla kan akıtsalar, o kadar takdir ediyorlardı.

Ama misilleme yapılmasa, bu sindirme hareketlerinin yine sonu gelmeyecekti. Keyfî yönetimlerin sancılı uygulamalarıydı bunlar. Uygulamada keyfiliğin artarak devam etmesi, yönetilenlerin iyice sindiğinin göstergesidir. O zaman misilleme yapmak isteyenler veya yapılması gerekir diyenler çok haklıydı. Böyle bir uygulamaya misilleme yapılmalıydı. Misilleme 9/14'üncü Karantina Bölgesi'nde ve diğer birkaç bölgede eş zamanlı yapılmalıydı.

Sohbet nöbeti tutanlar silahlandırılmıştı. Hepsinde otomatik silah vardı. Yedeklerinde uzun şarjörleri vardı. Otuz iki mermi alan şarjör takıldığında iyi bir savunma silahı olabiliyordu.

İstihbarat grubu; 9/14, 2/23, 6/48 ve 11/41'inci Karantina Bölgelerinde muhafızlara sahte ihbarda bulundular. Muhafızları istedikleri noktalara çektiler ve bu bölgelerde muhafızları çapraz ateşe tuttular. Bu hareket anında yankı buldu. O bölgelerde sokağa çıkma yasakları uygulandı. Öncelikle; bu canlı cesetlerin silahları nereden buldukları üstünde duruldu. İşe o bölgelerin yöneticileri değiştirilerek başlandı. Evlere baskınlar düzenlendi. Sorgulamalar çocukları öldürerek sürdürüldü. Ya bilgi vereceklerdi, ya da böyle çocuklarından olacaklardı.

Silahların nerelerden temin edildiğini bir türlü öğrenemediler. Çünkü canlı cesetler gerçekten silah temininin nereden ve nasıl temin edildiğine dair en ufak bir bilgileri yoktu.

Binlerce çocuk öldürüldü, genç kız, genç delikanlı öldürüldü ama herhangi bir bilgi edinilemedi. Bu nasıl bir örgütlenmeydi? Ne zaman ve nasıl örgütlenmişlerdi? Hayatta kalma mücadelesi verirken, bu kadar sıkı bir ortamda, örgütlenmeye nasıl cesaret etmişlerdi ve örgütlenmişlerse, nasıl duyulmamıştı? Saldırıların eş zamanlı oluşu da ayrı sıkıntıydı. Demek ki bunlar haberleşebiliyorlardı da! Ama nasıl? Hangi haberleşme yöntemlerini kullanıyorlardı. Yoksa bölge yöneticileri mi bunu sağlıyordu? Bunun da imkânı yoktu. O kadar çok muhafız vardı ki! Kaldı ki, bu muhafızlar yeterli eğitimi almış kişilerdi. Sadece ellerinde silah olan herhangi birileri değildi. Ortada bir uğursuzluk vardı ama neydi?

Telefon, fax, internet gibi haberleşme yolları olmasa; ya-ya yürüme veya atla, deveyle yolculuk yaparak sağlanabilecek haberleşme olamazdı. Çünkü eş zamanlı eylemlerin yapıldığı coğrafi bölgelere bakıldığında, aralarında binlerce kilometrelik mesafeler vardı. O zaman bu nasıl sağlanıyordu? Demek ki telefon vardı, internet ağı kullanılıyordu. O zaman korsan yazılımlarla bunu başarıyorlardı.

Barış Grubu derhal, buna bir çözüm bulunmasını istedi. Korsan yazılım kullanılıp kullanılmadığı taranmaya başlandı. Canlı cesetler artık başıboş bırakılmayacaktı. GSM operatörlerine gerekirse şifreleme yöntemleri uygulanacaktı. Kayıtlı olmayan hiçbir numara bu operatörleri kullanamayacaktı. Kullanıldığı halde ise, sistem derhal merkeze bildirecek ve kullanılmakta olan hattın koordinatlarını verecekti. Bu yola başvuran herhangi biri yakalanırsa, diri diri derisi yüzülecekti. Hem de şehir merkezinde hayvan gibi asılarak! İnsanların gözü önünde derisi yüzülecekti. Bu tüyler ürpertici açıklamalar televizyondan canlı cesetlere dinletiliyordu.

Canlı cesetler iyice sinmişlerdi ama yine de sohbetlere katılım devam ediyordu. Muhafızlar öyle eskisi gibi elini kolunu sallayarak, vakitli vakitsiz sokaklarda dolaşamıyorlardı. Onları da korku sarmıştı. Bu da iyiye delaletti. Artık korkan taraf sadece canlı cesetler değildi. Her gün onlarca kayıp vermelerine rağmen, bu örgütlenme fikri canlı cesetlerin yeniden kendilerine güvenmelerini sağlamıştı. Birbirlerinin yüzüne tebessümle bakabiliyorlardı. O donuk, metalik bakış yerini insancıl, yumuşak bakışa bırakmıştı. Canlı cesetlerin damarlarında sanki kan dolaşımı yeniden başlamıştı. Muhafızlara saldırı olmuşsa, irade kullanılmıştı. İrade kullanılmışsa, insan olma erdemlerine dönüş vardı. Bu da elbette damarlarında dolaşan kana sirayet edecekti. Bu öyle bir dolaşımdı ki, tüm yaşamlarına sirayet ediyordu ve bu da onların mutlu olmasına yetiyordu. İşte o donuk, o metalik bakışları, bu nedenle değişmiş, yumuşamıştı. Sohbet evlerine katılımlar bu nedenle kesintiye uğramıyordu. Bu cesaretti onları sohbet evlerine taşıyan. Bu sohbet evleri şimdiye kadar hiç tadamadıkları bir lezzetti, tattı onlar için. Oralarda öğrendikleri yaşamın ta kendisiydi. Eğer bu bilgilerle donatılmış olsalardı, bu gün canlı cesetler durumuna düşmeyeceklerdi. Onları bu düştükleri durumdan, işte bu bilgilenme, bu bilgi çekip alacaktı. Muhafızlara saldırı olmuşsa, bu bilgilenmenin sonucunda olmuştu.

Barış Grubu istediği önlemi alsın, artık ok yaydan çıkmıştı. Dünya örgütlenmişti. Hem de ne örgütlenme! Bir çatı altında toplanmış, bir örgüt etrafında ağlarını örmüşlerdi. Hiçbir bölgeden bağımsız örgüt olma isteği gelmemişti. Dünya kardeşliği sağlanmıştı. Bir çatı altında ilk defa Allah'ın yarattıkları arasında fark gözetilmiyordu. Dili, dini, ırkı ne olursa olsun artık kardeşiler. Kavgaları birdi. Amaçları birdi. Kurtuluşa birlikte adım atıyorlardı. Dünya hiç olmadığı kadar sancılıydı. Yeni şeylere gebeydi ama doğacak şeyin ne olacağı hakkında bir öngörü henüz yoktu. Dağ fare de do-

ğurabilirdi.

Dünyada yeni bir düzen kurulacaksa; hak, hukuk, kardeşlik üstüne kurulmalıydı. Din, dil, ırk, cinsiyet farkı gözetmek ayıpların en büyüğü olarak benimsenmeliydi. Eski kötü alışkanlıklar, yeni düzene de taşınacaksa, dünyayı yıkıp yeniden onarmanın bir anlamı yoktu.

Görünen o ki, adım adım özgürlüğe yaklaşıyordu.

Özgürlük kurbanlarının sayısı günden güne artıyordu. Öyle ki, sokaklarda adım başı insan cesetlerine rastlamak mümkündü. Zevk için insanları öldürüyorlardı. İnsanları doğduğuna, doğacağına pişman etmek istiyorlardı her halde! Eğer amaçları buysa, başarmışlardı. İnsanlar doğduklarına, doğacaklarına pişman olmuşlardı ama artık ucuza gitmek de istemiyorlardı. Öldürmeden, ölmenin de bir anlamı yoktu. Nasılsa; ülke diye, vatan diye sahiplenecekleri ve uğrunda ölecekleri bir şey kalmamıştı. Dünya vardı ve dünyanın sahipleri! Kendilerini dünyanın sahibi olarak görenler, onlara yaşama şansı vermiyorlardı. Kapitalizm en azgın çehresini takınmıştı. İnsan kanı su gibi akıtılıyordu. Bütün bunlar bir avuç insanın daha rahat yaşaması içindi denebilir miydi? Hayır, bunun imkânı yoktu. Rahat yaşamak insanları öldürerek sağlanamazdı. İnsanları öldürmek planlanıyorsa, bunun için özel zaman ayrılıyorsa, kendi yaşamlarının da tehlikede olduğunu düşünmelerinden değil miydi? Öyle ise, ortada rahatlık yoktu. Birilerini rahatsız ederek, rahatlık sağlanabilir miydi? Birilerini öldürmek demek zaten düşman kazanmak anlamına gelmiyor muydu? Düşman kazanarak, rahatlık sağlanamazdı!

Bu nasıl bir mantıktı? Öldürerek mi huzur aranıyordu? Ortalama insan yaşamını yetmiş olarak kabul edersek, bunun baştan yirmisini çocukluk, gençlik, sondan on yılını da yaşlılık olarak düşünürsek, kalan kırk yılı da kavgayla mı geçecekti? Ölerek, öldürerek geçen mutlu kırk yıl! Bu düpedüz

gözü dönmüşlük değil de neydi? Bunu akılla, zekâyla bağdaştırmanın olanağı yoktu. Bu önce karını döv, sonra koynuna al sevişmeye çalış mantığının bir benzeriydi. Severim de, döverimde mantığı, nasıl ki kadını bir eşya durumuna itiyorsa, bu ucubelerin tutumları da, kendilerinin dışındakileri eşya durumuna itilmesiydi. Canlı ceset yakıştırmaları bunun en açık örneğiydi. Dünya belki önemli ve son bir sınavdan geçiyordu. Erkeklerin çoğunluğu; kadınları eşya durumuna soktuğu gibi, Barış Grubu da canlı cesetleri eşya durumuna sokmaları bu sınavın bir sonucu muydu acaba? Çünkü kurulacaksa, yeni düzenini canlı cesetler kuracaktı. Dünyanın rengini canlı cesetler değiştirecekti. Sayısal çoğunluk canlı cesetlerdeydi. Örgütlenen kesim, bu kesimdi. Örgütlenmeye ihtiyacı olan da bu kesimdi. O ucube takımı, mevcut düzenin bir devamıydı. Onların yeniden düzen kurmaya ne ihtiyaçları vardı ne de güçleri. Mevcut güçle varlıklarını sürdürüyor ve kendilerini de nedense yeteri kadar güçlü sanıyorlardı. İşte onların asıl zayıf tarafları bu noktaydı. Kırılma da bu noktadan olacaktı. Kendilerine çok fazla güvenmeleri, yok olmalarının da sebebi olacaktı.

Tayfun, kendisine ve ailesine zarar gelmesin diye başka mahallelerde faaliyette bulunmak istiyordu. Gündüzleri verilen işleri yapıyor eve gelince de sürekli ağırlık çalışıyordu. Lise çağlarından bu yana hiç aksatmadığı vücut geliştirme sporunu artık bir amaç uğruna devam ettirecekti. Ne kadar fazla muhafız öldürürse, yaptığı spor o kadar işe yarayacaktı. Bu muhafızlar ölüm kusuyordu. Mademki bunların işi öldürmekti, o halde onları öldürecek birilerinin de olması doğaldı. Her öldürdüğü muhafızın silahını alacak, böylece mermi ve silah ihtiyacını da karşılamış olacaktı.

Bunu ev halkı bile bilmemeliydi.

O gün işten eve dönerken, ilk uygulama yapacağı yeri saptadı. Cadde üstü ve binaların arasında öyle kuytu bir köşe vardı ki, oraya saklandığında, kimsenin görmesi mümkün değildi. İlk öldürme işi bıçakla olacaktı.

Eve geldiğinde annesi Tayfun'un biraz endişeli olduğunu fark etti.

-“Hayırdır Tayfun, seni biraz endişeli görüyorum, bir şey mi oldu canını sıkkan evladım?” dedi. Tayfun,

-“Yok, bir şey, yorgunum biraz. Yemek hazır mı, karnım aç” dedi. Yemeğe oturdular. Yemekten sonra Tayfun her zaman yaptığı gibi ağırlık çalıştı. Sevgilisi Leyla'yı görmeyeli epey olmuştu. Leyla burnunda tütüyordu. En son görüştüklerinde kendisine ne söylemişse, ezberindeydi. Her gün yatağa girdiğinde, Leyla'nın söylediklerini film şeridi gibi aklından geçiriyordu. Bazı yerlerinde tebessüm ediyor, bazı

yerlerinde de heyecandan titriyordu adeta. Evet, bu ucubeler engel oluyordu görüşmelerine, bu ucubeler!

Gece yarısına doğru gizlice evden çıkıp, tespit ettiği yere doğru yürüdü. Sokaklarda kimseler yoktu. Kısa yollardan çabucak ulaştı o noktaya. Köşeye saklanıp bekledi. Aradan bir iki saat geçti. Ne gelen vardı ne de giden. Acaba eve mi dönseydi? Bu yaptığı çılgınlık değil miydi? Tek tek öldürmekle başa mı çıkılırdı? Her öldürülenin yerine beş kat daha fazlasının gönderilmeyeceğini kim garanti edebilirdi? Bir muhafızın öldürülmesinin yansımaları ne olurdu? Bire on mu, bire yüz mü, öldürürlerdi? Yapacağı bu saçmalık yüzünden, kaç insanın öldürülmesine sebep olacaktı? Yere çömel-di, başını ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı. O adam öldürmek için yaratılmamıştı. Öldürmemeliydi! Genç yaşta elini kana bulamamalıydı. Yakalanırsa, öldürülürse, anası-babası ne yapardı? Onları öldürmeseler de açlığa mahkûm ederlerdi. Bunlarda insaf, merhamet mi vardı?

Birden kulağına sesler geldi. Gülüşme sesiydi. Evet muhafızlardı. Bu saatte onlardan başkası dolaşamazdı. Başını duvarın köşesinden caddeye doğru uzattı. İki muhafız, bir kı-zı aralarına almış, mıncıklayarak götürüyorlardı. Damarla-rından kanının çekildiğini zannetti. Leyla'yı da bu ucubeler-den birileri böyle mıncıklayacaktı. Bunların ölmesi gereki-yordu. Hem şimdi öldürmek için geçerli bir nedeni de vardı. Bir diye niyetlenmişti ama demek ki bu gün kısmetine iki ki-şi düşmüştü. İkisini de öldürüp, kızı kurtarmalıydı. Kızı kur-tarmak iyi de geriye bir tanık bırakmıyor muydu? Acaba onu da mı öldürseydi? Yok, daha neler! Masum kızın ne kabahati vardı?

Yanından geçip gittiler. Tayfun arkalarından bakıyordu. Biraz daha ilerlediler. Tayfun saklandığı yerden çıktı ve du-varların dibinden onları takip etti. Zaten onlar, kızı mıncık-lamaktan başka bir şey düşündükleri yoktu. İleride eskiden

Kısmet Eczanesi vardı, onu geçince hemen sağındaki sokağa girdiler. Tayfun koşmaya başladı. Eczanenin köşesine geldiğinde muhafızların sağdan ikinci apartmana girdiklerini gördü. Acaba burada mı oturuyorlardı? Apartmanın karşısına geçip bekledi. Biraz sonra İkinci katta bir dairenin ışığı yandı. Anlaşılan orada oturuyorlar veya elâlemin karısını kızını alıp buraya geliyorlardı. Kim bilir buranın sahibine ne yapmışlardı?

Tayfun korkuyordu. Öldürmekten, elini kana bulamaktan korkuyordu. Leyla'yı bir daha görememekten korkuyordu. Sonra bu kızı düşündü. Bu kız da bir başkasının Leyla'sıydı. Ve bu ucubeler bağa destursuz giren hoyratlardı. Bağ, bostan demeyip, ezip, harap edip geçiyorlardı. Bunların mutlaka durdurulması gerekmekteydi. Evet, kararını vermişti ve bu kararı uygulayacaktı. Sonuç nereye varacaksa varsındı.

Sabah 05.00'e doğru, evden bir çığlık sesi duyuldu. Çığlık sesi fazla sürmedi. Sonra çığlık sesi de uyku sessizliğine dönüştü. Bir iki dakika sonra, apartman merdiven ışığı yandı. Kapı açıldı ve muhafızlar dışarı çıktı ama kız yanlarında değildi. Yine gülüşüyorlardı. Anlaşılan keyiflerini tamamlamış, görevlerinin başına dönüyorlardı.

Geldikleri yöne doğru yürüyorlardı. Muhafızlardan biri diğerine bir şeyler söyledi ve yavaşladı. Diğeri yürümeye devam etti. Geride kalan muhafız, hemen bir apartmanın duvarına yanaştı, fermuarını çözdü ve işlemeye başladı. Tayfun, ayakkabılarını çıkarttı ve koştu. Muhafız ses duyar gibi olunca arkasına bakmak için döndüğünde, Tayfun bıçağını tam gırtlığına sapladı. Sonra bıçağı birkaç kez döndürdü. Bıçağı muhafızın gırtlığından çektiğinde, muhafız yere yığılıverdi. Hemen silahını alıp, kayıplara karıştı. Şimdilik, diğerini takip etmenin bir manası yoktu.

Ertesi gün muhafızlar yöre sakinlerine kan kusturdu. Fakat bir türlü fail hakkında herhangi bir bilgiye ulaşamadılar.

Kadir bu haberi TV haberinden önce istihbarat ajanları vasıtasıyla öğrendi. Bu olayın üstüne tuz biber olmuştu. Hem de olay 9/25'inci Karantina Bölgesi'nde vuku bulmuştu. Kadir hemen TV haberlerinden önce olayı rapor etti. Raporda; olayın üstüne gerektiği gibi gidileceğini de ilave etti. Sonra Muhsin'i odasına çağırıp, durumdan haberdar olmasını sağladı. Muhsin de Kadir'in olayı rapor etmesinin çok yerinde olduğunu ve belki de bu sayede yöre insanına daha fazla baskı yapılmayacağını umut ettiğini ifade etti. Durum ikisini de oldukça üzmüştü. Bu tür eylemlerin mücadeleye zarar vereceği konusunda hem fikirdiler.

İnsanların Barış Grubu'na karşı tepkili olması elbette çok istenen bir durumdu ama bireysel eylemlere kalkışılması örgütsel harekete zarar vermesi açısından düşünüldüğünde, bu tür eylemlerin önüne geçilmesi gerekmektedir.

2/11'inci Bölge'den Oswald Paula imzasıyla gelen bir mail örgütü salladı. Bir anda milyonlarca taraftar buldu. Oswald Paula dünyada artık yeni bir düzenin kurulması gerektiğini ileri sürüyordu. Öyle bir düzen kurulmalıydı ki, sosyal paylaşımın ve dünya kardeşliğinin kalıcılığı sağlanmalıydı. Yeni düzenin adı "Sosyalizm" olmalıydı.

Can derdine düşen canlı cesetler dünyasının acil ihtiyacı bu muydu? Neden bu kadar taraftar toplamıştı? Ortada kardeşliğin ve paylaşımın olmaması mı Oswald Paula'yı bu düşünceye itmişti? Bu düşünce, diğer yazışmalar gibi gizli de kalmamıştı. Canlı cesetler arasında yaygınlaşmıştı. Artarak devam eden taraftar sayısı katlanarak gidiyor, sohbet evlerinin neredeyse birinci konusu haline geliyordu. Artık neredeyse sohbetlerin tek konusu olan sosyalizm enine boyuna irdeleniyordu. İnsanlar ilk kez sosyalizm kavramını ciddiye alıyor ve bu konuda yürütülen sohbeti merakla, dikkatle dinliyorlardı. Her inanç mensubu insan inancını sosyalizmde buluyordu. Sosyalizm demekki tüm inanç sistemlerinin temelini oluşturuyordu. Sosyalim olmadan, inanç olamazdı. Onun için "komşun açken, sen tok yatamazsın" denmişti. Peki, insanlar bunu neden daha önce hiç bu ciddiyetle düşünmemişlerdi? Bunu ciddiye almaları için illaki canlı ceset olmaları mı gerekiyordu?

Örgütsel faaliyetlerin bu yöne kayması, pek istenen durum değildi ama bunun da her yerde tartışılması memnuniyet veriyordu. Zaten insanların ezici çoğunluğunun örgütten, örgütsel faaliyetlerden haberi bile yoktu. Onun için; sohbetler-

de sık sık,

-“Sosyalizm iyi de bu nasıl gerçekleşecek?” şeklinde sorular yöneltiliyordu. Canlı cesetlikten kurtulup, sosyalizmi nasıl ilan edecekleri, şu an için yanıtlanamayacak sorulardandı. Buna sağlıklı yanıt verilebilmesi için, örgütten ve örgütün kat ettiği mesafeden bahsetmek gerekirdi ki, o da intihar demektir. Yine de halk arasında, ortada bir şeylerin döndüğü ihtimalleri üstünde inanç yaygınlaşıyordu. Bu da onlara büyük cesaret veriyordu.

Oswald Paula bir bakıma tek başına devrim yapmıştı. Zamanlaması oldukça iyiydi. Spontane gelişen bu olay, milyarlarca insanın zihninde taht kurmuştu. Dünya insanı sosyalizmi hiç bu kadar dikkate almamış ve incelememişti. Bir zamanlar sosyalizmle yönetilen ülkelerdeki insanlar bile sosyalizmi yeni duyuyorlarmış gibi baştan incelemeye almışlardı. Yeni sosyalizmin içinde dinler korunacaktı. Korunacaktı ama hurafelerden, bidatlerden arındırılmış olarak! Sosyalizm sadece yönetim şekli olacaktı. Belki bir ilave yapılabilirdi sosyalizme. “Sosyal Demokrasi” de denebilirdi ama içerik korunmak kaydıyla. Kelimeler o kadar önemli değildi, önemli olan onlara yüklenen anlamlardı.

Bu sosyalizm sevdası o kadar yayılmıştı ki, Bay Barış’ın kulağına kadar ulaşmıştı. Bay Barış, bizzat kendisi televizyona çıkmak zorunda hissetmişti.

-“Bu tür zırvaların kimseye fayda getirmeyeceğinden bu tür zararlı fikirleri gerekirse kafaları tek tek kopararak bertaraf edeceklerini” asabi bir tavırla dillendirmişti. Kafaları tek tek kopararak sosyalizm düşüncesini bertaraf edeceklerdi. Zaten bütün korkuları bu değil miydi? Bu kadar sıkıyönetime rağmen yine karşılarına çıkmıştı meret! Üstelik dünya çapında! Can sıkıcı uyku kaçırıcı bir durumdu. Demek dökülen kanlar yeterli olmamıştı. Canlı cesetlerin alacağı olsundu!

Barış Grubu Oswald Paula'nın mailinden haberdar değildi. Hoş canlı cesetlerin örgütsel faaliyetlerden haberdar olmayanlarının da bundan haberleri yoktu. Ama birden bire ortalıkta “sosyalizm” tartışılır olmuştu. Herkesin bildiği bu kaddı. Konuşuldukça önemsenen sosyalizmin geleceği inancı yaygınlaşıyordu. Canlı cesetlere göre, tartışılarak benimsemirse, gelmemesi için hiçbir neden kalmazdı. Yeter ki insanlar bir karar etrafında toplansınlardı. Düşünce birliği olursa, eylem birliği de olurdu. Kaldı ki, hangi yönetimi getirirlerse getirsinler bundan daha kötüsü olamazdı. Özgürlüğe giden yolda, her türlü uygulama mubahtı. Özgürlüğün olmadığı ortamı yaşıyorlardı. Peki, hangi değerlerini muhafaza edebiliyorlardı? Neleri kalmıştı? Ezan sesi mi, kilise çanı mı? Bir anda her şeylerini kaybetmemişler miydi?

Özgürlüklerine kavuştuklarında, istedikleri her şeye de kavuşmuş olacaktı. Meğer özgürlük ne önemliymiş! Kara öküz ölmeyince, yeri belli olmazmış!

Mücadeleyi başaran insanlar, söyleyecek sözleri olan ve bunları zamanında ve yerinde söylemekten çekinmeyen insanlardır. Baskı altında susanlar, kişiliklerini yitirmiş insanlardır. Mücadele hırsı, sınıf bilincinin içselleştirilmesiyle mümkün olur. Sınıf bilinci olmayan rüzgârın esişiyle sürekli savrulur. Ömür boyu kendini koyacak yer arar durur. Kendisini dünyanın merkezinde sananlar, kibirlerinin arkasında gitmekten, gerçekleri görmeyi bir türlü başaramazlar. Bu nedenle; her türlü davranışlarında ve söylemlerinde pot kırmaktan kendilerini alamazlar. İşte, eskiden yeri ve makamı ne olursa olsun, bu tür insanların örgütte yer edinmelerine izin verilmemesi, akademik kariyer sahibi kişilerin önerileirdi ve iyi ki onların önerilerine kulak verilmişti. Hiçbir grupta bu tip insanlara yer verilmemişti. Mücadele özveri ister, belagat ister, feragat ister, sonuna kadar savaşmak ister. Ama hiçbir zaman, alternatifleri çoğaltmak, yeni yol haritaları oluşturup hedeften sapma veya nihai olarak hedefe giden yolu uzatmak istemez. Hedef büyütülmez, küçültülür.

Yeryüzünde ne böyle bir örgüt kurulmuştur, ne de bir daha kurulacaktır. Çünkü bu örgüt zarureten doğan bir örgüttür. Yaşamsal önem taşıyan bir örgüttür. Bu örgüt; ayrılıkçı, ayrıştıran, bölüp parçalayan bir örgüt değil, birleştiren bir örgüttür. Böyle bir örgüte bir daha ihtiyaç olur mu, olmaz mı bu bilinmez ama eğer bir daha ihtiyaç olursa, bu savaş canlı cesetlerin kaybettiği anlamına gelecekti. Büyüklüğün ne demek olduğunu Barış Grubu mensupları bilemez. Çünkü onların büyüklükten anladıkları zalimliklerdir. Nasıl ki onlar

için insanlığın en üst seviyesi çok para ise, büyüklük anlayışları da elbette zalimlik olacaktı. Zalim olmadan, Karun gibi zengin olunmazdı. Karun bu kadar zengindi de, sonu ne olmuştu, tabi ki yerin dibine batmıştı. Hz. Musa'nın ümmetinden ve aynı zamanda onun akrabalarındandı ama zengin olduğundan dolayı, kibirlenip Musa'ya karşı çıkmış ve o yüzden belasını bulmuştu. Barış Grubu da belasını bulacaktı. Bundan hiç kuşku yoktu.

Kadir bunları düşünürken, birden Filiz'in kendisinden istediği şey aklına geldi ve hemen kalktı. Arabanın yanına gittiğinde, iki muhafızın orada durup, arabaya baktıklarını gördü. Önce ürperdi ama sonra bozuntuya vermeden, "ne arıyorsunuz, burada" diye çıkıştı. Muhafızlar beklenmedik durum karşısında hiç seslerini çıkartmadan, oradan uzaklaştılar. Kadir de üstelemedi ama bir süre arkalarından baktı. Arabanın yanına geldiğinde, onlar neye bakıyorlardı acaba diye düşünerek arabayı inceledi. Şimdiye kadar hiç dikkat etmediği şeyi o da fark etti. Arabasının plakası 02 KADİR 6798'di. Sahi bu 6798'i neden plakaya yazmışlardı? Dönme olduğunu vurgulamak için mi? Yani Canlı ceset iken, Barış Gönüllüsü olduğunu vurgulamak için miydi? Acaba muhafızlar da buna mı bakıyorlardı? Yoksa bir şeylerden mi kuşkullanmışlardı? İyi de, dönme olsa da onların amiri değil miydi?

Arabaya bindi ve Filiz'in ailesinin evinin yolunu tuttu. Onların oturdukları sokağa geldiğinde, kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Aileden acaba kaç kişiyi kaybetmişlerdi?

Kapının önüne park etti ve indi. Arabanın arkasından koşan çocuklar ve sokak köpekleri de gelip, yetiştiler. Çocuklardan hiç biri onu tanımadı, o da onları...

Kapıyı tıklattı. Kapıyı kayınvalidesi açtı. Karşısında Kadir'i görünce sapsarı kesildi. Düşecek gibi oldu. Kadir hemen koluna girdi ve birlikte içeri girdiler. Evde ondan başka

kimse yoktu. Semra Hanım bir müddet konuşamadıktan sonra, birden ellerini yüzüne kapatıp, ağlamaya başladı. Kadir’e sarıldı,

-“Filiz’im nasıl” dedi? Kadir,

-“O çok iyi, beni buraya gönderen de o” dedi. Semra Hanım,

-“O nerede ki, seni buraya gönderdi?”, dedi. Kadir sıkılarak,

-“Barış Gönüllüleri Bölgesi’nde” dedi. Semra Hanım’ın ağzı kulaklarına vardı birden.

-“Demek o hayatını kurtardı, peki bu nasıl oldu? Oraya o ve sen nasıl gittiniz?” dedi. Kadir,

-“Macit amcam, o orada. Onun sayesinde” dedi. Semra Hanım,

-“Buna sevindim. Ayla ile Musa da işte, birazdan gelirler” dedi. Kadir kayınpederini hiç sormadı. Demek o yaşamını yitirmişti.

Semra Hanım Kadir’in elini hiç bırakmıyordu. Ona dokununca Filiz’e dokunmuş oluyordu.

Fakirlik diz boyu idi. Kadir nereye baksa, orada fakirliğin izlerini görebiliyordu. Her şey eskimiş, kırılmış, yok olmaya yüz tutmuştu. Zaten, eskiyenin, kırılanın yerine yenisini koymanın şimdilik olanağı yoktu.

Akşam iş saatinden sonra Ayla ile Musa da geldi. Önce kapının önüne park eden arabayı gördüklerinde, dizlerinin bağı çözüldü. Demek muhafızlar gelmişti. İçeri girdiklerinde, yüzleri kulaklarına kadar kızarmıştı. İçerde Kadir’i gördüklerinde de ablalarına bir şey oldu diye korktular ama sesleri çıkmadı. Ürkek tavırlarla sürekli sağı solu kolaçan ettiler. Ortada muhafız falan yoktu. Kadir durumu anlayınca, gülerek,

-“Kapının önündeki araba bana ait” dedi. Hemen koşup Kadir’e sarıldılar. Bir müddet ağladıktan sonra Filiz’i sordular. Onlar da anneleri gibi hasretlerini Kadir üzerinden gidermeye çalıştılar.

Semra Hanım,

-“Yemek hazır, gelin” dediğinde Kadir,

-“Hayır, hemen çıkalım” dedi. Üçü birden hayretle,

-“Nereye?” dediler. Kadir “sizi Filiz’e götüreceğim” dedi. Korktular... Sonra Musa,

-“Kadir ağabey, bizim yüzümüzden size de zarar gelebilir” dedi. Kadir,

-“Hadi kalkın, bundan daha çok zarar mı olur” dedi.

Arabaya bindiler ve yola koyuldular. Kadir Filiz’i düşünüyordu. Gördüğünde nasıl bir tepki verecekti!

Yolda hiç konuşmadılar. Bölgeye girdiklerinde de, onlara başlarını eğmelerini söyledi Kadir. MOBESE kameralarına yakalanmamalarını istiyordu. Evin önünde arabayı durdurdu. İndiler. Kadir kapıyı açtı. İçerden Filiz seslendi,

-“Kadir, sen misin?” dedi. Kadir,

-“Evet, canım benim” diye karşılık verdi. Dördü birden salona girdiklerinde, Filiz’in elinde çay vardı. Bardak elinden düştü. Bir an için ne yapacağını bilemedi. Sonra ani bir refleksle, koşup üçüne birden sarıldı, hüngür hüngür ağlaştılar. Kadir,

-“Filiz, herkesin karnı aç ona göre” dedi. Filiz hemen yemek hazırladı ve masaya hep birlikte oturdular. Filiz hiç babasını sormadı. Kabuk tutmuş yarayı kaşımak istemedi. Az çok durum anlaşılıyordu. Bu kadar acının üstüne bu enfes yemek ziyafeti, bayram heyecanı yaratmıştı.

Gece geç vakte kadar sohbet ettiler. Kadir,

-“Filiz, annenlere dolapta yiyecek ne varsa hepsini ıkart, bir süre idare etsinler, nasılsa ben bundan sonra sürekli gıda maddesi verdiririm onlara” dedi. Yol hazırlığı tamamlandı. Yiyecek maddelerini arabanın bagajına yerleştirip, yola koyuldular. Bu kez yanlarında Filiz de vardı. Bölgeden çıkınca derin bir nefes aldılar. Buraya kadar iyi gitmişti. 9/25’inci Karantina Bölgesi’ne girdiklerinde, birkaç muhafıza rastladılar. Muhafızlar arabayı görünce selama durdu.

Kapının önüne geldiklerinde, sessizce indiler. Onlar içeri girdi, Kadir bagajdakileri eve taşıdı. Mutluluklarına diyecek yoktu. Burada da çay içtiler. ayları bitince, tekrar tekrar kucaklaşıp, ayrıldılar. Yolda Filiz hep ağıladı. Bir yandan da Kadir’e dualar etti.

Sabaha doğru eve geldiler. Hemen uyudular.

Akşam haberleri yüklüydü. Barış Grubu yasakları sıralayıp duruyordu. Artık kimse haberlere kulak asmıyordu. Nasılsa, iş olacağına varıyordu. Öyle de ölüyorlardı, böylede. Eskiden, haber saatinde televizyon başında mum gibi olanlar, şimdi umursamıyordu. Canlı cesetlerin damarlarında artık kan dolaşmaya başlamıştı. Aymazlar, nemelazımcılar sohbet evlerinin müdavimleri olmuştu. Belli ki temiz toplumun temelleri atılmıştı. Toplum sosyalleşiyordu. Rejim belki sosyalizm olmayabilirdi ama insanlar sosyal oluyordu. Ferdiyetçilik, yerini toplumculuğa bırakıyordu.

Dünya kardeşliği konuşulalı, insanlarda bir rahatlama, bir gevşeme olmuştu. Artık vatan toprakları yabancılara satılıyor diye kaygıları kalmıyordu. Vatan diye bir kavram lügatlerden çıkartılıyordu. Ne vatan vardı, ne de bayrak! Bu dünya herkese yeterdi. Leş kargaları gibi çekiştirmenin anlamı yoktu. Bilişim çağında, teknolojinin ses hızında geliştiği bu ortamda, insanlar neden günden güne mutsuzlaşıyordu? Bir kişide milyar dolarlar toplanırken, bazı kişilerin sente muhtaç olmalarının mantığı neydi? Bu kibirlilik, kudurmuşluk, aç gözlülük değil de neydi? Bir insan kamyon dolusu dolarla ne yapabilirdi? Neden ihtiyacı olduğu kadarıyla idare etmek yetmezdi? Onlar dolarları istiflerken, evsizlerin sokaklarda acından ölmesini duydukça, hiç mi vicdanları sızlamazdı? Acaba sokaktaki insanlar savurgan oldukları, onlar da tutumlu oldukları için mi bu haldeydiler? Dünyanın neresinde fırsat eşitliği vardı? Sermaye birikimi babadan oğula kaldıkça, kimileri şanslı, kimileri doğarken şanssız doğmuyorlar mıy-

dı? Ömür boyu parasızlığın ne demek olduğunu hissetmeyenler, gerçek dünya yani gerçek yaşam hakkında nasıl ah-kâm kesebilirdi?

Bu insanların, bir de toplum mühendisliğine soyunduklarını düşünün. Ortaya nasıl bir dünya çıkardı? Barış Grubu'nun dizayn ettiği dünya, işte bu toplum mühendislerinin şekillendirdiği dünya değil miydi? Bu dünyada kime, kimlere yer vardı? O toplum mühendisleri ki, şimdi dünyayı ele geçirmişlerdi. Dünya onlarındı, canlı cesetler de bakmakla yükümlü oldukları asalaklar? Peki, onların bölgelerinde çalışan bir Allah'ın kulu var mıydı? Kim asalaktı, kim değildi? Kim savurgandı, kim tutumluydu?

Yeryüzündeki dinlerin hangisi böyle bir muameleye, böyle bir sonuca cevaz verirdi?

Gerçekten; yazık diye, günah diye bir şey var mıydı? Varsa, Barış Grubu içinde buna riayet eden bir tek kişi bile var mıydı? Bırakalım emek sermaye çelişkisini, sosyalizmi, komünizmi bir yana. İnsanlığa ne olmuştu böyle? İnsanlık duyguları nasıl böyle tarumar olmuştu? Çift kutuplu dünya bu kesimi neden hiç rahatsız etmiyordu? Neden hâlâ eğlenmenin, zevkin, sefanın peşindeydiler? İnsan kanı oluk oluk akarken, insanlık onuru ayaklar altında çiğnenirken, bu çığlık çığlığa eğlencenin manası acaba cinnet belirtileri miydi?

Ya Barış Gönüllüleri! Dünyayı esir aldıkları günün hemen öncesinde toplandıklarında, rahatsızlıklarının hat safhaya çıktığını nasıl da unutmuşlardı. Barış Grubu denen insanların; onları böyle saygısızca toplamalarının hesabını hani soracaklardı? Demek ağızlarına sürülen bir parmak bal, onlara her şeyi unutturmuştu. Demek insanlar bu kadar çabuk unutabiliyorlardı. O zaman, hali vakti yerinde olan insanların, aç insanları unutmaları normaldi. Unutuluyordu!

Unutan, unutkan insanlara bir şeyi hatırlatmak çok zordur. Bazen gerçekten hatırlamazlar, bazen de hatırlamak istemedikleri için hatırlamazlar. Hangisi olduğunu anlamanın bir yolu da yoktur. Hatırlamadım der geçerler. Konu da kapanır gider.

Kapitalistler sürekli insanlık suçu işlerler. İnsanlara düşman olup çıkarlar adeta. Bazen, insanlara insanlık dersi veren nutuk çekerler. Duygusal konuşmalar yaparlar, o kadar ileri giderler ki, iki gözleri iki çeşme ağladıkları olur. Vicdanları sızlatırlar, yürekleri kasıp kavururlar. Aşk olsun dedirtecek kadar hümanist olurlar. Aslında bu davranışlarının sebebi, yeni hedef kitleyi ele geçirmek içindir. Timsah gözyaşları kavramı, bu sahte gözyaşlarını betimlemek için tedavüle alınmıştır. Böyle giderse, tedavülden düşmeyeceği kesindir. Timsah gözyaşları, gözyaşlarının en sulusu ve en sahtesidir.

Servet düşmanlığı kavramını da yine bu kesim yaratmıştır. Servet dostlarının servetlerini yasal ve insani zemine oturtmak için fakir fukara koruma kalkanı olarak kullanılmaktadır. Bu kalkan sayesinde, nice aklıselim insanın lafı ağzına tıkanmıştır.

-“Servet düşmanı mısın?” diyerek. Bu lafı ağza tıkama sorusu kendisine öyle yer edinmiştir ki, hem de emeğinden başka hiçbir şeyi olmayan insanlar tarafından bu soru sorulmaya başlanmıştır. Emekten, sermayeden söz ettiğinizde, işte bu emeğinden başka sermayesi olmayanlar tarafından susurulursunuz.

-“Servet düşmanı mısın? Sorusunu onlar sorardı çoklukla.

Barış Grubu, bölge sorumlularını mercek altına almıştı. Dört bölgede, Karantina Bölgesi sorumlularından şüphe ediliyordu. Bunlardan en ön sırada olan 9/15'inci Karantina Bölgesi'nin yöneticisi Mahmut'tu. Oldukça kuşkulu hareketleri vardı. Biraz vicdanını ön plana çıkartan insandı. Yani kısacası, o bu bokun sineği değildi. Onu ibreti âlem olsun diye cezalandırmak iyi olurdu. Karar verildi ve yerine bir başkası görevlendirildi ama Mahmut'a bir şey söylenmedi. Yeni görevlendirilen kişi Mahmut'un kuzeni Sinan'dı. Görevi seve seve kabul etti. Zaten oldubitti dayısını sevmezdi. Dayısını hep ticari rakip olarak görmüştü.

Sabah Mahmut görev yerine geldiğinde, kapının önünde bir araba gördü. Karantina bölgelerinden kendisine misafir geldi diye sevinmişti. İçeri girdiğinde yeğeni Sinan'la karşılaşınca şaşırdı.

-“Ulan kerata sen nereden çıktın? Hem de makamıma oturmuşsun. Yerimde gözün mü var yoksa?” diye espriyle karşıladı. Sinan,

-“Yok, dayı bey, yerinde gözüm yok. Burası benim makamım, gayri senin miadın doldu” dedi ciddi bir yüz ifadeyle. Mahmut bozuldu ama kız kardeşinin hatırına sesini çıkartmadı. Kalktı koltuğun yanındaki zile bastı, gelen görevliye iki çay söyledi. Sinan hemen devreye girdi,

-“Hayır, bir çay” dedi. Mahmut,

-“Yeğenim, neden çay içmedin, içseydin” dedi. Sinan,

-“Evet, içiyorum zaten, sen içmiyorsun dayı bey” dedi. Mahmut,

-“A çok oluyorsun artık, makamımda hakaret etmene izin veremem” diyince, Sinan,

-“Dayı bey, uyan da balığa gidelim. Burası artık benim bölgem ve benim makamım, anla artık” dedi. Çay geldi ve Sinan çayını yudumlamaya başladı. Mahmut sinirden öleceğini zannetti.

Çay bitince, Sinan mikrofonu eline aldı ve önceden hazırlanan konuşma metnini okudu. Konuşma metni bittiğinde, herkesin dışarıda saf tutmasını ve darağacının meydana kurulmasını emretti. Muhafızlardan birine,

-“Meydana darağacı kurulsun, canlı cesetler darağacının etrafında saf tutsun ve bir kasap hazır olsun ve her şey hazır olunca, bana bilgi verilsin” diye emir verdi.

Biraz sonra muhafız geri geldi,

-“Her şey hazır efendim” dedi. Sinan dayısına dönerek,

-“Dayı bey ayrılık zamanı geldi, buyurun” diyerek kapıyı gösterdi ve dayısı önde, kendisi arkada meydana doğru yürüdü.

Meydana geldiklerinde, insanlar darağacının etrafında saf tutmuştu. Gördü ama hâlâ kendisiyle bir ilgisinin olacağını düşünmüyordu. Sinan kasabı yanına çağırarak,

-“Bıçağın keskin mi?” diye sordu. Kasap,

-“Keskindir efendim” dedi. İki muhafız çağırdı yanına ve dayısını gösterdi.

-“Bunu kurbanlık koyun gibi ayaklarından asın, elbiselelerini soyun, anadan üryan yapın” dedi. Muhafızlar hemen yaka paça aldılar Mahmut’u. Bağırta bağırta ayaklarından astılar. Elbiselerini tamamen soydular. Anadan üryan olunca,

Sinan kasaba döndü,

-“Canlı canlı derisini yüzeceksin” dedi. Kasap ne yapacağını şaşırdı. O kurban kesilecek, ziyafet verilecek zannediyordu. İtiraz edemedi, istemeye istemeye Mahmut’a doğru yaklaştı. Mahmut sessizce,

-“Şah damarımı kes yalvarırım” dedi. Sinan bunu duyunca,

-“Kasap efendi öyle bir şike yaparsan, oraya seni de astırırım bilesin” dedi.

Kasap seri bir hareketle, gözlerini yumup, göğsünden başlayarak bacak arasına kadar çizik attı. Kasabın kulakları uğulduyordu. Gözyaşları içinde başladı derisini yüzmeye. Mahmut’un çığlıkları tüm şehre yayılıyordu.

-“Yarabbi bu nasıl zulümdür dedi içinden kasap. Bunun vebalini benden sorma ya rabbim. Sen her şeyi gören, bilen! Adaletinden ve gücünden, merhametinden hiç kuşum yok. İçim yanarak yapıyorum, benim elimde değil. Beni ve derisini yüzmeye çalıştığım bu zavallı kulunu affet” dedi içinden. Kasap ne yaptığını bilmiyordu artık. Önünde bir kurban vardı ve o onun derisini yüzüyordu. Çevresindeki insanları da görmüyordu.

Olay o kadar ani gelişti ki; istihbarat grubu hadiseyi örgüte mail attığında, Mahmut darağacına bağlanıyordu. Kadir, o bölgeye yakın bölgelere talimat yazdı mail yoluyla.

9/15’inci Karantina Bölgesi’ne yıldırım hızıyla yola çıkıldı. Olay yerine geldiklerinde, kasap tüm vücudunun derisini soymuş, kollarının derisini soyuyordu. Mahmut’ta hiçbir hareket yoktu. Ya bayılmıştı ya da ölmüştü.

Örgüt elemanlarının açtığı ateşle bir anda ortalık cehenneme döndü. Sinan iki kaşının arasından vuruldu. Bir tane bile muhafız sağ kalmadı. Kasap ile canlı cesetlere dokun-

madılar. Operasyon sorumlusu İsmet bir konuşma yaptı.

‐Siz görevlerinizin başındaydınız, bu olanları asla görmediniz. İçinizden herhangi biri ben gördüm derse, bu zavallı adam gibi derisini yüzdürürüm” dedi ve muhafızların silahlarını da alarak arkadaşlarıyla birlikte olay yerinden uzaklaşıp, kayıplara karıştılar. Sonucu mail atarak örgüte bildirdiler.

O akşam hava karardığında, istihbarat elemanları bölgede bir dizi çalışma yürüttü. Olay yerine yakın köyler, kasabalar, şehirler boşaltıldı. İnsanların yerleşim bölgelerinin dışına, ormanlık alanlara doğru gitmeleri ve oralarda saklanmaları sağlandı. İstihbarat elemanlarını dinlemeyen, Barış Grubu’nun koyduğu kurallara uymak isteyenler kaldı sadece.

Barış Grubu son zamanlarda gelişen olaylardan dolayı, çıldırıyordu. Bu olayları birileri sabote ediyordu ama bunlar kimdi? Onca canlı ceset bertaraf edildiği halde umursamıyorlardı. Bunların kaynağı mutlaka kurutulmalıydı. O gün gece yarısı, 9/15’inci Karantina Bölgesi’ne yirmi uçak onlarca sorti yaptı. Yüzlerce ton misket bombası yağdırdı. Ertesi gün o bölgelerde helikopterlerle, insansız hava araçlarıyla keşif uçuşları yapıldı. Yeterli zayıat verilmişti. Bazı şehirlerde taş üstünde taş kalmamıştı.

Bombalama olayları sona erdiğinde, örgüt takviye kuvvetlerle bölgede tarama yaptı. Bölgede kalan, çok az insan sağ kalmıştı, onları bir araya topladılar. Pişmanlıkları hat safhadaydı ama iş işten geçmişti. Ne yazık ki, örgütün talimatına uymayanların, muhbirlik yapabileceği göz önüne alınarak imha edilmeleri gerekmekteydi. Vicdanları sızlasa da bunu yaptılar. Göçük altında kalanlara hiçbir müdahalede bulunulmadı. Dibe köşeye saklananlar olduysa da, onlar için özel bir arama yapılmadı.

Örgüt bu bombalama olayını dünyaya internet yoluyla ayrıntılı bir şekilde duyurdu. Ve bu olayın misillemesi olma-

yacaktı. Barış Grubu'nun "gördün mü işte akılları başlarına geldi" şeklinde düşünmeleri istenmekteydi. Bu çatışmaların arasında örgütsel faaliyetler ve sona ulaşma çabaları yavaşlamaktaydı. Ortalığın biraz sakinleşmesi gerekiyordu. Artan problemler Barış Grubu'nun daha dikkatli çalışmasına neden oluyordu. Hâlbuki onların biraz rahatlaması ve rehavete kapılması, bunun sonucu olarak birçok konuda zafiyetin artması gerekmekteydi. Yoksa teyakkuzdaki bir yönetimi devirmek daha güç olabilirdi ki, bu da örgütün işine gelmeyecek bir şeydi.

İnsanların büyük bir çoğunluğunun bombardımandan kurtarmanın da bir olumsuz sonucu vardı. Sağsalim bu insanların, nasıl kurtulduklarını yönetime anlatma sorunu vardı. En doğrusu, bu insanları başka bölgelere paylaştırmak ve oralarda sürekli konuk etmektir. Örgüt artık bu tür sorunların altından kalkabilecek güce sahipti ama ölü toplayıcı ekipler, yıkılan onca binanın altından ceset topladıklarında, yüz binlerce insan yerine az sayıda cesedi rapor etmeyecekler miydi? Bu da kötü sonuç verecek bir durumdu. En iyisi, yine de insanları saklamaktır.

Ölü toplayıcı ekipler, raporu beklenen tarzda hazırlayıp sundular. Demek canlı cesetler bu bombalama olayını da önceden haber almışlardı. Düşmanı küçümsemek, aptallıkların en büyüğüdür.

Barış Grubu derhal üst düzey toplantı yaptı. Toplantı sonucunda canlı cesetlere bir takım imtiyazlar vermeye karar kılındı. İmtiyazların ne olacağı ikinci bir toplantıda karara bağlanacaktı. Bu konu hassas bir konuydu. Öyle aceleye getirilecek bir konu değildi. Konuyu öyle bir deklare etmeliydiler ki, canlı cesetler bunu bir başarı olarak görmemeli ve şırmamalıydılar. Sonra verdikçe isterlerdi. Bunların gözü doymazdı. Bu imtiyazlar açıklanırken, bir takım konularda da durum tersine daha sıkılaştırılmalıydı. Gücün daima Barış

Grubu'nun elinde olduğunu her zaman hissetmeliydiler. Verilen imtiyazın, merhametin bir sonucu olduğunu sanmalıydılar.

Kadir, Muhsin'i odasına çağırdı. Muhsin geldiğinde çaylar hazırды. Bu tür şeylerden çok tedirgin oluyordu Muhsin. Ucuz kahramanlığa gerek yoktu. Çaylarını içerken, Kadir gülümseyerek,

-“Kadın hareketini artık devreye sokmanın zamanı geldi Muhsin can” dedi. Muhsin kulaklarına kadar kızardı.

-“Henüz tehlike çok, biraz daha sabırlı olsak mı acaba?”, dedi. Kadir,

-“Tehlike her zaman var Muhsin Can. Tehlike de olsa, kadınlar olmadan mücadele olmaz. Madem, sosyalizmden bahsediyoruz, madem haktan, hukuktan bahsediyoruz ve hepsinden önemlisi, madem eşitlikten bahsediyoruz, kadınlar olmadan mücadele olmaz Muhsin Can” dedi. Muhsin ayağa kalkıp, Kadir'e sarıldı.

-“Sen benim dünya ahiret kardeşimsin Kadir can” dedi.

Kadınlar da erkekler gibi ve erkeklerle birlikte mücadeleye girecekti. Onlarda da kalifiye olanlar, meslek gruplarına göre dağılacaklardı. İstihbaratçılar, istihbarat grubuyla, bilişimciler bilişim grubuyla, askerler askeri grupla vs., vs. gibi. Kalifiye olmayanlar, erkeklerde olduğu gibi örgütlenmeden haberdar olmayacaktı. Mücadelede cephe gerisi hizmet görece kadroya da ihtiyaç vardı ama onlarda toplumda sivrilmiş gözü kara, sağlam kişilerden oluşmaktaydı. Ser verip, sır vermeyecek kişilerdi. Bunlar; marketlere mal temin etme, örgütün ihtiyaçlarını karşılamak için, fabrikaların özellikle üretim fazlası ürettikleri malları, örgüte taşımak gibi lojistik

hizmetler üstlenmişlerdi. Örgüt kısa zamanda çok mesafe almıştı. Örgüt dünya çapında faaliyet yürütmesine rağmen, çok sağlam bir yapıya sahipti. Önceleri Muhsin, sonra da Kadir geçmişti örgütün başına. İkisi de geçiciydi ama örgütten bu yönde hiçbir değişiklik isteği gelmemişti. Bunun önemli bir sebebi, genellikle kararlar, internet üstünden geniş katılımı, oylamayla alınmakta olduğu için, kimin baş olduğunun çokta önemi yoktu. Ama Kadir'in verdiği acil karara da itirazsız ve yorumsuz itaat ediliyordu.

Örgütte tartışmalar, eleştiriler oldukça düzeyliydi. Hiçbir zaman kapitalizmin ayak oyunları cereyan etmiyordu. Sırf başa geçmek için bahaneler üretmek, karalamalarda bulunmak gibi en ufak bir girişim dahi olmamıştı. Nihai hedefe ulaşmak için son gaz ilerleniyorsa, sebep buydu. Herkes üstüne düşeni en iyi şekilde yerine getirmekten başka bir şey düşünmüyordu. İşte örgütün gerçek gücü buradan kaynaklanmaktaydı.

Kadınlar henüz devreye sokulmamıştı ama dünya çapında örgüte katılması gereken kadınların isimleri çok önceden belliydi. Katılma emrini internet üstünden alacaklardı. Mücadeleye katılan erkekler gibi olan bitenden haberdardılar. Onlar da start alacakları günü bekliyorlardı. Bu haber asrın flaş haberi olacaktı. Kadınlar olayların gelişme seyrini bildikleri için katılımlarıyla hiçbir zorluk yaşamayacaklardı. Devrimci ruh insanlarda çok çabuk geliyordu. Demek ki devrim önce kaçınılmaz olmalıydı yani zaruri olmalıydı. Böyle olunca katılım hat safhada olabiliyordu. Güllük gülistanlık bir ortamda, böyle bir fikri öne atsanız, yanınızda kaç kişiyi görebilirsiniz? Arpa boyu yol almanız bile mümkün olmaz. Ama böyle can pazarında taraftar bulmak, bir tek kıvılcıma bağlıydı. O kıvılcımı çaktığınız zaman, bütün dünyayı böyle ateş sarar. Yani davanızda haklı olduğunuzda arkanız kalabalık olur.

Bu haber internette on iki dilde kırmızı renkte yayınlandı. Kadınlar haberi okur okumaz memnuniyetlerini bildiren milyonlarca yanıt birden yağdırdılar. Her dilden,

-“Yaşasın Kadir, yaşasın özgürlük” yazıları döküldü adeta. Örgütlü dünyanın karşısında; ne dünyanın çeyreği, ne tamamı ve nede herhangi bir gezegen durabilirdi. Böyle bir organizasyon, hiçbir gezegene nasip olmazdı.

Kadir ne zaman Barış Grubu'nu düşünse; yüreği kabarıyor, kabarıyor genişliyordu, ta ki özgürlük hülyası dev bir dalga gibi gelip, hayatın bütün kayıplarını, acılarını, yalnızlıklarını, aşağılık duygularını, alıp götürüne kadar. Bu bitmek tükenmek bilmez acıların, yakınmaların özgürlük özlemine bağlandığı noktaların tatlı bir tınısı vardı. Özgürlük hayalleri başının üstünde daireler çizerek uçuşup durmasaydı, kadir diğer canlı cesetler gibi tek parça bile kalamazdı. Dağılır giderdi. Onu ayakta tutan, özgürlüğe kavuşma inancı ve her gün bir adım daha yaklaştığını hissetmesiydi.

Normal zamanlarda, yani dünya esir olmadan önce, kadınları düşündüğünde, bu kadar çok kadının nasıl olup da aynı bahtsızlığa düştüğünü ve hepsinin de nasıl böylesine berbat erkeklerle evlendiğine mana veremiyordu. Şimdi birileri sorsa ki, nasıl oldu da dünya böylesi insanların eline esir düştü acaba bir yanıt verebilir miydi? Evet, bir değil belki onlarca yanıt verebilirdi ama kadınlara da sorulduğunda onların da öyle erkeklerle evlenmelerine verecekleri yanıtları olurdu. Acaba önemli olan yanıt vermek mi yoksa önlem almak mıydı? İyi eğitim almamış ve ekonomik özgürlüğü olmayan bir kadının genelde sonu zaten belli değil miydi? Aymazlığın ve nemelazımcılığın sonu da bu gün içine düşükleri durumdu.

Biz sürüyoruz, zincirlerimizden başka kaybedecek neyimiz var? Karanlıktan geldik, karanlığa gidiyoruz. Yürüyen, esneyen, tepinen ve öğrendiği şeyleri tekrarlayan canlı cesetler! Beyninin içindekilerden habersiz, beyhude gezinip duran

canlılarız. Gökyüzünde bu kaygısız, amaçsız gezinen biz canlıları; yüz binlerce, belki de milyarlarca yıldız, kayıtsız bakışlarıyla seyrediyor, diye düşündü. İstedigin kadar oku, istediğin kadar akademik kariyer yap, sermayenin emrinden kurtulamazsın bir türlü! Dünyanın içine düştüğü şu durum, sermayenin tahakkümü değil de nedir? Sermayenin egemenliği nedense pek bilinmez, ataerkillikle karıştırılır çoğunlukla. Canlı cesetler sadece kadınlardan ibaret mi? Kadınıyla, erkeğiyle dünya bir avuç sermayedarın emrinde değil mi? Yani sermayenin! Canlı ceset olduktan sonra, aile şekli anaerkil olsa ne yazardı?

Dünya esir olduktan sonra, karantina bölgelerinde bir tek sokak kavgasına tanık olunmadı. Bir tek kişi, dini vecibesinin engellendiğini ileri sürmedi. Ne araba sevdası dillerde dolaştı, ne de konut edinme isteği söz konusu oldu. Analar doğurdukları çocuklarına isim koyamadıktan sonra, feminizmi savunsalar ne yazardı? İnsanların kavga edecek mevzuları yoktu. Kendilerinin ve çocuklarının can güvenliğini sağlayamayan insanların kavga edecek mevzusu mu olurdu? Kendilerini tamamen bırakmışlardı. Artık hiçbir kadın süslü püslü giyinme peşinde ve hevesinde değildi. Canlı cesetler; saç baş dağınık, pejmürde durumdaydılar. Zaten biri fiyakalı giyinse, muhafızların gözüne batıyordu.

“Bir toplumda hırsızlar, katiller, serseriler rahat dolaşıyor ve iş yapıyorsa o toplum iyi yönetilmiyordur.” Veciz söz geldi aklına, güldü. Şimdi bunlar yok, demek ki iyi yönetiliyoruz, dedi içinden. Aslında bunların hepsi var, belki insanlık tarihiyle başlayan bir olay. Barış Grubu’ndan daha iyi hırsız, daha iyi katil ve serseri var mı? Yok, tabi ki! Peki, kim hesap soracak? Sonra güldü. Henüz ismi bile konmamış olan örgütümüz, dedi. Örgütümüz derken; “acaba örgüte de bir barkot isim koysak mı” diye kendisiyle dalga geçti.

En geç bir ay dedi içinden. Bir ay sonra Filiz’i de alıp,

kayıplara karışmam gerekecek. Sonra bilgisayarının başına geçip, daha önce Muhsin'le kararlaştırdığı talimatın metnini hazırladı. Bu talimatı internette oylamaya sunacaktı.

‐‐Örgüte katkı vermeyen yöneticileri ortadan kaldırmamız gerekecek. Dikkatleri sokak çatışmalarına çekmek, dünyanın her yerinde gruplar halinde savaşmak, kısacası cepheyi oldukça genişletip, onları canından bezdirmek gerekecek. Karantina bölgelerine yönetici bulmakta zorlanacaklar. Örgütle bağlantısı olan yöneticiler kayıplara karışacak, bağlantısı olmayanlar ise öldürülecek. Muhafızların; caddelerde, sokaklarda elini kolunu sallayarak gezmelerine ve alenen insan öldürmelerine izin verilmeyecek, her fırsatta muhafızlar öldürülecek ve silahlarına el konulacak. İnsanların (canlı cesetlerin) sokaklarda serbest dolaşmasına örnek olunacak. Yerleşim birimlerinde, güvenliği sağlanabilecek yerlere yüksek sesle müzik yayını yapabilecek uzaktan kumandalı müzik çalarlarla müzik yayını yapılacaktır. İnternet üzerinden hiçbir siteye saldırı yapılmayacaktır. Elektrik santralleri, içme suyu şebekeleri koruma altına alınacaktır. Silah ve mühimmattan sorumlu birimler, stok seviyelerini en üst düzeye çıkartacaklar. Gece ve gündüz nöbetçi sayıları arttırılacaktır ve tespit edilen en ufak bir aksaklık bile örgüte bildirilecektir.

Bunu yazdıktan sonra gönderdi. Bir iki dakika sonra yanıtlar yağmaya başladı. Benzer olanları bir yanıt olarak değerlendirilen, gruplandıran yama programları sayesinde, milyonlarca insanın yanıtı birkaç maddeye indirgeniyordu. Böylece anında sonuca varmak mümkün oluyordu. Örgütün canhıraş çabaları her türlü takdirin üstündeydi. Özgürlüğe giden yol ancak böyle kat edilebilirdi. Hiçbir şeye ulaşmada tereddüt ve zorluk yaşanmıyordu. Elini neye atsan var oluyordu. Örgütün elinden kaçmak, saklanmak, kurtulmak olası değildi.

Dünya istihbarat ajanlarının ve diğer örgüt elemanlarının internet üzerinden yapacakları ihbarları değerlendirmek için

bir ekip oluşturuldu. Bu ekip, gelen ihbarları önem sırasına göre Kadir’e veya Muhsin’e ileteceklerdi.

Ertesi gün Kadir’in talimatları harfiyen uygulandı.

Barış Grubu iyice dağılmıştı. Tedirgin olmuştu. Öyle saçma sapan kararlar alıyorlardı ki, bir ileri bir geri adım atmak zorunda kalıyorlardı. Uykuları kaçmıştı. Canlı cesetlerin bir şey başaracaklarını hiç hesaba katmamışlardı. Her türlü gücün kendilerinde olması, ilelebet öyle devam edeceği inancını vermişti onlara. Güçlü olmak ve ezmeye devam etmek sanki alın yazılarıydı, değişmez kuraldı. Kolayca ezmekte oldukları insanları biraz fazla hafife almışlardı. Hangi dille ifade edilirse edilsin, Allah kelimesi aynı yüce yaratana işaret ediyordu. Akıl kelimesi aynı özü teşkil ediyordu. İnsan olgusu analitik düşüncenin tek temsilcisiydi. Sermaye gücünün verdiği şımarıklık, kibirlilik başlarını dndrdğnden, nemrut gibi kendilerini yerin, göğün sahibi sanıyorlardı. Hâlbuki dünya, üzerinde yaşayan tüm canlılarındı. Bir sivri-sineğin bile barınma hakkı vardı. Bir eşek arısının iğnesi her ne kadar bal arısınınkinden daha acılı olsa da, bal arısı kadar insanlığa faydalı olmadığı için, insanlar tarafından korunmadığının farkında değillerdi. Onlar için; iğnesi büyük ve acılı olan üstündür düşüncesi n plandaydı. Sürekli zehirlerini boca ettikleri insanlar üstünde tahakküm kurmayı Allah’ın kendilerine verdiği özel bir hak olduğuna inanmışlardı. Allah bu yeteneği onlara özel olarak vermişti. Birileri yönetecek, birileri ynetilecekse, yönetimde her zaman sadece onlar olmalıydı. Bu da ilahi adaletin tecellisiydi.

Bu düşünce sadece onlar da mı vardı? Hayır. Ezilen kesim bunu onlardan daha hararetli savunuyordu. G onlarda ise yapacak bir şey yoktu. Onlara düşen; başlarını eğip, verilen emre itaat etmektir. Hatta aralarında bu emirlere zaman zaman karşı çıkan olursa, bu direnci çoklukla st kademelere yansımadan kendi aralarında elimine etmektir. Yani kraldan

çok kralcı olmak ve sürekli kralın dümen suyuna akmak alın yazılarıymış gibi davranmak, boyunlarının borcuydu. İşte bu refleksle hareket ediyorlardı. Acaba bu kesim, canlı cesetler uygulamasına maruz kaldıktan sonra da böyle mi düşünüyordu? Kendi beyinlerinde, güç bizde diyerek aptallıklarını iyice katmerleştiriyorlar mıydı? Şu anda bunu anlamamanın olanağı yoktu. Çünkü örgüt geniş katılımı değil, kalifiye dar kadro uygulamasını kullanıyordu. Halkın büyük çoğunluğu bir şeylerin değişmekte olduğunu, kendilerinin dışında bir takım kıpırdamaların olduğunu seziyor ama gerçeği bilmiyordu. Barış Grubu ise, canlı cesetlerin topyekûn örgütlendiğini sanıyordu. Zaman zaman insanları sıkıştırıp, hiçbir şeyden haberdar olmayan insanlardan, işkence yoluyla bilgi edinmeğe çalışıyordu.

Bu durum Barış Grubu'nun çıldırmasına yetiyordu. Onlar, canlı cesetlerin bu denli ketum olabileceğini, ser verip sır vermeyeceğini hiç hesaba katmamışlardı. Yüzlerce insana çok ağır işkence etmelerine rağmen bir tek bilgiye bile ulaşamamışlardı. Ya dünyanın çivisi çıkmıştı, ya da ilk kez dünya kendine geliyordu. Daha düne kadar boyun eğen, insanların birden bire böyle dik durması, hiçbir şekilde taviz vermemesi nasıl mümkün olabilirdi? Dünya topyekûn cinnet mi geçiriyordu? Barış Grubu'nun gücünü bilmiyorlar mıydı? Biliyorlarsa, nelerine güveniyor da böyle dikleşiyorlardı? Barış Grubu istese onları toptan eşek cennetine gönderemez miydi? Aslında en doğrusu buydu. Toptan eşek cennetine göndermek!

Yapmasına yaparlardı ama ellerinin altında onlara hizmet edecek, çalışacak kimse kalmıyordu. Öyle yaparlarsa, onların durumuna kendileri düşeceklerdi. Kolları sıvayıp, çalışmaları gerekecekti. Hâlbuki şimdi “eşegin çalıştığı at için” kuralı yürümekteydi. Bu kuralı yine kendileri koymuştu. Ama kendileri kaldıramazdı. Kaldırırlarsa, toplum düzeni bozulurdu. Kaldırırlarsa; bu günün ağası, yarının işportacısı olurdu. O

ağa, ben ağa, inekleri kim sağa? Bırak inekleri sağanlar, sağmaya devam etsinler.

Canlı cesetlerin gelecekteki tahakkümlerini şimdiden karşılamaları gerekiyordu. Tedbirlerini şimdiden alarak bu direnci yok etmeliydiler ama nasıl? Bu konuda bilim çevresi durmadan kafa çatlatıyordu. Hâlbuki onların bilim çevresi dedikleri insanların bir kısmı örgütün elemanlarıydı. Barış Grubu'nun aymazlığı tavan yapmıştı. Ürettikleri zehire karşı, anında panzehir bulunmasının sebebi buydu. Örgütle haşır neşirdiler ama örgütü dışarıda arıyorlardı.

Barış Grubu'nun gündüz aldığı her karar akşam internette dolaşıyordu. İnsanlar gülerek, alay ederek okuyorlardı. Barış Grubu köstebek avına çıkarken bile bu köstebek avı işini yine örgütün kendisine görev olarak verdiğinin farkında değildi. Bu görevi üstlenenler, sokaklarda, caddelerde mum yakıp kendilerini arıyorlar ama bir türlü bulamıyorlardı. Bu nasıl bir örgütlenmeydi böyle? Ayrılıkçı, yıkıcı, bölücü oldukları kesindi ama örgütlenme yöntemleri şimdiye kadar uygulanan yöntemlerin hiç birine benzemiyordu. O zaman yeni bir yöntem geliştirmişlerdi. Örgüt elemanı bilim adamları, sürekli arıza çıkartan, örgüt aleyhine olan bilim adamlarını, Barış Grubu'na "köstebek olabilir" şeklinde ihbar ediyor ve anında ortadan kaldırılmalarını sağlıyorlardı. Böylece yuvalanan köstebekler, o grubun içinde daha önemli görevler üstlenerek iyice köşeye sıkışmalarını ve karar alma yetilerini kaybetmelerini sağlamış oluyorlardı. Ama eğer durum anlaşılırsa, kendi derilerinin de yüzüleceğinden zerre kadar kuşku yoktu. Bu onlar için kıldan ince kılıçtan keskin bir köprüden geçmek gibi bir şeydi. Ama iyi amel işleyenlere bu köprü otoban gibi düz ve geniş bir yol oluyordu hep. Çünkü halka hizmet, Hakk'a hizmetti. Bu açıdan işleri hep düz gidiyordu.

Dünya da yeni bir düzen kurulacaksa, her türlü fikre yer

olmalıydı. Yani yüz çiçek yan yana açmalı ve yüz fikir tartışmalıydı. Kötünün olmadığı yerde, iyinin hiçbir kıymeti olmazdı. Önemli olan kötülerin sürekli teşhir edilmesi ve halkın bu konuda bilgilendirilmesi idi. Halk iyiyi de, kötüyü de bilecek, tedbirini ona göre alacaktı. Böylece iyiler, iyilik hep rövanşta kalacaktı. Özenilen, imrenilen, ibret alınması gereken hep iyilik olmalıydı. Çal senin de olsun, çalış senin de olsuna dönüşmeliydi. Eğitim ve iş alanında mutlaka fırsat eşitliği sağlanmalı ve özel mülkiyete ebedi bir nokta konulmalıydı. Mal edinme hırsı dünyayı günün birinde eski haline taşırdı. O zaman akıtılan akıtılacak olan kan boşuna olurdu. Dünya kardeşliği sağlandıktan sonra mal edinme hırsı hiçbir mana taşımayacaktı. Hasta ruhlu olmadıktan sonra bir insanın böyle bir ortamda mal edinme hırsına kapılması mümkün değildi.

Artan nüfusla birlikte sürekli parçalanan arazilerin yakın gelecekte hiçbir amaca hizmet etmeyeceği zaten ortadaydı. Toprak ağalarının elinde kalan arazilerin dışında tek parça işe yarar arazi kalmıyordu. Mevcut düzende, her ne kadar da toprak reformu yapılsa da, dünyayı genişletemeyeceklerine göre hiçbir yaraya merhem olacak tedbir alınamazdı.

Yeni düzende; şehirleşmelerin dağlara doğru kaydırılması, sulak ve düz arazilerin tarıma ayrılması kaçınılmaz önlemler arasında yerini alması gerekmekteydi. Depremsellik açısından düşünüldüğünde dağlık bölgelerin jeolojik bakımdan daha dayanıklı olduğu, bilimsel bir gerçektir. Öyleyse bilim çağında, bilim dışı davranmaktan kaçınmak gerekmez miydi?

Şimdi araziler birleşip, tarıma açıldığında, dünyanın gıda sıkıntısı çekmesi artık söz konusu olmayacaktı. Tarım arazilerinin artması, hayvancılığın, arıcılığın ve seracılığın da artması anlamına gelmekteydi. Bu açıdan dünya yeniden dizayn edilecekti. Hangi toprak neye uygunsa, o konuya tahsis

edilecekti. Dünyanın neresinde ne üretilirse üretilsin, bundan tüm dünya insanı yararlanacaktı. Doğduğundan, öldüğü güne kadar, köyünden, kasabasından başka bir yer görmeden ölme şanssızlığı artık yaşanmayacaktı. İki dağın arasında bir köyde dünyaya gelip, gökyüzünü sadece oradan görüp, yaşlanıp, ölenler az değildi. Tüm dünyaya o iki dağın arasından bakarak, dünyanın büyüklüğünü oradan tahmin ederek yaşamak gibi acı durumlar bir daha asla olmayacaktı. Herkes kendi dünyasında, özgürce yaşama imkânına sahip olacak ve insana yakışır tarzda yaşayacaktı.

OTUZ DOKUZ

Bir günde ortalık alabora oldu. Ortalıkta dolaşan muhafızlar kaçacak, saklanacak delik bulamadılar. Astığı astık, kestiği kestik olan muhafızlarda can kaygısı hat safhaya ulaştı. Mevcut yöneticilerinden de destek bulamadılar.

2/86, 6/40 ve 9/36'ncı Karantina Bölgelerinde beklenmedik olaylar oldu. Örgüt elemanları muhafızları böyle tepeleyen, hiç bir şeyden haberdar olmayan canlı cesetlerde de kendiliğinden bir takım hareketlenmeler oldu. Onlar da çalışma birimlerinde yöneticilere kafa tuttu ve bir iki yönetici de ağır yaralandı. Örgüt, görünmeyen güç olarak hemen olaya müdahale etti ve canlı cesetlerin bir daha böyle olaylara karışmamaları tembih edildi. Fevri ve tek tek hareketlerin insanlara zarar vereceği onlara topluca anlatıldı. Dayak yiyen yöneticiler, canlı cesetlere herhangi bir yaptırım uygulamadı. Bu konuyla ilgili muhafızlardan da bir ses çıkmadı. Çünkü onlar da can telaşına düşmüşlerdi ama belli etmemeye çalışıyorlardı. Üflesen devrilirlerdi ama henüz ayakta duruyorlardı.

Kadir'in manifesto diye kabul edilen talimatı, eylem meraklısı, aksiyon tutkunu elemanları kamçılamıştı adeta. Sanki binlerce yılın rövanşı alınıyordu. Ama bu tür hareketler hiçbir zaman kinle, nefretle olmamalıydı. Kinle, nefretle kurulan hiçbir düzenden hiçbir şekilde kardeşlik beklenemezdi. Ama son zamanlarda insanların canı çok yanmıştı. Canı yanan, yakıyordu da! Bunun önüne geçmek gerekirdi. Bir insanı öldürmek başka bir şeydi, öldürdükten sonra, işkence et-

mek, gözlerini oymak, kulaklarını, burunlarını kesmek de başka şeydi. Bu son durum da bir bakıma cinnet demekti. Toplumsal hareketleri cinnet noktasına taşımamak gerekirdi. Barış Grubu ne yapacağını şaşırmış, şaşkına dönmüştü ama onlar gibi olmaya da gerek yoktu. Sonuç itibariyle Barış Grubu'yla kıyasıya savaşacaklardı ama bu kulak keserek, göz oyarak olmayacaktı. İktidarlarına ilelebet son verilecekti. Bir daha böyle bir yapılanmaya asla müsaade edilmeyecekti. Hakça çalışma, hakça bölüşme sağlanacaktı. Buradaki bölüşme özel mülkiyet alanında değil, insanca yaşamak için, mutlu yaşamak için elde edilen artı değerler üzerinden paylaşma olacaktı. Sosyal etkinliklere, eğitime, spora, sağlığa ve sağlıklı beslenmeye, doğum kontrolüne bütçeden geniş pay ayrılacaktı. Silahlanmaya ayrılan bütçe dünyaya dünya dışından gelebilecek tehlikelere karşı korunmak maksatlı bilimsel araştırmalara ve insan sağlığı için harcanacaktı. Dünya taşımacılığının omurgasını; raylı sistem ve deniz taşımacılığı oluşturacaktı. Dünya kaynağı, dünya insanına hizmet edecek, doğal yaşamın korunması, ekolojik dengenin korunması, her türlü canlının dünya kaynaklarından yararlanması sağlanacaktı. Dağlarda, tepelerde, ormanlık alanlarda, yapay inler oluşturulacak, değişen hava şartlarında hayvanların barınmaları sağlanacaktı.

Barış Grubu'nun uygulaya geldiği iki şey uygulama alanı bulacaktı. Ağaçlandırmaya devam edilecek ve denizlerin, akarsuların temizliğine azami önem verilecekti. Yaptıkları üretimin özelliği bakımından, çevreyi kirletmekte olan tüm fabrikalar çorak bölgelere taşınacaktı. Örgüt gelecekteki yönetimle ilgili milyonlarca sayfalık hazırlık yapmıştı. Hukuk grupları ise, dünya anayasası üstünde çalışıyorlardı. Anayasa çalışmaları bittiğinde, Dünya parlamentosu kurulacaktı. Yaşama yetkisi yine parlamentonun elinde olacaktı. Yine kuvvetler ayrılığı sistemi geçerli olacaktı. Kurulan sosyalizm bu güne kadar mülahaza edilen sosyalizmden daha içerikli ola-

caktı. Dünya insanının inanç sistemi didiklenmeyecek, insanlara bu yönde baskı yapılmayacaktı. Ortak değerler üstünden belirlenecek ahlak kuralları ders kitaplarında konu edilecekti ama insanlara ahlak kurallarına uymaları yönünde yasal yaptırım uygulanmayacaktı. Özgürlüklerin önündeki tüm engeller kaldırılacak, her kişinin özgürlüğü yasalarla teminat altına alınacaktı. İnsanlar istediklerini basın yayın yoluyla istedikleri gibi yazabilecek, savunabilecekti.

Örgütün bu kapsamlı çalışması aynı zamanda derinliğini de göstermekteydi. Anlaşılan geri adım yoktu.

Giderken bırakılanla, dönerken bulunan aynı olmuyordu. Dünyayı değiştirelim derken, esaret yuvası haline döndürenlerden devralacakları dünyayı nereye taşıyacaklardı? Şu bir gerçek ki, dünya bir daha eski haline dönemeyecekti. Tarih yazacakların işi zordu. Önce kendilerini kim haklıydı, kim haksız batağından uzak tutmaları gerekmektedir.

Peki, dünya esir alınmadan önce, toplum ne istiyordu? Aslında toplum hiçbir şey istemiyordu. Güçlüler dünyayı bölüşmeye çalışırken, toplum da ucundan, kulağından bir şeyler koparmaya çalışıyordu. Dünya bitmez tükenmez bir kaynak ve insanlar sanki hiç ölmeyecekler gibiydi! İşte durum buydu aslında. Ortada ne temiz toplum kurma isteği vardı, ne de temizlenme. Zaten temiz toplum kurmak istediğini ileri sürenlerin hangisi temizdi ki? Temizlik nedir bilmeyen insanlardan, sağlık bilgisi kuralları oluşturmalarını beklemek saflık değil miydi? İşte toplum bunu zamanında görseydi, bu gün dünya esir düşmeyecekti. Dünya esir olmasaydı, özgürlüklerini kaybetmeyeceklerdi. “Özgürlük” bir kelimeydi ama içeriği bir hayat demekti. Onu kaybettiğinizde, her şeyinizi kaybedersiniz. Hiç her şeyini kaybeden bir insan gördünüz mü? Gördüyseniz, işte öyle olur her şeyini kaybeden!

Yaşamak, her gün girilen bir sınav olsa, buna kimse dayanamaz. Hâlbuki sınavlar belli dönemlerde yaşam çitasını yükseltmek için yapılır. Kazanılan her sınav insanı bir üst mertebeye taşır. Kademe kademe yükseldikçe, yaşam koşulları güzelleşir, refah payı artar. Toplumlar zaman zaman sınavlardan geçer. Hak ve hukuklarına sırt dönen, işi başka

mahfillere havale edenler, yani vurdumduymaz davrananlar, sürekli kaybederler. Sürekli kaybedenin, bir gün hiçbir şeyi kalmaz. Hazıra dağ dayanmaz diyenler, işte bunu kast etmişlerdi. Elinde bir şeyi kalmayan yani her şeyini kaybeden toplumlar, esir olmuşlardır artık. Esarettir her şeyini kaybettiren. Peki, ya esarete davetiye çıkartan, aymazlara, vurdumduymazlara, nemelazımcılara ne demeli? Ismarlama hac kabul olmaz. Ya kendi mücadelesini aymazlığından dolayı, başka mahfillere havale edenler, bilmezler mi ki; el, elin eşeğini türkü çağırarak arar! Demek ki herkes kendi eşeğini, kendisi arasaydı, hiç şüphe yok ki çoklukla bulacaklardı.

Eşeğini sağlam kazığa bağla, komşunu hırsız tutma. Gel de dünyayı esir alanları, bu başarılarından dolayı kutlama! Bilgi çağında, teknoloji çağında; sırtını bilime dönenlere, elinin tersiyle itenlere acaba şu esir günlerinde, neden esir düştüklerini sormanın bir yararı olur mu? Bize sadece ahiret lazım diyenler, şimdi dini vecibelerini yerine getirebiliyorlar mıydı? “Hiç ölmeyecekmiş gibi çalış, yarın ölecekmiş gibi de ibadet et”, diyen mübarek söz; bilime, teknolojiye, çağa sırt dön mesajı mı veriyordu? “Akılnı işletmeyenlerin üstüne pislik yağdırırız”, “akılnı işletenlere, bunda ibret vardır”, diyen ilahi emirlerde akla bu kadar önem veren inanç sistemine sahip olanlar, nasıl olurda, aymazlık yaparlardı? Nasıl olurda; kendi hak ve hukuklarını başkalarının eline verirlerdi?

Dünya esir olduktan sonra çok şey değişti. Tabiat kuralları dışında her şey yerlere yeksan oldu. İnsanlar tepeden tırnağa pisliğe bulandı. Gökten sanki üstlerine pislik yağdı. Bunu gören gözler gördü. Duyan kulaklar işitti. Yanan yürekler hissetti. Önüne ve arkasına perde inenler hiçbir şey görmediler, hiçbir şey hissetmediler. Miskin miskin oturanlar, esnemekten başka yaşam belirtisi göstermeyenler, hiçbir şeyin yine farkında olamadılar. Günahlarını, sevaplarını meleklerin sırtına saranlar, kendi hafiflikleriyle savrulup gittiler.

Dünya esir olmadan önce de aklını işletenler, şimdi dünyayı esaretten kurtarmaya soyunan insanlardı. Onlar, önünde ve arkasında perde olmayanlardı. Hem gözleriyle, hem de gönül gözüyle görenlerdi. Gözleri sağlam olup da görmeyenlerin, gönül gözü de kördü. Çünkü onlar kendinden başkasını düşünmeyenlerdi. Mazlumu öteleyen, zalimin yanında yer alanlardı.

Barış Grubu'nun uyguladığı zulme dünya canlı cesetleri içinde acaba ne kadar insan karşı durmaya hazırды? Hiç şüphesiz ki birkaç milyar insan! Peki, bunu inançlı, sistemli ve kontrollü olarak ne kadar insan başarabilir? Bu kez belki, milyonlarca insan! Dünyanın neden esir düştüğü ortada.

Nasıl olmuştu da insanlar tüm vazgeçilmezlerini bir çırpıda unutuvermişti? Duygusal açıdan dünya buza kesmişti. Sessizliğin sesi bile duyulmaz olmuştu. Demek esaret insanı güdüleriyle hareket eden canlılar haline getiriyordu. Hayır, öyle de değil. Sokak köpekleri yine havlıyor, kediler miyavlıyor, tavuklar yine gıdaklıyordu. Sadece her şeyini kaybedenler insanlardı. Ne bayramları kalmıştı, ne de özel günleri. Ne ortalarda misyonerler dolaşıyordu ve ne de muhafazakârlık kalmıştı. İnsanlık tarihine bakılırsa, savaşların çoğu dinler savaşıydı. Uğruna denizler dolusu kan akıtılmıştı. Peki, ya şimdi? Milyarlarca insan nasıl bu kadar çabuk vazgeçmişti tüm alışkanlıklarından? Belki de can pazarında, böyle değerler kimsenin aklına gelmiyordu. Esaret insanın kanını kurutuyor, beynini donduruyordu demek! İnsanlar, 124 bin peygamberle aydınlatılmıştı. Kutsal toprakları, kutsal ziyaretleri, kutsal günleri vardı. Uğursuz bir el, uğursuz bir hareketle bir çırpıda nasıl hepsini birden yok etmişti? İnsanların hiç olmasa kutsal değerleri için savaşmaları gerekmez miydi? Peki, neden hiç savaşmamışlardı? Savaşmıyorlardı?

Uğursuzluk geliyor demiyor, geliyordu demek!

Ölüm kavramı ve ölüm insanların yaşamında önemli bir

yer tutuyordu. Buna rağmen; ölüm tartışılmaz, gündeme getirilmez, onunla ilgili fırtınalar yüreğinizde esip dururdu.

Şimdilerde bahar sadece takvim yapraklarında geliyordu. Eskiden bahar takvimlerle değil gözlerimizin önünde al yeşil renklerle gelir, sonra kar taneleri gibi çiçeklerle bezenir, insanlara yazın geleceğini müjdelardı. Şimdi; dört mevsimin dördü de bir yerlerde takvim yapraklarında sallanıyordu sadece. Çok şeyiniz yoksa olanıyla yetinirsiniz. Can pazarında bile mevsimler değişmezdi. Değişen sadece insanlar ve yaşam koşullarıydı.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte şehir cıvıl cıvıl insan kaynardı. Kimileri o tarafa, kimileri bu tarafa işlerinin peşine giderlerdi. Toplu taşıma araçları, hususi araçlar, yük taşıyan araçlarla trafik kilitlenirdi. Bu hareketlilik, bu kilitlenmeler insanlara stres yüklerdi. Orasına, burasına kramp girerdi insanların. Araçtan araca el kol işaretleri, küfürler havada uçuşurdu. Zaman zaman insanlar kavgaya tutuşurdu. Yaralamalar, ölümler vuku bulurdu. Bu kadar keşmekeşin, stresin içinde inanç değerleri yine de yaşanırdı. İnanç değerleri vazgeçilmezlerin başında gelirdi. Dini günlerde, bir yıl boyunca çalınmayan kapılar çalınırdı. Küsler çoklukla bu günlerde barışırdı. Matem günlerinde, yas tutulurdu. Mezarlıklar ziyaret edilir, mezar başlarında dualar okunurdu. Şimdi insanlar altından kalkamayacakları bir acının, yasını tutuyorlardı sanki. Ağızlarını bıçak açmıyordu. Çıt yoktu ortalıkta. Sessizliğin sesi bile duyulmaz olmuştu. Artık insanların mezarları bile yoktu.

Örgütün amacı dünyada yeniden barış rüzgârlarını estirmek, kaybedilen özgürlüğü geri getirmektir. Etnik köken, dil, din, ırk gözetmeden el ele huzur içerisinde yaşamak tek amaç olup, bu uğurda canlarını dahi tehlikeye atarak nasıl barış ve kardeşlik yanlısı olduklarını herkese göstermek istiyorlardı. Kendilerine yapılan akıl almaz işkenceleri bile göz ardı ederek; ille de özgürlük diye haykırıp bu savaşın son

bulması hususunda ellerinden geleni fazlasıyla yapıyorlardı. Tertemiz yürekleriyle, küfre bulaşmamış ağızlarından çıkan kardeşlik temalı her bir sözle kardeşlik ve barış rüzgârları estiren örgüt elemanlarının her birinin yüksek sesle tekrarlaması lazım gelen slogan tekti.

-“Yaşasın Özgürlük, Yaşasın Dünya Kardeşliği!”

Kurtuluşun fitilini ateşleyecek olan slogan!

İnsanın kattığı anlam dışında, yaşamın başkaca bir anlamı yoktur. Başkalarına yardım etmeyen insanlar hep yalnız kalırlardı.

Aslında hiç kimsenin bir şeyi sırf başka birisi için yapmadığını, insanın bütün eylemlerinin kendisine yönelik olduğunu görmek ve böyle düşünmek mümkün ama bütün hizmetleri zaten kendilerine hizmettir, bütün sevgileri kendilerini sevmesindendir. Kendisini seven bir insan hiç yalnız kalmak ister mi? Yalnız kalmayı bile istemeyen insan hiç esir muamelesi görmek ister mi? Pek tabii ki istemezdi. O zaman özgürlüğü, özgür yaşamayı her şeyden çok istemeli ve her şeyden çok onu korumalıydı!

Bilginliğin sınırları vardır, cehaletinse hiçbir sınırı yoktur. Hep daha fazla kan, daha iyi silahlar, daha aşağılık sebepler olacak fakat insanlar her şart ve ahval içinde özgürlüğünü korumasını bileceklerdi, bilmeliydiler. Mum ışığında başka dünyalara inanmak mümkündü, ama parlayan güneşin altında mümkün değildi. Güneş beyinleri aydınlatandır ama mum ışığı ise sadece eşyaların aydınlatılmasını sağlardı. Aydınlanmış beyinlerde günbatımı olmazdı. Özgürlük o beyinlerde taht kurar ve vazgeçilmezlerin başında yerini alırdı. Orada yani aydınlanmış beyinlerde özgürlük yaşamın tüm anlamlarını içerirdi.

İnsanlar üç çeşit kişilik özelliği sergilerler: Ortaya çıkardığı, sahip olduğu sahip olduğunu sandığı kişilik özelliklerle-

riydi. Bazen bu üç çeşit kişilik özelliğinin de bir manası olmayabilirdi. Ortaya çıkardığı kişilik özelliği toplum yararına hiçbir değer taşımıyorsa, bu tür kişilik özelliklerine sahip olanların örgüt içinde yer almaması gerekmekteydi. Sahip olduğu kişilikte keza öyle ve sahip olduğunu sandığı kişilik özellikleri de bizzat kişinin kendisi tarafından da bilinmediği manasını içerdüğinden, bu kişilik özelliklerine sahip kişilerin de örgütte yer almamaları gerekmekteydi. Öyle ise; ortaya çıkardığı yani ortaya koyduğu kişilik özellikleri toplum yararına uygun, özveri, feragat ve belagat içeren kişilik özelliklerine sahip olanlar örgüt içinde yer alabilirdi ki, zaten öyle de yapılmıştı. Mesleki açıdan üst düzeyde olmalarına rağmen, istenen özelliğe sahip olmayan insanların örgüte katılmaları demek, örgütü resmen dinamitlemek anlamına geleceği kuşkusuzdu.

Dünyayı esir alanlar; insanları sadece varlık derecelerine bakarak, en üst seviyedekileri yanlarına alarak bu mücadeleye soyunmuşlardı. Çünkü bir bakıma yol arkadaşlarıydı, nihai hedefleri, çıkar peşinde harcadıkları güç aynıydı. İcraata başlamadan önce ARGE çalışmalarını bu insanların kaynaklarını da kullanarak başarmışlardı. Bazı insanlar istese de çirkinleşemez ve bazı insanlar da istese de güzelleşemezdi. ARGE çalışmaları sonucunda düzenlenen farklı farklı raporlarda, esir alacakları insanların yaşamlarını nasıl sürdürecekleri konusunda çok alternatif koymuşlardı ama hiç biri de canlı cesetlerin içinde bulundukları durumdan farklı tespit ve öneriler değildi. Çünkü bu insanlar dünyayı ve yaşamı paranın deliğinden gören insanlar olduklarından, isteseler de güzelleşemiyorlardı. Çünkü kalplerinde güzelliğe, şefkate, merhamete yer yoktu. Nasıl ki vermede zalimlikleri varsa, almada da o derecede boyun eğdirme arzusu vardı. Kaşıkla verdiklerini, kepçeyle almaya çalışıyorlardı.

Rüyaları gerçekleştirmenin en iyi yolu uyanmak, esaretten kurtulmanın en iyi yolu ise savaşmaktı. Görünen o ki, sa-

vaş kaçınılmazdı. Bu mücadeleye, bu savaşa inanan beş yüz milyona yakın insan vardı. Böyle devasa bir güçle, dünya değil, birkaç gezegen dahi kurtarılabilirdi. Dünya böylesi bir örgüte ne tanık olmuştu ve ne de bir daha olabilirdi! Ellerin de savaştacak silahları yoktu ama tarlanın taşıyla tarlanın kışunu vuracak imkânları vardı. Düşmanın elinde bulunan her türlü silah ve cephaneyle istedikleri an sahip olabilirdi. Gelinen bu son duruma bakılırsa, asıl güç örgütün elinde sayılırdı. Dünyayı esir alanlar, hâlâ gücün kendi ellerinde olduğunu sandıkları için rahat uyuyorlardı. Onlar uyumaya devam ederken, bu tarafta çalışmalar katlanarak gidiyordu. Girip çıkmadıkları hiçbir gizli bilgi, hesap, silah ve cephane stokları ve üretim planlama bilgileri yoktu. Hatta bazılarının çok gizli hesaplarına bile ulaşılmıştı. Dünyayı zapt etmelerine karşın, hâlâ bir birlerinden gizli hesaplar bile oluşturuyorlardı. O hesapta tuttukları devasa servetleri acaba hangi dünyada harcamayı planlıyorlardı?

Bir insanın akıllı olmasına bir şey denemezdi ama aklını başkalarına zorla kabul ettirmesine tahammül edilemezdi. Bu insanlar belki akıllıydılar ama hasta oldukları kesindi. Yoksa böyle bir ortamda internette kendi oluşturdıkları gizli hesaplarda para bloke etmenin manası başka ne olabilirdi? Dünya, içindekilerle birlikte onlarınsa, gizli hesap açıp para istifleme hangi ruh haliyle sağlanabilirdi?

Neredeyse, karantina bölgelerinin hepsinde müzik sesi ortalığı çınlatıyordu. Barış Grubu bu tepkiye bir mana veremiyordu. Bunu nasıl başarmışlardı? Dünyanın her yerinde, haberleşmiş gibi nasıl böyle bir uygulamaya başlamışlardı? Peki, haberleşmeyi nasıl sağlıyorlardı? Yoksa kullanmakta oldukları özel telekomünikasyon sistemleri mi vardı? Öyle de bunu, bu sıkıyönetim altında, bu baskı altında nasıl başatabilirlerdi? Evlere yapılan baskınlarda, haberleşme ağına ilişkin hiçbir emareye bile rastlanmamıştı. Sürekli gelen raporlar içinde, bu konuya ışık tutacak bir tek cümle bile yoktu.

Son zamanlarda muhafızların başına gelenleri de hesaba kattıklarında, ortada çok ciddi bir durum vardı. Bu müzik dinleme olayı, ileride patlak verecek çok büyük olayların habercisi gibiydi. Akacak daha çok kan vardı.

Kendiliğinden oluşan bu umursamazlık, TV haberlerine duyulan ilgiyi de neredeyse ortadan kaldırmıştı. Kimsenin haberleri taktığı da yoktu. Nasılsa onları koruyan görünmez bir el vardı. Muhafızlar öyle kafalarına göre adam öldüremiyorlardı. Birçok insan; dibe köşeye sakladığı kitapları çıkarıp, gizli de olsa okumaya başlamıştı bile. Gözü kara olanlar; cahil cesaretiyle hareket ediyor, özel receiver kullanarak, Barış Grubu'nun izlediği kanalların tümünü izleyebiliyordu. Gündüzleri sohbet evleri çocuklara okul görevi görmeye başladı. Buralarda okuyan öğrencileri, örgüt elemanı öğretmenler okutmakta idi. Öğrencilerin ve velilerinin istifade ettikleri bu sohbet evleri artık eskisinden daha iyi korunuyordu. Öğrencilere sosyal derslerde sosyalizm konusunda da bilgiler

veriliyordu. Öğrencilerde gözlemlenen en önemli eksik, tepkisiz oluşlarıydı. Verilen bilgileri sünger gibi emiyorlardı ama hiçbir şeyi eleştirmiyor ve karşı görüş ileri sürmüyorlardı. Sanki her şeyi ilk kez duyuyor ve duydukları her şeyi itirazsız kabul ediyorlardı. Demek ki dünya esir olduktan sonra aileler dışarıda olduğu gibi evlerde de herhangi bir fikir alışverişinde bulunmuyordu. Aile arasında bir şey konuşulmuyorsa, genç insanların bilgi alacağı başka kaynak yoktu zaten. Bu nedenle on bir yılda gençlik adeta devre dışı olmuştu. Dünyayı esir alanların başarmak istedikleri zaten buydu. Canlı ceset diye nitelenen bu insanların gerçekten canlı ceset olmaları istenmekteydi. Yarı insan, yarı hayvan haline dönüştürülecek bu insanların, insaf sınırlarını zorlayacak derecede çok çalıştırılmasının sağlanması ancak bilgi fakiri olmalarıyla başarılabilirdi. Ürettikleri şeyin neye yaradığını bilmeden yaşamlarına devam edecek bu insanların sadece kaba kuvvetlerinden yani emek gücünden yararlanmak istenmekteydi. İçi boşaltılan insanların, bir bakıma robotlardan daha çok işe yarayacakları kesindi ama mutlak itaatleri sağlanırsa! Üstelik bunların çoğalması kendiliğinden olmaktaydı. Robotların çoğalması ancak yeni robotlar üretmekle mümkündü ki bu da yeni masraflara yol açmaktaydı. Ayrıca robotların bakım, onarım ve yenileme gibi uğraş ve giderleri de vardı. İnsanlar için böyle bir seçenek yoktu. Sağlık giderleri için herhangi bir ödenek ayrılmadığı gibi onarım ve bakım giderleri de yoktu. Yani insanlar robotlardan daha ekonomikti.

Kendi yetenek gücünü yetersiz bularak hata yapmaktan korkanların ruhu, mücadele ışığından yoksundu. Böyle bir korkuya kapılmak, başarı yollarına set çekmek demektir.

Elbette hayatta hiç kimse kusursuz ve hatasız başarıya ulaşmış değildi. Bir insan ne kadar tedbirli, çalışkan ve akıllı olursa olsun, umulmadık nedenlerle hata yapabiliyordu. Hatalar mutlaka kötü niyetten doğmazdı. Oysa kararlı bir kimsenin

mücadeleci, azimli ve girişken olması gerekirdi. Ayrıca, “hatasız insan olmaz” sözü de, insan karakterinin ve çalışmasının bir noktada aksayabileceğini anlatmaktaydı. Önemli olan; bu hataları düzeltmek ve ikinci bir defa aynı hatayı yapmamaktı.

Her ne kadar konunun bilimsel izahı bu olsa da örgütün hata yapma şansı hemen hemen hiç olmamalıydı. Böyle durumlarda hata demek ölüm demekti, belki de kitlesel ölüm manasına gelirdi. Cezası yüksek olan suçlar işlenmeden önce üstünde çok düşünülmesi gerekmez miydi? O zaman savaşta kimsenin hata yapma lüksü olamazdı. Atılacak her adım hesaplanmak zorundaydı. Bu güne kadar sıfır hatayla bu noktalara gelinmişse, tek sebebi örgüt elemanlarının yetkin kişilerden oluşmasıydı.

Kimi insanı ayakta tutan ayaklarıdır. Kimi insan; hayalleriyle, idealleriyle ayakta durur. Yüreğinin derinliklerinde isyan duyguları oynasırken, mantığı sabırlı olmayı öneriyordu. Örgütsel faaliyetin sorumluluğunu taşıyan insanın, her zaman kendi olmaya hakkı yoktu. İnsanın kendisiyle savaşması, ne zor işti! Ne kâbus ne de mutluluk, kovalamıyordu onu rüyalarında. Ne ölüm ne de yaşam uymuyordu bedenine. Durup dururken dünyayı kan gölüne çevirmeyi de planlamıyordu. Dünya zaten kan gölünün ortasına çevirmişti dümenini. Fakat artık ona umut yetmiyordu. Kadir artık şarkı söylemek ve şarkı dinlemek istiyordu eskisi gibi.

Fırtınanın şiddeti ne olursa olsun, martı sevdiği denizden vazgeçmez. Dünyayı esir aldıklarını zannedenler, dünyanın diğer ortaklarını hiçe saymışlardı. Canlı cesetler diye kenara ittikleri, dünyanın dünya olmasını sağlayanlar olduğunu nasıl göz ardı etmişlerdi? Bu günkü şaşaalı yaşamlarının temelini atanlar, bu canlı ceset dedikleri insanlar değil miydi? Bir bardak suyu, bir bardak çayı, bir tabak yemeği bile onların elinden yiyip içtiklerini nasıl görmezler ve nasıl düşünmezlerdi? Canlı cesetler bu vasıfta olmasalardı, bugün onlar canlı ceset olurlardı. Onlar kimin sırtına basarak yükseldiklerini sanıyorlardı? Merdivenin ilk basamağıyla son basamağı arasında fark mı vardır sanki! Ters çevirin merdiveni, alt basamak en üste gelir ve siz yine aynı merdivenle, aynı yüksekliğe çıkarsınız. Basamaklar arasında illaki fark gözetmenin anlamı neydi?

Kadir sırtındaki yükün ağırlığını saniye saniye hissediyordu. Yok, yok bu böyle olmayacaktı. Muhsin hep yanında olmalıydı. Bazı zamanlar çıldıracak gibi oluyordu. Örgüt her

ne kadar seçkin insanlardan oluşmuş olsa da, yinede her an sorun çıkacakmış gibi tedirgin oluyordu. Bu tedirginlik bey-ninde met cezir oluşmasına neden oluyordu.

İnternette gözüne bir haber çarptı. İçindeki tedirginlik gerçekleşmişti. 3/65. Karantina Bölgesi'nde 37 numaralı markete mal sevkiyatı yapan lojistik destek grubu yakalan-mıştı. Kadir habere karşı derhal talimat yazdı.

-“37 numaralı markete mal sevkiyatı yapan grubu yaka-layan muhafızlar derhal bertaraf edilsin”.

37 numaralı markete mal sevkiyatı yapan gruba gözcülük yapan ekibe haber ulaştığında, muhafızlar mal yüklü kamyonu ve grubu merkeze götürüyorlardı. Orada imha etmeyip, merkeze götürölmelerinin tek sebebi, orada sorgulanacaklardı. Bilmedikleri, bir türlü ulaşamadıkları birçok sorunun yanıtını bu tür sorgularla elde edebileceklerini düşünüyorlardı.

Kamyonun önünde ve arkasında muhafız arabaları oldu-ğu halde gidiyorlardı. Ara sokaklardan geçip, geniş bir yola çıktıklarında, işareti alan kamyon şoförü, kamyonu durdurdu. Öndeki ve arkadaki arabalar da durdu ve muhafızlar ok gibi fırladılar dışarı. Dışarı çıkar çıkmaz, örgüt elemanlarınca çapraz ateşe tutuldular. Ateşe, ateşle karşılık verdiler ama fazla da dayanamadılar. Muhafızları öldürdükten sonra, silahlarını da aldılar ve hiçbir şey olmamış gibi herkes yoluna gitti. Bu sorun da böylece hallolmuş oldu. Burada gözcülük yapanların zafiyeti söz konusuydu.

Her bölgede gözcülük yapacak insanlara, sohbet evlerinde gerekli bilgiler verilecekti. İşin ciddiyeti bir kez daha vurgulanarak, gözcülerin dikkatli olması sağlanacaktı. Örgütün kontrolünde bulunan marketler ve diğer fabrikalardaki gözcülerin de aynı şekilde eğitilmeleri gerekmekteydi. Gözcü görevini bir an bile aksattığında, insanların topluca öldürölmesi söz konusu olmaktaydı. Onun için gözcülük çok önemli bir görevdi ve gözcüler bu önemli görevi yerine getirmekteydi.

Kadir, Filiz'le birlikte ortadan kayboldu. Bu durum Macit'i çok tedirgin etmişti. Başlarına bir hal geldiyse, öldürül-dülerse neyse de, onun başını belaya sokacak işlere kalkış-tıysalar, işte bu çok kötüydü. Birinci ihtimalin gerçekleşmesi için dua etti. Zaten onların bu bölgeye gelmelerine izin ver-mem hataydı diye düşündü.

Bu günlerde öldürülen yönetici sayısı az değildi. Bu da nihayet onlardan biriydi. En iyisi durumu üst makamlara rapor etmektir. Diğer öldürülen yöneticilere ne yapılmışsa, bun-lara da aynı türden işlem yapılmalıydı. Öyle de yaptı. Kısa bir raporla üst makamlara rapor etti. Yerine derhal bir başka-sı gönderildi.

Huzursuzluk hat safhadaydı. Bu serseri isyanlarının sonu nereye varacaktı? Son zamanlarda üstten o kadar sıkıştırılı-yorlardı ki, belli ki kendileri de oldukça huzursuzdu. Ortalık böyle alabora olunca, olayların ucu nereye dayanır, bilin-mezdi! Kabağın kimin başında patlayacağı belli mi olurdu? Keşke dünya eski halinde kalsaydı! Düşünceler aynı, tavırlar aynı aşağı yukarı uygulamalar da aynıydı ama hiç olmazsa cilalı bir iki cümle ile insanların gönlünü alıp, yola devam ediliyordu. Böyle kesin hatlarla saflar belirlenince kimsenin ağzının tadı kalmıyordu. İnsanlar şimdi daha tutarsız, daha sinsiydi. Kimseye bel bağlamak artık hiç mümkün değildi.

Macit üst makamlardan onay alıp, karantina bölgelerini teftişe çıktı. Bu haber 9/25'inci Karantina Bölgesi'nde anın-da yankı buldu. Kadir, onu yakalatıp, huzuruna getirtecekti.

Hemen kısa bir talimat yazıp yayınladı.

İstihbarat grubu onu bölgeye girer girmez yakaladı. Etkisiz hale getirip, Kadir'in huzuruna çıkarttılar. Kadir karşısında Macit amcasını görünce, heyecanlandı. Onu ayakta karşıladı ve içeri buyur etti. Macit, Kadir'i sağ salim karşısında gördüğünde, ikinci ihtimalin doğru olduğunu anladı ve çok endişelendi ama belli etmedi. Elini yeğenine uzattı,

-“O yeğenim, artık amcanı, karga tulumba huzuruna çağırıyorsun” dedi. Kadir,

-“Kusura bakma amca amacım büyüklük taslamak değil, çaresizlik işte! Sana zaten çok ihtiyacım vardı. Biri yakalandı dediler ama bunun sen olduğunu bilmiyordum. Ama yakalanan kişinin amcam olması, ne yalan söyleyeyim, beni fazlasıyla memnun etti. Çünkü sana yani amcama bu gün, bu şartlarda daha çok ihtiyacım var. Bir tek benim değil, canlı cesetler diye nitelendirilen tüm insanların! Tahmin ediyorum ki, içine düştüğümüz bu durumdan sen de en az benim kadar mustaripsindir. Öyleyse el ele verirsek, bu esaretten kurtulabilir ve eski halimize dönebiliriz. Amca durumu tüm ayrıntılarıyla anlatmama gerek yok, sen benden daha iyi biliyorsun. Söyle amca oradaki durumdan memnun musun?” dedi. Macit öksürerek boğazını temizledikten sonra, önce ürkek ürkek çevresine baktı, anlaşılan yalnız konuşmak istiyordu. Kadir,

-“Rahat ol amca, onlar arkadaşlarımdır, yani emin insanlardır” dedi. Macit ses tonunu adeta ayarlayarak, kısık bir sesle,

-“Ben de rahat değilim yeğenim, kimse rahat değil ama elden bir şey gelmiyor. Bu adamlar çok güçlü. Santim yanlış adım atan ölür” dedi. Kadir amcasına yer gösterdi,

-“Şöyle otur amca, rahat ol. Kendini evinde veya yeğeninin yanında hisset” dedi. Macit gösterilen koltuğa çöktü. Genelde kanlı canlı yüzü mora kesmişti. Belli etmemek için

kendini sıkıyordu ama ellerinin titrediğinin farkında bile değildi.

Kadir çay söyledi ve diğer iki istihbarat elemanına da oturmalarını söyledi. Çaylarını yudumladılar. Kadir söze nereden başlayacağını düşünüyordu. Sonra amcası gibi bir iki kez öksürdü ve

-“Amca” dedi. Macit uykudan uyanmışçasına,

-“Efendim yeğenim” dedi. Kadir,

-“Amca bu düzen böyle gitmeyecek. Senden ricam, senin gibi düşünen arkadaşlarını da tembihle, bölgelerdeki bu zavallı insanların tepesine fazla çökmesinler. Tek tek insanları cezalandırmakla uğraşmak istemiyorum. Bana nedenini sorma ama şunu bil ki kolum çok uzun. Dünyanın neresinde olursa olsun, bir talimatımla o insan yok olur. Barış Grubu denen o şerefsizlerin sonu yakın. Amcam olarak, canım kanım olarak senden rica ediyorum, kendini bu kez de koru ve hayatta kal. Semiha yengem kocasız, kuzenim Burcu babasız kalmasın. Tabi ben de amcasız kalmayayım!” dedi. Bunun ne manaya geldiği açıktı. Demek bunlar bir örgüt kurmuşlardı ve bu örgüt tüm dünyaya hükmediyordu. Bu iyiydi ama başarabilecekler miydi? Ya başaramazlarsa o zaman hesap tersine dönmeyecek miydi? İyi de ya başarılılarsa? İki tarafı keskin kılıç gibiydi. Bu durumda insan sırtını nereye dayayabilirdi. Ya “hayır” diyip şimdi ölmek vardı, ya da “evet” diyip sonra ölmek! Elbette şimdi ölmektense, sonra ölmek daha iyiydi.

Macit başını ellerinin arasına alıp düşündü. Kadir hiç sesini çıkarmadı. Amcası zeki insandı, onun ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı. Teklifi kesinlikle kabul edecekti.

Macit mora çalan yüzüyle Kadir’e dikti gözlerini. Bir süre de öyle baktıktan sonra,

-“Yeğenim sen nasıl uygun görürsen” dedi. Kadir,

-“Estağfurullah amca, ben sadece senden yardım istedim. Hem kendin için, hem benim, hem de tüm insanlar için” dedi. Anlaştılar ve diğer teferruatları anlattı Kadir. Nasıl davranması gerektiği konusunda sıkı tembihlerde bulundu.

Macit amcanın nasıl davranacağı, Barış Gönüllüleri Bölgesi’ne döndüğünde belli olacaktı. Ama gerekli sinyali almıştı. Bu konuda taviz yoktu. Ağzı gevşeklik yaparsa, sonucuna da katlanacaktı. Hem kendisi de içinde bulunduğu ortamdan pek hoşnut değildi.

Birer çay daha içtiler ve ayrıldılar. Macit kendi arabasıyla kaldığı yerden görevine devam etti. Gittiği bölgelerde değişikliği apaçık gördü. Eskisi gibi insanların korktuğu, çekindiği yoktu. İnsanların tümünü mü örgütlemişlerdi? Örgütlemişlerse, bunu nasıl başarmışlardı. İster istemez yeğeniyle de gururlandı. Demek örgütte iyi bir noktadaydı. Belki de amcası olduğu için onu Kadir’e götürmüşlerdi. Onun Kadir’in amcası olduğunu nereden bilmişlerdi? Hem göreve çıkacağını nasıl haber almışlardı? Söylenenler doğrudu demek! İçlerinde köstebek varmış! Kadir’in hatırı sayılır bir itibarı vardı. Denetimlerini bir an evvel tamamlayıp dönmek istiyordu. Sanki çocuklarına bir daha dönemeyecekmiş gibi bir his vardı içinde. Denetim yaparken, etliye sütlüye karışmadı. Her an her şey olabilirdi. Eğer dünyadaki tüm canlı cesetler buralardaki gibiyse, Barış Grubu’nun sonu gelmişti. Hayatta kalmak için en iyisi örgüte hizmet etmektir. İyi de dünyayla nasıl bağlantı kuruyorlardı? Şüphelenilen gibi farklı bir telekomünikasyon sistemi mi oluşturmuşlardı acaba? Canlı cesetleri çok küçümsemekle hata etmişlerdi. Küçümsenen taşın baş yardığı doğruymuş. Bu çapta bir örgütle başa çıkmak olası değildi. Bu örgütle savaşa girilirse, teslim olmakla bile yaşama hakkı elde edilemezdi. Bu örgütle savaşmak demek, yok olmak demektir. İyi de örgüt savaşı başlata-

na kadar, hayatta kalmakta çok zordu. Her an üst makamlara Kadir'le ilgili bilgi sızar ve hesabını ondan sorarlardı.

İstihbarat grubu Kadir'in bir süreliğine kalmakta olduğu yerden uzaklaşmasını önerdi. Amcası Macit'in ne yapacağı, nasıl bir davranış sergileyeceği belli olmazdı. Mümkün olduğunca o semttten uzak bir yere taşınması gerekirdi. Öneriyi Kadir de onaylayınca, hemen yer değişikliği gerçekleşti. Çünkü istihbaratçılar, Macit'in arabayla henüz hareket etmeden önce, cep telefonunun tuşlarıyla oynadığını görmüşlerdi. Muhtemelen bulunduğu noktanın koordinatlarını tespit ediyordu. Bu da olası bir tehlikenin işareti olabilirdi.

Beklenen oldu. Sabaha doğru saat 05.00'te o koordinatlar bombalandı. Anlaşılan Macit, Barış Grubu'na yaslanarak, güçlünün yanında olmak istemişti. O noktada taş üstünde taş kalmadı. Yüzlerce canlı ceset yaşamını yitirdi. Kadir olayı duyunca şok oldu adeta. Amcasının ölüm fermanını o anda imzaladı. Görevi istihbarat grubuyla birlikte askeri gruba verdi. İnternet üstünden emir alınır alınmaz, faaliyete geçildi. Olaydan altı saat sonra Macit tekrar Kadir'in karşısındaydı. Kadir amcasının yüzüne baktı, hiçbir şey söylemedi. Macit sürekli yere bakıyordu. Kadir el işaretiyle "gerekeni yapın" dedi. Macit'i dışarı çıkarttılar, bir el silah sesi duyuldu. Kadir irkildi. Gözlerinden iki damla yaş süzüldü. Bu nasıl dünyaydı böyle? Babasının biricik emaneti değil miydi o? Ölümüne bizzat kendisinin karar vermesi ne kadar acıydı? Her şeyin bir bedeli olduğu gibi sorumlu olmanın da elbette bir bedeli vardı. Şu anda dünyanın sorumluluğu sırtındaydı. Tüm dünya bir yana, amcası bir yana olamazdı. Aslında Macit'in ölüm kararını Kadir değil, kendisi vermişti. Demek ki tercihini ölümden yana kullanmıştı.

Yaşam merdivenini tırmanırken insanlara iyi davranmalı çünkü merdivenden tekrar inerken, yine aynı insanlara rastlanırdı. Macit canlı cesetlerin bölgesini terk ettiğinde, geri

geleceğini ve hesap vereceğini hiç düşünmemiştir. Barış Grubu'nda yasalar; büyük sineklerin delip geçtiği, küçüklerin takılıp kaldığı örümcek ağı gibiydi. Ama örgütün hukuk grubu dünya yasalarını belirlerken; hak, hukuk, adalet ve eşitliğe çok önem veriyordu. Artık dünya hiç olmadığı kadar iyi yönetilmeliydi. İnsanlar çektikleri çileyi unutmalıydılar.

Cesaret, tehlike anında akıl ve zekânın kullanılmasıydı. Macit'te ne cesaret, ne de akıl ve zekâ varmış. Her ikisinden de yoksun olan bu adam, dünya esir olmadan önce, onca serveti nasıl edinmişti? Yoksa sadece şansı mı yardım etmişti? Doğru zamanda doğru yerde bulunma sayesinde köşe olan çok insan vardı. Belki Macit'te bunlardan biriydi ama bu kez doğru zamanda, doğru yerde bulunamamıştı. Zaten onun servetinin büyük bir kısmı Kadir'in babasına aitti. Fazla mal haramsız, fazla söz yalansız olmaz. Tatlı tatlı yemenin, acı acı kusması olurdu. İnsanların alın terini, el emeğini sömürenler, günü geldiğinde hesabını elbet vereceklerdi. Gerek tek tek, gerekirse topluca. Artık bu gün dünya bu yol ayrımına gelmişti.

Sokakta insanlar boğazlanırken, ataletin girdabına girip, düşüncenin asaletine sığınarak elini kolunu bağlamak, düşünceye ihanetti. Canlı cesetler artık bu aşamayı geçmişlerdi. Örgütten haberdar olmayanlar bile gizli bir gücün arkalarında olduğunu hissediyorlardı. Bu da onların daha dik durmalarına ve bireysel çıkışlar yapmalarına neden oluyordu. Örgüt bir türlü bu bireysel çıkışların önüne geçemiyordu. Öyle zamanda öyle bireysel hareketler oluyordu ki, örgütün o anki oluşturmakta olduğu planını altüst ediyordu. Bu konuda kimseye bir şey de denemiyordu. Çünkü örgüt kendini deşifre etmek istemiyordu.

Bireysel çıkışlar yine de toplumun ateşlenmesinde önemliydi ama örgüte, örgütsel faaliyete zarar verdiği için de o tür çıkışlar her yerde hemen elimine edilmeli ve o insanlara sa-

bırlı olmaları söylenmeliydi. İşte işin zor tarafı da buydu. Sabırlı olun derken, eskiden beri süregelen nemelazımcılığa devam edin anlamını da taşımamalıydı. Bir taraftan da insanların bu geç kalan tepkilerini de kırmamak gerekirdi. Bu sürecin en zor tarafı da buydu işte. Ne şişi, ne de kebabı yakmamak gerekiyordu. İki yanı keskin kılıç gibiydi.

Örgüt kurucular, devasa bir savaşı göze aldıklarına göre, böyle münferit olayları kontrol etme gücüne de sahip olmaları gerekirdi ki, bu güç örgütte vardı zaten.

Sabah uyandığında Filiz'i yanında bulamadı Kadir. Banyoya, mutfığa, her yere baktı, yoktu. Telefon etti, telefonu salonda sehpanın üstünde çaldı. Hemen bilgisayarının başına geçti, Filiz'in kaçırılmış olabileceğini istihbarat birimlerine hitaben bildirdi. Belki de bu Macit için yapılan bir misillemeydi. Kadir önce amcasını, şimdi de canından çok sevdiği eşini kaybediyordu.

Aradan iki gün geçmesine rağmen, bir haber çıkmadı. Haberî Filiz'in ailesine ulaştırmak için istihbarat grubuna talimat verdi. Haber fazla geçmeden yankı buldu. Filiz'in annesi ve kardeşleri de yoktu. Demek dördünü aynı anda almışlardı.

Acaba Filiz nerede ve ne yapıyordu? Daha doğrusu hala sağ mıydı? Kadir başını duvarlara çarpıp parçalamak istiyordu. Üniversiteyi okurken, bitirdikten sonra hiçbir siyasi akımın etkisine girmeyen Kadir şimdi devasa bir örgütün başı olmuştu. Elbette bunun da bir karşılığı, bir bedeli olacaktı. Öz canından başka ödeyeceği bedel kalmış mıydı? O ucube insanlar dünyayı esir almasaydı, ne işi vardı örgütte, örgüt başı olmakta. Onlar sürüklememişler miydi bu sonuçlara?

“Biz bir ülkeyi mahvetmek istersek o ülkenin nimet ve servetle şımarmış elebaşlarına emirler yöneltiriz de, onlar o ülkede yönetici olurlar. Onlar o ülkede bozuk gidişler sergilerler. Biz de o ülkenin altını üstüne getiririz.” (İsra Suresi 16. ayet).

Acaba servetleriyle şımaran yöneticiler bunlar mıydı? Kast edilen bunlarsa, asıl suçlular meydanı bunlara bırakan-

lar değil miydi? “*Bizi davar sürüsünü güttüğün gibi güt demeyin. Bize bak, bizi gözet deyin.*” (Bakara Suresi 104. Ayet). Neden bu ayette emredildiği üzere bir birey gibi davranmamışlardı? Neden bizi de dikkate alın, biz de varız diyerek, kişilikli hareket etmemişlerdi? Peki, insanlar neyin peşine takılıp gitmişlerdi? Medeni dünyanın, çağın gereksinimlerine uygun, çağdaş insana yakışır tavır mı sergilemişlerdi yoksa ilahi yasalara uyup da dik mi durmuşlardı? Hayır, ikisi de olmamıştı. Zaten her ikisi de aynı manaya gelmekteydi ama bu günün canlı cesetleri bu kuralların hiç birine uymamışlardı. Ne mazlumun yanında olmuşlardı ve neden zulme karşı durmuşlardı. Hâlbuki Hz. Peygamber (s.a.v) ne buyurmuş: “*Zulme seyirci kalanlar dilsiz şeytanlardır.*” Bilerek veya bilmeyerek, insanlar dilsiz şeytan mı olmuşlardı? Haktan, hukuktan sapan toplumların sonu ne olabilirdi? Kendi hakkını, kendi iradesini başka mahfillere ihale eden insanların elinde tutsaklıktan başka ne kalabilirdi? İşte bu gün tutsak olmalarının yegâne sebebi bu değil miydi?

“*Siz, insanlara iyiliği emrederken, kendinizi unutuyormusunuz? Oysa siz kitabı okuyorsunuz, Yine de akıllanmayacak mısınız?*” (Bakara Suresi 44. Ayet). Hep iyiliği, mücadeleyi, elini taşın altına koymayı başkalarından bekleyenlerin sonu bundan başka ne olabilirdi ki? İnsanların bir kısmı iyice dibe vurmadan yani her şeylerini kaybetmeden bir şey kaybedebileceklerini asla düşünmüyorlardı bile! Dünya bunların aymazlığı yüzünden esir olmuştu ama onlar belki hala birilerinin gelip kendilerini kurtarmasını bekliyorlardı kim bilir! Kurunun yanında yaş da yanar özdeyişi tam anlamıyla gerçekleşmişti. Canlı ceset nitelemesi, kendilerinden olmayan tüm insanları kapsamaktaydı. Davranışlar da ona göre sergilenmekteydi. Canlı cesetler, üstün sınıfın yedek parça deposu haline geldiğinde, buna aymazlar, nemelazımcılar, vurdumduymazlar ve haksızlığa karşı her zaman tepkisini gösteren, mücadele eden, örgütlenen insanları da kapsamaktaydı. İşte

bu manada kurunun yanında yaşıta yanıyordu. Bu da, dünya esir olmadan önce mücadele eden aydın insanları, elit insanları daha çok harekete geçmelerine neden olacağından, bu esaretten kurtulma umudunu arttırıyordu.

“*Hiç bilenlerle, bilmeyenler bir olur mu?*” (Zümer Suresi 9. Ayet). Şimdi iş yine bilenlere düşüyordu yine. Bir bakıma bilmeyenlerin vebali de bilenlerin sırtındaydı. Eğer herkes kendisi için, sadece kendisi için bilgi devşirmenin yolunu tercih etmeseydi, bilmeyenlerde az çok bir şeyler bilmenin faziletine ulaşabilirdi. Gözü dönmüş vaziyette mal edinmenin peşine koşan insanlarla sadece kendisi için bilgi edinmenin peşine koşanlar aynı suçu işlemiş sayılmıyorlar mı? Bilgilerini paylaşmayanlarla, malının fazlasını paylaşmayanlar “infak etmeyenler”, aynı bencillikteki, aynı menfaatperestlikteki insanlar değil midir? “*İhtiyaçtan fazlasını infak edin.*” (Bakara Suresi 219. Ayet). Paylaşılmayan bilgi omuzlara yüklenen bir yükten başka nedir? Hiçbir zaman kullanılmayacak kadar fazla mal da boşuna taşınan yükten başka bir şey değildir. Yağmurda, yağışta, sıcakta, soğukta, sokakta aç susuz yatan evsizler ve diğer acil ihtiyaç sahipleri varken, mal stok etmenin anlamı ne olabilir? Gösterişten, servet şımarıklığından başka ne olabilir? “*Halkı iyilik ve barış sevenler ol- saydı, Rabbin o kentleri / o medeniyetleri / o ülkeleri zulümle helak edecek değildi ya!*” (Hud Suresi 117. Ayet).

İnsanları iyi veya kötü yapan sistemdir. Sistemi oluşturanlar da insandır. O halde insanlar sistemin formatını kötü ve bencil insanlar yaratma yönünde mi oluşturmaktaydı? Medeni dünyanın gereksinimleri mi, dini öğretilerin getirdikleri mi bu yöne itiyordu? Her iki öğreti de bu yöne itmezdi. O halde sorun neredeydi? Hiç kuşkusuz sorun; aymazlıkta, hak ve hukukunu, iradesini başka mahfillere havale etmekte, yani tembellikte, miskinlikte, çıkarıcı olmaktaydı. Kendi yapmaları gerekenleri başkalarına havale etmekte, emek hırsızlığı ve başkasının emeğinden istifade etme isteğinden

kaynaklanmaktaydı. Sermayesi benden iş gücü senden mantığında olduğu gibi, çalışmadan başkasının emeğiyle asalak yaşama isteğinden kaynaklanmaktaydı. İnsanların emeğini, alın terini sömüren para babaları neyse, hiç çalışmadan başkalarının sırtından geçinenlerin durumu da aynıydı. İşte dünyanın esir düşmesinin sebebi buydu.

Tayfun bu kez bir çatıyı tercih etmişti. Başına bir kadın çorabı geçirmişti. Hedefinde üç muhafız vardı. Silahı muhafızlara çevirdi, seriye aldı ve tetiğe bastı. Şarjör bitene kadar ateşi kesmedi. Korkudan, heyecandan ne yapacağını bilemedi. Muhafızların üçü de yere yığıldı. Çabucak indi çatıdan ama silahı orada bıraktı. Muhafızların yanına geldiğinde, ikisi henüz ölmemişti. Bıçağını çıkarttı ve ölmeyen muhafızların gırtlığına saplayıp, büküp çıkarttı. Silahlarını da alıp, kayıplara karıştı. Şimdi bir sorun vardı. Bu silahları nerede muhafaza edecekti? Şimdilik, kömürlükte saklamaya karar verdi. Daha sonra emniyetli bir yer ayarlaması gerekecekti.

Aradan bir hafta geçmişti. Tayfun, silahlardan birini alıp çıktı. Bu kez şehrin batı yakasına doğru gitti. Daha önceden tespit ettiği bir evin bahçe duvarına siperlendi. Muhafız sayısını arttırmışlardı. Uzaktan göründüler. Tayfun beş muhafız saydı. Siper aldığı yerden, beşini de bir anda taraması oldukça kolaydı. İyice bekleyecek, tam önünden geçecekleri zaman tarayacaktı. Yere uzandı ve duvarın yıkık yerinden ateş etmek üzere bekledi. Muhafızlar iyice yaklaşmışlardı. Tayfun da neredeyse hiç heyecan yoktu. Tam önünden geçerlerken, yaylım ateşi açtı. Muhafızlar neye uğradıklarını şaşırdılar. Hiçbir etkinlik gösteremeden, yere serildiler. Tayfun bıçağını çekti ve her birinin boynuna sapladı ve bükerek çıkarttı. Beş silahı da yanında götürdüğü çuvala koydu, sırtladı ve oradan hızla uzaklaştı.

Bu üçüncü muhafız öldürme olayı Barış Gönüllüleri'nin tepesini attırırken, örgütü de zor duruma düşürdü. Kimdi bu

adam? Arkasında birileri mi vardı? Yoksa örgütlerinin dışında başka bir veya birkaç örgüt daha mı vardı? Varsa neden hemen silahlı mücadeleyi tercih etmişlerdi? Birer birer öldürmekle nereye varılabilirdi? Bu tür hareketlerin, çevre sakinlerine ne kadar zarar verebileceğini hiç düşünmezler miydi? Barış Grubu'nun insan öldürmede sınırının olmadığını bilmiyorlar mıydı? İsteseler, bir muhafız için koca bir şehir yok edebilirlerdi. Bunu nasıl göz ardı edebiliyorlardı. Bu kişi veya kişiler kimse, belli ki canı yanan kişi veya kişilerdi ama mücadele böyle olamazdı. Ferdi çıkışlarla, sonuca ulaşmak nerede görülmüştü?

Ertesi gün bölgeye yüzlerce muhafız döküldü. Çevrede geniş araştırma yaptılar. Arama yapmadıkları bir tek ev bırakmadılar. Girdikleri her evde; sarkıntılıktan tutun, dayak atmaya kadar yapmadıklarını bırakmadılar. Öyle duruma geldi ki, çevre sakinleri muhafız öldüren her kimse ona etmedikleri bedduayı bırakmadılar. Zaten huzurları yoktu, namuslarına el uzatılmaya kadar varan bu olayların müsebbibi-ne ateş püskürüyorlardı.

Muhafızlar artık daha dikkatli davranıyorlardı. Sokaklar artık ellerini, kollarını sallayarak, arkalarına hiç bakmadan yürüyecekleri kadar güvenli değildi.

Tayfun artık eskisi kadar heyecanlı değildi. Bazen neredeyse sevgilisini görmek için, onun mahallesine gitmeyi bile düşünüyordu. Böyle giderse, bu isteğine yenik düşebilirdi. Leyla'yı düşünmediği bir gün bile yoktu. Acaba Leyla da onu düşünüyor muydu? Evet, evet hiç şüphe yok ki düşünüyordu.

Yatağına uzanmış, Leyla ile görüştüğü son günü düşünüyordu. Son günü çünkü onlar için son görüştükleri gün çok önemliydi. O gün Leyla'ya onu sevdiğini söylemiş ve onun da kendisini sevdiğini yine o son gün öğrenmişti. Ertesi gün için buluşmak üzere diyip kucaklaşmışlardı. Yanağını, yana-

ğına koyduğunda içlerine sıcak bir şeylerin aktığını hissetmişlerdi. Kuşlar gibi uçmuşlardı adeta. Keşke o günün sabahı hiç olmasaydı. Gözlerinden yaş süzüldü. Acaba Leyla ne yapıyordu? Gözlerini kapadı ve Leyla'yı görmeye çalıştı. Onu mutluluktan parlayan, ıslak bakışlarıyla gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Ona ne büyük bir aşkla bakıyordu. Leyla'nın o bakışları ta yüreğine işlemişti, işte o son gün...

O son gün, aşklarının da sonu olmuştu. Bu ucubeler başta iken, onu görmesi hayalden öteye gidemeyecekti. Hayalleri yok eden, aşkları bitiren, düşleri kâbusa çeviren, adeta insanların içini boşaltan bu ucubelere lanet olsun dedi içinden. Bunlar insanlardan ne istiyorlardı? Neden durumdan vazife çıkarmışlardı? Kim kendilerinden böyle bir istekte bulunmuştu? İnsanların aç karnını doyurmak onlara mı kalmıştı? Kahretsin!

Kapitalizm demek, acımasızlık demekti...

Acımasız bir sistemle başa çıkmak için de acımasız mı olmak gerekti? Öldüren birini engellemek için öldürmek ne derece doğrudu? İyi de barış sağlamak için bile öldürmüyorlar mıydı? Barış için öldür, savaş için öldür, adalet için öldür, bu ne biçim dünya? Sonuçta akıllı olan hayatta kalıyordu. İyi de böyle bir ortamda akıl neye yarıyordu ki? Muhafızları kim öldürdü diye evlere girdiklerinde; akıllı, akılsız aynı muameleye tabi tutulmamış mıydı? Bu artık akıl meselesi değildi.

Bu muhafız öldürmeler, örgütü sürekli zora soktuğundan, Kadir'in fena halde canını sıkıyordu? Kimdi bu adam? Eski-den olsa, buna seri katil denirdi ama muhafız öldürme işine bu sıfat kullanılmıyordu. Katilden öte, kontrolsüz güç veya başıboş, sorumsuz hareket diye nitelendiriliyordu. Çünkü muhafızların insanlara yaptıklarına bakılırsa, bu öldürmeler azdı bile...

Kadir, Muhsin’le birlikte saatlerce bu konuya kafa yordu. Sonunda istihbarat grubuna muhafız öldüren kişiyi bulup getirmeleri talimatı verildi. Ama kesinlikle o kişi her kimse, ona zarar verilmeyecekti. Amaç, sadece faaliyetine son vermek olacak ve akıllı başında biriye, örgütsel faaliyete dâhil edilecekti. Eğer kontrol altına alınamayacak derecede meczup biriye de, o zaman ortadan kaldırılacaktı. Bu insan tek başına ona yakın muhafız öldürmüştü. Öldürmüştü ama dünyanın örgütsel faaliyetine ciddi zararlar veriyordu. Bu böyle devam ederse, başka bölgelerde de bu tip insanlar çıkar ve dünya yeni bir keşmekeşin içine sürüklenirdi. Bu başıboşluk içinde örgütsel faaliyetler yürütülemezdi. Örgüt demek disiplin demekti, kontrol demekti.

İstihbarat grubu, ertesi gün Tayfun’u yakaladı. Tayfun direndi. Bir iki ajanı da yaraladı ama yine de teslim olmak zorunda kaldı. Tayfun’un istihbarat grubuna direnmesinin sebebi, onların Barış Grubu yanlısı olduklarını sanmasındandı. Ajanlar hiçbir şekilde ona izahatta bulunmadılar. Kadir’in karşısına getirdiklerinde hâlâ Tayfun’un gözlerinden ateş saçıyordu. Gözleri çakmak çakmaktı. Kadir onu çözmelerini söyledi. Ona bir koltuk göstererek,

“Otur bakalım” dedi. Kadir, Tayfunla uzun uzun konuştu. Ona Muhsin ve Kadir çeşitli sorular sordular. Aldıkları yanıtlara bakılırsa, eğer öldürülmezse, yine muhafız öldürmeye devam edeceği yönündeydi. Barış Grubu’na duyduğu bu kin ve nefret her ikisinin de hoşuna gitti. Ona,

“Bir örgüt kurulsa, tabi Barış Grubu’na karşı, içinde yer alır mısın?” diye sorduklarında; Tayfun ani bir reflekse,

“Evet” dedi. Gülüşüler.

“Peki, örgüte hoş geldin Tayfun kardeş. Artık sokaklarda muhafız avlamaya son. Bizimle mücadeleye devam edeceksin” dediler. Tayfun, Kadir ve Muhsin’in ellerine sarıldı,

öpmek istedi ama izin vermediler.

-“Hayır, Tayfun Can, el öpmelere son, artık el etek öpmek yok” dediler. Tayfun mutluluktan uçuyordu adeta. Şimdi kendisini daha güçlü hissediyordu. Kanının son damlasına kadar örgüte çalışacaktı.

Tayfun bir şey diyecek oluyor ama diyemiyordu. Bunu fark edince Kadir,

-“Tayfun Can bir sıkıntın mı var? Artık her şeyini bizimle paylaşabilirsin” dedi. Tayfun sevgilisinden bahsetti. Bahsederken yüzü kızardı. Kadir,

-“Peki, Tayfun Can sevgilim dediğin kız da seni seviyor mu? Onu ailesiyle birlikte sana yakın bir yere taşımak istesek, gelmek isterler mi?” diyince Tayfun duyduklarına inanmadı. Bu örgüt ne kadar güçlüydü. Ol dediği, neredeyse oluyor gibiydi. Gözleri yaşlı baktı Kadir’e

-“Kabul ederler” dedi sessizce. Kadir,

-“O zaman bu işi oldu bil Tayfun Can” dedi. Tayfun kalktı, Kadir’e sarıldı.

-“Bari sarılmama izin verin” dedi ağlayarak. Kadir, Tayfun’un sırtını sıvazlarken,

-“Üzme kendini, bak bizi de duygulandırdın. Sana elimizden gelen her türlü yardımı yapacağız ama sen de bizden habersiz hiçbir faaliyette bulunmayacaksın” dedi. Tayfun başını “evet” manasında salladı, ağlarken.

Tayfun istihbarat grubunun emrine verildi. Onlarla birlikte operasyonlara katılacaktı. Leyla ve ailesine Tayfun’a çok yakın bir yerde ev ayarlandı ve oraya yerleştirildi. Tayfun ve Leyla mutluluktan uçuyorlardı. Tabi bu durumdan her iki tarafın aileleri de memnundu ama aileleri örgütten haberdar değildi. Onlar Barış Grubu’nun bir uygulaması olarak zannediyorlardı. Çocuklarının mürüvvetini görmek, mutlulu-

ġunu paylaşmak onları oldukça mutlu etmişti. Bu bağlamda Barış Grubu'na dualar ediyorlardı. Nasıl olmuştu da Barış Grubu onları adam yerine koymuştu? Demek ki denildiği veya sanıldığı kadar taş kalpli değillerdi!

KIRK ALTI

Önce tek tek sorgulandılar. Filiz'den başka diğerlerinin bir şeyden haberdar olmadıkları hemen anlaşıldı. Fakat Filiz'de ötecek cinsten değildi. Ona başka türlü muamele etmek gerekiyordu. Gerekirse işkencenin her türlü denenecekti.

Dördünü bir odaya aldılar. Yapacakları işkenceleri, başlıklar halinde sıraladılar. Semra Hanım ağlamaya başladı. Bir görevlinin sert ikazıyla sinip, sustu. Sorgucu Filiz'e dönerek;

-“Soyun” dedi. Üçünün de gözleri fal taşı gibi açıldı. Filiz,

-“Ne münasebet, sorguyla soyunmanın ne alakası var?” dedi. Sorgucu,

-“Burada soruları ben sorarım, soyun!” dedi sertçe. Filiz kılını kıpırdatmadı. Diğerlerinde de çıt yoktu. Sorgucunun işaretiyle iki görevli Musa'yı sürükleyerek tezgâhın yanına götürdüler. Elini mengeneye götürüp, parmaklarını sıkıştırdılar. Musa avazı çıktığı kadar bağırdı. Görevli, sorgucunun her işaretinde bir derece daha sıkıştırıyordu. O kadar sıkıştırdı ki, parmak kemiklerinin kırılma sesi duyuldu. Filiz,

-“Lanet olsun size, bırakın tamam soyunacağım” dedi. Soyunmaya başladı. Sutyenleri ile donu kalmıştı sadece. Sorgucu,

-“Ya onları da çıkart ya da konuşmaya başla” dedi. Semra Hanım,

-“Kız ne konuşacaksan konuş, bunlarda ne din var ne de iman” derken sorgucuya döndü,

-“Kız ne biliyor ki, ne konuşsun, sizde hiç merhamet yok mu, utanma yok mu?” dedi. Sorgucu Semra Hanım’a hiç bakmadı bile.

-“Soyun” diye tekrarladı. Filiz sutyenini de çıkarttı. Memelerini bilekleriyle, elleriyle kapattı. Sorgucu,

“Donunu da çıkart” dedi. Filiz, çaresiz çıkarttı. Sorgucu bir eliyle memelerini, bir eliyle edep yerini kapatmaya çalışan Filiz’e

-“Çek ellerini oradan” dedi. Filiz ellerini çekti. Gözlerinden sicim gibi yaş boşaldı. Annesi ve kardeşleri başlarını önlere eğmişlerdi. Sorgucu onlara dönerek,

-“Daha film yeni başlıyor. Kaldırın şu başlarınızı. Siz de soyunacaksınız. Asıl bundan sonrası zevkli olacak” diyince damarlarında kanları çekildi sanki. Filiz ne biliyordu da söylemiyordu, bunlar neyin peşindeydiler? Bu nasıl bir belaydı böyle? Musa,

-“Ulan Allahsızlar, imansızlar, ırzı kırıklar, neden bizi öldürmüyorsunuz” derken kırılan parmaklarının acısını unutmuş gibiydi? Filiz,

-“Kocam sizi bulacak, derinizi yüzecek ve yaralarınıza tuz basacak, göreceksiniz” diye tehditkâr konuştu. Onların dışında hepsi güldü. Sorgucu gülerek,

-“Kocanı da getireceğiz buraya, o zaman grup tamamlanacak” diye alaylı konuştu. Sonra Musa’ya döndü,

-“Hadi sen de soyun bakalım” dedi. Musa,

-“Öldürün beni” diye inler gibi konuştu. Sorgucu görevlilere gerekeni yapın diye işaret etti. Görevlilerden biri tezgâhtan bir kerpeten alıp geldi.

-“Uzat şu sıkışan parmaklarını” dedi. Musa ellerini arkasında sakladı ama görevlilerden biri elini sakladığı yerden

tutup kerpetene yaklaştırdı. Önce başparmağını kerpetenle koparttı. Musa çığlıklar içinde kan fışkıran elini diğeri eliyle tutup kendi etrafında sızlanarak, ağlayarak döndü. Görevli tekrar elini tutup, kerpetene yaklaştırdı. Bu kez işaret parmağını koparttı. Semra Hanım'la, Ayla oldukları yere yığılıp kaldılar. Filiz taş kesmiş gibi duruyordu. Ayakta kaskatı olmuş, adeta ölmüş gibiydi.

Sorgucu tekrar sordu,

-“Soyunacak mısınız?” dedi. Musa ağlayarak başını evet anlamında salladı.

-“Soyun o zaman” dedi sorgucu. Musa anadan doğma soyundu. Sorgucu görevlilere,

-“şu yerde yatanları da siz soyun bakalım” dedi.

Filiz; kendisini, ailesini, kocasını ve dünyayı düşündü. Kendileri ne yaparlarsa yapsınlar öldürüleceklerdi. O zaman dünyaya ihanet etmelerinin manası neydi? Öleceklerdi, öldürüleceklerdi. Çözölmek demek, ihanet demektir. Kaldı ki bu ihanetin kendilerine hiçbir faydası olmayacaktı.

Dünyanın kuruluşundan bu yana milyonlarca insan işkencede öldürölmüştü. Bu ne ilkti, ne de son. Bu çıkarıcılık, bu çıkar düşkünlüğü ve de bu aymazlık devam ettiğı sürece; başka zamanlarda, başka yerlerde bu işkenceler ve benzeri, belki daha da kötüsü tekrarlanıp duracaktı. Buna birilerinin artık dur demesi gerekmez miydi? İşte o zaman, bu zamandı ve birileri “dur” demeğı soyunmuştu. Hem de dünya çapında “dur” denecekti. Bu süreç geri döndürölemezdi. Döndürölmeliydi. Filiz,

-“Ben konuşurum ama şimdi değıl ve şartlarımı yerine getirirseniz” dedi. Sorgucu sırtarak,

-“Yok, yav demek konuşursun. Demek şart koşuyorsun öyle mi? Bahse girerim, şimdi ve hatta şart koşmadan konu-

şacaksın” dedi. Filiz,

-“O zaman hiç konuşmayacağım. Kime ne yaparsanız yapın!” dedi. Kararlı görünüyordu. Sorgucu,

-“Peki, ne zaman konuşursun ve şartların nedir? Merak ettim birden” dedi. Filiz,

-“Yarın konuşacağım. Üç şartım var; birincisi bırakın giyinelim. İkinci şartım, kardeşimin eli için tıbbi müdahale yapılsın, kesilen parmakları geri dikilsin ve üçüncüsü de rahat edeceğimiz bir yerde sabahlamak ve karnımızı doyurmaktır” dedi. Sorgucu adamlarına dönerek,

-“İsteklerini yerine getirin, ben sabırlı bir adamım” dedi ve çıktı gitti. Filiz kendine inanamadı. İlk raundu o kazanmıştı.

İstihbarattan gelen haberlere göre; Filiz’le ailesinin kaldığı yer tespit edilmişti. Operasyon düzenlenmesi için emir bekleniyordu. Kadir hemen operasyon emri verdi. Fakat dikkat çekmeyi de ihmal etmedi. İllaki operasyon yapılacak diye örgütün geleceği tehlikeye atılmamalı dedi. Üst düzeyde hassasiyet gösterilmeli diye dikkat çekti.

Kaldıkları evin etrafında konuşlanan ekipler çevreye hâkimdi. Kapıda iki sabit, evin etrafında da beş altı tane gezici nöbetçi vardı. Nöbetçileri eter koklatarak uyutup, rehinelerle birlikte karantina bölgesine intikal etmek, onlar için hiç de zor bir iş değildi. Önemli olan rehinelerin kendilerine güvenip, kapıyı açmalarıydı.

Önce; herkes kendisine bir hedef tayin etti ve bir işaretle nöbetçilere saldırdılar. Nöbetçiler durumu fark ettiklerinde eteri çoktan koklamışlardı. Ekibin başında askeri gruptan eski org. Şamil vardı. Kapıyı tıklattı. Karşılık alamayınca,

-“Filiz biz geldik, Kadir gönderdi bizi, sizi kurtarmaya geldik” dedi. Kapıdan gelen sesi Semra Hanım duydu. Onu hiç uyku tutmamıştı. Filiz’i uyandırmak istedi. Ona dokunur dokunmaz, Filiz çılgılık atarak uyandı. Karşısında annesini görünce ona sarıldı. Semra Hanım,

-“Kızım birileri geldi, bizi kurtaracağını söylüyor” diyince, Filiz ok gibi fırladı yerinden. Hemen kapıya koştu ve kapıyı hiç düşünmeden açtı. İçinde bulundukları durumdan daha kötüsü olamazdı. Kapıyı açınca Şamil,

-“Filiz hanım acele edin, gidiyoruz” dediğinde, diğerleri

de kapının arkasına gelmişti zaten. Arabaya binip, oradan uzaklaştılar. Uyuyan nöbetçileri de elleri, ayakları bağlı, bir minibüsün içine koydular ve minibüs arabayı arkadan takip ediyordu.

Sabahın erken saatlerinde bölgeye geldiler. Kendilerini dünyaya yeniden gelmiş gibi hissettiler. Kadir onları kapının önünde karşıladı. Semra Hanım Kadir'e hem kızgın, hem de gurur dolu duygularla baktı. Onları bu zor duruma sokan da oydu, kurtaran da. Ama Filiz'in de bu işte parmağı vardı. Acaba bunlar yasadışı ne işler çeviriyorlardı? Sorsa mı, sormasa mı kararsızlık içinde kaldı. Sormadı.

Filiz arabadan iner inmez koşup Kadir'in boynuna sarılıp hüngür hüngür ağladı. Başlarına korkunç şeyler gelmişti. Kadir'in rengi sapsarı olmuştu. Gerçekten canlı ceset gibi duruyorlardı. Sonra Ayla, sonra Musa sarıldı Kadir'e. Kadir Semra Hanım'ın elini öptü.

-“Nasılsın anneciğim, inşallah başınıza kötü şeyler gelmemiştir?” dedi. Semra Hanım omuz silkti,

-“Ne bileyim oğlum, bir şeyler oldu işte” dedi. Gözyaşları sicim gibi indi. Kadir artık üstelemedi. Onları içeri davet etti. Çay hazırdı, ikram etti. Musa'nın sarılı elini gördü. Nedenini bile sormadı, aşağı yukarı tahmin etmişti olanları. Sorup da bir daha yaralara tuz basmak istemiyordu.

Filiz kardeşlerinin yüzüne bakarken, büyük bir mahcubiyet duyuyordu. Bu mahcubiyet yaşam boyu devam edeceğe benziyordu. Yine de konuşmadığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Durumu öğrendiğinde Kadir'in de kendisiyle gurur duyacağından emindi. O insanlık dışı uygulamaya karşı çözülmemişti. Kardeşleriyle arasındaki fark sadece duyarlı olmak, sosyal düşünmek ve kendisinin toplumla birlikte var olduğuna inanmaktı. Yani insan olma erdeminden kaynaklanmaktaydı. Kardeşinin parmaklarını kesen zihniyetti dün-

yayı esir alan. Onlar bu zihniyete, aymazlığa, nemelazımcılığa karşı savaş açmışlardı. Nemelazımcılıktı bu belayı başlarına musallat eden. İnsanların çoğunun ne dindarlığı dindarlıktı ve nede medeni oluşları medeniyeti. “*Ayetler ve uyarılar iman etmeyen bir toplumun hiç bir işine yaramaz.*” (Yunus Suresi 101. Ayet).

“*Bunlar, Allah’a ve ahiret gününe iman etselerdi ve Allah’ın verdiği rızıktan gösterişsiz harcasalardı kendilerine ne zarar gelirdi? Allah onların söz ve işlerini çok iyi bilendir*” (Nisa Suresi 39. Ayet).

Bir avuç insan refah içinde yaşarken, dünyanın tamamına yakının sefalet içinde yaşaması hangi din kurallarına ve hangi medeni ahlak kurallarına uyardı? Elbette hiç birine uymamaktaydı. Peygamber (s.a.v.) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyor: “Yanı başında komşusu açken, tok olarak geceleleyen kişi mümin değildir.” Peki, dünya nüfusunun büyük bir kısmı dindar olduğunu ileri sürerken, hangi inanç sistemine dayanarak hareket etmekteydiler? İncil’de “Biz sizi karşınızdakinin ayaklarına turap olasınız diye yarattık”, “Eğer biri sizin sol yanağınıza bir tokat vurursa, siz sağ yanağınıza da vurmasını teklif edin” derken, insanların yaptığı bu fenalıkların sebebini nasıl açıklamak gerekirdi?

Hız. İsa Çarmıha çekilirken “Benim yaşamıma kasteden bu insanları affediyordum. Hayatımı onlara bedel olarak veriyorum. Onlar bunu bilmeden yapmaktadırlar, bilseler hiç yaparlardı mıydı? Onlara cennetinde yer ver” diye yakarmıştı. Peki, bu engin bağışlama örneği kime rehber olmuştu. Dünyayı esir alanlara mı, yoksa aymazlığı, vurdumduymazlığı, nemelazımcılığı yaşam tarzı haline getirenlere mi? Hangisi daha çok suçluydu? Aymazlığı yüzünden elindekileri kaybedenler mi, yoksa dünyayı esir alanlar mı?

İnsanları utandıran, yüzünün kızarmasına neden olan bu sistemden kurtulmanın zamanı gelmiş, geçiyordu bile. Çalış-

şan insanların, emek harcayan, alın teri döken insanların rahat olması gerekmez miydi? Hâlbuki boyun büken, naçar duran bu kesimdi. Emeginin değerini bilmeyen, kendi değerini de bilmezdi. Kendi değerini bilmeyene kim değer verirdi? Dünyayı değerli kılan, yaşanır hale getiren çalışanlar değil miydi? O zaman bu insanlar kendilerini neden değersiz görmekteydiler? Neden itilip kakılanlar hep bu insanlar oluyordu?

Kadir, Filiz'i alıp oturma odasına geçti. Başlarına geleni en ince ayrıntısına kadar dinledi. Karısına sarılıp,

-“Teşekkür ederim sana” dedi. Ve gözyaşları içinde olanların bir özetini yayınladı. Bir anda milyonlarca geçmiş olsun mesajı yağdı. Aşağı yukarı her mesajda misilleme isteği vardı. Sonuçlardan Filiz'i de haberdar etti. Filiz'i takdir eden milyonlarca mesaj Filiz'i gururlandırdı. Ser verip, sır vermemek buydu işte. Dünyayı esaretten kurtarmak için böyle inançlı insanlara ihtiyaç vardı. Zaten aşağı yukarı örgüt mensubu herkes bu kalitedeydi. Altının kıymetini sarraf bilirdi.

Musa'nın ağrıları vardı, ilaç temin edildi. Ağrılar dinince Musa oturduğu yerde uykuya daldı. Filiz, annesiyle kız kardeşi Ayla'ya da yatıp, dinlenmelerini söyledi. Hiç itiraz etmeden, gidip yattılar.

Ağrıkesici alınca acıları dinmesine rağmen, elindeki morarma gün geçtikçe artmaktaydı. Filiz kardeşi Musa için bir doktor istedi. Doktor geldiğinde Musa uyumaktaydı. Semra Hanım oğlunu uyandırdı ve doktorun yanına gelmesini sağladı. Doktor Kemal elinin bandajını açar açmaz, yüzünü buruşturdu ve

-“Durum kötü, acilen hastanede yatarak tedavi görmesi gerek, hem de çok acil” dedi. Durumu Kadir'e bildirdiler ve hemen Musa hastaneye kaldırıldı.

Ameliyata alındı. Bir iki gün daha geç gelseydi, kangrenden kolu kaybedilecekti. Şimdi iki parmağının kesilmesi

yeterli olacaktı. Ameliyatla; başparmağı ve işaret parmağı alındı. Barış Grubu Bölgesi'nde parmakların sadece derisi dikilmişti o kadar. Bu durumun ailesini ve kendisini çok üzeceği belliydi ama yapacak bir şey de yoktu.

Kadir, Filiz'i karşısına aldı ve sohbete başladı.

-“Her türlü hazırlığımız tamam Filiz. Bu eşkıyaları alaşağı etmek, bir cümlelik emrime bağlı” dedi. Ama beni korkutan ne biliyor musun? Asıl esaretten sonra nasıl bir dünya kuracağız? Diyelim ki sosyalist bir düzen kurduk! Dünyanın kontrolünü nasıl sağlayacağız? Durum bu günkü kadar kolay değil. Canlı cesetler adı altında insanların inim inim inlediği bir ortam da insanları kontrol etmek kolaydır. Yarın demokrasiye geçtiğimizde, kontrol bu kadar kolay sağlanamayabilir. Beni düşündüren aslında bu da değil. Hakça çalışma ve hakça bölüşme sağlanabilecek mi? Bunu sağlayabilirsek, insanlar mutlu olur eminim. Eğer sağlayamazsak, bir süre sonra yine eski haline döner. Filiz,

-“Aslında bunu esaretten sonra düşünmek gerekir diye düşünüyorum” dedi. Kadir,

-“Haklısın, hele şu savaşı bir kazanalım da” dedi. Ama savaş kazanmak, kazanalım demekle olmuyordu. Bunu Kadir'de iyi biliyordu. Her hangi bir savaş başladığında, iki tarafta kazanacağına inanarak savaşa girerdi. Herkes savaşı kazanmak için savaşırdı. Savaşın da belli başlı kuralları vardı. Esir düşmenin de... Uluslararası yasalar belirlerdi savaş kurallarını. Ama bu savaşta kural olmayacaktı. Çünkü artık uluslararası yasalar geçerli değildi. Uluslar kalmamıştı ki, yasaları olsun... Neye mal olursa olsun bu savaş verilecekti. Ya insanlık onurundan vazgeçilecekti, ya da bu savaş mutlak surette kazanılacaktı. Aslında bu savaşı kazanmak demek, insan onurunu yeniden kazanmak demekti. Artık geri dönüşü olmayan bir süreç başlatılmıştı ve geri dönülmeyecekti de...

Macit'in öldürülmesinden sonra, Barış Grubu çevrede geniş çaplı bir araştırmaya girişti. İstihbarat teşkilatından güvenilir kişilerce ekipler oluşturuldu ve bölgeye gönderildi. Kimler, ne şekilde ve nerede öldürmüşlerdi Macit'i? Macit'in öldürülmesinden sonra 9'uncu Bölge'de yas ilan edilmişti. Bu yas 3 gün 9'uncu Bölge'ye bağlı 100 Karantina Bölgesi'nde de geçerliydi. Yasla birlikte sokağa çıkma yasağı da getirilmişti. Dolayısıyla üç günlük yas süresince tüm işyerleri de kapalı olacaktı.

Bu haber karantina bölgelerinde korku yarattı. Macit'in öldürülmesinin, Kadir'in öldürülmesine misilleme olduğu sanılmaktaydı. Çünkü Macit, Kadir'in bir işler çevirdiğini ve görev sahasında canlı cesetlere boş vaatlerde bulunarak, onlara cesaret verdiğini rapor etmiş ve onun üzerine verdiği koordinatlar bombalanmıştı. İşte bu bombalamada Kadir'in öldüğü sanılmaktaydı. Kadir'in ölmesi üzerine Macit misillemeye kurban gitmişti. Kadir öz yeğenini ihbar ederek, Barış Grubu'nun takdirini kazanmıştı. O bir kahramandı. Zaman, o kahramanın öcünü alma zamanıydı.

Misilleme yapılacağı ve bölgeye ajan gönderileceğine ilişkin bilgi sızmadı. Örgüt, sadece Macit için yas ilan edildiğini televizyon haberinden öğrenmekle kaldı.

İnternette binlerce tahmin yürütüldü ama örgüt bu öngörülerini dikkate değer bulmadı. Tahmin yürütenlerin çoğunluğunun birleştiği nokta, misilleme olacağı noktasındaydı. Yasın ikinci günü, Muhsin, Kadir'i uyardı.

-“Gelen mesajları dikkate alsak iyi olur, misilleme olmayacağını nasıl garanti edebiliriz?” dedi. Kadir,

-“Muhsin can, her şey olabilir. Ben de olmaz demiyorum ama elimizde bir bilgi yok. Hangi bölgeye saldıracaklar, ne-reyi bombalayacaklar, bunu biliyor muyuz?” diye fikir belirtti. Muhsin,

-“Kadir can, örgütü kuran biziz. Hiç olmazsa, birkaç gün biz saklanalım. Biz ölürsek, örgüt dağılır. Dünya sittin sene esir kalır” dedi. Kadir,

-“İyi de Muhsin can, canı aziz olan sadece biz miyiz veya örgüt biz olmazsak çözülecek mi? Ben çözüleceğini düşünmüyorum. Öyle bir demokratik düzen kurduk ki, hiçbir kararı nerede ise dünyaya sormadan almıyoruz. Ekseriyetle, çoğunluğun verdiği kararı uyguluyoruz. Biz olmasak bile, aynı yöntem sürüp gidecek. Benim korkum ne biliyor musun? Ola ki birimiz öle, diğerimiz kala! Beni korkutan bu! Sen olmazsan, ben ne yaparım?” dedi. Muhsin,

-“İyi ya, yine benim sözüme geliyorsun. Saklanalım, şehir dışında bir yerde” dedi. Kadir güldü “peki, senin dediğin gibi olsun. O zaman sen de aileni al ben de alayım ve bir yerlere gidelim. Birkaç gün saklanalım” dedi. Muhsin,

-“Hayır, sadece sen aileni al, benim şu an aileme gidecek cesaretim yok. Ya öldürülmüşlerse? O zaman ne yaparım Kadir can” dedi. Kadir kulaklarına kadar morardı ve başını öne eğdi, ses çıkarmadı.

Muhsin yaptığı hatanın farkına vardı. Vardı ama artık çok geçti, olan olmuştu.

Filiz, üç bardak çayla içeri girdi. Çayları masaya bıraktı. Bir sehpa Kadir’le Muhsin’in önüne, bir sehpa da kendi oturacağı koltuğun önüne koydu. Çay servisini yaptı ve kendisi de geçip oturdu. Birinci çaylar hiçbir şey konuşulmadan içil-

di. Konuşulanları Filiz de duyduğu için, o da konuya hiç girmedii. Çaylar yenilendi. İlk konuşan yine Kadir oldu,

-“Muhsin can, düşündüm de sen haklısın, tebdili mekân-da hayır vardır, senin dediğın olsun. Filiz’in ailesini de alıp, bir müddet ortadan kaybolalım. Nasılsa örgütle irtibatımız kopmayacak” dedi.

O gece, şehir dışında daha önceden birilerinin dağ evi olarak kullandığı ama şimdilerde boş olan bir malikâneye yerleştiler. Kadir internete bağlandı. Macit’le ilgili yorumlar devam ediyordu ama yeni bir şey yoktu. Kadir bir mesaj yayınlıyarak 9/25’inci Karantina Bölgesi’ndeki örgüt üyelerinin dikkatini olabilecek muhtemel saldırıya karşı uyardı. Te-yakkuzda olmalarını ve kendi isteklerine bağılı olarak, gerekirse bölgeyi birkaç günlüğüne terk etmelerini bildirdi. Yayınladığı bu mesaj bilhassa 9/25’inci Bölge dışında, tüm dünyada olumlu yankı buldu. Bir de belki Kadir’e moral olsun diye “emredin Barış Grubu’nu şu anda tamamen ortadan kaldıralım” diye mesajlar yağdı. Kadir ve Muhsin gülüştüler. Bu ne muhteşem bir gücü böyle! Bir anda dünyanın en güçlü simaları olmuşlardı. Örgüt içinde Muhsin de tanınıyordu. Muhsin örgütün ikinci adamıydı. Örgüt varsa bu iki insanın çabalarıyla oluşmuştu. Bu devasa güç onların gücüydü. Bir mesaj emriyle dünyayı alabora edecek güce sahiptiler. Ama her ikisi de oldukça mütevazı düşünüyorlar ve bu gücü tüm örgüt üyeleriyle hep eşit paylaşmaya çalışıyorlardı.

Bir iki saat içinde, market görevlilerinin istihbarat grubuna teslim ettiğı gıda maddeleri malikâneye ulaştı. Nerdeyse altı aylık yiyecekleri vardı.

Barış Grubu’nun görevlendirdiğı istihbarat elemanları gerekli çalışmalarını tamamladı. Döndüklerinde, düzenledikleri raporda; Kadir öldükten sonra onun yerine birkaç kişinin türediğini ve o kişilerin halka boş vaatlerde bulunduğunu, bölgede görev yapan bölge sorumlularını ve muhafızları din-

lememelerini ve gerekirse onlara zorluk çıkartmalarını, aksi takdirde Barış Grubu'nun bu tahakkümünün devam edeceğini söyledikleri ile bu kişilerin muhtemelen 9/15'inci Bölge'den kişiler olduklarını vurguladılar.

Barış Grubu bu raporu üst düzey bir toplantıda değerlendirdi. Değerlendirme sonucunda, istihbarat elemanlarının raporunun yetersiz olduğuna karar kılındı. Acaba, onlar arasında da köstebek mi vardı? Böyle değersiz bir bilgi nasıl olur da istihbarat bilgisi olarak sunulabilirdi? Acaba yeni bir ekip mi göndermek gerekirdi o bölgeye? Yoksa 9/15 ve 9/25'inci Bölgeleri ortadan kaldırmak mı daha doğru olurdu?

Toplantı sonucunda şu karar alındı: Bölgelere televizyondan yanıltıcı bir istihbarat bilgisi verilecek, aynı gece sabaha doğru her iki bölge yoğun top atışıyla ağır kayıplara uğratılacaktı. İstihbarat teşkilatı ıslah edilecek ve muhtemel köstebekler temizlenecekti.

Bu karardan sonra istihbarat başkan ve yardımcısı merkeze çağrılarak, köstebek ihtimali olan personelin tespit edilerek, isimlerinin derhal bildirilmesi istendi. Başkan ve başkan yardımcısı emri alır almaz görev yerlerine döndüler.

İstihbarat başkanı Michael ve yardımcısı George yarı şaka, yarı ciddi işe koyuldular. Michael,

-“Örgüte muhalif kimler var?” dedi gülerek. George,

-“Barış Grubu'nun 12 üyesi” dedi gülmekten uğunarak. Sonra ciddileştiler. Michael,

-“Örgüte bağlı şube müdürlerini toplantıya çağıralım” dedi. George,

-“Baş üstüne başkanım” diyerek odadan çıktı.

İki saat sonra, 14 şube müdürüyle toplantı başladı. Başkan Michael, Askeri Haber Alma Şube Müdürü Roosevelt'e bakarak, içimizdeki köstebeklerin isim listesini istiyorum

dedi. Savunma İstihbarat Şube Müdürü David gülererek ajan-
dasının sayfaları arasından bir liste çıkartarak uzattı,

-“Buyurun Başkanım, Barış Grubu’nun kanişlerinin liste-
si” diyerek uzattı. Arkasından, tüm şube müdürleri listelerini
başkana verdiler. Başkan Michael,

-“Arkadaşlar, bu listelerdeki isimler arasında Barış Gru-
bu’na çok yakın olanlar var mı? Sonra fiyaskomuz ortaya çı-
karsa, hepimizin sonu olur” dedi. Deniz Kuvvetleri İstihbarat
Şube Müdürü Bruce,

-“Var efendim, olmaz mı? Bendeki listede isminin altı
çizili 2 ajan var o durumda olan” dedi. Başkan listelere tek
tek baktı.

-“Evet, hepsinde tehlikeli insanların isimleri işaretlenmiş.
Bu isim listelerini yeniden hazırlayalım ve ismi işaretli olan-
ları listeye koymayalım. Böylece, bunların çoğunluğundan
bir kalemde kurtulmuş oluruz. Kalan tehlikelileri de bölgeye
gönderelim ve orada bizim istihbaratçılara yem edelim. Böy-
lece tamamından kurtulmuş oluruz. Bir sorusu veya bir diye-
ceği olan var mı?” dedi. Bruce,

-“Yok, efendim” dedi gülererek.

-“Bundan iyisi can sağlığı” dedi Richard.

Toplantı bitince, Michael sekreterini çağırarak, listeleri
istediği şekilde yeniden yazdırdı ve listelerle birlikte merke-
ze gitti. İsim listelerini Barış Grubu Sekreteriyasına teslim et-
ti. Sekreterya Branson, Michael’a,

-“Sayın Başkan bizzat sizi bekliyor efendim” dedi.
Michael başkanın huzuruna çıktı. Başkan Lincoln, Michael’ı
ayakta karşıladı. İçki ikram etti. Michael içkisini yudumlar-
ken, başkan listeyi kontrol ediyordu. Listeyi kontrol etti ama
yüz ifadesinde hiçbir değişme olmadı.

-“Şükür, bizim çocuklardan hain çıkmadı” dedi. Bizim

çocuklar diye, listelerde isimleri işaretli olanlardı. Başkan Lincoln,

-“Bu hainleri temizleme görevini sana veriyorum. Ayrıca, aramızda kan bağı olan birkaç ajan var, onların isimlerini sana vereceğim. Onları da 9/25’inci Bölge’ye özel göreve göndereceksin. O bölgede çok güvenilir bir adamımızı öldürdüler. Öldürenlerin tespit edilmesini istiyorum” dedi. Michael,

-“Köstebekleri temizleme konusu tamam, baş üstüne ama aile yakınlarınızı öyle tehlikeli bölgeye göndermek bilmem doğru olur mu?” dedi. Başkan Lincoln,

-“Siz ne diyorsam onu yapın lütfen. Bana bağlılığınızı takdir ediyorum ama lütfen emirlerime yorum getirmeyin” dedi. Michael,

-“Başüstüne efendim, bana başka bir emriniz var mı?” dedi. Lincoln,

-“Hayır, çıkabilirsin!” dedi.

Michael işi biter bitmez hemen çıktı. Sekretaryaya selam ve saygılarını ileterek, oradan hızla uzaklaştı. Ofise geldiğinde hemen George’u odasına çağırdı. Olup biteni bir çırpıda anlattı. Katıla katıla güldüler. Şimdi sıra o listelerdeki istihbarat elemanlarının imhasındaydı.

George şube müdürlerini arayıp, listede isimleri yazılı ajanları, buna isimleri işaretli olanlar da dâhil, Başkan Michael iki saat içinde konferans salonunda bekliyor dedi. Sonra, iki kadeh viski doldurdu, birini başkana uzattı. Başkanla yardımcısı bu günün şerefine kadeh tokuşturdular.

İki saat sonra ajanların tamamı konferans salonunda başkanlarını bekliyorlardı. Başkan, yardımcısını da alarak, konferans salonuna indi. Başkan ve yardımcısı salona girince, hepsi ayağa kalktılar. Başkan Michael,

-“Oturun arkadaşlar” dedi. Ve kendisi direkt kürsüye doğru yürüdü. George, konukların oturduğu kısımda, en önde boş bir koltuğa oturdu. Michael bir iki ses denemesinden sonra,

-“Arkadaşlar, son günlerde cereyan eden olayları umarım biliyorsunuzdur. Bilmiyorsanız ben size söyleyeyim. İstihbarat zaafından dolayı bir takım istenmeyen olaylar cereyan etti. Bizim meslek o kadar nankör bir meslek ki, hemen akla ilk gelen, ‘acaba içimizde köstebek mi var’ sorusunu akla getiriyor. Umumiyetle de bu tür şüpheler doğru çıkmaktadır. Sizi buraya çağırmamdaki amacım, size çok güvenmemdir. Sizin, yani şu salonda bulunan sizlerin aranızda köstebek olmadığına en az kendim kadar inanmaktayım. O zaman, bu hassas dönemde sizlere daha çok görev düşmektedir. Hızlı olmak, hızlı düşünmek ve sağlam adımlarla yürümek zorundayız. Ateşle oynadığımızın farkındayım. İnanıyorum ki sizler de farkındasınız. Dikkat edersiniz ki, müdürlerinizi de bu toplantıya çağırmadım. Sizinle, sadece sizinle kotaracağımız görevler var. Yaptığımız her görev gizlidir ama bu yapacağımız görevler çok daha gizli olacağından, bu hususta müdürlerinize de bilgi vermeyeceksiniz. Sizi bilgi vermeye zorlarsa, bundan hızlı bir şekilde haberim olsun. İçinizde beş şube müdürü var sadece, diğer on dört şube müdürü bu toplantının içeriğini bilmeyecek. Size görevler peyderpey verilecektir. Şimdi isimlerini okuyacağım kırk kişi burada kalsın, diğerleri şimdilik çıkabilir. Bu kırk kişiye hemen görev verilecek ve görev verilmeyenler bu gün saat 17.30’da tekrar bu salonda hazır olacaklardır. Onlara da o zaman görev verilecektir. Soru sormak isteyen var mı?” dedi. Kimseden ses çıkmayınca başkan yardımcısına dönerek,

-“George, isim listesini siz okuyun” dedi ve kürsüden indi, George’un oturduğu koltuğa doğru yürüdü.

İsimleri okunanlar kaldı ve diğerleri salonu terk etti.

Başkan Michael tekrar kürsüye çıktı.

-“Sevgili arkadaşlar bu akşam 9/25’inci Karantina Bölgesi’ne nakledileceksiniz. Oradaki göreviniz, o bölgede kaybettiğimiz çok önemli bir adamımızın ölüm nedenini ve bu ölümü kimin veya kimlerin gerçekleştirdiğini tespit edip, buna rapor etmenizdir. Öldürülen adamımızın ismi Macit Dağlı” dedi.

Toplantı bittiğinde, Michael konuyla ilgili internete bir açıklama yaptı ve bölgeye gönderilen istihbaratçıların isim listesini ve bölgeye varış tarihlerini bildirdi.

Kadir bu haber üzerine gerekli önlemleri aldı. Gelecek istihbaratçılar mercek altına alınacaklardı. Her biri değişik yerlerde ve değişik zamanlarda ortadan kaldırılacaktı. Araştırma yapmalarına izin verilecek ve neyi, ne şekilde yapıyorlar, kimlerle irtibat kuruyorlar öğrenildikten sonra yok edileceklerdi. Bir bakıma da Barış Grubu’nun hiddet ve şiddetini de üstlerine çekmeyeceklerdi.

Saat 15.30 da diğer ajanlar konferans salonunda Başkan Michael’ı bekliyorlardı. Başkan, George aracılığıyla onları konferans salonundan ünlü The Sandy Restaurant’a davet etti. Rezervasyon birkaç saat önce yapılmış ve restavuranta ajanların dışında müşteri alınmaması sağlanmıştı. Oraya yerleştirilen ajanlar marifetiyle siparişler alındıktan sonra, ana yemeklerin içine yüksek dozda uyku ilacı konacaktı.

Başkan Michael, ajanları güler yüzle karşıladı. Yemek öncesi birer aperatif içki ısmarladı. Aperatif içecekler yemekten önce, rahatlatıcı, mideyi uyarıcı, istek ve iştah arttırıcı olarak önemliydiler. Konukların önemli oluşu da göz önüne alındığında, bu yemeğe çok önem verdiği ortadaydı. Bir bakıma da bu yemek ajanların son yemeği idi.

Yemek faslı yirmi dakika sürdü. Daha fazla bekleyemezlerdi. Biraz sonra uyku faslı başlayacaktı. Restavurant’tan çık-

tıklarında, servis otobüsü kapının önünde hazır beklemekteydi. Otobüse bindiler, henüz bir iki kilometre gitmeden uyumalar başladı. Ajanlar bunun farkına vardılar ama yapacaklar bir şey yoktu. Birkaç dakika sonra hepsi derin bir uykuya dalmıştı.

Otobüs şehir dışına doğru saptı. Ormanlık alanda da yaklaşık on kilometre ilerledi ve yeni kazılmış derin bir kuyunun yanında durdu. Kuyunun başında en az on kişi vardı. Kuyunun başındakiler, servis aracında uyuyan ajanları, sürükleyerek kuyuya attılar. Hepsini kuyuya attıktan sonra ağaçların arasına sakladıkları iş makinesini getirerek, kenara yığılan toprağı kuyuya boşalttılar ve konu kapandı.

Aradan bir iki gün geçmesine rağmen, 9/25'inci Karantina Bölgesi'ne intikal edecek ajanlardan haber çıkmadı. Ya bölgedeki istihbarat elemanlarını atlatmışlardı ya da hiç intikal etmemişlerdi. Bu kötü bir durumdu. Eğer intikal etmemişlerse, bir yerlerde saklanmışlar veya birilerinden farklı talimat almışlardı. Bu da kuvvetle ihtimal Barış Grubu'nun işi olabilirdi ancak. Durum böyle ise, hiç gözünü kırpmadan en sadık adamlarını harcayan Barış Grubu'nun başka niyeti var demekti. Eğer İstihbarat Başkanı Michael'a güvenmeseydi, kendilerine bağlılığını ispat eden ajanları neden harcamıştı? Sadece kan bağından dolayı mı onları korumak istemişti? İyi de öyle olsaydı, böyle bir göreve başından hiç göndermezdi. Bir ihtimal daha vardı, onları 9/25'inci Karantina Bölgesi'ne gönderilmesine müsaade etmiş, sonra kendilerini arayarak, başka emirler vermişti. Görev yerine yakın bir havaalanında indikten sonra bu yüzden kayıplara karışmışlardı. Bu iki ihtimalden başka seçenek olamazdı.

Başkan Michael, özel bir ekibi bu bölgeye sevk etti. Bu ekibin bir tek görevi vardı, kayıplara karışan ajanların yerini ve maksadını tespit etmek ve durumu anında rapor etmek...

Ortalık ajan kaynıyordu. 9/25'inci Karantina Bölgesi

dünya çapında en tanınan bölge haline gelmişti. İyi, kötü her türlü olay bu bölgede cereyan ediyordu. Acaba bunun sebebi örgütün, örgütlenmenin başlangıç noktasının burası olmasından mı kaynaklanmaktaydı?

Başkan Michael, son durumu internette bir rapor olarak yayınladı. Dünya İstihbaratı dikkat kesildi. Kadir konuyla ilgili birkaç talimat yayınladı. Her talimatı özet olarak kayıplara karışan bu hainlerin bir an önce bulunup, ortadan kaldırılmasıydı. Barış Grubu'na bağlı Merkez İstihbarat Dairesinde artık örgüt elemanı olmayan istihbarat elemanı yoktu. Ama bu tüm istihbarat birimlerinin örgüt elemanı olması anlamına gelmemekteydi. Çünkü Barış Grubu bünyesinde daha birçok istihbarat birimi vardı. Gerçi her istihbarat biriminde örgüte bağlı ajanların sayısı azımsanmayacak kadar çoktu.

KIRK DOKUZ

O gece, televizyonda yine Macit'in öldürülmesiyle ilgili habere yer verilmişti. Macit'in öldürülmesi; 9/25'inci Karantina Bölgesi sorumlusu Kadir'in öldürülmesine misilleme yapıldığını ve bunun da yanıtı kalmayacağı şeklinde haber verilmişti. Bundan böyle, bu tür olaylar cereyan ettiğinde bire bin, bire milyon şeklinde karşılık verileceği söylenirken, gerekirse olayın vuku bulduğu bölgeyi ortadan kaldırma durumunun da söz konusu olabileceği vurgulanmıştı. Acaba Kadir'in ölmediğini bilmiyorlar mıydı? Yoksa ölmediğini biliyorlar da, öldüğüne inanmış gibi mi görünmek istiyorlardı? Eğer inanmış gibi görünmek istiyorlarsa, bu kayıplara karışan ajanların durumunu da açıklıyordu.

Çok hızlı olmak gerekiyordu, çok hızlı. Barış Grubu bu ajanlar sayesinde amaca ulaşırsa, buna istihbarat başkanı da dâhil binlerce ajanın yok olması anlamına gelirdi bu. Artık uyku haramdı. O ajanlar yılanın deliğine de girse bulup, çıkartılmalıydı. Hemen bir iki ekip daha görevlendirildi bu iş için ve bu ihtimalde internetten üyelere bildirildi. Kadir bu ihtimali çok önemsemi ve bilhassa kendi bölgesindeki istihbarat birimlerini topyekûn bu göreve tevdi etti. Diğer bölgelerdeki istihbarat birimleri de her türlü kontrespiyonaj bilgilerini örgütle derhal paylaşacaklardı.

Acaba; yüzlerce ajan öleceğine Barış Grubu Başkanı ölse daha iyi değil miydi? İstihbarat Başkanı Michael, yardımcısı George ile bunu konuşuyordu. Bay Başkanın huzuruna nasılsa istediği zaman çıkabiliyordu. O zaman, onu odasında neden öldürmüyordu? George, Michael'ı düşüncesinden dolayı

haklı bulmadı. Bir istihbarat başkanına mı düşerdi adam öldürme işi? Onca ajan varken, öldürme işi hiç başkana yakışır mıydı? Bu durum; tüm ajanları işe yaramaz konumuna düşürmez miydi? Bu konuda Başkan Michael, yardımcısı George'a sözünü geçiremedi. Bu söz geçirememeye durumu ilk kez oluyordu.

Ertesi gün, öğleden sonra adeta bir karabulut çöktü dünyanın üstüne. 9/15. Karantina Bölgesi'nde muhafızlarla, örgütün askeri kanadı arasında çatışmalar çıkmış, çatışmaların boyutu o kadar büyümüş ki, saatlerce süren taciz ateşinden sonra, şehrin dışına doğru çekilen muhafızların savaşı kaybetmek üzere oldukları izlenimini vermişti. Bu çatışmalar şehrin kenar semtlerinde devam ederken, büyük bir muhafız gücü şehre dalmış, ev ev dolaşarak, ne kadar çocuk varsa şehrin orta yerine taşımış üstlerine panzerlerle benzin sıkılarak ateşe verilmişti. Onca çocuk cayır cayır yakılmıştı. Muhafızlar, insanlar yanarken, kimseyi oraya sokmuyorlardı ama anneler, babalar bu feryadı figana, bu insanlık dışı davranışa dayanamayıp, yanan, yanmakta olan çocuklarına yetişip, onları kurtarmak için, muhafızlara saldırdılar. Muhafızlar; yanmakta olanlardan daha çok sayıda silahsız, çocukları için çırpınan zavallı insanlar üstüne açtıkları ateşle binlerce anayı, babayı, kardeşi, bacıyı öldürdüler. Ortalık cehenneme döndü. Muhafızlarda da Barış Grubu gibi, ne insaf vardı ve ne de merhamet!

İstihbarat birimleri ciddi bir şekilde atlatılmıştı. Binlerce istihbarat ajanının bir noktaya angaje olması, örgütün ciddi kusuru olarak kabul edildi. Bu kusur tüm örgüte aitti. Çünkü hiçbir şey örgütten gizli saklı yapılmıyordu. Her üye fikrini açıkça belirtebiliyordu. Ama bu kusur yine de istihbarat kusuruydu.

İstihbaratçının; haber, bilgi, malumat sahibi olma takip, değerlendirme, kaynak yaratma, doğru bilgilere ulaşma, bir

örgütün gizli beyni devlete yön veren bir kurum ve iç ve dış mihraklı yıkıcı unsurlara karşı önceden önlemler alma karşı koyma görevleri vardı. Bu elim olayda, istihbarat birimleri görevlerinde zafiyete düşmüşlerdi. Her aymazlığın bir bedeli vardı. Dünya insanların aymazlığı yüzünden dünya esir düşmüştü. Bölgede istihbarat aymazlığı yüzünden de binlerce çocuk cayır cayır yanarak yaşamlarını yitirmişlerdi.

Tüm şehri çocukların yanan, kül olan etlerinin kokusu sarmıştı. Şehir; kendini yerlere atan, saçını başını yolan, kafasını duvarlara çalan, göğüslerini yumruklayan, çığlıkları gökyüzüne yükselen, kendilerini kurşunlara hedef eden insan manzaralarına sahne olmuştu. Bu haber internete düştüğünde, ilk kez yağmur gibi yanıt yağmamıştı. İnsanların sanki kanı çekilmiş, sanki insanlar donmuşlardı. Böyle bir acının misillemesi nasıl olurdu? Bu acıya karşılık gelecek misilleme yöntemi bulunamadığı için, teklifler yağmur gibi yağmamıştı. Kimse bu katliama uygun misilleme yöntemi düşünemiyordu.

Bu olay; Merkezi Haber Alma Teşkilatı'nda da infial yarattı. Bu sonuç aynı zamanda onların da kusuruydu. Kendini sürekli akıllı zannedenler, ilk önce kaybedenlerdir. Maalesef ilk önce kaybedenlerden olmuşlardı. Belki de diri diri gömdükleri ajanların yüce adalet nezdinde karşılığıydı... Ama hayır, bu yüce adaletin işi değildir. Çocukların katledilmesi ancak, hasta beyinlerin ürettiği yöntem olabilirdi. Günahsız sabiler ne suç işlemişlerdi ki, misilleme onların üstüne gerçekleştirilmişti?

Binlerce çocuğun hunharca katledilmesi, dünya canlı cesetlerini ayağa kaldırdı. Barış Grubu'na ait binalarda ne cam kaldı, ne çerçeve. Bu hareketlilik, dünya çapında milyonlarca insanın ölmesine neden oldu. Kısa sürede, örgüt kontrolünü kaybetti. Ne internet talimatları, ne de telefon konuşmaları tesir etmedi. Beklenmeyen bu sarsıntı, örgütün başarma ih-

timalini en az birkaç yıl geri attı. Belki de ebedi olarak bitirdi.

Kadir'le, Muhsin neredeyse yirmi dört saat birlikteydiler. Düşünmekten, üzmekten, ağlamaktan başka yaptıkları bir şey yoktu. Fabrikalarda üretim on kat düşmüştü. Gizli marketlerin kapılarına kilit asılmıştı. Halk daha da sefaletin içine düşmüştü. İntihar ve cinnet vakaları tavan yapmıştı. Dünya çapındaki devasa örgüt; eriyip, kuşa dönmüştü.

Kadir, bu erimeyi terse çevirecek yöntemler üstüne kafa çatlatıyordu. Ama aklına böyle sihirli bir yöntem gelmiyordu.

Barış Grubu Bölgesi'nden; Merkezi Haber Alma Teşkilatı Başkanı Michael, elinde gizli damgalı bir dosyayla gide rek, sekreteryaya'ya,

-"Başkanla görüşmem lazım" dedi. Sekreteryaya durumu başkana iletti. Başkan,

-"Gelsin" dedi. Michael, kapıyı tıklattı, içeri girdi. Aradan bir dakika ya geçti ya da geçmedi ki, içerden bir el hafif silah sesi duyuldu. Ardından, Michael odadan çıktı. Elindeki silahı sekreteryaya çevirdi ve tetiğe bastı. Kapıyı açmasıyla, kendini sokağa atması bir oldu. Arabasına bindi ve kayıplara karıştı. Yaklaşık on dakika sonra olayı internette duyurdu.

Kadir bu haberi internetten okuduğunda donup kaldı. Muhsin hemen yanına geldi ve bilgisayara abandı adeta. Acaba onu böyle sarsan haber neydi diye! Haberi okuyunca sevincinden ne yapacağını şaşırdı. Ganggam style dansı yapar gibi zıplayıp durdu. Filiz mutfaktan koşup geldi.

-"Ne yapıyorsun Muhsin, bu ne hal?" dedi. Muhsin,

-"Filiz bacı, hele internetteki haberi bir oku" dedi. Filiz haberi okuyunca başladı Muhsin'le beraber ganggam styl dansı etmeye. Bu kısa sürede, böyle iki önemli olay! Her ikisi de dünyayı sallayacak olaydı.

Michael'ın ferdi olarak başardığı bu olaya, ucuz kahra-

manlık denemezdi ama onaylanamazdı da. Örgütten habersiz, kimse ferdi çıkışlarda bulunamazdı. Bu olay, dünya için iyi miydi, kötü müydü? Her ikisi de olabilirdi veya sadece iyi de olabilirdi ama örgütün iradesiyle olmayan hiçbir hareket onaylanamazdı. Michael gibi birisi böyle ferdi çıkışlarda bulunursa, örgütün diğer üyeleri ne yapmazdı? İşte Kadir'i şoke eden durum buydu. Şimdi bu olayı nasıl karşılamalıydı? Takdirle mi, tekdirle mi karşılamalıydı? Cezalandırma yoluna gidilse, Michael gibi birine çok yazık olurdu. Ödüllendirilse, örgütün intihar etmesi anlamına gelirdi. Ne yapılmalıydı?

Muhsin, sessizliğe gömülen Kadir'i dürtükledi.

-“Hadi yapma Kadir can, bundan güzel haber olur mu?”, dedi. Kadir,

-“Biz bittik Muhsin can, biz bittik” dedi. Muhsin,

-“O zaman söyle de biz de bilelim. Neden bittik?” diye sordu. Kadir,

-“Düşünsene Muhsin can, zaten yerlere yeksan olmuştuk, bu da bizi tamamen bitirdi. Örgüt iradesi olmadan ferdi çıkışlar çoğalırsa, bunun önüne nasıl geçebiliriz? Düşünsene, kendini ispat etmek isteyen, kafasına göre olay yaratacak! Bunun önüne nasıl geçeceğiz?” dedi. Muhsin,

-“Düşündüğüne bak kardeşimin! Şimdi bir talimat yazıp, olaydan haberin olduğunu, bu talimatı örgütü toparlamak için bir başkan olarak mecburen yetki kullandığını yazarsın, olur biter” dedi. Kadir yerinden ok gibi fırladı.

-“Yaşa be Muhsin can. Ben neden bunu böyle düşünemedim? Diyorum ya ben sensiz bir hiçim diye! Söyle haksız mıyım?” dedi. Muhsin,

-“Hadi, hadi uzun etme de bir rapor yaz, sıcağı sıcağına. Bakalım durumu kurtarabilecek miyiz? Hem de Michael yoldaşa da sahip çıkmış oluruz” dedi.

Rapor, internette eskisi kadar olmasa da büyük etki yarattı. Michael'ı kutlayanlar, Kadir'i kutlayanlar gırla gitti. Anlaşılan örgütü düze çıkartacaklardı. Aslına bakılırsa, Michael halk kahramanı olmuştu bile. Kadir bir talimat daha yazdı, Michael'ın ailesiyle birlikte 9/25'inci Bölge'ye intikalinin sağlanmasını istedi. Michael yanında olmalıydı. Öyle bir insana, burada acil ihtiyaç vardı. Kadir'in artık beyin takımından danışma grubu oluşturması gerekiyordu. Her akli-na geleni talimat diye yazmakla bu iş fazla ileri götürülemezdi. İşte örneği yanındaydı. Muhsin'in o parlak düşüncesi olmasaydı, kör düğüm olmuş kalmıştı bile. Danışma grubu baya kalabalık olmalıydı. Örgütün artık kurumsallaşması gerekiyordu. Barış Grubu'yla girişecekleri savaşı kazanamasa-lar bile dünyayı iki kutuplu hale getirmeyi başarabilirlerdi. Yani hiç olmasa dünyayı bölüşürlerdi.

Michael'ın oradan ayrılması, oradaki istihbarat bilgilerinin akışını yavaşlatmayacaktı. Merkezi Haber Alma Teşkilatı Başkan Yardımcısı George'da, kahramanlıkta Michael'dan aşağı kalan değildi. Kaldı ki, teşkilatındaki tüm istihbarat elemanları örgüte bağlı değil miydi? Evet, Michael'ı ailesiyle birlikte merkeze çekmeleri yerinde bir karardı.

Kadir, Michael ve ailesi için ormanlık alanda başka bir malikâne tahsis etti. Üç gün sonra Michael ailesiyle birlikte bölgeye intikal etmişti. Kadir onu Michael'a tahsis edilen malikânenin önünde karşıladı. Sarılıp, kucaklaştılar. Michael, uzun boylu, sarışın, sarı saçlı, ince burunlu, yakışıklı denebilecek biriydi. Yaşı kırk beş, elliyi gösteriyordu. Malikâneye birlikte geçtiler. Özel eşyaları istihbarat eleman-ları tarafından taşındı. Kadir,

-“Yol yorgunusunuz biliyorum ama akşam yemeğini benim evimde yiyeceğiz” dedi. Onlar hiç itiraz etmediler,

-“Olur” dediler. Kadir,

-“Peki, Allah rahatlık versin, ben sizi akşam yemeği için aldıracağım” dedi ve çıktı.

Kadir, Muhsin’i ve Filiz’i yanına aldı ve

-“Artık kurumsallaşalım diyorum. Her şeyden evvel bir danışma meclisi kuralım. Devlete ait bütün kurumları oluşturalım. Yani devlet gibi hareket edelim. Ne dersiniz?” dedi. İkisi de,

-“Elbette, en doğrusu bu. Artık kurumsallaşmanın zamanı geldi” dediler. Kadir,

-“O zaman bu fikri akşam yemeğinde Michael’a da açalım” dedi. Onay aldı ve çok mutlu oldu. Dünya yeniden esaretten kurtulma şansına kavuşuyordu.

Akşam yemeğinde bir araya gelmişlerdi. Kadir’in heyecandan içi içine sığmıyordu. Yol yorgunu falan düşünmeden bir an evvel konuya girmek istiyordu. Michael’a,

-“Bu gün Muhsin’le konuşuyorduk en az elli kişilik danışma meclisi kuralım dedik. Artık kurumsallaşalım devlet gibi hareket edelim dedik. Siz ne dersiniz bu fikre?” dedi. Michael karısını göstererek,

-“Esther sosyologdur sosyal konularda danışmanlık yapacak düzeydedir. Kendisi Yrd. Doç. Unvanıyla hocalık yapmaktaydı. Tabi esaretten önce! Fikriniz elbette güzel ama yüz ana bölge varsa en az her bölgeden bir kişi olmak üzere yüz kişiden oluşmalı diye düşünürüm” dedi gülümseyerek. Elbette dediği doğrudu. Nede olmasa Michael devlet tecrübesi vardı. Kadir ondan çok yararlanacağız diye düşündü.

-“Evet, yüz kişi olmalı. O zaman bu konuda talimat verelim, bağlı bulundukları bölgeyi temsil edebilecek, değişik dallarda devlet tecrübesi olan yirmişer kişi isteyelim. Böylece çekirdek devletin temelini oluşturmuş oluruz. Hem ilerde oluşturacağımız parlamento için de böyle bir uygulama gere-

kecek. Daha sonra, her bölgede müdürlükler açarız, doğru olmaz mı?” dedi. Esther,

-“Evet, bu devasa örgüt, akıl ettikçe talimat yazarak yönetilemez” dedi. Michael’da eşini doğruladı.

Çocukları; Sammy ve Linda kendiliğinden oturma odasına geçtiler. Sohbet gecenin geç vakitlerine kadar sürdü. Örgüt bundan sonra yasal kimliğe bürünecekti. Barış Grubu’nu takmayacaklardı. Bir önemli konu daha görüşüldü: Örgüt taraftarları, Barış Grubu bünyesinde uzun süre kalamazlardı. Eğer kalacaklarsa da çok az sayıda, her kurumda bir iki kişi olmak kaydıyla kalabilirlerdi. Bir başka konu da, silah meselesiydi. Eğer silah temini oralardan temin edilecekse, öncelikle nükleer silahlar çıkartılmalıydı. Yeterli miktarda nükleer silah çıkartılabilirse, savaş açma cesaretleri kırılabilirdi. Onlara göre, nükleer silahlar, kendini bilmez teröristlerin eline geçmiş olduğundan, teröristlerin ne zaman ne yapacağı belli olmayacağından, mücadele azimleri kırılacaktı.

Kadir, Michael’a,

-“Sizin birinci bölge için isteyeceğimiz yirmi kişiden tanıdığımız, bildiğiniz, tavsiye edeceğiniz birileri varsa, tercihinizi yapabilirsiniz” dedi. Michael,

-“Olur, tabi yapabilirim, üst düzey bürokrat çok tanıdığım var ama isterseniz bırakalım her bölge gibi onlar da kendi tercihlerini kendileri yapsınlar. Benim önerim, demin de dediğim gibi Barış Grubu Bölgeleri’ndeki örgüt elemanlarını bir an önce oralardan çekersek iyi olur. Çünkü günün birinde hepsi heder olup gider oralarda. Zaten onları çekip alırsak, o kalitede zor insan bulurlar. Ellerindeki insanların bir kısmı bizim bölgelerde yönetici, bir kısmı da muhafız ve istihbaratçı. Onları da biz ayıklaadığımız zaman, o konuda da sıkışıp kalacaklardır” dedi. Kadir,

-“Yararımıza olan her şeyi kabul eder ve değerlendirir-

riz” dedi. Muhsin,

-“Nükleer silahları oralardan kurtarırsak, hiçbir fabrikanın üretiminden onlara pay vermeyiz. Onların bölgelerine akan akarsuların yatağını bile değiştiririz. Onları ekmeğe, suya hasret bırakmak bizim elimizde” dedi. Gülüştüler!

-“Elbette bizim elimizde! Ahmaklar, kiminle dans ettiklerinin farkındalar mı acaba”?

Michael’ın telefonu çaldı.

-“Alo, Michael ben Hartman, nasılsın?” dedi. Michael,

-“Hartman azizim ben iyiyim ya sen?” Hartman,

-“Michael, Barış Grubu George’u sıkıştırıp duruyor. O öyle diyor ama duyduğuma göre biraz tartaklanmışlar bile. Ona seni soruyorlarmış, sen onun yardımcısıydın, nasıl olur da onun böyle bir hareket içinde olacağını bilmezsin, diyorlarmış” dedi. Michael sözünü kesti.

-“Aziz dostum, sen ne yapıyorsun, şu anda telefonun dinlenmiyor mu sanıyorsun? Ben orada yokum ama sen oradasın, sana da yazık olur ismini zikrettiğin kişilere de, doğru mu?” dedi. Hartman,

-“Meraklanma dostum, boşuna istihbaratçı olmamışsınız herhalde, ben tedbirimi aldım, beni dinleyemezler” dedi. Telefon kapandı. Michael,

-“Acaba George’u da mı alsak?” dedi. Filiz,

-“Onu alsak, bu sefer de onun bir altındakine musallat olacaklar, o çözüm olmaz. Hepsini almak gerek, hiç birini orada bırakmak doğru değil” dedi. Aynı fikirde birleştiler, hepsini almak gerekirdi.

Ertesi gün, bir talimat yayınladılar. Danışma Meclisi kurmak için her bölgeden değişik dallarda deneyimli yirmişer kişi göndereceklerdi. Bu haber de örgütün toparlanmasını ve mücadele azmini kamçıladı. Yine yağmur gibi yorum yağdı. Sanki sevinç çılgınlıkları duyuluyor gibiydi. Ek bir talimatla da, sokaklarda cereyan eden ferdi çıkışlar, eylemler engellenecekti. Örgütün iradesi dışında bu tür eylemler ve çıkışlar olmayacaktı.

Dünya konvansiyonundan sonra, Dünya Parlamentosu kurulacaktı. Devletin her türlü kurumları esaretten önceki yerlerinde faaliyete geçecekti ama o yerlerden bazıları Barış Gönüllülerince başka amaçla kullanıldığından, bu tip kurumlar için yeni yerler tahsis edilecekti.

Kısa bir zaman sonra, bölgelerden temsilciler gelmeye başladı. Bu temsilciler için ikamet sorunu yoktu. O kadar çok boşaltılmış villa ve konak vardı ki geleceklerin birkaç kat fazlasının ihtiyacına cevap verebilirdi.

Temsilcilerin tamamı geldiğinde; ilk toplantı 1 Nisan 2015'te gösterişli bir salonda yapıldı. Çevre de olağanüstü koruma önlemleri alınmıştı. Toplantının açılış konuşmasını Kadir yaptı. Kadir kürsüye yöneldiğinde, yer yerinden oynadı. Ayakta alkışlandı. Kadir uzun bir konuşma yaptı. Konuşma bitince yine coşkulu bir alkışla yerine geçti. İkinci konuşmayı Muhsin, üçüncü konuşmayı da Michael yaptı.

1 Nisan günü danışma grubunca Dünyevi Milli Bayram günü kabul edildi. Kadir'in uzun konuşmasında vurguladığı

bir iki konu da danışma grubunca hemen hayata geçirmek gerekip, gerekmeyeceği de oylandı ve kabul edildi. Camiler ve kiliseler derhal açılacak, okullar faaliyete geçecekti. Alınan bu üç karar da ayakta alkışlandı. Bu üç konudaki karar internete Dünya Danışma Kurulu Kararı olarak geçti. Okullar eğitime açılmadan önce, hizmet görececek şekle getirilecekti. Uzun zaman kullanılmadığı için harabeye dönen derslikler elden geçirilecek ve dersliklerde her hangi bir eksik bırakılmayacaktı. Öğretmen atamaları, internette gösterilecek adreslere başvuru neticesinde yapılacaktı. Bu talimatlar örgüt elemanlarının moral gücünü oldukça yükseltti.

İptal edilen sağlık konusu acil ele alınması gereken konulardandı. Her yerleşim biriminde, önceden hastane olarak kullanılan yerler yine aynı amaçlar için kullanıma hazırlanacaktı. Sağlık konusunda elzem olan araç gereçlerin stoku için iki yıldan beri çalışma yürütülüyordu. Her bölgede bu araç gereci istifleyecek sağlıklı depolar tahsis edilmişti. Birçok konuda fabrikalar testere usulü çalışıyordu. Bir sana, bir bana yöntemi kullanılıyordu. Genel hâsıladan canlı cesetler için ayrılan pay bir sana içinden sağlandığından, bir bana kısmı tamamen istifleniyordu. İki yıldan beri uygulanan bu yöntemden Barış Grubu haberdar olmamıştı. Kapatılan silah fabrikaları gizli gizli üretime devam ediyordu. Bunların hepsi örgütün başarılarıydı.

Ertesi günü camilerden yükselen ezan sesi, insanları heyecana gark etti. Çığlık atanlar, hoplayıp zıplayanlar, ağlayanlar ve ne yapacağını bilemeden bön bön bakanlar! Bu nasıl olmuştu? Buna kim cesaret etmişti? Yoksa Barış Grubu, gösterilen sadakati ödüllendirmek için bir defaya mahsus ezan okutup da insanların kulaklarının ve gönüllerinin pasını mı silmek istemişti? Eğer amaç buysa başarmışlardı. İnsanlar cesaretle çığlık atabilmiş, ağlayabilmişti. Kilise çanları da çalarsa artık hiç şaşırmamak gerekirdi. Sıradan halkın örgütten haberi yoktu ama hep gizli ve sihirli bir elin kendilerine

uzandığını hissediyorlardı. Ara sıra taşkınlık yapanların cesaleti buradan kaynaklanmaktaydı. Artık eskisi gibi keyfi öldürmeler neredeyse tarih olmuştu. İnsanları tavuk gibi gırtlaklayamıyorlardı. Aslında artık yedek parça olarak da kullanılmıyorlardı. İnsanlar yine de ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Yapabiliriz ile yapamayız arasında gidip geliyorlardı. Kararsızlık ne korkunç bir şey! En kötü karar bile kararsızlıktan iyidir diye boşa söylememişlerdi.

Barış Grubu'nun koyduğu mesai saatlerinin dışında; örgüt elemanlarının önderliğinde, halkın da katılımıyla okullar, hastaneler temizleniyor, tefriş ediliyordu. Bitirilen her hizmet binası özel uzman ekip tarafından kontrol ediliyor, eksikleri varsa saptanıyor ve gideriliyordu. Halk karınca gibi çalışıyordu. Özgürlük çok yakınlarında gibiydi, ellerini uzatınca tutabileceklerdi sanki! Bu heyecan ve coşku fazla sürmedi. Pazar günü kilise çanları da çalmaya başlayınca; bir anda onlarca cami ve bir o kadar da kilise aynı anda bombalandı. Ezan okunuyordu ama camiler boştu, çanlar çalıyordu ama kiliseler boştu. Bu nedenle can kaybı olmadı. Örgüt artık öyle sağlam adımlar atıyordu ki, deneme yanılma yöntemleri, yap sonucu gör usulleri tarih olmuştu. Dünya Danışma Meclisi boşuna mı kurulmuştu? Bunun arkasında Dünya Parlamentosu kurulacaktı. Parlamenter seçimleri için dünya oy kullanacaktı. Oylamalar dijital yöntemlerle olacaktı. Nasılsa ayak oyunları, çıkar kavgaları, adam kayırmalar olmayacağına göre, insanları sandık başına kadar taşımaya gerek de yoktu.

8/11'inci Karantina Bölgesi'nden Larissa, Oxsana ve Boris ortak imzalı bir mail alındı. Bu üç kişi dünya esir olmadan önce Sovyetler Birliğinde uzay teknolojisi üzerine çalışan bilim kadınları ve bilim adamıydı. Örgütten görev istiyorlardı. Bu sevindirici bir teklifti. Örgüt elemanları kabına sığmıyor, heyecanlanıyor örgüte bağlı olarak çalışmak isteyenlerin sayısı arttıkça zafer yakın diye düşünüyorlardı. Elbet-

te bunların hepsi değerdendirilecekti ama daha zaman vardı.

Devletin temeli oluşturılmaya başlandığında Danışma Meclisinden sonra ilk önce, Dünya İstihbarat Üst Kurulu ve Dünya Savunma Üst Kurulu oluşturuldu. Bu üst kurullar, alt kuruluşlarını kendileri oluşturacaklardı. Michael, Dünya İstihbarat Üst Kurulu Başkanı olmuştu. Dünya Savunma Üst Kurulu Başkanlığına da eski Org. Rauf getirilmişti. Hummalı çalışma başlamıştı. İnsanlar canla başla mesai dışında resmi kuruluşların hizmet binalarını kullanıma hazırlıyorlardı. Düşünmeye, üzölmeye zamanları yoktu ama son durumdan kimsenin şikâyeti de yoktu. Camiler ve kiliseler bombalanmıştı ama ne kilise çanları susmuştu ne de ezan sesi! Ama hala camiye giden de yoktu kiliseye giden de! Ama olsun, nasılsa pek yakında o mekânlar eskisi gibi dolup taşacaktı. Bu kez bu mekânların kapatılmasına fırsat vermeyeceklerdi. Halk kendi arasında böyle konuşurken, aralarında onlarla birlikte çalışan örgüt elemanları da çaktırmadan bu tür konuşmaları köröklüyorlar ve propagandalarını da yapıyorlardı. Mutlaka bu hizmetin arkasında halktan birileri vardı. Bu Barış Grubu'nun sağladığı olanaklar değildi. Bu fikri kabullenmeyen bir kişi bile çıkmıyordu. Çünkü yaşadıkları kendilerine örnek olacak nitelikteydi. Her konuda Barış Grubu'nun zalimliğini görmüşlerdi. Bu zalim insanlardan, hiç böyle ince hareketler beklenebilir miydi? Elbette beklenemezdi. Demek ki halk kendi iktidarını kuruyordu. Kuruyordu ama nasıl? İşte örgüt elemanlarının dışında bunu bilen yoktu. Halk bu konuları fazla da kurcalamıyordu. şu Barış Grubu denen ucubelerden kurtulsunlar da ne olursa olsundu?

İște halkla örgüt arasındaki görüş farkı da bu noktadaydı. Olsun da nasıl olursa olsun yerine olacaksa en iyisi olsun şeklindeydi ve iki algı arasında çok büyük bir fark vardı. “Allah’ım ver, nasıl verirsen ver, çoluk çocuk yer” şeklinde bir istek olamazdı. Hayırlısını ve yararlısını isteyecekler ve onu sağlayacaklardı. Yani akıllarını işleteceklerdi. İşlemeyen

demirin pas tutması gibi, işlemeyen akıl da pas tutuyordu. Aklın paslanması demek, çok yakın gelecekte yeniden tutsak olacakları anlamına gelmekteydi. O halde akli paslanmaya bırakmak yerine sürekli işletmek gerekiyordu ve öyle de olacaktı. Artık yeni kurulacak dünya düzeninde aklın paslanmasına yer yoktu.

Çok kısa zaman zarfında İstihbarat teşkilatları ve dünya orduları sistemi kurulmuştu. Bu artık canlı cesetlerin güven-celerini, en az vasıflılar kadar artırmaya atılan ilk adım anlamına gelmekteydi. Profesyonel ordu sistemi uygulanacaktı. Sayısal çoğunluk yerine işlevsel kalite ön plana çıkartılmıştı. Larissa, Oxana ve Boris gibi şahsiyetler bir araya getirilerek, insanlığa yararlı çalışmalar yapmak üzere Dünya Bilim Kurulu oluşturmuşlardı ve başına da 1/54'inci Karantina Bölgesi'nden Alexander Douglas'ı getirmişlerdi. Atamalar gösterilen adaylara internet üstünden verilen oylarla sağlanıyordu. Dünya Parlamentosu kurulduğunda dünya adına yetkiyi parlamento kullanacaktı. Danışma Meclisi'nin o kadar çok işi vardı ki, bu tür atamalara ayıracak zamanı yoktu. Dünya Başkanı olarak görevini sürdüren Kadir de çoklukla bu tür şeylerle uğraşamıyordu. İnternete talimat yayınlama ve değerlendirme işini artık Muhsin, Filiz ve Michael'ın eşi Esther yürütüyordu.

Fabrikalarda üretim artık hiç aksamıyordu. Üretim fazlası artarak devam ediyordu ve üretim fazlası yiyecek ve giyecekler hizmet olarak anında canlı cesetlere yansıtılıyordu. Onlar için üretilen kumaş renk ve desenleri oldukça farklıydı. Barış Grubu'nun üretim planlamasındaki hiçbir renk ve desen kullanılmıyordu. Farklı kumaşlar üretiliyor ve dikiliyordu. Örgüt elemanı olmayan yöneticiler üretim merkezlerinde öyle rahat dolaşamıyorlardı. Can korkusu bu kez onlara geçmişti. Demek ki bu korku bulaşıcıydı. Canlı cesetlerden onlara bulaşmış olmalıydı.

Şimdiye kadar hiç uygulanmamış yeni bir yöntem geliştirdi. Halka Hizmet Hakk'a Hizmet Dairesi kuruldu ve bunun başına da ünlü Prof. Dr. Oswald Paula getirildi. Sosyal konularda strateji oluşturma işi bu dairenin görevi olacaktı. İnsanların hassasiyetleri mercek altına alınacak, onların her konuda aklını işletmeleri sağlanacaktı. Bu daire; okul kitaplarına sosyal konularda kademeli olarak konu hazırlayacak, sohbet evlerini bu daire yönetecekti. Sohbet evleri sosyal aktivitenin temel taşı kabul edilecek ve diğer sosyal aktiviteler bu evlerde insanlara duyurulacaktı. Böylece insanların her zaman her şeyden haberdar olmaları da sağlanmış olacaktı. Ortada devlet sırrı diye bir kavram olmayacaktı. Tek kutuplu, tek devletli dünya kimden ne saklayacaktı? Üretilen teknolojiden, yeni fikir akımlarına kadar insanların yararı gözetilecekti. Ama hiçbir şekilde fikirler üstünde baskı kurulmayacak ve yasaklama getirilmeyecekti. En aykırı fikirler bile yaşam alanı bulacak, fikirler fikirlerle çarpışacak ve ortaya yeni fikirler çıkacaktı. Fikirlerin köretilmesi, insanlığın köretilmesi anlamına gelmekteydi.

Bu dairenin önemli görevlerinden biri de; din üzerine giydirilen sis perdesinin kaldırılmasıydı. Hurafeler ve bidatler ile şirk sayılacak konular sohbet evlerinin önemli konuları olacak ve bu konular ortaöğretimde din kültürü ve dinler tarihi derslerinde konu olarak işlenmesi sağlanacaktı. Devletin tüm kurumları örgün çalışma sistemi içinde olacaklardı. Örneğin, bir yerde altyapı için kanalizasyon çalışması yapılacaksa, bu projeden; belediye, sular idaresi, Telekomüni-

kasyon idaresi, elektrik kurumu ve doğalgaz idaresi gibi kurumların haberi olacak ve her kurum projesini uygulama tarihine göre tamamlayarak, bu çalışmaya katılacaktı. Öyle keyfe göre kırıp dökmeler olmayacaktı. İşte din kültürü ve dinler tarihi dersine kaynak oluşturma konusunda; Dünya Dinleri Yüksek Kurulu yanı sıra Halka Hizmet Hakk'a Hizmet Dairesi ve Dünya Vatandaşlık Dairesi'nin de bilgi sunması istenen önemli görevlerindendi. Kurumlar arası koordinasyonu sağlamak, toplum yararına olan en önemli prensiplerden biriydi. Bu koordinasyonun sağlanması, aralarındaki proje uyumsuzluğunu da ortadan kaldıracığı için aynı zamanda otokontrol sisteminin yaşama geçmesi anlamını taşı-maktaydı. Her kurum bir bakıma birbirini denetlemiş olaca-ğından, atılan adımların daha atılmadan çek edilmesi anla-mına da gelmekteydi.

Eğer dünya sosyalizmle yönetilecekse, düşüncelerin ve davranışların da sosyal olması gerekirdi. Toplumcu görüş-lerde birey korunduğu kadar toplum da korunmalıydı. Bire-yin düşüncesi önemliyse, toplumun düşüncesi de önemliydi. O zaman insanların; dini ve insani olan her türlü düşüncesine de zemin oluşturmak gerekirdi. Oluşturulacak bu zemin öz-gür, demokratik ortamlar olmalıydı. Düşüncesine devam edenlerle, düşünce değiştirenler aynı saygıyı hak etmeliydi. Hiç kimse düşüncesinden dolayı hakir ve üstün görülmemeliydi.

Oswald Paula bu düşünceyi ortaya attığı zaman, Karl Marx'sın düşünce sistemini kast etmişti ama bu nihayetinde bir kişiye ait düşünceydi. Bunu dünya insanının kabul etme gibi zorunluluğu yoktu. Dünya Danışma Kurulu'na sevk edi-len bu görüş; bireyin düşüncesi kutsaldır sonucuna varılarak, her birey düşüncesini kendisi belirler ve yine kendisi yürütür veya değiştirir şeklinde karara bağlamıştı. Ancak, sohbet ev-lerinde, her fikre yer vererek tartışılması, akli işletme mana-sına geleceği için, önemli bulunmuştu. Tartışmalar olacaktı

ama baskı olmayacaktı. Zira baskının bir adım ötesi zulümdü. Dünya insanı artık zulüm görmemeliydi. İşte bu bağlamda düşünüldüğünde özel mülkiyetin ortadan kaldırılması gerekmektedir. Çünkü menfaat hırsının sonu da zulümle sonuçlanmaktaydı. Hak ve emek sömürüsü bu şekilde olmaktaydı. İnsanların yoksulluk ve sefalet içine düşmesi, yine bu özel mülkiyet hırsından kaynaklanmaktaydı.

Oswald Paula, Dünya Danışma Meclisi'nin kararını duyunca adeta kutsadı,

-“Evet, işte benim de özlemini duyduğum sosyalizm aslında buydu” dedi.

Üzerinden altı ay kadar bir zaman geçmesine rağmen Dünya Devleti'nin bütün kurumları hayat bulmuştu. Bir takım aksamalar vardı ama temel işleyiş tarzı bakımından, hiçbir sorun kalmamıştı.

Barış Grubu mıntıkasından bol miktarda nükleer silahla, diğer konvansiyonel silahlar kaçırılmıştı. Barış Grubu'nun elinde yinede hatırı sayılır askeri güç kalmıştı. Barış Grubu'nun sözde devletinin her kurumundan örgüt elemanları bir gecede çekilmişti. Her türlü eylem ve bilgi kaynakları internet ağı sayesinde mercek altındaydı. Hâlbuki yeni kurulan Dünya Devleti'nin siber güvenliği tamdı. Onların, hiçbir şekilde, hiçbir bilgiye ulaşmaları mümkün değildi. Siber güvenlik: bilgilere izinsiz erişmek, kullanmak, ifşa etmek, yok etmek, değiştirmek veya hasar verilmesinden korumak ise; yeni kurulan devletin buna önem vermemesi demek, Barış Grubu'nun durumuna düşmesi demek değil miydi?

Barış Grubu davayı iki nedenden dolayı kaybedecekti. Birinci neden zulmeden oldukları için, ikinci nedense siber güvenliğe önem vermedikleri için. İşin aslına bakılırsa, birinci nedenden dolayı ikinci neden ortaya çıkmıştı. Zulmeden oldukları için, o yazılımları hazırlayanlar güvenlik zafiyeti yaratacak açıklar bırakmışlardı. Bir bakıma kapı hırsıza aralı kalmıştı. Yeni düzende zulme ve zafiyete yer yoktu.

1/8'inci Karantina Bölgesi'nde; 5 adet U8 insansız hava uçağı imal edildi. Alçak veya yüksek irtifada radarların algılayamayacağı teknik özelliklere sahip olan bu uçakta 4 adet

Sidewinder füzesi vardı. U8 uçağı hem insanlı, hem de insansız kullanılabilen bir uçaktı. Üretiliş nedeni öncelikle keşif yapma, dolaştığı koordinatlardan resim çekebilen ve çektiği resimleri anında ileten ve isteğe bağlı olarak da bombardıman uçağı görevi yapabilen kabiliyette bir uçaktı. Her türlü hava şartlarında uçabilen uçak, yüksek teknolojiyle donatılmıştı. Otuz mil yukarıdan, iki yüz metre derinliğe kadar top-rağa gömülen cephaneliği bile tespit ediyordu. U8 uçakları diğer insansız hava araçlarının yazılımlarını da taşıdığı için kolayca diğer uçakları algılayabiliyor ve onların yazılımlarına reset atabiliyor veya kendisini düşman uçağına dost uçak olarak tanımlayabiliyordu.

Birçok bölgede havaalanı açılmıştı. Yolcu taşımacılığı Dünya Danışma Meclisi'nin koyduğu kurallara göre yapılmaktaydı. Yolcu uçakları havalandığında, savaş uçakları eşliğinde seyahatlerini tamamlıyorlardı. Genelde uçuşlar askeri ve istihbarat birimlerinin görgü ve bilgilerini geliştirme amacıyla yapılıyordu. Hava yolculuğu henüz güvenli değildi. Denizdeki seyrüseferlerde aynı durumdaydı. Araştırma görevi yapan gemilere de savaş gemileri, muhripler eşlik etmekteydi. Her gemiye en az iki en fazla beş destroyer, fırkateyn eşlik edebiliyordu. Araştırma yapan geminin önemine göre durum değişmekteydi. Bir de yük gemileri vardı. Bunlara da muhripler, uçak gemileri eşlik ediyordu.

Artık uluslararası yasalar, kıta sahanlığı, ülkelerin hava sahası diye bir şey yoktu. Şu an için sadece Barış Grubu deniz sahası ile hava sahası vardı ama bu sözde grup, tüm dünya kara, deniz ve hava sahalarının sevk ve idaresinin kendilerinde olduğunu iddia ediyordu ve güçlerinin yettiği yerlerde varlıklarını gösteriyorlardı. Bu varlık gösterme sınırlar sürekli daralmaktaydı ama Barış Grubu durumu farklı anseletmeye çalışıyordu. Sürekli kontrolün tamamen kendilerinde olduğunu iddia ediyorlardı. Kendi plan ve programları lâhlinde olmayan her uçuşu korsan uçuş ve hava sahası ihlali

kabul edip, o uçağı düşürmeye yelteniyorlardı. Angajman kuralları tek taraflı işlemekteydi. Çünkü Barış Grubu'na göre hava sahası onlarındı. Başkaları tarafından düzenlenen her uçuş yasadışı kabul ediliyor ve üstlerine düşen angajmanı yerine getirmek zorunda kalıyorlardı. Ama bunu her zaman başaramıyorlardı. U8'ler bu konuda onları çok şaşırtıyordu. Uçaklarının düşürülmesini, yolcu uçaklarından açılan ateş sonucunda gerçekleştiğini ifade etmeye utanıyorlardı. Canlı cesetler, hava üstünlüğünü de ele geçirdikçe, çıldırıyorlardı adeta. Canlı cesetleri çok küçümsemişlerdi. U8 imalatı hızlı bir şekilde devam ediyordu. Göklerin kontrolü bu uçaklarla emniyet altında olacaktı. Yakın bir gelecekte Barış Grubu'na ait hiçbir uçak belki havalanamayacaktı. U8'ler o uçakları kendi hava sahasında da vurabilirdi. Barış Grubu hava sahasından çıkan her uçakla muhabere kesiliyordu. Bu nedenle uçak geldiği yere dönmek zorunda kalıyordu. Bir taraftan U8 üretimi hızla devam ederken, bir yandan da teknolojileri daha da yükseltilmek isteniyordu. Barış Grubu'na ait uçaklar, kendi hava sahalarını terk ettikleri anda, örgütün kontrolüne geçmeleri hedeflenmekteydi. Hava sahasını terk eden uçak U8'lerin kontrolü altına girecek ve U8'lerden gelen komutlara göre hareket edecekti. İşte hedeflenen buydu. Bu başarılabilirse, onların uçaklarını semalardan tek tek veya hepsini birden kendi pistlerine indirmek ve etkisiz hale getirmek mümkün olacaktı. Böylece savaşmadan uçaklara el konulacaktı. Zaten seyahat amaçlı her hangi bir uçak hava sahası ihlalinde bulunamıyordu. Bu ihlaller sadece savaş uçaklarıyla sağlanabiliyordu. Barış Grubu'nun seyahat amaçlı uçuşları sadece kendi hava sahaları içinde gerçekleşmekteydi. Barış Grubu'nun o gür sesi büyük ölçüde kısılmıştı. Buna rağmen televizyondan hala talimat yağıdırıyorlardı. Kime hitap ettikleri, neye yaradığı belli olmayan talimatlar daha ne kadar devam edecekti? Hâlbuki bu cenahta televizyon kanallarının sayısı beş yüzü çoktan geçmişti.

Peki, Barış Grubu'nun televizyondaki sesi neden tamamen kesilmiyordu? O ses savaşın sona ermesine kadar kesilmeyecekti. Bu geçiş döneminde, geçmişte yaşanan o acı günlerin kanıtıydı bu ses. Çıkabildiği kadar çıkmalıydı. İnsanlar arada bir dinledikçe, içinde bulundukları durumu yâd edecek ve geleceğe akliselimle yaklaşacaktı. Aklını işletme eylemi süreklilik kazanacaktı. Bu nedenle bu hoyrat ses çıkabildiği kadar çıkmalıydı.

U8 uçaklarının imalatının başında Renée vardı. İşe öyle bir sarılıyordu ki, elinde olsa günde yirmi dört saat çalışacaktı. Bu esir olma duygusu, özgürlüğünü kaybetme duygusu belli ki, onu da derinden sarsmıştı. Bir an önce özgürlüğünü teminat altına almak için çırpınanlardan biri de oydu. Kadir ve Muhsin'de bu canhıraş çalışma yüzünden kaç kez zafiyet geçirmiş ve hastanede tedavi görmüştü. İşte Renée de bunlardan biriydi.

Neye mal olursa olsun, bu yaşamsal değer taşıyan özgürlüğe sahip çıkmalıydılar ve bu inancı da sohbet evlerinde canlı cesetlere kanıksatmalıydılar. Bunun alt yapısını da Oswald Paula'nın başında olduğu kurum üstlenmişti, onların görevleri arasındaydı ve bu görev hiç aksamadan yürümekteydi. Bu çalışma azmi, bu feragat, bu özveri göz önüne alındığında; halk kahramanlarının sayısı günden güne artıyordu. Dünya bir birine öyle kenetleniyordu ki, bölünmesi, parçalanması artık olanak dışı gibi görünüyordu. Gerek camilerdeki vaazlarda ve gerekse kiliselerdeki vaazlarda kendiliğinden oluşan dünya kardeşliğine övgüler gırla gidiyordu. Hiçbir inanç sistemi diğerini tehlikeli görmüyor ve aynı ailenin efradı gibi görüyorlardı. Aradan menfaat ilişkisi çekildiğinde geriye nasıl da kardeşlik duygusu ve arı bir inanç kalıyordu. Kimse, kimsenin artık kötülüğünü düşünmüyor, isimlerin de bir mana taşımadığını ve önemli olanın o isimlerin sahibinin insanlığı ve kişiliği olduğunu artık biliyorlardı. Bu esaretten el ele, kafa kafaya vererek kurtulmuşlardı. Bundan

sonra kardeşkanı akmayacak, akıtılmayacaktı.

Her bölgede, devletin her kurumunda çeşitli milliyetlere sahip insanlar vardı ve ilk kez dürüstçe, samimice aynı amaca hizmet ediyorlar ve bir birlerinden saklayacakları hiçbir şey olmadan! Maya kehanetleri içinde böyle bir kehanet de olsaydı, acaba insanlar buna inanırlar mıydı? Ya burun kıvrırlardı ya da gülüp geçerlerdi, deli saçması diyerek. Ama artık ortada deli saçması değil, gerçeğin ta kendisi duruyordu. Monika'yla, Melahat kardeş olmuştu. Dennis'le Deniz'in kardeş olduğu gibi. Bu ne muhteşem bir başarıydı? Artık kimsenin, gece yatarken kapısını kilitlemesine gerek kalmamıştı. Sağında, solunda onları koruyacak kardeşleri vardı. Dünya dünya olalı böyle bir kardeşlik görmemişti! Bu gücün karşısında hangi güç durabilirdi? Önceleri dünyanın tamamına sahip olan, şimdiyse üçte birinin sahibi olan Barış Grubu önde gelenleri, kendilerine gizli hesaplarda para, mücevher, altın istiflemenin peşindeydiler ama bir an bile arkalarını döndüklerinde, en büyük darbeyi yiyorlardı. O kadar servetin içinde, gizli servet yığını oluşturmak, psikolojik rahatsızlıktan başka bir şey değildi. Kin, nefret, öç alma duygusunun tavan yaptığı yerlerde geceleri rahat uyumakta mümkün değildi. Bu yüzden onlar hep tedirgindiler. Ne zaman saldırıya uğrayacaklarını ve ne zaman yok edileceklerini düşünmekle meşguldüler. Dünyanın üççeyreğindeki bu kardeşlik rüzgârlarından haberdar değillerdi. Acaba bu kesimde esen havayı teneffüs etselerdi, ellerindeki tüm serveti böyle güvenli ve mutlu yaşama tercih ederler miydi? Etseler bile; bu gümrak kin, nefret ve menfaat, fitne tohumlarının içselleştirilmesi buna engel olmaz mıydı? O tür düşünceler, onlarla birlikte yok edilmeliydi. Onlar bu tür düşüncelerin isim babalarıydı. Menfaat ve entrika düşünceleri genlerine işlemişti. Binlerce yıldan beri dünyayı kasıp kavuran bu düşünce ve eylemleri, saf ve temiz düşüncelerle harmanlamak demek onların da kalitesinin düşmesine, belki de kalitenin tamamen yok olması-

na sebep olacaktı. Artık bu tür çılgınlıklar göze alınamazdı.

Elbette amaç ölmek, öldürmek değildi. Amaç; ölmeyi ve öldürmeyi ortadan kaldırmaktı.

Onlar bir yandan bir daha hiç kullanmaya fırsatları olmayacak zenginlikleri istiflerken, bir yandan da diğer fakir ve güçsüz bölgelerdeki insanların yeraltı ve yerüstü zenginliklerini sömürmenin yollarını araştıranlar değiller miydi? Bölge insanının gerekirse öldürülmesini de göze alarak, bu gözü dönmüş sömürüye devam etmiyorlar mıydı? O bölge bitince, başka bir bölgeye saldırıyorlardı.

Ormanların en vahşi ve en güçlü canavarları bile karnları doyduğunda saldırıda bulunmazken, bu gözü dönmüşlerin karnı doyuyordu ama gözleri bir türlü doymadığından, kesintisiz saldırılarda bulunuyorlardı? Şimdi bunların kazanılması, topluma yararlı varlıklar haline dönüştürülmesi hiç mümkün müydü? Canlı cesetler diye niteledikleri insanlara yapmadıkları kalmayan bu yaratıkları kazanmanın kazancı ne olabilir-di? Burada elbette insan söz konusu olduğunda kâr, zarar muhasebesi yapılamazdı ama onlara insan gözüyle bakmak artık mümkün müydü? İnsanları yedek parça sınıfına sakan, onlara hiçbir sağlık harcamasında bulunmadığı gibi, kendi çabalarıyla iyileşmelerine de izin vermeyip, öldüren, ortadan kaldıran güruha insan demek, insanlara hakaret olmaz mıydı? Miadı çoktan dolan bu yaratıklar için düşünmenin yararı yoktu. Günü ve zamanı geldiğinde tarihin çöplüğüne atılamak üzere ortadan kaldırılmalarından başka yapılacak hiçbir şey yoktu. Bazı noktalarda acımak, insanları acınacak duruma sokmaktan başka bir işe yaramazdı. Acınacak duruma düşmemek için gereken, gerektiği gibi yapılmalıydı.

Eşkiya dünyaya hükümdar olamazdı!

Kadir, Kurucu Meclis'in başkanı olduğu için aynı zamanda dünyanın da başkanıydı. Ama parlamentonun kurulma zamanı gelmişti. Dünya Kurucu Meclisi anayasa çalışmalarını bitirmişti. Artık Dünya Anayasası hazırды. Tek partili düzene geçilecekti. Çok partiye gerek yoktu. Milletvekillerinin her biri halk tarafından, kendi bölgelerinde seçilecekti. Her bölge ne kadar milletvekili çıkartacaksa, onun beş katı kadar milletvekili adayı seçime girecek ve onlar arasından seçim yapılacaktı. Eski düzende olduğu gibi her şey başbakanın iki dudağının arasından dökülecek kelimelere bağlı olmayacak, her milletvekili öz iradesini kullanacaktı. Zaten çıkarıcı düşünce ortadan kalkınca, insanlar daha zinde düşünecek ve insanlar için en hayırlı neyse onu öne süreceklerdi. Durum böyle olunca muhalefet partilerine hiçbir zaman ihtiyaç olmayacaktı. Demokrasinin önünü tıkayacak ayak oyunları, herhangi bir devletin baskısı, çıkar çevrelerinin zorlaması olmayacağından demokrasi durmadan darbe almayacağı gibi, her zaman gelişerek devam edecekti. Menfaat hırsı kalkınca, insanlara sadece aklını işletmek kalıyordu. İşleyen akıllar geliştikçe, aklın önündeki engeller kendiliğinden kalacaktı. Gözlerin önündeki perdeler yenileri eklenmeyince, eskiyen perdeler kendiliğinden yok olacak ve görmeyen gözler de görür hale gelecekti. İnsanların hafızaları uydurma inançlardan temizlenince ortada şeffaf inanç sistemi kalacak ve insanlar emin adımlarla ilerleyeceklerdi. Emin adımlarla ilerlemek, insanları iç dünyalarındaki kasıp kavuran vesveselerden de arınmış olacaktı. Bir bakıma insanların psikolojileri düzelecek ve insanlar yeniden sağlıklarına kavuşacaklardı.

Sağlıklı toplumlar, sağlıklı nesiller yetiştirecek ve insanlar topyekûn mutlu olacaklardı. İşte akıl işletme buna denirdi. İbret alma buna denirdi.

Aklını işleten ve ibret almasını bilen insanların yapacağı her şey doğru ve güzel olurdu. Paylaştıkça çoğalan mutluluk, bereket olup üstlerine yağıacaktı. İnsanlar bolluğun, bereketin içinde yüzeceklerdi adeta. Birkaç nesil sonra, kötü düşünme kavramı, cinnet halinde bile akıllara gelmeyecekti. İnsanların cinnet hali olsa olsa daha fazla gülmek ve daha fazla coşkulu olmak şeklinde tezahür edecekti. Güzellikler ortamında insan ilişkileri ne kadar güzel olurdu değil mi? Komşuluk, arkadaşlık, dostluk, kardeşlik ilişkilerinin vereceği zevki hangi mal mülk, servet verebilirdi ki? Servet oluşturma fikri acaba bir daha insanların aklından bile geçer miydi? Hangi servet insanları bu mutluluğa ulaştırmıştı, bu güne kadar? Peki, hâlâ Barış Grubu mıntıkasında yani dünyanın üçte birinde servet edinme hırsı kime bu mutluluğu verebiliyordu? Ya dünyanın üççeyreğinde? Gerçek mutluluk burada, yeni kurulan dünya düzeninde vardı. Yakın gelecekte yeni kurulan düzene de isim aranacaktı. Ama eminim ki insanlar yeni düzene sadece 'dünya' diyecekler ve insanlar kendi dünyalarında her zaman mutlu olacaklardı. İşte o zaman Allah'ın insanlara bahşettiği her şey gerçek değerini bulacaktı. O zaman; toprağın, yağmurun, havanın ne kadar değerli olduğu anlaşılacaktı. Kâinatta gereksiz yaratılmış hiçbir canlının olmadığını anlayacaklardı. Cırcırböceği bile eski ataletinden sıyrılıp, karınca-dan ibret alarak daha mutlu yaşayacaktı. Ama cırcırböceği hiçbir zaman karınca olma arzusuna kapılmayacaktı. Olduğu gibi görünmek değil, olduğu gibi yaşamak kâfi olacaktı.

Kadir, Kurucu Meclisi; parlamentonun hayata geçirilmesi amacıyla toplantıya çağırdı. Toplantı neticesinde özet bir genelge yayınlandı internette, tarih verildi. Milletvekili adayları bağlı bulundukları bölgelerdeki seçim bürosu sitelerine başvurularını yapacaklardı. Evinde bilgisayarı olmayan bir

tek canlı ceset aile yoktu. Öyle bir internet ağı oluşturulmuştu ki, kullanılan en son teknolojiden bin kat daha hızlıydı. Seçim başvuruları ve oylamalar internet üstünden yapılmaktaydı. Aileler birçok işlerini internet üstünden güvenle sürdürüyordu. Kimsenin kimseyi yanıltmadığı, tuzak kurmadığı, zora sokmadığı bir dünyada, internet bir başka lezzet veriyordu. İnsanlar her türlü bilgilerini karşılıksız paylaşma ortamına kavuşmuşlardı. Öyle insanlar vardı ki, yeni bir dili, internette tanıştığı ve hiç tanımadığı birinden öğrenebiliyordu. Herkes birbirinin dilini öğrenmeye, onunla sohbet etmeye can atıyordu. İnternette tanıştıkları her insan candı, arkadaştı, dosttu, yoldaştı, hâsılı her şeydi! Aralarında güvensizlik söz konusu değildi artık. İsimler artık yerini insanlığa bırakmıştı. İsimler sadece nokta olarak kişileri işaret etmekten başka bir şey değildi.

Milletvekilliğine başvuru süresi tamamlandığında, başvurular tam istenilen sayıdaydı. Ne bir fazla, ne bir eksik! Sayı tamamlanmışsa, şans zorlanmamıştı. İllaki ben de seçileyim hırsı, hiçbir bölgede öne çıkmamıştı. Seçilen her insan, aynı coşkuyla, aynı niyetle ve aynı sahiplenme duygusuyla hareket edeceğine göre, ben olmazsam olmaz fikrine gerek görülmemişti. Yani ben merkezli düşünce sisteminin ortadan kalktığının da bir göstergesiydi bu. Ben ve bencillik tarih olmuştu artık. Ama ne yazık ki, dünyanın bir tarafı yani üçte biri hala sancılı, hala çekişmeliydi. Öncelikle kendi iç dünyalarında savaşıp duruyorlardı. İç dünyalarını savaşıma isteği kuşatınca, dışa saldırmalar başlıyordu. Kan akıtıyorlardı, kana doymak bilmiyorlardı bir türlü! Bütün bunlar ne içindi? Mutlu yaşamak için mi? Mutlu değillerdi. Servet edinmek için mi? Servetleri dolmuş taşıyordu bile. Peki, bunlar, bu gözü dönmüşler ne istiyorlardı? Bir gün olsun insan gibi yaşamayı neden hiç denemiyorlardı? Her savaşın sonu yine savaşla bitiyordu. İnsanlar savaşırken, ölürken, öldürürken, nasıl mutlu olabilirdi ki?

Barış Grubu'nun istihbarat birimleri uyuyor muydu? Neden canlı cesetler diye bir kenara ittikleri, dünyanın dörtte üçünü oluşturan bu kesimin ne kadar mutlu yaşadığını hiç mi görmüyor ve rapor etmiyorlardı? Kendileri neden hâlâ o bataklığın içinde tepinip duruyorlardı? Yoksa onlar da mı mutlu yaşamak istemiyorlardı? Belki de gözlerinin önündeki perde hiç kalkmadığı için, gerçekleri görme şansları da hiç mümkün olamıyordu.

Milletvekili seçimlerine katılım yüzde yüze çok yakındı. Seçim sonuçları mesai bitiminde hazırды. Sonucu ilan etmeye gerek yoktu. Oy kullananların hepsi, zaten sonucu da görüyorlardı. İnsanlarda heyecan doruktaydı. Bu heyecan, kimin partisi kazandı heyecanı değildi. Dünya yeni sistemini rayına oturtuyordu. Hedefte insanları nasıl daha çok mutlu ederiz duygusu vardı. Tek para sistemine geçilmişti. Onun için yaşam standardı belirlenmişti. İnsanca yaşamak için ne kadarlık bir bütçe gerekiyorsa, ayrılan bütçe o kadardı. Onun sınırlarını zorlamak veya o sınırı aşmak, kapitalist dünyaya kapı aralamak anlamına gelmekteydi. Mutlu yaşamak başka, şımarık yaşamak başkaydı. Servet şımarıklığı, görgüsüzlüğü değil miydi insanları savaşıardan, savaşıara sürükleyen! İnsanları; cinayetlerden, seri katillige, seri katillikten katliamlara taşıyan servet şımarıklılığı artık tarihin karanlık sayfalarına terk edilmesinin sebebi bu değildi miydi? Evet, artık bundan taviz verilemezdi.

Seçilen milletvekilleri bölgeye hareket etmeye başladı. Bin iki yüz milletvekili geldi. Yasama görevini yürütecek bu milletvekillerinin bölgelerinde çalışmalar yürütmesine gerek yoktu. O tür çalışmalar zaten yerel yönetimlerce yürütölmekteydi. Milletvekillerinin görevi yasamaydı sadece. Dünyanın her yerinden gelen milletvekilleri, daha önce uzmanlarca hazırlanan dünyadaki toplumların; din, dil, ahlak, örf, adet ve ananeleri üstüne derlenen raporları inceleyecekler ve onları ortak raporlara dönüştüreceklerdi. Hazırlanacak yasaların, bu

ortak değerler üstüne inşa edilmesini sağlayacaklardı. Bu hususta çıkartılacak her yasa, toplumların bu farklılıklarını törpüleyerek birbirine yaklaştırmak ve ortak noktalarda buluşmalarını sağlama amacını güdecekti. Hâlbuki toplumlar giriştikleri mücadeleyle zaten birbirlerine oldukça yaklaşmışlardı. El ele, baş başa, gönül gönüle kazanmışlardı mücadeleyi. Aslında gönül birliği yasalarla sağlanamazdı. Gönül; ne zaman, kimlerle birlik sağlayacağını hisseder ve bilirdi. Bu meyanda çıkartılacak her yasa belki kurulan gönül birliklerinin sözleşmesi niteliğinde olabilirdi.

Dünya insanının bu birlikteliği, firmaların çıkar için birleşmelerine, ortak olmalarına benzemezdi. Bu birliktelikte çıkar yoktu. Kardeşlik, insanlık duyguları vardı. İnsanca yaşamaya duyulan özlem vardı. Yarınlara güvenle bakabilme arzusu vardı. Tesadüfen, şansa yaşamak yerine, yeterince, mutlu yaşama isteği vardı. Dostça el sıkışmaya duyulan hasret vardı. Din, dil, etnik farklılık gözetmeksizin, bir arada, hiçbir ayırım yapmadan yaşama isteği vardı. Kimsenin, kimseden üstün olduğunun iddia edilmediği ortamlarda, birinci sınıf insan sıfatıyla yaşama amacı vardı. Kısacası dünya insanı artık sesini istediği gibi duyurmak istiyordu.

Parlamento, büyük bir coşkuyla açıldı. Milletvekilleri yerlerini aldılar ve Kadir açılış konuşması için kürsüye çıktı.

-“Değerli milletvekilleri” dedi, arkasını getiremedi. Gökyüzünde şimşekler çaktı sanki. U8’ler yabancı uçak algıladı ve ateş açtı. Gökyüzünden parlamento binasının üstüne metal parçaları döküldü. Yer yer yangınlar çıktı. Akıllı sensorlar sayesinde lokal yangınlar anında söndürüldü. Barış Grubu yirmi uçağını kaybetti ama amacına ulaşamadı. Artık karşılarında istedikleri zaman asacakları, kesecekleri canlı cesetler yoktu.

Parlamento açılışa moral bozukluğuyla başladı. İstihbarat Başkanı Michael, meclise girdi ve direkt Kadir’e doğru yürüdü. Kadir, Michael’a,

-“Hoş geldin” dedikten sonra kürsüyü ona bıraktı ve ne söyleyecekse, kürsüden milletvekillerine hitaben konuşmasını istedi. Michael,

-“Değerli Milletvekilleri, hepinizi saygıyla selamlıyorum. Şanlı Parlamentomuzun açılışında, herhangi bir sabotaj olayına karşı 5 adet U8 i, bölge üstünde uçuşa ve saldırı esnasında gerekeni yapmak üzere askeri kurumlarla karara varmıştık. Bu uçuşlar, insanlı uçuşlardı. Gördükleri lüzum üzerine tam yetkiyle donatılan pilotlarımız, parlamentoya saldırmak isteyen 20 uçağın 20’sini de vurarak görevi başarıyla noktalamışlardır. Bu konuşmayı yaptığım dakikalarda, yardımcım George sonucu internet üstünden halkımızla paylaşmış olmalı” derken, milletvekilleri önlerindeki bilgisayarlarla internette haberi okudular. Biri söz aldı ve;

-“Ben Douglas, memnuniyetle ifade ediyorum ki, dünya bu haberi benim gibi internetten okuyarak, coşkuyla kutlamışlardır, saygılar sunarım” diyerek oturdu. Michael’da mikrofonu Kadir’e vererek, izin isteyip ayrıldı. Michael ayrılırken, parlamentoda bir alkış tufanı koptu. İşte bu mutluluğun sesiydi. Demek, mutluluğun sesi böyle gür çıkıyordu.

Parlamentonun çıkarttığı ilk yasa, dünyaya yapılacak her saldırıya misilleme yapılacağı yönündeydi. O zaman Barış Grubu’nun yaptığı bu saldırı karşılıksız kalamazdı. Bu ilk yasa internette yayınlandı.

Genelkurmay Başkanı Şamil, dört kuvvet komutanı sırasıyla Org. Yusuf, Org. Scott, Org. Tucker ve Org. Ahmad ile İstihbarat Başkanı Michael ve Başkan Yardımcısı George bir araya geldiler. Aldıkları kararla; 33 adet U8 düşman bölgesine intikal edecekti. Sadece stratejik noktalar vurulacaktı. Alınan kararı, İstihbarat Başkanı Michael ve Genelkurmay Başkanı Şamil, Kadir’e ulaştırdılar. Kadir,

-“Bu karar internette yayınlandı mı?” diye sordu.

-“Evet” yanıtını alınca

-“Tamam, karar uygulansın” dedi.

Ertesi gün, parlamentoya düzenlenen saldırı saatinde 33 U8 bölgeye intikal etti. Tespit edilen koordinatlar Sidewinder füzesi ile vuruldu. Uçaklar o gün 5 sorti yaptılar. Barış Grubu kalbinden vurulmuşçasına sarsıldı. Bu nasıl bir şeydi? Bunlar sihirbaz mıydı? Bu kadar hedef vurulmuş ama radarlarına düşen herhangi bir kayıt yoktu. Yani radarlar hiçbir şey algılamamıştı. Açıkçası birileri dünyayı dar ediyordu. Yoksa ilahi güçler tarafından mı cezalandırılıyorlardı? Canlı cesetlere yapılan onca zulmün karşılığı mıydı? Bunu yapanlar o kıcı kırık canlı cesetler, neden yıkıma devam etmiyor ve neden sona ulaşmak istemiyorlardı? Görünen o ki istedikleri zaman son noktayı da koyabilirlerdi.

Barış Grubu, bu saldırıdan sonra acil gizli toplantı düzenlediler. Gerekirse tüm ajanlarını bölgeye gönderecekler ve olan biteni öğreneceklerdi.

Ertesi gün öyle oldu ki, her taşın altından ajan çıkmaya başladı. Michael, internetten halkı uyardı. Hiçbir şekilde, tanınmayan kişilerin internetten faydalanmasına izin verilmeyecekti. Nereden geldiklerini söylerlerse söylesinler, kim gönderdi derlerse desinler, hiç kimse bilgisayarını bir başkasına kullanırmayacaktı. Bölge ajanlarla doluydu. Bir başka karar daha yayımlandı. Tüm istihbarat birimleri, ajan avına çıkacaktı.

Çok geçmeden yüzlerce ajan yakalandı ve öldürüldü. Her nasılsa, Barış Grubu ajanları U8'leri tespit etmiş ve merkeze bildirmişti. Bunu da belli ki, hangarlara sızarak başarmışlardı. İşte bundan örgütün haberi olmadı. U8'ler umumiyetle havadaydı ama hangara döndükleri de oluyordu. Barış Grubu U8'leri hangardayken vuracaktı. Onları vurmak için, hayalet uçaklarını görevlendirdi. 2'nci Bölge'ye 1500 hayalet uçağı birden daldı. Ortalık cehenneme döndü. U8'leri hangarda vuramadılar ama yerleşim merkezlerine bomba yağdırdılar. Yarısından çoğu düşürüldü ama zayıat çoktu. Milyonlarca insan ölmüş, şehirde taş üstünde taş kalmamıştı. U8'lerin 14'ü rastgele açılan ateş sonucu vurulmuştu.

Parlamento bu gün akşama kadar bu konu üstünde durdu. Onlarca konuşmacı kürsüden konuştu. Büyük taarruz başlamalıydı. Bıçak kemiğe dayanmıştı. Barış Grubu cinnet geçiriyordu. Bu cinnet belirtisi değil de neydi? Bu yerleşim birimlerini bombalamak da neyin nesiydi? Savaşın da bir kuralı yok muydu? Bu öyle zor bir karardı ki, zamana ihtiyaç vardı. Yangına körükle gitmenin anlamı yoktu. Oturum, gece geç saatlere kadar devam etti. Alınan Karar, ikinci bir oturumda kesinlik kazanacaktı. Muhtemel savaşta: Sidewinder füzeleri, Paveway lazer güdümlü füzeler, Cruise füzeleri ve

örgütün imal ettiği cehennem füzeleri kullanılacaktı. Cehennem füzeleri düştüğü yerde beşer dakika aralıkla yirmi kez patlamaktaydı. Her patladığında düştüğü yerde derin çukurlar oluşturuyor, yeni bir patlamayla açtığı çukuru da patlatıyordu. Böylece, çukur açıp, çukur patlatarak, adeta düştüğü yeri tamamen yok ediyordu. Ayrıca, bitmek bilmeyen patlamalarla, umut kırıcı korku yayıyordu. Ardı arkası kesilmeyen patlamalarla, hiç bitmeyecek gibi bir his uyandırdığından, yıkıcı tesirinden çok psikolojik tesir yaratıyordu. Uzun menzilli ve ses hızından daha hızlı olan bu füzeler, denizaltı ve gemilerden fırlatılabilen, özellikle binalar askeri kamplar ve havaalanları gibi önemli altyapı tesislerine karşı etkili oluyordu.

Kullanılacak silahlar da karara bağlandıktan sonra, meclis ertesi güne kadar oturuma ara verdi. Mecliste lisan sorunu yaşanmıyordu. Konuşmacılar hangi dilde konuşursa konuşsun, kulaklıklar sayesinde, tercih edilen dile çevriliyordu. Dünya Parlamentosu üyeleri büyük bir özveriyle çalışıyor ve bu çalışmalardan duydukları mutluluğu açıklayacak kelimeler bulmakta zorlanıyorlardı. Böyle bir mutluluk olamazdı. İçlerinde eski düzende milletvekilliği yapmış insanlar da vardı. Eskiden olduğu gibi millete farklı, parlamentoda farklı, kapalı oturumlarda, ikili görüşmelerde farklı düşünme, farklı konuşma gibi ikiye bölünmüşlükler söz konusu değildi. İnsanlar düşündüğünü özgürce, hiçbir yan etki düşünmeden konuşabilmenin insana yakışır mutluluğunu yaşıyorlardı. İnsanlar bir kez daha insan olmuşlardı. Belki de ilk kez yaratılış amaçlarına uygun yani fitratlarına uygun davranma olanağını bulmuşlardı. Onun için çalışma hayatı, aile hayatı düğün bayram havasına dönüşmüştü. Çıkar ilişkileri insan yaşamından çekilince ne muhteşem yaşanır bir tablo çıkıyordu ortaya.

Barış Grubu'ndan kurtulmak, bir bakıma da yaşlanmanın eşiğine gelen insanlar için de yaşama umudu olacaktı. Milyonlarca insanı sarmalına alan bu kaygı, bu ucube grupla birlikte ortadan kalkacaktı.

Bombalamanın ardından, hemen arama kurtarma çalışmaları başladı. Seyyar hastaneler kuruldu. Can kaybı tahmin edilenin üstündeydi. Yapılan ölçümlerde yoğun gaz sızıntıları tespit edildi. Bombalamada kimyasal silah da kullanılmıştı. Can kayıplarının çoğu kimyasallardan kaynaklanmaktaydı. Bu insanlarda acıma duygusu yoktu. Ta başından beri, örgüt elemanlarının önerdiği, nükleer silahları hak ediyorlardı ama çevreye çok uzun zaman zarar verecek bu silahların ha deyince kullanılmaması gerekmekteydi.

Düşman bölgesine gönderilen istihbarat elemanları, çok önemli hususları rapor ediyorlardı. Barış Grubu'na ait tüm nükleer silahların yeri önceden de biliniyordu ama yerlerini değiştirmişlerdi. İşte ajanların rapor ettikleri hususların başında nükleer silahların yeni yerlerinin koordinatları da vardı. Anlaşılan o ki, düşman yok edilmediği sürece dünyaya rahat yüzü yoktu. Acıma hissini kaybeden bu insanların elinden o ölümcül silahların alınması gerekmekteydi. Emperyalizmin çirkin yüzü artık bakılacak gibi değildi.

Ertesi gün meclis yeniden oturuma başladı. İlk konu yine savaştı. Öğlene kadar savaş konusu bütün ayrıntılarıyla ele alındı. Mecliste askeri erkân ve istihbarat ekibi de vardı.

Nihayet sona varıldı. Alınan karar anında ilgili birimlere görev olarak tevdi edildi. Barış Grubu'na ait tüm nükleer silah depoları, savaş uçağı hangarları ve Barış Grubu Sarayı ile başkent yerle bir edilecekti. Karar internette yayınlandı ve dünya insanı büyük bir sevinç yaşadı.

154 U8, 3000 F-16, 750 F-18'e start verildi. Gökyüzü uçakla doldu. U8'ler yarım saat önce start almıştı. Bölgede kıyamet koparken, diğer uçaklar devreye girdi. Yer yerinden oynadı. Dünya böyle bir savaşa tanık olmadı. Uçaklar, düşman uçağı ihbarında bulunmadılar. Anlaşılan tek taraflı saldırıydı. Beklemedikleri bir anda U8'ler hedefleri vurmaya başlamış ve düşmanın sinmesine neden olmuştu. U8'ler cehennem füzeleriyle hedeflerini vurmuştu. U8'ler geri döndüğü halde ardı arkası kesilmeyen patlamalar devam etmekteydi. Bu patlamaların üstüne 3750 uçak girmişti bölgeye ve ölüm kusuyordu. Başkent yerle bir oldu.

Aradan bir buçuk saat geçtiğinde görev sona ermişti. Barış Grubu'nun işgal ettiği dünyanın üçte biri ebedi yok olmuştu.

Barış Grubu'nca bombalanan 2'nci Bölge'de örgüt halkla birlikte, arama kurtarma çalışmalarına hızla, azimle, yılmadan devam etti. Hava kararmadan önce, seyyar aydınlatma kuleleri oluşturuldu. Bu kuleler kamyonların üstüne monte edilmiş ve jeneratörlerle elektrik sağlanıyordu. Yorgun ekipler, yenileriyle değiştirilerek yirmi dört saat aralıksız devam ediyordu. Bol miktarda teknik cihaz kullanıldı.

Örgüt savaşa tam anlamıyla hazırlanmıştı. Bunu da çok sesliliğe borçluydu. Sorular internetten dünyaya yöneltiliyor ve yanıtlar dünyadan alınıyordu. Akla gelmeyen, atlanan hiçbir husus olmamışsa, bu sayede olmamıştı?

Sorulan sorulara gelen yanıtları özetleyen program sayesinde benzerleri bir yanıt olarak değerlendirilen yanıtlar, soru yanıt bankasında biriktiriliyor ve daha sonra bunlar da özet kararlara dönüştürülüyordu. Bu nedenle örgüt geniş tabanlı, güçlü ve karşılaşılacak her türlü olaya karşı dinamik olmasını sağlıyordu. Bir başka deyişle örgüt aklını işletmeyi iyi biliyordu.

Örgüt aklını işletmeyi iyi biliyordu ama halkta o kadar uyanmıştı ki artık “*Bizi davar sürüsünü güttüğün gibi güt demeyin. Bize bak, bizi gözet deyin.*” (Bakara Suresi 104. Ayet) diyecek kadar aklını işletmeyi biliyordu. Dünya insanı, kardeş olmayı öğrenmişti. Savaş istemiyordu, servet şımarıklığı istemiyordu, kimsenin sırtından geçinmeyi istemiyordu, cırcırböceği gibi değil, karınca gibi hareket etmeyi biliyordu. İşte Barış Grubu’nun uyguladığı zulümler dünya insanını bu noktaya taşımıştı. Birinin gözüne çöp düşse, herkesin içi sızlıyordu. Artık komşusu açken, tok yatmak düşünülemezdi. Zaten ortada ne ülkeler kalmıştı, nede milliyetçilik! Dünya vatandı, ötesi yoktu. Dünya insanı olmak, dünyayı vatan olarak bellek demekti. Dünya herkesindi ve herkes kendi dünyasında barış içinde yaşama hakkına sahipti.

Arama kurtarma işi sona erdiğinde, sadece can kaybı hesaplandı. Maddi kayıplar söz konusu edilmedi. Hazır şehir viraneye dönmüşken, şehri dağlık alana çekmek yerinde olacaktı. Mimarlar Odası ve Yerbilimcileri Odası çoktan projeler hazırlamaya ve zemin etüdü yapmaya başlamıştı bile.

Yine kırsal alanda tahsis edilen mezarlığa, cesetler tek tek gömüldü. Artık insanların bir mezarı da olmuştu, tıpkı eskisi gibi. Ölenlerin gıyabında toplu olarak dini tören yapıldı. Törende hem rahipler ve hem de imamlar dua okudu. Ölenlerin arkasından bir hafta süreyle yas tutuldu. Bu yasa tüm dünya iştirak etti. Ölenlerin anısına milyonlarca şiir yazıldı. Ölenlerin hayatı binlerce romana konu oldu. Ölenler, dünya kardeşliğinin temelini oluşturan kahramanlar olarak tarih sayfalarında yerini alacaktı. Çünkü onlar, yeni dünya düzeninin ilk kurbanlarıydı.

Aradan bir yıl geçti. Barış Grubu’ndan bir ses çıkmadı ama orada ne olup bittiği hep izlendi. O bölgede kimsede huzur yoktu. Kimse mutlu değildi. Her gün onlarca insan intihar ediyor veya cinnet geçiriyordu. Barış Grubu’nun ana

yöneticilerinden yani 12 kişiden sadece 3'ü hayatta kalmayı başarmıştı. Üçü de aklını kaybetmiş gibiydi. Yarı deli, ortada geziniyordu. Onların bu hali ahaliyi daha da korkutuyordu. Ne zaman ne yapacakları belli değildi.

Bilim adamlarını harıl harıl çalıştırıyorlardı ama teknolojilerini henüz istedikleri noktaya taşıyamamışlardı. Bunu başaramadıkları için, her ay bir bilim adamı idam ediliyordu. Böyle devam ederse, ortada bilim adamı kalmayacaktı. Bir bakıma kendi sonlarını, kendileri hazırlıyorlardı. Bu davranışları, emperyalizmin çirkin yüzünü ortaya koyuyordu ama orada yaşayan akıllı başındaki insanlar neden o bölgeyi terk edip, örgüte sığınmıyordu? Acaba üç yönetici öldüğünde, mal kaçıırız umuduyla mı bekliyorlardı? Kendilerinin olmayan, fakir fukaranın emeği olan bu malın peşinde olmanın onlara hayır getirmediğini ve kendilerine de getirmeyeceğini hiç mi düşünmüyorlardı? Kanlı para kime huzur getirmişti? Durum ortada değil miydi? Gözlerinin önüne inen perdeyi aralamayı, yani akıllarını işletmeyi neden düşünmüyorlardı? Acaba bütün bunlar gizlilikten mi kaynaklanıyordu? Edinilen tüm bilgiler halktan gizlendiği için halkın hiçbir şeyden bilgisi olmadığından mıydı? Bir şeyler halktan gizleniyorsa, halk ya yok sayıldığından ya da çalma çırpma ile edinmekte oldukları mallarına ortak istemediklerindendi. Yani ortada kullanılan her zaman halk oluyordu. Halka düşen; dini luygular, vatan sevgisi ve milliyetçilik oluyordu sadece...

Bombalanmanın üstünden iki yıl geçti ve örgüt kocı bir şehir inşa etti. Çevre düzenlemesi, peyzaj mimarları tarafından yapılmıştı. Şehir; ağaçlarla, parklarla, eğlence merkezleriyle, kütüphanelerle, okullarla tiyatro, sinema salonlarıyla tam bir bilim kentine dönüştürülmüştü. Halkın dini ihtiyaçları da göz ardı edilmemiş, çok gösterişli camiler, kiliseler, havralar, mescitler ve cem evleriyle noktalanmıştı. Parlamento ikinci kuruluş yıldönümünü anarken; Barış Grubu ve yaptıklarını yeniden ele almış ve değerlendirmişti. Artık Ba-

rış Grubu tayfasına bir son vermenin zamanı gelmiştir görüşü ağır basmaktaydı. Bunu yaparken; nükleer ve kimyasal silah kullanmaktan son ana kadar kaçınılmalıydı. Çok mecbur kalınmazsa, bu silahlara başvurmak cinayet olurdu. Bu cinayet hem insanlar için, hem de tabiat için geçerliydi. Barış Grubu mıntıkasının çevresine sayısız koruma kalkanı yerleştirilmişti. O bölgede kuş uçaşa haberdar oluyorlardı. Onun için son günlerde bölgedeki hareketlilik dikkatlerinden kaçmıyordu. Bunu bölgeye gönderdikleri ajanlar da rapor ediyorlardı. Demek ki savaş kapıdaydı. Barış Grubu dominant davranışlarını bir türlü terk etmek istemiyordu. Bir kompleks uğruna dünyanın üçte birini tehlikeye atıyorlardı.

Canlı cesetler cephesinde çok vasıflı işler başarılıyordu. Bu başarılar güle oynaya, rahat yani demokratik ortamlarda özveri, feragat ve fedakârlık çerçevesinde, severek, isteyerek sağlanıyordu. Baskı ve zulmün, menfaat çekişmesinin olduğu yerde aklıselim davranmak, başarıya ulaşmak pek kolay olmuyordu. Bir yandan ne zaman idam edileceğini düşünürken, bir yandan yeni gelişmeler sağlamanın olanağı var mıydı? Fikri hür, vicdanı hür insanlar başarı sağlayabilir, bunu neden düşünmüyorlardı? Örgüt bir talimat yazdığında, milyonlarca görüş yağıyordu. Bu görüşleri sunanlar, hiçbir çıkar beklemiyorlardı ama en büyük çıkara sahip oluyorlardı. İnsanlar mutlu yaşamak için emek sarf ederler. İşte çıkarsız çalışanlar, karşılığında huzur, mutluluk satın almış oluyorlardı. Hiç kimse aç değil, açıkta değildi. Herkes insanca yaşamanın standardına kavuşmuştu.

Kaybetmenin ne demek olduğunu, canlı cesetler diye nitelendirilen bu kuşak insanına sormak yeterliydi. Kaybetmenin acısını iliklerine kadar hissetmişlerdi. şimdi de aynı şeyin tam tersini yaşama umutları vardı. Barış Grubu belasından kurtulduklarında bu mutluluklarına kavuşacaklardı. Buna olan inançları, her gün biraz daha artarak devam ediyordu. Vatan sevgisi, milliyetçilik gibi kavramlara ve o kavramlar

için can vermeye artık gerek kalmayacaktı. Herkesin kendi dünyasında  zg r yaşıadığı ortamlarda olsa olsa dünya sevgisi, dünya aşkı olabilirdi. Ama hiçbir zaman dünya tutkusu olmayacaktı.      dünya bir aynaydı, insanlar bakıp geçiyorlardı sadece. İ te insanların fani olu larının anlamı da buydu zaten. İnsanlar fani ise, dünya tutkuları olamazdı. Dünya insan yaşamının sahnelendiği bir podyum ise, insanlar sadece mutlu ve insana yakışır şekilde ömürlerini tamamlamanın peşine d şmeliydiler. Dünyayı parsellemek, ona olanca gücüyle sarılmak gibi bir yanılgıya bir daha d   memeliydi. Depolar dolusu altın veya para istiflemenin bir manası ve faydası yoktu.

Barış Grubu'nda sular dinmek bilmiyordu. Orada herkes, zorla bir birinin dünyasına giriyor, dünyalarını bağbozumuna çeviriyorlardı. Tüm mevsimleri kışa çeviriyorlardı. Yaprak dökümleri zamanla dallarının kurumasına, köklerinin çürümesine neden oluyordu. İstifledikleri servetin içinde ne karınları ve nede gözleri doyuyordu. Açlık duygusu gözlerini kuşattığı gibi, ruhlarını da kuşatmıştı. Barış Gönüllüleri, Barış Grubu'nun gözü dönmüş tavırlarına rağmen, yastık altı birikimlere başlamışlardı. Kendilerince geleceklerini garanti altına almayı düşünüyorlardı. Para geleceklerinin garantisi olacaktı. Barış Grubu'nun sekiz üyesi, örgüt tarafından öldürülmüş, biri de intihar etmişti. Bu kadar birikimi olan bir insan hayatını garanti edememiş miydi de intihar etmişti? Biri kimleri onu mutlu edememişti demek! Geriye kalan iki üye ise yarı akıllı, yarı deli durumdaydı. Kendi bölgelerinde bile katliamlara girişmişlerdi. Onlarca insanı, diğer insanların gözü önünde hunharca öldürtüyorlardı. Her ayın otuzuncu günü bir bilim adamı asmayı adet haline getirmişlerdi. Bilim adamları isteneni başarmayı ve canlarını kurtarmayı eskisi kadar istemiyorlardı. Onun için ağırdan alıyorlardı. Onlar ölenlerin bu zulümden kurtulduğunu düşündükçe, bir an evvel sıranın kendilerine gelmesini niyaz ediyorlardı. Günyüzü görmek yok, isteneni başarana kadar, dört duvar arasında tutsak edilmişlerdi. Başarsalar ne olacaktı ki? Bu sefer de başka bir konu bulup, onun üstünde çalışmaları istenecekti.

Barış Grubu'nun son iki üyesi, adı sanı bilinmeyen bir adada kendileri için yaptırdıkları muhteşem malikânede dün-

yadan soyutlanmış vaziyette yaşıyorlardı. Her gün helikopterle toplantılara katılmak üzere en az beş kere gidip geliyorlardı. Adaya döndüklerinde kendilerini güvencede hissediyorlardı. Sanki canlarına kast edecek tehlike sadece karadan gelecekti?

Son savaşın üstünden iki buçuk yıl geçmişti. Artık savaşın açtığı yaralar sarılmaya, anılar küllenmeye yüz tutmuştu. Dünyanın ekseriyeti mutluluğun zevkini tadarken çalışmanın ne büyük zevk olduğunu idrak etmeye çalışıyor, bir kısmı da kendini ilime, bilime vermiş, insanlara yeni nurlu ufuklar yaratmanın çabası içine girmişlerdi. Artık sanat toplum içindi. Toplum çıkarının dışında hiçbir çıkar düşünülmüyordu. Zaten buna ne yasalar izin verirdi, ne de yeni oluşan toplum bilinci, ahlak kuralları... İşte dünya geleceğini bu şekilde oluştururken, kardeşlik duyguları: saygı, sevgi, feragat ve belagat mayasıyla demleniyordu.

Barış Grubu nihayet emeline kavuşmuştu. Mevcut sistemdeki radarların algılayamayacağı bir madde icat edildi. Plastik benzeri bu madde U2 insansız hava aracının gövdesine sıvandığında, radarlar algılamıyordu. Çok gizli olan bu proje, örgüt tarafından öğrenilemedi.

Bir gece sabaha doğru Ortadoğu kan gölüne döndü. Barış Grubu bölgede nükleer ve kimyasal silah kullanmıştı. Demek gizledikleri yedek depolar vardı ve onları örgüt tespit edememişti. Çünkü tespit edilen bölgeler nükleer silahlardan arındırılmıştı. Barış Grubu yeni icat ettiği bu plastiğe benzer maddeyi on adet U2'de denemiş ve onları bölgeye sevk etmişti. U2'ler yapacağını yaptıktan sonra düşürülmüşlerdi ama artık olan olmuştu. O bölge ve yakın çevresi kullanılamaz duruma gelmişti. Ölenler ölmüş, kalanların çoğu ya sakatlanmış ya da ileride kanser gibi musibet hastalıklara maruz kalacaklardı.

Dünyayla bağ kurulduktan sonra; bölge isimleri de karmaşık bir hal almıştı. Örneğin; ABD 12 ana bölgeden 1'inci-siydi. Yani her ana bölgenin yüz Karantina bölgesi varsa, başından beri 25'inci Karantina Bölgesi denilen yeri dünya çapında ifade etmeye kalkılırsa, 9/25'inci Karantina Bölgesi denmesi gerekecekti. ABD de herhangi bir Karantina bölgesi de 1/36'ncı Karantina Bölgesi gibi ifade edilecekti. İşte bu 1'inci Ana bölgenin üzerinde ısrarla durduğu bir konu vardı. 9'uncu Bölgenin yani Ortadoğu'nun başına gelenlerin bir misillemesinin olması gerekirdi. Bunun için savaşı beklemenin bir anlamı yoktu. İzin verilirse bu misillemeyi kendilerinin yapabileceklerini ileri sürüyorlardı. Çünkü Barış Grubu'nun ana merkezi oradaydı. Turnayı kendileri gözünden vurmak istiyorlardı. Bu istek diğer bölgelerden de destek buluyordu. Bu destek günden güne artarak devam ediyordu. Onlara bomba atmanın, bombalanmanın ne olduğu gösterilmeliydi. Evet, silah onlardaydı ama karşılarında da artık örgütlü bir dünya vardı. Üst düzeyde kontrolü sağlanabilen bir güç!

Bu konu internette çok tartışıldı. Misilleme yapılsın mı yapılmasın mı?, diye. Sonunda yapılmasının daha doğru olacağına dair karar ağır bastı. Ama şimdi bir de Dünya Parlamentosu vardı. Bu konuyu önce parlamento bir karara bağlayacaktı. Kararı beklemekten başka çare yoktu.

Barış Grubu artık ortadan kalkmalıydı. Onlar yaşamlarını sürdürdükçe, dünyaya huzur yoktu. Dünyanın dörtte üçünde hiçbir faaliyetleri yoktu ama durdukları yerde de rahat durmuyorlardı. Edindikleri servet, istifledikleri banknotlar anlaşılan gözlerinin doymasına bir türlü yetmiyordu. Dünyanın yarısı bizim deselerdi, örgüt bunu değerlendirebilirdi ama yarısını alsalar, kalan yarısını da cehenneme çevirirlerdi. Çıkar hırsı, insanlarda bütün değer yargılarının önüne geçiyordu. Temiz toplum yaratma söylemleriyle binlerce yıl heba edilmişti ama bu konuda bir arpa boyu yol kat edilememişti.

Bunun sebebi de elbette samimi olmayışlarındandı. Hâlbuki temiz toplum yaratmak o kadar da zor değildi. Açık kapı bırakılmadan çıkartılan sağlam yasalar, özel mülkiyetin, servet oluşturmaının yasak edilmesi ve topluma karşı sürekli şeffaf olunmasıyla başarılmayacak bir şey değildi. İşte örgüt bu konuda hiç zorlanmamıştı. Taşlar kendiliğinden gediğine oturmuş ve binlerce yıldan beri hayal edilen ve bir türlü ulaşılamayan temizlik sanki kendiliğinden gelmiş, yerine oturmuştu. Şimdi bu temizlik tek tek insanların gönlünde tahtını kurmuş ve insanlar kendi temiz dünyalarının kralı olmuşlardı. Her insanın ihtiyacı, isteği bir emirdi. İnsanlar bir şey isteyecekleri zaman, neyi nasıl isteyeceklerini artık çok iyi biliyorlardı. Bencillik, hep bana düşüncesi tarih olmuştu. Farklı ve yararlı şeyler üreterek, sürekli toplumu dinamik tutuyorlar ve insanları düşündürecek, üzecek her şeyden uzak duruyorlardı. Biliyorlardı ki, komşu açken, tok yatılmaz. Bir yere ateş düşmüşse, artık ateş düştüğü yeri değil, dünyayı yakıyordu. O zaman ateş hiçbir yere düşmemeli diyerek, önlemlerini alıyorlardı.

Dünya Parlamentosu savaş kararı aldı. Dünya yasalarına göre, savaş kaçınılmazsa yapılabilirdi ama buna önce parlamento karar vermeli ve verilen karar dünya kamuoyuna sunulurken, dünyanın onayı alındıktan sonra uygulanmalıydı. Parlamantonun bu kararı dünya televizyonlarının haber bültenleriyle dünyaya duyuruldu ve oylamanın elektronik ortamda aynı gün mesai bitiminden iki saat sonra sonuçlanmasının beklendiği bildirildi.

Dünya kamuoyu, parlamentonun verdiği savaş kararını tartışırken, Barış Grubu istihbarat elemanlarının örgüt kurucularından; Murat, Burhan, Kemal ve Bora'yı kaçırdığı haberi gündeme bomba gibi düştü. Bu istihbarat ajanlarının canlı cesetlerin bölgesinde hâlâ cirit atmalarını nasıl izah etmek gerekirdi? Yoksa bölgede istihbarata karşı koyma yöntemleri yeterince uygulanamıyor muydu?

İstihbarat Başkanı Michael yardımcısı George, Genelkurmay Başkanı Şamil ile Dünya Bilişim Başkanı Muhsin birlikte Kadir'in odasına geldiler. Zirve toplantısı iki saat sürdü. Barış Grubu Bölgesi'ndeki örgüt ajanlarına bu konuda gerekli talimat ve uyarı emri verilmişti. Mecbur kalmadıkça, o dört kişi bölgeden alınmadan savaş başlatılmayacaktı.

Michael bir iki kere öksürüp, boğazını temizledikten sonra,

–“Kadir bey, o dört adamımızdan birinin Barış Gönüllüleri bölgesinde yakın akrabasının olduğu bilgileri mevcut. Tabi ki bunu söylerken Kemal beyi suçlamak amacıyla söylemiyorum ama milyonda bir ihtimal de olsa değerlendirmemiz gerekir diye söylüyorum. Acaba, o akrabasını aldırıp, sorgulasak mı diyorum”?, dedi. Kadir,

–“Sevgili dostum, ne gerekirse yapalım, her seçeneği değerlendirelim ama unutmayalım ki, o bölgede benim de akrabam vardı. Orada akrabası olmak demek, muhbir olabileceği anlamına da gelmez, değil mi?” dedi. Michael mahcup oldu ama yapacağı bir şey yoktu. Her türlü ihtimalin değerlendirilmesi gerekirdi. Onun yaptığı da buydu.

Michael, toplantıdan çıktıktan sonra, ajanlara gerekli talimatı verdi.

Ertesi sabah gün ağarmadan, Kemal'in oradaki akrabası Tahsin getirilmişti. Sorguda direnmedi ama hiçbir bilgisinin olmadığı da anlaşıldı. Geriye bir seçenek kalıyordu Tahsin'le ilgili, o da dört kişiye karşı Tahsin'i mübadele etmekti ama Barış Grubu'nun Tahsin'i anında gözden çıkarma ihtimali olduğundan, parlak bir fikir gibi görünmüyordu. Bu düşünce Tahsin'e de söylendiğinde, o da aynı yanıtı verdi ve ekledi

-“Benim sizden ricam, ailemi de oradan kurtarın, ben artık oraya dönmek istemiyorum” dedi. Sorguclar gülüştüler.

-“Hayda! Biz herifi konuşuralım diye uğraşıyoruz, o da bizden ne istiyor” dediler. Buna Tahsin de güldü. Tahsin güldü ama ardından kendini tutamadı ağladı ve yalvarmaya başladı,

-“Lütfen beni ve ailemi oradan kurtarın” dedi.

Barış Grubu ajanları dört kişiyi gözleri, elleri ve ayakları bağlı olarak bir villaya götürdüler. Orada çözdüler. Her birini bir sandalyeye oturtup; kendilerine işkence yöntemleri hakkında bilgi verdiler.

-“Bu işkence yöntemlerinin hiç biri de kullanılmayabilir, sırasıyla hepsi de kullanılabilir. Bunu hak edip, etmemek tamamen size bağlı bir şeydir. Size birkaç soru soracağız ve bu sorulara açık ve doğru yanıtlar vermenizi isteyeceğiz. Doğru yanıt vermezseniz, kendi sonunuzu kendiniz hazırlamış olacaksınız. Şimdi sorulacak sorulara gelelim:

1. Bizim uçaklarımızı, radara yakalanmadan yani görünmeden gelip nasıl vuruyorsunuz?

2. Eş zamanlı eylemler yapıyorsunuz. Haberleşme ağı-nız olmadığına göre bunu nasıl beceriyorsunuz?

3. Size başka veya daha refah bir yaşam vaat eden biri-

leri mi var? Varsa bunlar kimlerdir ve nasıl bir yaşam vaadine bulunuyorlar?

4. Ortada herhangi bir devlet olmadığına göre, size bu talimatları veren bir örgüt mü var? Varsa bu örgüte neden ve nasıl bu kadar itaat edebiliyor ve güvenebiliyordunuz?

5. Barış Grubu'nun size yapabileceklerini bilmiyor musunuz? Yani Barış Grubu'nun nihai gücünü bilmiyor musunuz?

Evet, sorular bu kadar. Söz sende Kemal Bey, öt bakalım” dedi.

Kemal önce arkadaşlarına baktı, sonra yüzünü sorgucuya döndü:

–“Ne güzel konuştunuz, ne güzel sorular yönelttiniz. Pe ki, siz buradaki yaşamdan hoşnut musunuz?”, diye soru yöneltti. Sorgucu görevlilerden birine,

–“Anlaşıldı, biraz okşayalım arkadaşı” dedi. Görevli Kemal'e yaklaştı ve elindeki makasla, kulağının birini bir hamlede kesti. Kemal öyle bir çığlık attı ki, arkadaşları ondan daha fazla irkildi ve canları yandı. Kulağından boynuna doğru kan aktı. Görevli diliyle Kemal'in kulağından akan kanı yalamaya başladı. Kemal ayağa kalktı ve görevliye bir yumruk attı. Diğer görevliler ellerindeki sopalarla kafasına vurarak, yere yığılmasını sağladılar. Kemal düştüğü gibi kaldı, ya ölmüştü ya da bayılmıştı.

Sorgucu, bu kez Burhan'ı işaret etti.

–“Sen öt bakalım, sıra sende. Sen de konuşmazsan, sana bir bardak süt içireceğiz ve ağzına bir yılan bırakacağız. Yılan sütü içmek için midene inecek ve mideni parçalayarak seni öldürecek. Bunu istemiyorsan başla” dedi. Burhan,

–“Süt nerede, getirin içeceğim” dedi. Sorgucu,

-“Yav sen manyak mısın? Ölmek mi istiyorsun?” dedi. Burhan,

-“Evet, ben manyağım ve ölmek istiyorum” dedi. Sorgucu görevlilere,

-“Buna iğne yöntemi uygulayın o zaman” dedi. Görevliler hemen Burhanı sandalyeye bağladılar ve gözkapaklarına iğne soktular.

-“Eğer gözkapığını kapatırsan, kör olursun” dediler. Burhan hiç bağırmadı ve göz kapakları açık sürekli bir noktaya bakarak kaldı.

Sorgucu, Bora’yı göstererek,

-“Sıra bunda, onu da bağlayın” dedi.

-“Öbürü konuşmaya karar verirse, iğneleri derhal çıkartırız” dedi. Bora’yı da bağladılar. Sorgucu,

-“Önce burnunu kesin” dedi. Görevli bir ağaç budama makasıyla yaklaştı. Bora,

-“Bir şey sormak istiyorum” dedi. Sorgucu,

-“Hayır, sorma, sorularıma yanıt vereceksen ver ama soru sorma” diyerek, görevliye,

-“Devam et” dedi. Görevli Bora’nın konuşmayacağını anlayınca, makasla burnunu dibinden kesti. Bir anda kan fişkırdı Bora’nın burnundan. O da Burhan gibi kendisini sıktı ve bağırmadı. Sorgucu,

-“Pipisini de kes” dedi. Görevli hemen fermuarını aşağı indirerek elini sokup, pipisini tutup çekti ve makası yanaştırıp, dibinden sıkıştırdı ve sordu,

-“Konuşacak mısın?, dedi. Bora ses etmedi. Görevli ani bir hareketle kesti attı. Bora avazı çıktığı kadar bağırdı. Sorgucu ve görevliler gülmekten yerlere yattılar adeta. Bora, tek

ayağının üstüne sandalyeyle birlikte dönüp duruyordu. Her taraf kan içindeydi.

Burhan'ın gözünün birinden kan sızmaya başlamıştı. Murat gözünü Burhan'dan ayırmıyordu. Gözkapağı yorulup da kapandığı an, kör olacaktı. O anda camlardan biri parçalandı ve görevlilerle sorgucu hemen kendilerini yere attılar. Murat fırsatı anında değerlendirdi ve Bora'ya doğru koştu, gözkapaklarındaki iğneleri çıkarttı ve onu çözdü. Birkaç saniye sonra diğer camlarda sırayla parçalandı. Kırılan camlardan içeri sızan rüzgâr, kasvetli havayı yalayarak geçti. Bir anda işkencehanenin havası değişti ve zavallı insanlara umut ışığı oldu. Görevliler bir yandan silahlarını camlara doğru yöneltip, diğer yandan da siper yeri bulmaya çalışıyorlardı. Bu taraftaki camlar kırılırken, arka taraftaki camlar da aynı anda kesiliyordu.

Murat, camların kesildiğini fark etti. Çok geçmedi, odalardan işkence odasına doğru ilerleyen silahlı kişiler göründü. Murat göz ucuyla silahlı görevlilerin yerlerini işaret etti onlara. Mutfak tarafından gelen diğer ekip, onları teslim aldı.

Sorgucu ve görevliler sıkı sıkıya bağlandıktan sonra, Bora, Burhan ve Kemal kesilen uzuvlarla birlikte öncelikle bir arabaya bindirilerek oradan gönderildiler. Murat diğer ekiple birlikte minibüsle olay yerinden uzaklaştı.

Hastanede bütün çabalara rağmen, Kemal kurtarılamadı. Başına indirilen darbeler sonucunda kafatasında çatlamlar oluşmuştu ve yoğun bakımda aşağı yukarı on saat sonra beyin kanamasından hayatını kaybetti.

Burhan ayakta tedavi gördü. Bora ameliyathaneye alındı ve kesilen uzuvları başarıyla yerine dikildi. Sağlığına kavuşana kadar gözlem altında bulundurulmak üzere, yatırıldı.

Durum Kadir'e bildirildiğinde, Kemal için çok üzüldü. Ölümün eşliğinde kendisi için söylenenleri iyi ki duymamıştı.

O örgütün kurucularındandı. Yani ölüm timinden...

Dünya çapında örgüt elemanlarından hain çıkmamıştı. Başlangıçtan, sona kadar örgüt elemanları, insanüstü çaba harcamış ve bir o kadar da sadakat göstermişti. Bu aslında beklenen bir durumdu. İnsanlar böyle bir zulmü yaşarken, sadakatsiz davranabilir miydi? Zaten canla başla mücadele etmelerinin temelinde bu zulüm yatmıyor muydu? Ne insanlıkları kalmıştı ve ne de mukaddesatları!

Dünya Ortadoğu'nun yasını tutuyordu. Felaketin boyutları uydular aracılığıyla anında dünya televizyonlarında canlı olarak veriliyordu. Artık öleceklerini anlayan aile fertleri birbirlerine sarılarak, ağlayarak ölüyorlardı. Ortalık mahşer yerine dönmüştü. Altmış beş milyon insan bir anda telef olmuştu. Kimyasal silahların hedef aldığı bölge çünkü İran'ın büyük bir kısmını teşkil etmekteydi. Dünya'nın hiçbir yerinde, hiçbir zaman böyle bir katliam yaşanmamıştı.

Barış Grubu bu katliamı övünerek, sevinerek uydu aracılığıyla, televizyondan insanlara seyrettiriyordu. Bunu seyredip, güya insanlar iyice sineceklerdi. İnsanların korkması ve sinmesi ne kadar da çok hoşlarına gidiyordu. İrili ufaklı çocukların, kadınların, erkeklerin, çiçeği burnunda genç kızların, delikanlıların top yekûn ortadan kaldırılması, çığlıklar içinde, yürekleri yanarak, parçalanarak öldürülmesi ne kadar büyük bir başarıydı!

Kaçırılan dört rehine kurtarıldıktan sonra, Parlamento taslak yasayı dünya kamuoyuna sundu. İki milyara yakın "savaşalım" yanıtı geldi. Böylece teklif yasalaşmıştı. Dünya Başbakanı vardı ama Cumhurbaşkanı yoktu.

Cumhur kendi başkanlığını kendisi yapıyordu.

Bölgeye gönderilen ajanlardan sürekli bilgiler geliyordu. Bu kez Barış Grubu'nun o iki üyesinin de mutlaka ortadan kaldırılması ve o toprakların tamamının dünya insanının emrine tahsis edilmesinin sağlanması gerekiyordu. Artık dünyada savaşlara son verilmeliydi. Yaşamının yerine ölmeyi tercih etmenin, akılla, izanla bağdaşan bir tarafı var mıydı? Örgüt nükleer silah kullanmayacaktı. Son iki buçuk yıl için-

de üretilenlerin sayısıyla birlikte U8 sayısı binin üstündeydi. Bunların tamamı görevlendirilecekti. Görevlendirilen U8'ler, insansız hareket edeceklerdi. Hepsi de kendi üretimleri olan Cehennem Füzeleri'yle teçhiz edilecekti. U8'ler toplam dört bin hedefi vuracak ve arkasından toplam 6000 F16 ve F-18 eldeki mevcut füzelerle son noktayı koyacaklardı. 5 tane U8, özel görevlendirilmişti. Onların tek hedefi Barış Grubu'nun ikamet ettiği adaydı. O ada bir daha tarihin hiçbir döneminde kendisine ihtiyaç duyulmayacak şekilde ortadan kaldırılmıyordu. Tarihin kara sayfalarında Barış Grubu isminin anılması, zaten beyinlerde yeterli infiale sebep olacağı için, ikametgâhlarının gelecek nesillere gösterilmesinin bir anlamı olmayacaktı. İnsanlar esir dünyadan, özgür dünya yaratma mücadelesini verirken, zaten gerekli ibreti almışlar ve akıllarını işletmişlerdi. Barış Grubu zihniyetindeki sülükler, binlerce yıldan bu yana insanların hassas duygularını sömürerek, bu günlere gelmişlerdi. Kapitalizmin ve emperyalizmin ortaya çıkması ve uygulama alanı bulması, en çok dini duygular kullanılarak sağlanmıştı. Böylece insanları istedikleri yöne sürükleyebiliyorlardı. Din adına konuşuyorlar ve din adına sömürüyorlardı. Dini argümanlarla hareket ettikleri için, dünya insanını yanlarına alabiliyorlardı. Din ve vicdan hürriyeti, seyahat hürriyeti, mülkiyet edinme hürriyeti gibi kavramlarla veyahut da demokrasi, liberal ekonomi, serbest piyasa safsatalarıyla, dünya nimetlerini kartelleşen kapitalistlerin hizmetine açıyorlardı. Halkın ne derece okuyup yazacağını da onlar planladıkları için, halkın eğitim seviyesini hep aşağılarda bir yerde tutuyorlardı.

Dünya artık eski dünya değildi. Dünya insanı devletin her kurumuna sahip çıkıyordu. Hiçbir yöneticiden, hiçbir kurumdan kendisine halel gelmeyeceğini biliyorlardı. Devletin her kurumu, her türlü kararını dünya halkıyla paylaşıyordu. Halktan gizlenen hiçbir nokta yoktu. Önemli kararlar elektronik ortamda referanduma sunuluyor ve dünya halkının ka-

rarı olarak uygulamaya alınıyordu. Uygulanan her kararın altında dünya halkının imzası vardı. Yerel yönetimler, hiçbir uygulamayı halkın onayını almadan, halka danışmadan gerçekleştiriyorlardı.

Oswald Paula, sosyalizm fikrini ortaya attığında, ilk önce olur mu olmaz mı düşüncesi oluşmuştu. Fakat her önemli kararda olduğu gibi, bu da elektronik ortamda halkla tartışılmış ve eski sosyalizm kavramına yeni boyutlar eklenerek, uygulamaya sokulmuştu. Bu yeni sosyalizm insanın, insanların her türlü ihtiyaçlarına cevap verebilecek durumdaydı artık. İnsanların hassas duyguları hiçbir şekilde yadsınamazdı. O duyguları taşımakta, terk etmek veya değiştirmekte o insanların kendilerine ait vazgeçilmez haklardandı. İnsanların duygu ve düşünceleri üstünde baskı uygulanamazdı. İnsan fitratına uygun hale getirilen bu yeni sosyalizm, insanları sadece kardeş kılmamıştı. Hak ve özgürlüklerini de teminat altına almıştı. Halka hizmetin, hakka hizmet olduğunu öğretmişti insanlara. Toplum yararına, insanların yararına olmayan hiçbir düşünce uzun süre kendisine yaşama ortamı bulamıyordu. Taraftar bulamayan kısır düşünceler, kendiliğinden eriyip yok olup gidiyordu. Fakat o düşüncenin sahibi insanlar, hiçbir şekilde horlanmıyor, baskı altında tutulmuyor ve bu tür fikirlerin önüne hiçbir şekilde engel konulmuyordu.

Özel mülkiyet ve miras hakkının kaldırılması, toplumun tüm bireylerine her konuda eşit şans tanınarak insanlara yeteneklerine göre iş verilmesi sağlanmıştı. Bazı çevrelere göre; eşit ücretle çalışan insanlar, üretimde verimsiz olur diye lanse edilmekteydi. Taşeron firmaların elinde asgari ücretle eşit ücret politikası güdülerek, milyonlarca insanın çalıştırılmasında bu çevrelerce verim düşecek diye bir kaygı duyulmuyordu nedense! İnsan ne kadar çalışkan olursa olsun, taşeronun asgari ücretiyle cezalandırıldığında, nedense yine bu çevrelerin dili tutuluyor ve herhangi bir yorum getirmiyorlardı. Trilyon dolarları istifleyen kanlı para sahiplerinin

yüzlerce milyon insanı açlığa, yoksulluğa, sürünmeye sürüklediğini bu kesim nedense hiç telaffuz etmiyordu. Ancak söz konusu emekçi kesim, sosyalizm olduğunda, ağababalarından nemalandıklarından, veryansın ediyorlardı. Kapitalizmin çığırkanlığını yapıyorlardı adeta. Bir kişinin refahı için milyonları harcayan kapitalizmi savunuyorlardı. Kapitalizm üretkendir, kapitalizm eşitlikçidir, kapitalizm şudur budur diye! Bu gün nefes alan, yaşayan her insan kapitalizmin zulmünü çok iyi biliyordu ama henüz toplum sosyalizmle yeni tanışıyordu. Yeni tanışıyordu ama daha şimdiden ortaya çıkan dayanışma ruhu, insanları farklı bir insanlık boyutuna taşımıştı bile. İlk kez herkes kendi dünyasında yaşayacaktı. İlk kez komşusu açken, kendisi tok yatmayacaktı. İnsanlar ilk kez akıllarını işletiyorlardı.

Düşüncenin önündeki her türlü engelin kalkması, insanların üretkenliğini oldukça arttırmıştı. Toplumda kabul görür mü, görmez mi, sansüre uğrar mı, uğramaz mı?, diye bir düşünce geçmiyordu akıllardan. Her türlü proje internette dolaşıp duruyordu. Her türlü proje en ince ayrıntısına kadar belirtilerek, yayınlanıyordu. Geliştirilen her proje insanlık yararına sunuluyordu. Zaten saklayıp da ilerde ondan para kazanma durumu imkânsızdı. Böyle olunca insanlar daha şeffaf ve daha paylaşımcı ve daha üretken oluyordu. Dünyaya boş gelip, boş gitmek isteyen neredeyse yok denecek kadar azdı. Bunu hem okullar ve hem de sohbet evleri başarıyordu. Sohbet evlerinin okullardan kalan yanı yok gibiydi. Bilimsel çalışmaları olan, okul dışı insanların da zaman zaman projelerini tartıştıkları alanlar olarak da kullanılıyordu. Ama yinede sohbet evlerinin birinci görevi, beyinlere yerleşen, hurafe ve bidatleri bulup ortaya çıkartmak, onlara tartışma alanı yaratmak ve “bilenle bilmeyenin bir olmayacağı” gerçeği ışığında, konuyla ilgili bilenlerin konuşacağı, bilmeyenlerin dinleyerek öğrenebileceği demokratik ortamlar yaratılarak, bu tür fikirlerin tartışılması sağlanıyordu. Sohbet evleri aynı za-

manda sosyalizme geniş vurgular yaparak, insanların sosyal düzene daha rahat uyum göstermeleri sağlanıyordu. Ferdiyetçi düşünceden, sosyal düzene ha deyince geçmek kolay olmuyordu. İnsanların kapitalist düzenden edindikleri yığınla olumsuz birikimleri vardı. Diğer taraftan da, süttten dili yanan, yoğurdu üfleyerek yer misali, insanlar yeni düzenden de çekiniyorlardı. Kimileri inanç özgürlüğü olmayacak kaygısını taşıyor, kimileri bilinmedik bir düzenin ne getireceğini bilmediklerinden, kendilerini diken üstünde hissediyorlardı. Ama ne var ki, sohbet evleri bu tür soruların sıkça sorulduğu ve yanıtlandığı yerler olduklarından, toplumun vazgeçemeyeceği yerler haline geliyorlardı. Sohbet evleri artık konu başlıklarına göre çeşitli dallarda görev yapan okullar haline dönüşüyordu. Sosyal konulardan, teknik konulara kadar branşlara ayrılan sohbet evleri, teknik konularda sertifika bile veriyordu.

Dünya kamuoyunun onayından sonra savaş hazırlığı konusundaki çalışmalar başladı.

İlgili devlet kurumlarından oluşan Savaş Konseyi; geçmiş dönemdeki belli başlı ülkelerin nüfusundan ekonomisine, coğrafyasından silah gücüne kadar, her türlü faktörü değerlendirecek, savaş hazırlığını tamamladı. Artık dünya kamuoyunu rahatlatacak bir düzeye gelindiğini rahatlıkla söyleyebilirlerdi. Durumu özet bir raporla Kadir'e iletiler. Raporu beş kişi okudu; Kadir, Muhsin, Michael, Filiz ve Esther! Hazırlık mükemmeldi.

Düşmanın tahmini gücü göz önüne alınarak, daha güçlü bir kuvvet oluşturulmuştu. Bu devasa gücün karşısında hiçbir güç duramazdı. Kesinlikle nükleer silah kullanılmayacaktı ama kimyasal silah kullanılacaktı. Rapor Dünya Parlamentosu'nda da kabul gördükten sonra internette yayınlandı. Dünya umumi efkârı rapordan çok etkilendi. Adeta mutluluk nalleri duyulur gibiydi. Nihayet Barış Grubu'na gereken ders verilecekti. Savaş Konseyi'nin hazırladığı listeye göre esaretten önce askeri güç bakımından dünyanın en güçlü ilk 10 ülkesi şu şekilde sıralandı:

- 1-ABD
- 2-Rusya
- 3-Çin
- 4-Hindistan
- 5-İngiltere
- 6-Türkiye

7-Güney Kore

8-Fransa

9-Japonya

10-İsrail

Bu ülkelerden; 6, 7 ve 9. sıradaki ülkeler hariç diğerlerinde nükleer silahlar da vardı. Bu ülkelerden birinci sıradaki ülkenin tüm silahları Barış Grubu'nun elindeydi. Ama istihbaratçılar ve askeri personel oradan çekilirken, çok uçak, silah ve mühimmat kaçırmışlardı. Diğer dokuz ülkeden, aralarında nükleer silahlara sahip olanlarının ki ise, Barış Grubu tarafından oldukları yerde korunmaktaydı. Ne var ki, Barış Grubu bu bölgeleri terk etmek zorunda kaldığından, konvansiyonel silahlarla birlikte nükleer silahlar da örgütün elinde kalmıştı. Onun için örgütün silah gücü daha fazlaydı.

Operasyon; sabaha karşı 04.00 de yapılacaktı. O gün örgütün ileri gelenlerinden hiç biri uyumuyordu.

Uçaklar sabaha doğru saat 03.55'te teknil vaziyette kalkışa hazırıldılar. Saat 04.00'ü gösterdiğinde bin adet U8 uçağı havalandı. Belli bir irtifada, tespit edilen hedeflere Cehennem füzeleri fırlattılar. Barış Grubu bölgesinde yer yerinden oynadı. Füzelerden sonra bölge derin bir sessizliğe gömüldü. Bölge tümüyle yok olmuş gibiydi, çıt çıkmıyordu. Barış Grubu'nun füzelere cevap vermesinin mümkün olmadığı ve eğer hala yönetim mevcutsa, 2. Dünya Savaşında atom bombaları atıldıktan sonra Japonya gibi teslim bayrağını çekeceğı düşünülüyordu. Cehennem füzelerinden sonra hâlâ yaşayanlar varsa, onları da bir saat sonra altı bin adet F-16 ve F-18'ler vuracaklardı.

U8'ler hedeflerini vurup, üslerine döndükten sonra, F-16 ve F-18'ler havalandı. Barış Gönüllüleri'ne ait diğer şehirler de peş peşe şiddetli patlamalarla sarsıldı.

Barış Grubu dünyasında bir anda panik havası esmeye başladı. Herkes can derdine düşmüş, tüm bölgede önü alınmaz kaos başlamıştı. Artık hiçbir kanun, hak, hukuk tanınmıyordu. Barış Grubu otoritelerinin adı ve anlamı kalmıştı. Kimyasal silahlardan dolayı kimi bölgelerde toplu ölümler başlarken, insanlar ne yapacaklarını bilemez halde oradan oraya kaçıyorlardı.

Televizyonların haber kanallarında Kadir vardı. Kadir dünyaya sesleniyordu:

‐‐Sevgili dünyalı kardeşlerim; artık Barış Grubu diye bir grup kalmamıştır. Sayenizde, dünya esaretten kurtulmuştur. Kardeşlerimizin canhıraş çalışmaları sayesinde ürettiğimiz U8'ler ilk ve son görevini başarıyla yerine getirmişlerdir. Bundan böyle artık savaşlar için dünya bütçesinden ödenek ayrılmayacaktır ama uzay bilimi için çalışmalarımız hızla devam edecektir. Sevgili dünyalı kardeşlerim, dünya kardeşliğimiz kutlu olsun. Bu kardeşliğimiz dünya durdukça devam edecektir. İnsanlar arasında; cinsiyet farkı, din, dil, renk ve etnik köken farkı gözetilmeyeceğini zaten biliyorsunuz. Esir olmanın, esaret altında olmanın, özgürlüğü kaybetmenin ne demek olduğunu hepimiz çok iyi biliyoruz. İnsan özgürlüğünü kaybettiğinde, elinde hiçbir değeri kalmadığını da çok iyi biliyoruz. Özgür olmayan insan; namusunu, inancını ve kişiliğini hiçbir şekilde koruyamadığına göre, bir daha esir olmamak için, tesis ettiğiniz bu kardeşliği korumak için aymazlıktan ve nemelazımcılıktan uzak durmamız gerektiğini de artık çok iyi biliyoruz. Sohbet evlerinde işlenen konuları çok iyi kavramak zorundayız. Yoksa içimizde yine çıkarıcı zihniyet filizlenebilir ve bir zaman sonra eskiye dönüş olur. Eğer bir daha eskiye dönüş olursa, milyarlarca insanın yaşamını kaybetmesi ve hepimizin çektiği acılar boşuna olur. Yaşamını kaybedenlerin kemiklerinin sızlaması bir yana, yaşarken bizim de kemiklerimiz sızlar. Nasıl ki, süttten dili yanan, yoğurdu üfleterek yerse, biz de bu günkü kardeşlik düzenini titizlikle

sonsuzu kadar kendi iyiliğimiz için taşımalıyız”, dedi.

Evet, dünya düzeni artık tamamen değişmişti. Barış Grubu olmasaydı, dünya insanı örgütlenebilir miydi? Peki, insanların örgütlenebilmesi için böyle sarsıcı, kırıcı, onur zedeleyici uygulamaların olması mı gerekmektedir? Bu bilinmez ama Barış Grubu’nun ortaya çıkışı bu örgütlenmeyi sağlamıştı. Dünya insanı yaşadığı bu olağanüstü şansızlığı, el birliğiyle şansa dönüştürmüş ve kendi gerçek dünyasını kurmuştu.

Dünya her ne kadar tek devlet haline gelmişse de, yine de sembolik olarak, dünyayı temsil eden bir bayrağa gerek duyuldu. Bu bayrak, Birleşmiş Milletlere kayıtlı 193 ve toplam 236 ülkenin bayraklarının sembolünü taşıyan bir bayrak olarak dizayn edildi ve yasalaştı.

Her ülkenin sınır bölgelerinde önceden döşenen mayınlı arazilerin süratle mayından arındırılması işlemleri başlatıldı. Artık dünyada mayınlı alan ve silah bulunmayacaktı. Silah sadece devletin kolluk kuvvetlerinde bulunacaktı.

Dünya esir olduktan bu yana dünya nüfusunun yaklaşık üçte biri yok olmuştu. Savaştan sonra Barış Grubu bölgesinde kaos hali devam ediyordu. Kaosun dördüncü ayında Barış Grubu bölgesinde yaşam can çekişiyordu. Kimyasal silah kullanılan bölgelerde hemen hemen hiçbir canlı kalmamıştı.

Dünya canlı cesetleri ise bu feci durum karşısında ne yapacaklarını bilemiyordu. Hâlâ nasıl esir olduklarını ve nasıl esaretten kurtulduklarını kavrayamayan insanlar vardı. Üstelik bunlar sohbet evlerinde konuya ilişkin soru da sormuyor, kendilerince durumun mahremiyetini koruyorlardı. Ne olur, ne olmaz, başlarına bir iş gelir diye bu tür konulardan hep uzak duruyorlardı. Hiçbir şeye karışmadıkları için hayatta kalmışlardı. Onları bu inançlarından döndürmenin olanağı yoktu. Bu da değişik bir çıkar tutkusuydu. Dünya insanı bu açığını mutlaka gidermeli ve yeni nesile bu tür düşünceleri aktarmamalıydı.

Savaşın ardından şehirdeki casus topluluğu bavullarını toplamaya başlarken, kaygı içindeki dünya insanı, uğradıkları büyük kayıplarla savaş sonrası hayatın acı gerçeklerine hazırlanıyordu. İnsanlar hiç olmazsa kaybettiklerinin arkasından doyasıya ağlayabilecekler ve yas tutabileceklerdi. Peki, bu casus takımı ne yapacak ve nereye gidecek ve kimlere sığınacaklardı? Bu dünyadan başka dünya mı vardı? Casus takımını toparlamak ve kanun karşısına çıkartmak, zor olmadı.

Artık dünya istenmeyen haşerelerden ebediyen temizlenmişti.

İnsanlığın sıcak atmosferinden hakiki manada istifade edemeyen varlıklı dünya insanı, geçmişte bu boşluğu bir takım fantezilerle doldurma yoluna gitmişti. İnançsızlık boyutunda ruhu sıkılan, vicdanı çatlayan, artık denemeleri gereken hiçbir şeyleri kalmayan; insanlar bir şeyler üretme, bir şeylerle uğraşma yerine, savaş çıkartarak düştükleri psikolojik açmazdan kurtulmanın yolunu bulmaya çalışmışlardı. Bu hasta ruhlu insanlar ellerindeki maddi güçlerini, emeğinden başka maddi gücü olmayan insanlara karşı işkence aleti olarak kullanmışlardı. Az bir ücret verip, her türlü hizmetlerinde kullanmayı tercih etmişler ve hiçbir zaman kullanamayacakları kadar yüklü miktardaki paralarını da, yurtdışındaki belli bankaların sırdaş hesaplarında istiflemişlerdi.

Zalimlik kol geziyordu. İnsaf, merhamet, acıma duygusu yerini kin ve nefrete bırakmıştı. Böyle olunca da; bu zümrenin hâkim olduğu çevrelerin çıkarttığı yasalar da mazlum insanlara yaşamı çekilmez kılıyordu. Hak, hukuk bu insanların iki dudağının arasından dökülecek cümlelere bağlı olarak şekilleniyordu. Günün icabına göre hukuk, keyfe keder hukuk ve üstünlerin hukuku hüküm sürüyordu. Üstünler denildiğinde, varlıklı insanlar akla gelmekteydi. Varlık derecesi yükseldikçe, üstünlük derecesi de aynı oranda yükseliyordu.

Çoğu insan; ilgisizliğin, geçim sıkıntısının, gelecek endişesinin, işsiz kalma korkusunun yarattığı güvensizlik, karamsarlık ve umutsuzluk içinde yaşamını sürdürüyordu. Bu nedenle insanlar arası ilişkide kaygıdan, kızgınlıktan, öfkeden kaynaklanan olumsuzluklar hat safhadaydı. Bu durum bir yandan bireyin ve toplumun ruh sağlığını bozarken, öte yandan kavram kargaşasına, çatışmalara, sürtüşmelere, kavgalara yol açıyordu. Toplumun dengesini, düzenini olumsuz yönde etkiliyordu.

Şimdi de Barış Grubu'nun insanlar üzerinde yarattığı travmayı yaşamaktaydı dünya insanı. Travmaya maruz kalan

insanların büyük bir kısmı normal yaşamlarına bir ölçüde dönmüş olsalar bile, bir kısmı olan bitenleri uzun bir süre hatırlayabilirdi. Hatırlananların büyük çoğunluğu; yıkımlarla, ölümlerle, katliamlarla, kayıplarla ve değişen rejimle ilgili olacaktı kuşkusuz. İnsanlar artık tamamen değişmiş bir dünya ile yüz yüze idi.

Bu ve benzeri olaylar karşısında, yetişkinler gibi çocuklar da duygusal, bilişsel ve davranışsal tepkiler veriyordu. Bu tepkiler; depresyon, sel, yangın, taciz, savaş, ölüm gibi travmatik olaylar karşısında, bunları yaşayan kişilerde görülen tepkilerdi ve bazen çok şiddetli olabilmekteydi. Travmatik olaylar sonrasında hem çocukların hem de yetişkinlerin gösterecekleri tepkiler arasında pek çok benzerlik olması beklenen sonuçlardandı. Toplumun öncelikle rehabilite edilmesi gerekmektedir.

Genellikle akla, yaşanmış olayların en acı ve sıkıntı verici bölümleri gelirdi. Hatta kişiler bu kötü deneyimlerini yeniden yaşıyormuş gibi oluyor ve yaşanan her şeyi görüyor gibi olduklarını ifade ediyorlardı. Bazı kişiler kafalarında filmi geriye sarmış gibi hissettiklerini ve travmatik olayın görüntülerinin yanı sıra, ses ve koku da duyduklarını, hatta hareketleri hissettiklerini belirtmekteydiler. Depresyon ve umutsuzluk duyguları; şiddetli üzüntü, kaybedilen kişiyi özleme, yalnız uyuma korkusu, kâbus görme ve bir daha uyanamama kaygısı gibi uyku sorunları ortaya çıkmıştı. Bütün bunlar sağlıklı toplum yaratmanın önünde duran ciddi engellerdi. Barış Grubu'nun sebep olduğu bu olumsuz psikolojik durumun da ortadan kaldırılması gerekmektedir.

İnsan yardım almadan kendisini değiştiremez ve yenileyemez. Rehabilitasyon sonucu, kişinin kendisini kabullenmesini sağlamak hedeflenmeliydi. Bu da sabır isteyen bir işti. Bu konuda psikiyatlara, psikoterapistlere ve psikologlara çok iş düşmekteydi.

İnsan yaptığı işi severek içtenlikle, katılarak ve haz duyarak yapmalıydı ve zaten amaç bunu sağlamak olacaktı. Sağlıklı insan işini sever, yaşamı sever, yaptığı her şeyi sever, arkadaşlarını severdi. Bütün koşullarda cevapları, duyguları düşünceleri bir bütünlük içerisinde olmalıydı. Eskiden uygulanana gelen dayatma yöntemleri, kesinlikle bir daha yaşanmamalıydı. Sağlıklı bir insan, kendisine tevdi edilen hiçbir işi ötelemezdi. Yeter ki; bilgi, beceri ve yetenekleri dâhilinde ve hepsinden önemlisi ilgi duyduğu alanda olsun!

Sağlıklı insan ister kendi düzeyindeki insanlarla, ister düzeyinin üstündeki kişilerle olsun, ilişkilerinde kendine güvenli ve içtendir. Sağlıklı insan diğer insanlara ihtiyaç duyar. Arkadaşlıklara değer verir ve korkuya kapılmadan bağımlı olmadan, boyun eğmeden sağlıklı ilişkiler kurabilir. Amaçları uğruna çalışan sağlıklı bir insan bazen başarısız olabileceğini ve yetersiz kalabileceğini kabul eder. Sağlıklı insan karar verirken seçim yaparken ve problemi çözerken öncelikle muhakeme ve düşünme kapasitelerini harekete geçirir. Yeni kurulan dünya düzeninde işte bu çok önem arz eden bir ayrıntıydı.

Yeni düzen insan odaklı olacaktı. Her şey insan için, insanın mutluluğu için. Bilişim konusunda akıl almaz ilerleme kaydeden insan beyniydi. Peki, insan ve beyni bu kadar önemliyken, neden insan üzerine daha fazla yatırım yapılmıyordu? Mesela, insan beynine erişemeyecek kadar basit olan bilgisayar teknolojisine bu kadar önem verilirken; İnsan beyni bilgisayarla kıyaslanamayacak bir organsa neden insan beyni sağlığı üzerine bir bilim kurulu oluşturulup, insan beyninin daha neler yapabileceği üzerinde araştırmalar derinleştirilmesindi? Gerek sisteme organize olma yeteneği, büyüklüğü, gerek belleğin dışındaki yaratıcı düşünce sistemi, duyguları, dikkati, çağrışımları, gözlemleri, sentezleri ve keşifleri ile daha pek çok olağan üstü yetenekleriyle bilgisayarla kıyaslanamayacak kadar önemli olan insan beyni, bir kenara

itilemezdi. Bizatihi insanın kendisi artık bir kenara itilmeyecekti. İnsan artık layık olduğu saygıyı görecekti. Bundan sonra dünyanın idaresi, ortak akılla sağlanacaktı. Bu ortak akıl, tüm dünya insanının ortak aklıydı.

Her kademedeki okullarda, günde bir saat yaşanan sendrom üstünde durulacak ve öğrencilerin ruh sağlığı kontrol altında tutulacaktı. Yaşanan olumsuz olaylardan daha fazla etkilendiğı saptanan öğrenciler, rehabilitasyon merkezlerine yönlendirileceklerdi. Bu tür çalışmalar okullarda bu şekilde devam ederken, ailenin diğer fertleri için de gerek televizyonlardan yapılan çağrılarla ve gerekse sohbet evlerinde görevli psikologlarca saptanan kişiler yine öğrencilerde olduğı gibi rehabilitasyon merkezlerine gitmeleri ikna yoluyla sağlanacaktı. Toplum sağlığı için bütçeye hiçbir kısıtlama getirilmeyecekti.

İnsanların insan gibi yaşamaları için, önce sağlıklı olmaları gerekmektedir. Sağlık konusunda araştırma yapan kurumlara her türlü olanak, en hızlı bir şekilde sağlanacaktı. Bu konuda bilim adamlarının bir dediğı iki edilmeyecekti. Hâlihazırda kullanımda olan tüm ilaçların, farmakolojik tetkiklerinin yeniden yapılmasına ve insan sağlığına yararından çok zararı bulunanlar ve sırf ticari maksatlı üretilen ilaçlar tespit edilerek, varsa imhasının sağlanması yolunda azami çaba harcanacaktı. Bu konuda da herhangi bir spekülâtif gelişmeye meydan verilmeyecekti. İnsanlara ve insanlığa hak ettiğı değer verilmeden, dünya kardeşliğı devam ettirilemezdi. Ettirilse bile, bu kardeşlikten kimseye yarar gelmezdi.

İnternette Çin bölgesinden Chang ismiyle şaka yollu bir mail okundu. Bu mail de Oswald Paula'nın mesajı gibi çok taraftar topladı. Chang mesajında; bölge isimleri kalksın, boşalan Barış Grubu bölgesi sadece tarıma açılsın şeklindeydi. Anlaşılan kimse o bölgeye yerleşmek istemiyordu.

Bu mail Kadir'e, Michael tarafından duyuruldu. Çünkü Kadir eskisi kadar internette haşır neşir olamıyordu. İnternet dışında ilgilenmesi gereken tonla iş vardı. Kadir maili okuyunca güldü. İşte insanımızın yaratıcılığı dedi. Başbakan olarak, meclisin yarınki oturumunda bu konuyu dile getireceğim dedi.

Ertesi gün oturumun ilk önergesi vatandaş Chang'ın maili oldu. Önerge okundu, oylamaya sunuldu ve kabul edildi. Bu yasa İnternete 'Chang Yasası' olarak yansıdı. Chang dünya insanınca bir kere daha takdir edildi. Çıkan yasaya göre; esaretten önceki devletlerin isimleri, yerel yönetimler marifetiyle o yörede yaşayan insanlarca yeni isimler tespit edilerek değiştirilecek ama cadde, sokak isimleri eski adıyla kalacaktı. Birinci Bölge, İkinci Bölge, Üçüncü Bölge gibi de isimlendirilebilecekti.

Chang Yasası'nın ikinci maddesinde yer alan husus ise teklif edildiği şekilde kabul edilmişti. Denizin olduğu bölgelerde sadece sahil kesimlerinde yerleşim birimleri olabilecek, diğer kesimler komple tarıma ayrılacaktı.

O gün Dünya Parlamentosu bir yasayı daha meclisten geçirdi. Bu yıl kitap okuma yılı olarak kabul edilecek ve is-

teyene, istediği kitaplar ücretsiz verilecekti. Dağıtılan kitaplar, kitapları alan kişiler üzerine çıkış yapılacak ve herkes okuduğu kitaplar hakkında sohbet evlerinde tartışma açabilecekti. Haftanın bir günü okunan kitapların tartışılmasına ayrılacaktı. Yazarlar kitaplarını bakanlığa teslim ettikten sonra, hiçbir şeyiyle ilgilenmeyeceklerdi. Bakanlıkta ilgili heyet tarafından incelenip, basılmaya değeri görülenler, baskıya verilecekti. Toplum yararına böyle üretken faaliyetlerde bulunanlar için her yıl eğlenceler tertiplenecek ve taltif edileceklerdi. Herhangi bir çıkar düşünmeden, toplum için yararlı çalışmalarda bulunan bu özveri sahibi insanların toplumda saygınlık ve her türlü övgüye layık oldukları vurgulanacaktı. Verdikleri eserlerle, isimlerini ölümsüzleştiren bu insanların ölümlerinden sonra da anılacakları, daha sağken kendilerine bu toplantılarda söz konusu edilerek, moralleri yüksek seviyede tutulacaktı.

Dünya insanı her gün altı saat çalışacaktı. Hastaneden doktor raporu olan kişilerin haricinde herkes çalışma hayatının içinde olacaktı. Çalışma hayatı istemeleri halinde kadınlarda elli, erkeklerde elli beş yaşında sona erecekti. Her yaştaki insana toplu taşıma araçları ücretsizdi. Yıllık izinler, herkesin kendi isteğine göre, istedikleri bölgede geçirebileceklerdi. Yıllık izinlerde, konaklama ve iâşe ücretsizdi. Dünya bütçesindeki fazlalık, dünya insanının maaşlarına eşit oranda yansıtılacak ve her yılın bütçesi o yıl tüketilecekti.

Yeni bir dil öğrenmek isteyen insanlar için dil kursları, okullar gibi ücretsizdi. Eğitim müfredatı bölge özelliklerinin gerektirdiği hususların dışında aynı olacaktı.

SON

EROL DURAN

1954 yılında Kars'ın Kağızman Kazası'nın Kömürlü Köyünde dünyaya geldi. İlkokulu, ortaokulu ve liseyi Kağızman'da okudu. 1974 yılında Ankara Eğitim Enstitüsü Fransızca Bölümü'nde, 1995 yılında da AÖF Sosyal Bilimler Bölümü'nde okudu ama her ikisini de yarıda bıraktı. Yarıda bıraktıklarının arasında yirmi yıl hizmet verdiği devlet memurluğu da vardır. Devlet memurluğundan da yirmi yıl sonra istifa ederek, hizmetini özel sektörde devam ettirip emekliliğe hak kazanmıştır.

Zor ve bir o kadar da renkli yaşam sürdüren yazarın, yaşamında hiç terk etmediği bir şey varsa o da kitaplara bağlılığı ve bağımlılığıdır.

Yaratılıştan sonra, insanlar her ne kadar ilk başlarda güçlü doğa canlılarıyla baş etmekte zorlanmışlarsa da, Yaratanın kendilerine bahsettiği akıl sayesinde, hepsiyle baş etmeye ve sonuç olarak tüm doğa canlılarını kontrol etmeye muktedir olmuşlardır. İnsanlar bu bahşedilen akıl sayesinde, yerleşik ve düzenli yaşam tarzına geçmişlerdir. Sürekli, arkalarından gelecek kuşaklara belge, bilgi bırakarak yaşamlarını sürdürmüşlerdir.

İnsanların dışında, koloniler halinde yaşayan canlılar elbette vardır. Fakat ortama hâkim olan sadece insanlardır. İnsanların dışındaki yaşam güdüsel yaşamdır.

İnsanlar bir yandan, kendilerinin dışında cereyan eden yaşamlara müdahale ederken, bir yandan da kendi türüne de ihanet etmekten geri durmamışlardır. Belki de yeryüzünde kendi türüne her türlü acımasızlığı, kötülüğü, ihaneti yapan canlı türü sadece insandır. Zira sadistliğin, acımasızlığın en azgın, en merhametsiz örneğini insanlar vermektedir. Soydaşlarının kanını akıtmaktan tutun, açlıktan ölmelerine kadar her türlü kötülüğü sadece insanlar yapmakta ve düşünmektedir.

Milyonlarca, milyarlarca insanı sömürerek, açlığa ve açlık sonucu her türlü hastalığa terk eden yine insanlardır. İnsanların büyük bir çoğunluğu bu sömürü sonucunda, açlığın, sefaletin içinde acı çekerken, doymak bilmeyen azgın iştahlı kapitalistlerin sanki insanlık derecesi yükselmektedir.

İnsanlık tarihiyle başlayan; sömürü, zulüm, mal edinme hırsı artarak günümüze kadar gelmiştir. Bu yönde; okuduğum her kitaptan, her gazeteden, dinlediğim her haberden süzülen haksızlık, zulüm, kan, açlık, sefalet ve gözyaşını sürekli dağarcığımda biriktirdim. Biriktirdiklerimi zaman zaman gözyaşıyla suladım, elemle, kederle besledim, bu günle-

re taşıdım. O kadar çoğaldı ki, bunu kelimelere, satırlara dö-
küp, bir bakıma sırtıma sardığım yükü hafifletmek istedim.

Gözlemlediğim kadarıyla; insanlar yaşadıkları bölgeye göre, ülkeye göre fazla bir değişiklik göstermemektedirler. Her yerde, her coğrafyada insanların çoğunluğu öz meselele-
rinden uzak, vurdumduymaz ve kendisinden başkasını dü-
şünmeyen tarzda davranış göstermektedir. Her ne kadar geri kalmış ülkelerde vurdumduymazların nüfusa oranla sayısı daha fazla olsa da, bu sayı ileri ülkelerde de azımsanmaya-
cak boyutlardadır. Yani insanlar öz meselelerine yani hakla-
rına, hukuklarına uzak durdukça, ona sırt çevirdikçe, meydan haksızlara, hukuksuzlara kalmaktadır.

Kapitale dayalı bu acımasızlığın adı günümüzde kapita-
lizmdir. Bu acımasızlık devlet eliyle yapıldığında, bunun adına da emperyalizm denmektedir. Emperyalizmin formatı-
nı kapitalistler hazırlamaktadır. Emperyalist ülkeler bu for-
matın içeriğine uygun hareket ederek, mazlum, geri kalmış,
yeterli silah gücü olmayan ülkelerin tepesine çöküp, o ülke-
lerin yer altı, yer üstü zenginliklerini hortumlayarak, mazlum insanları açlığa, sefaletle sürüklemektedirler.

Kapitalizmin, dolayısıyla Emperyalizmin oyununu bez-
ma imkânı yok mudur? Bu formatı biçimlendirip, insanlığın
hayrına yeniden formatlamanın olanağı yok mudur? Olmaz
olur mu? Elbette vardır. Bunu başaracak bir tek güç vardır ki
o da dünya insanıdır. Dünya insanının oluşturacağı devasa
gücün karşısında hiçbir güç duramaz. Yeter ki dünya insanı
el ele vermeyi başarabilsin!

Kapitalizm, insanları din, dil, ırk kökeninde paramparça
etmiştir. Dünya emekçileri bu parçalanmaya fiilen alet ol-
maktadırlar. Bölünüp parçalanan bu zavallı insanlar, fikri
açıdan da çeşitli fraksiyonlara ayrılmışlardır. Her fraksiyon
da kendi içinde onlarca parçaya bölünmüş ve bu yetmezmiş
gibi insanlar renklerine göre, meşreplerine göre de parça-

lanmıştır. Kapitalizmin bu parçalama başarısı sayesinde dünya emekçileri gücünü günden güne kaybetmiş ve zavallılaşmıştır. İşte bu süreç tersine çevrildiğinde, dünya emekçilerinin yıldızı parlayacaktır. Emekçilerin, her türlü bölünmeye karşı olmaları ve el ele verip birleşmeleri gerekmektedir. Bunun tek yolu ve tek sağlıklı reçetesi budur.

Dünya emekçilerinin kardeşlik şemsiyesi altında birleşmeleri, el ele, baş başa vermeleri, dinlerinden, milliyetlerinden, meşreplerinden vazgeçmeleri anlamına gelmemektedir. Konu kapitalizmde olduğu gibi tamamen ekonomiktir. İnsanların mutlu yaşamaları için, yarınlara güvenle bakabilmeleri için ekonomilerinin yeterli seviyede olması şarttır. Asgari ücretlerle yarına güvenceyle bakılamaz. Sağlıklı beslenmeyen, sağlığa uygun konutlarda oturamayan insanlardan, sağlıklı sonuçlar beklenemez. İşte kitaba konu olan temel husus budur. Bu kitabı kaleme alma amacım bundan kaynaklanmaktadır.

Bu kitabın hazırlanmasında kendisini ihmal etmeme rağmen, desteğini asla esirgemeyen eşim Şenay Hanım'a ve kitabımın incelenmesinde yardımlarını esirgemeyen yeğenim Batuhan'a ve kardeşlerim Temel ve Tamer'e teşekkürlerimi borç bilirim.

Bu kitabı sömürülerin hedefindeki aç, susuz, perişan emekçilere ithaf ediyorum.

Erol Duran

İstanbul - Haziran 2013

Az zamanda tüketmedik umutlarımızı. Adeta tüketmek için çırpınıp durduk. Sen benim hayatımda piyon'sun, ben kaybedersem iki puanım gider, ben senin hayatında şah'ım, sen kaybedersen oyun biter. İşte bu düşünce değil miydi bizleri ben merkezli yanılmanın içinde ezilmeye, yok olmaya sürükleyen. Dünyanın öbür ucunda hiç tanımadığımız bir insanın başına gelen olumsuzluğu dikkate alsaydık, başımıza bunlar gelmezdi. Onlar için birkaç damla gözyaşı dökebilseydik, bu gün göz pınarlarımız kurumazdı. Biz onlar için ağlamasını bilseydik, onlar da bizim için ağlamayı öğrenirdi. Biz herhangi birinin tutsaklığının sebebini irdeleyseydik, bu gün tutsak olmaz, özgür olurduk. Biz komşumuza sırtımızı dönüp, dostlarımıza kapımızı kapatmasaydık, bu gün bütün kapılar bize açık olurdu. Paylaşmasını bilseydik, hâlâ paylaşacağımız şeylerimiz olurdu. Sevdikçe sevileceğimizi bilemedik. Kırıldıkça kırıldık, yok ettikçe yok olduk. Hep kendimiz için bulmaya çalıştıkça, bulduklarımızı da kaybettik. Ben merkezli davrandıkça, benliğimiz gitti elimizden.

"Halkı iyilik ve barış sevenler olsaydı, Rabbin o kentleri / o medeniyetleri / o ülkeleri zulümle helak edecek değildi ya!" (Hud Süresi 117. Ayet)

İnsanları iyi veya kötü yapan sistemdir. Sistemi oluşturanlar da insanlardır. O halde insanlar sistemin formatını kötü ve bencil kişiler yaratma yönünde mi oluşturmaktaydı? Medeni dünyanın gereksinimleri mi, dini öğretilerin getirdikleri mi bu yöne itiyordu? Her ikisi de bu yöne itmezdi. O halde sorun neredeydi? Hiç kuşkusuz sorun; aymazlıkta, hak ve hukuku tanımamakta, iradesini başka mahfillere havale etmekte, yani tembellikte, miskinlikte, çıkarıcı olmaktaydı. Kendi yapmaları gerekenleri başkalarına havale etmekte, emek hırsızlığı ve başkasının emeğinden istifade etme isteğinden kaynaklanmaktaydı. İşte dünyanın esir düşmesinin sebebi buydu.

Zile bastı ve bir çay istedi. Çayını yudumlarken, kafasında tekrar geleceğin planlarını kurmaya başladı. Aralarında hiçbir problem olmasa bile insanlar nasıl da birbirlerini bir kaşık suda boğmaya çalışıyorlardı? Hâlbuki hepsi de aynı kaderin yolcularıydı. Yaratan isteseydi, hepsini aynı ırktan yaratamaz mıydı? Aynı ırktan, aynı dinden ve aynı dilden...

Dünyada yeni bir düzen kurulacaksa; hak, hukuk, kardeşlik üstüne kurulmalıydı. Din, dil, ırk, cinsiyet farkı gözetmek ayıpların en büyüğü olarak benimsenmeliydi. Eski kötü alışkanlıklar, yeni düzene de taşınacaksa, dünyayı yıkıp yeniden onarmanın bir anlamı yoktu.

Görünen o ki, adım adım özgürlüğe yaklaşıyordu.

ISBN: 978-605-4539-41-3

